

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

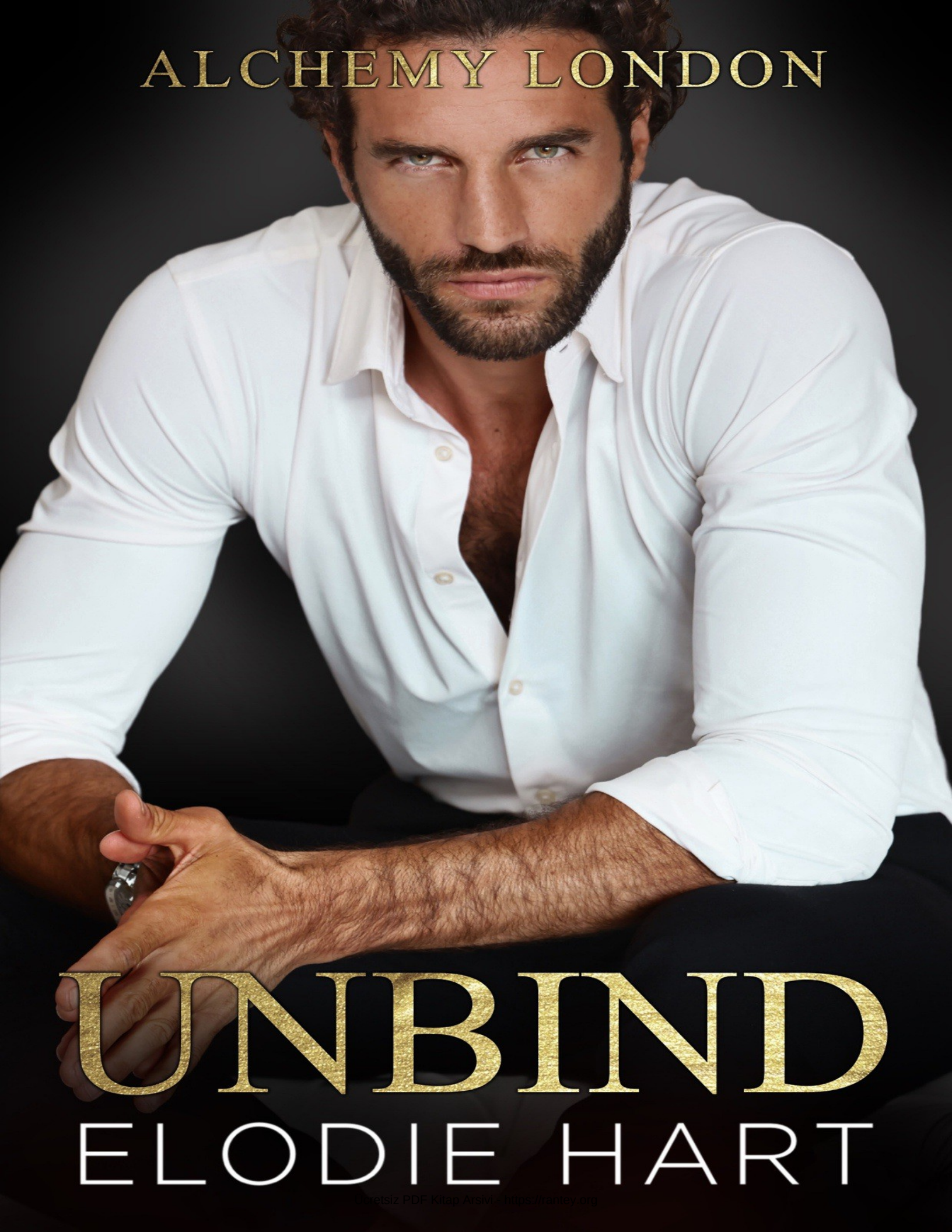
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ALCHEMY LONDON

UNBIND
ELODIE HART

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

UNBIND

ELODIE HART

ALCHEMY YAYINCILIK LTD

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Alchemy ailesini benimseyen tüm okuyucularım için...

TEŞEKKÜRLER!

Henüz bitmedi... xx

İÇİNDEKİLER

[İÇERİK DANIŞMANLIĞI](#)

1. [Natalie](#)
2. [Natalie](#)
3. [Adam](#)
4. [Adam](#)
5. [Adam](#)
6. [Adam](#)
7. [Natalie](#)
8. [Natalie](#)
9. [Adam](#)
10. [Natalie](#)
11. [Adam](#)
12. [Natalie](#)
13. [Natalie](#)
14. [Adam](#)
15. [Natalie](#)
16. [Natalie](#)
17. [Natalie](#)
18. [Natalie](#)
19. [Adam](#)
20. [Natalie](#)
21. [Adam](#)
22. [Adam](#)
23. [Natalie](#)
24. [Adam](#)
25. [Natalie](#)
26. [Adam](#)
27. [Natalie](#)
28. [Adam](#)
29. [Natalie](#)
30. [Natalie](#)
31. [Adam](#)
32. [Natalie](#)
33. [Natalie](#)
34. [Adam](#)
35. [Natalie](#)
36. [Adam](#)
37. [Natalie](#)
38. [Natalie](#)
39. [Natalie](#)
40. [Natalie](#)
41. [Adam](#)
42. [Adam](#)
43. [Natalie](#)
44. [Adam](#)
45. [Natalie](#)
46. [Natalie](#)
47. [Adam](#)
48. [Adam](#)
49. [Adam](#)
50. [Natalie](#)
51. [Adam](#)
52. [Adam](#)
53. [Adam](#)
54. [Natalie](#)
55. [Adam](#)
56. [Natalie](#)
57. [Natalie](#)
58. [Adam](#)
59. [Natalie](#)

- 60. [Natalie](#)
- 61. [Adam](#)
- 62. [Natalie](#)
- 63. [Natalie](#)
- 64. [Natalie](#)
- 65. [Adam](#)
- 66. [Adam](#)
- 67. [Natalie](#)
- 68. [Natalie](#)

[Sonsöz - Natalie](#)

[Yazarın Notu](#)

[Teşekkür Ayrıca](#)

[Elodie Hart](#)

[tarafından](#)

[yazılmıştır](#)

İÇERİK DANIŞMANLIĞI

Başlangıç olarak, işte garip bir ters içerik tavsiyesi: Bunun Simya kitapları arasında en az baharatlı olanı olduğunu söyleyebilirim! Bu yüzden lütfen kendinizi uyarılmış sayın ve benim için gelmeyin! Çoğu insanın standartlarına göre hala son derece baharatlı - ve oldukça sapıkça - ama alıştığınızdan biraz daha yavaş yanıyor, çünkü Adam'ın Natalie'nin güvenini yatak odasında kazanmadan önce yatak odasının dışında kazanması gerekiyor.

Yavaş yanma, yavaş ilerleme anlamına gelmez - hayır efendim! Gerilim ve entrika ilk bölümden itibaren var! Şimdi içeriğe geçelim:

CİNSEL:

Çeşitli türlerde bedensel cezalar, çeşitli türlerde kısıtlamalar, hafif BDSM, kaba seks. Birbirlerini doğru düzgün tanımadan önce sayfada başka biriyle seks yapıyor. OW / OM draması yok.

CİNSEL OLMAYAN:

Sayfada: tip 1 diyabet temsilcisi ve hipoglisemik atakların grafik açıklamaları

Sayfa dışı ama tartışılanlar: bir çocuğun ölümü, alkolizm, ebeveyn ihmali, hapse girme, ciddi saldırı ve göz kaybı

NATALIE

I Düğmelerle, çocukların oyuncak arabalarla ya da bebek evi büyüklüğündeki minik bebeklerle oynadıkları gibi oynayın: onları dokulu brokarın tepelerinde ve vadilerinde gezdirin; ışıldamaları için parlak ipek üzerinde döndürün; çift yüzlü kaşmir üzerine dizin.

Sanırım yetişkinlikte yapmamıza izin vermediğimiz şeyler var. Nasıl yapıldığını neredeyse unuttuğumuz şeyler. Çoğumuz istesek bile çocuksu oyunlara nasıl dalacağımızı hatırlamayız ve hatırlasak bile muhtemelen bunu denemeyecek kadar aptal hissederiz.

Moda tasarımcısı olarak seçtiğim kariyerimde sevdiğim şeylerin başında oyun oynamak geliyor. Düğmeleri, kumaşları ve süslemeleri eşleştirmek ve değiştirmek; ağır duchesse saten boylarını vücudumun etrafına kötü bir drapaj yaklaşımı ile sarmak; aniden, tamamen tesadüfi bir kombinasyon nefesimi kesecek ve kalbimi tutacak çünkü hepsi çok mükemmel. Her şey çok *doğru*.

Alchemy'deki üyeler, yetişkinlere yönelik ve ciddi olması gereken bir konuda böyle konuştuğumu duysalardı, piknik yapmak için birkaç sandviç eksik olduğunu düşünürlerdi - çünkü teknik olarak demi-couture olsa ve Kreatif Direktör olarak konumum kulağa gerçekte olduğundan çok daha büyük gelse bile, bir couture markasını yönetmekten daha yetişkinlere yönelik ve ciddi olamaz.

O zaman bile.

Çünkü bu kulübe sık sık giden insanlar sofistike, başarılı ve dünyadan bıkmış kişilerdir; görünüşte muhteşem olan kariyerlerinin ve yaşam tarzlarının sağlayamadığı özel-aşırı-bir tür dopamin vuruşunu sağlamak için burayı aramışlardır.

Biraz garip, eğer düşünürseniz. Gündüzleri mücevherli düğmeler ve kumaş örnekleriyle oynuyorum, geceleri ise süslü Oyun Odası beynimin istese de hesaplayamayacağı türden oyunlara zemin hazırlayan muhteşem, havalı bir seks kulübünde sunucu olarak çalışıyorum.

Çünkü Alchemy'ye sık sık gelen zengin, muhteşem insanlar ne zaman çalar? İnanın bana, *çalarlar*.

Alchemy'de, üyelerin harika vakit geçirmesini sağlamak için orada bulunan seksi, deneyimli, sınır tanımayan ev sahipleri vardır. Kadın sunucular beyaz, erkekler ise vücuda oturan siyah elbiseler giyer.

Ben o tür bir ev sahibi değilim. Senin hayatında değil.

Bunun yerine, resepsiyon masasına sıkıca yapışıyorum. Bir üye o şık kumtaşı merdivenlerden çıkıp parlak siyah kapıdan geçtiğinde, gördüğü ilk çalışan benim. Göz alıcı, şık, saygılı ve profesyonel olmak benim işim ve bunu gururla yapıyorum.

Yüzünü hatırlamak için biriyle sadece bir kez karşılaşmam yeterli. Misafirlerimizi isimleriyle selamlıyorum, küçük sohbetler yapıyorum ve en önemlisi, ortamı ben belirliyorum. Lobiyi kaplayan loş ışıklı kristal avizeler ya da her yüzeyde yanan sayısız Diptyque *Baies* mumunun şehvetli, baş döndürücü kokusu kadar Alchemy markası hakkındaki ilk izlenimin anahtarıyım.

Tam olarak seks satmak için burada değilim. Onların ayrıcalıklı deneyimlerini başlatmak için buradayım. Lüks. Arzu. Her üyeye, arkamdaki çift kapının ardında sadece paranın satın alabileceği en iyi şeyin yattığına dair güvence vermek için buradayım.

Bu benim zevk aldığım bir şey. Hayatın ne kadar cömert, ne kadar ayrıcalıklı olabileceğine dair geçici de olsa bir bilgiye sahip olduğunuzda ve sonra bu sizden koparıldığında, onu geri almaya çalışmaktan asla vazgeçmiyorsunuz. Bu, erken yaşta enjekte edilen bir uyuşturucu, asla hissedemeyeceğiniz bir bağımlılık. Hayatın çoğu acımasız bir şaka gibi geliyor: ailemin şu anda sürdürdüğü hayat; hayal kırıklığının durdurulamaz sülüğü; kayıp duygusu.

Bu yüzden yakın olduğunda, kendimi güneşe açılan bir ayçiçeği gibi ona açıyorum ve güneşin tadını çıkarıyorum. Başka bir deyişle, Alchemy'de takılmak, bu zenginliği, yetkiyi ve lüksü emmek asla zor değil.

Acıtacağını düşünürsünüz ama acıtmıyor. Aksine, harika bir şey. İliklerinize kadar üşüdüğünüzde bir odun ateşinin verdiği rahatlıktır. Ruhunuz açlıktan ölmek üzereyken sizi besler.

Ya da ben öyle buluyorum. Karşıladığım güzel insanların o çifte kapıdan geçerken ne yaptıklarına çok fazla takılmadığım ve süslerinden sıyrılıp aslında oldukları hayvanlara dönüşmedikleri sürece.

Bir moda markasını yönetmenin gerçekliği göz alıcı olmaktan çok uzaktır, özellikle de markanız Soho'da bir çatı katında yer alıyorsa. Biraz fazla gerçek. Cesur. Simya ise bunun tam tersi. Kaçıştır. Alternatif bir gerçeklik. Ve ben buradayken, rolümü oynuyorum.

Eğer markamı çoğu gün sokak yoga pantolonlarıyla yönetiyorsam, Alchemy'nin konuklarını da elimden geldiğince couture'e yakın kıyafetlerle ağırlıyorum. Alchemy'nin COO'su ve beni işe alan kişi olan Gen, bana olması gerekenden çok daha cömert olduğundan şüphelendiğim bir kıyafet ödeneği veriyor. Güzel mağazalardan birkaç şey satın aldım, ancak bütçenin çoğunu hammaddelere harcıyorum - kumaşlar, yapay elmaslar ve en kaliteli fermuarlar - ve kendi kıyafetlerimi yapıyorum.

Bu gece dışarısı serin ama lobi hoş ve sıcak ve aldatıcı derecede korkutucu kapıcılar, birini içeri her aldıklarında ön kapıyı hızla kapatma konusunda gerçekten çok iyiler. Onlar oyuncak ayılar, gerçekten.

Bu gece siyah kadife bir catsuit giyiyorum. Kadife sentetik, ama iyi bir esneme payı var ve üzerime ikinci bir deri gibi oturuyor. Yüksek yakalı ve kolsuz, omuzları kesik. Eşleşen eldivenler koltuk altlarıma kadar geliyor ve sadece omuzlarım açıkta kalıyor.

Hepsinden iyisi, eldivenleri, yakayı, beli ve eşleşen kadife kafa bandını, hareket ettiğimde avizelerin ışıklarını yakalayan ve lobinin duvarlarını dans eden ışıkla göz kamaştıran gümüş iplik ve yaprak şeklindeki kristallerden oluşan karmaşık bir çelenkle süsledim.

Kendimi iyi hissediyorum. Daha da önemlisi, kendimi yersiz yurtsuz hissetmiyorum ve bu benim için önemli. Gen için olduğu kadar sevgili kurucu ortakları Rafe, Zach ve Cal için de iyi bir iş yapmak istiyorum. Onların kurduğu bu harika işi elimden geldiğince iyi temsil etmek ve gerçeklerimiz ne kadar farklı olursa olsun, onların üyeleriyle birlikte kendi işimi yapabilmek istiyorum.

Her şeyden önce, yakındaki bir restoranda ona hizmet ettiğim sırada benimle tanışan, bana büyük bir şans veren ve garsonluktan kazandığının iki katından fazla maaş almamı sağlayan Gen'e minnettarlığımı göstermek istiyorum.

Kocası Anton ve arkasından gelen başka bir adamla birlikte kulübe geldiğinde, ona parlak ve samimi bir gülümseme veriyorum çünkü bu kadına bayılıyorum. Sosyete sayfaları, milyarder Anton Wolff'la evlendiğinde Londra'nın en gözde bekârını bulduğunu söylüyor ama ne olursa olsun, bence en iyi anlaşmayı o yaptı. O tek kelimeyle harika: sıcak, muhteşem, azimli ve belalı.

Bu gece, platin rengi saçları geriye taranmış, makyajı nemli ve tertemiz, bir Hitchcock kahramanı gibi görünüyor. Yılın geri kalanında hepimizin ceset gibi görüldüğü bir zamanda, Anton'la Karayipler'e yaptığı son gezi sayesinde parlıyor. Max Mara'nın en sevdiği kocaman siyah suni kürk paltosunu giymiş ve boynunda görünen altın payetlerin deseninin Zuhair Murad'ın mevcut Sonbahar/Kış koleksiyonuna ait olduğunu hemen anlıyorum.

Bütün gün bu kadının gardırobuyla yaşayabilirim.

Adamlar beklerken onun arkasında gülüşüp şakalaşıyorlar. Anton da bronzlaşmış ve iyi görünüyor - daha yaşlı ama gülünç derecede atılgan - ve diğer adamın sırtı bana dönük. Cidden uzun boylu, Anton'dan bile uzun, siyah bukleli bir kafası var.

"İyi akşamlar Nat," diyor Gen, ben onu ve Anton'u iPad'den kontrol ederken akşam çantasını kürsünün üzerine bırakarak.

"Numaralar nasıl?" "İyi," diyorum ona. "İçerisi çok kalabalık.

"Bunu duyduğuma her zaman sevindim," diyor ve kıyafetime daha iyi bakmak için kürsünün üzerinden bakıyor. 'Bu bir catsuit mi? Vay anasını, inanılmaz.

"Evet, öyle. Teşekkürler. Mutlulukla gülümsüyorum, çünkü Gen'den gelen bir kıyafet onayı beni her zaman daha iyi hissettirir. Bir adım geri atıyorum ve daha iyi görebilmesi için kollarımı uzatıyorum. Bakışlarını onaylayarak üzerimde gezdiriyor.

"Müthiş. Sen mi yaptın?" 'Sen

bilirsin.

Başını sallar. "İnanılmaz. Seni zeki, zeki kız. Dior'u yönetirken bir yabancı gibi davranma, olur mu? iPad'e tekrar bakarken onun saçma önerisine alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "Keşke. Bu gece sadece bir misafir var, değil mi?

Üyeler her ay en fazla üç misafir kaydedebilirler. Misafirleri, üyelerin tabi tutulduğu aynı titiz geçmiş kontrollerine ve mülakatlara tabi tutulmazlar, ancak elektronik olarak bir Gizlilik Sözleşmesi, Alchemy'deki davranış kurallarının kabulü ve söz konusu kurallara uymamanın, onları imzalayan kişinin üyeliğini tehlikeye atabileceği anlayışını imzalamak zorundadırlar.

Başka bir deyişle, eğer birini davet ederseniz, uslu duracağından emin olsanız *iyi edersiniz* (uslu dursa bile Alchemy'deki anlamı, Londra'daki diğer pek çok şık mekandaki anlamından oldukça farklıdır).

"Evet, sadece bir tane," diyor Gen ona kalemi ve gerekli evrakların yüklü olduğu iPad'i uzatırken. 'Aslında Adam'la tanışmalısın. Birkaç moda markasını yönetiyor. Boynunu büküyor. "Adam mı, hayatım? Gel buraya. Seni tüm o masum kadınların üzerine salmadan önce hayatının geri kalanını imzalamana ihtiyacımız var.

Dönüyor ve kürsüde Gen'in yanına geliyor ve aman Tanrım.

Aman Tanrım.

Bu o.

NATALIE

Hiç bir ünlüyü kanlı canlı gördünüz mü? Ben birkaç kez gördüm. Çoğunlukla burada. Piksel olarak görmeye alıştığınız bir şeyin kanlı canlı halini görmek her zaman gerçeküstüdür. Hatta bunaltıcı bile olabiliyor. Bilirsiniz, ne kadar çok iş yaptırdıklarını yakından görebildiğinizde ya da erkekler Instagram'dakinden üç dört santim daha kısa olduğunda inanmanızı isterdi.

Bu adam, üstümde, önümde yükselirken, zengin adam kolonyası burun deliklerimi istila ederken ve varlığı sinir sistemimi istila ederken ezici olmaktan başka bir şey değil.

Gen'in sesi duygularımın karmakarışık bulanıklığını bir bataklıktan geçen sürat teknesi gibi yarıp geçiyor. 'Nat? *Nat*. İyi misin? Kaza mı geçiriyorsun?'

Bir yerlerde bunu biraz eğlenceli bulduğumun farkındayım, çünkü Tanrı onu korusun, bu benim kan şekerim değil. Bu çok çok daha kötü bir şey.

Kürsünün kenarına tutunup gözlerimi sıkıca kapatırken başımı sallamayı başarıyorum. Saçlarım yüzüme düşüyor. Kesinlikle gülünç görünüyor olmalıyım, ama bu ona bakmak zorunda kalmaktan çok daha iyi. İyi niyetli olduğunu biliyorum ama cildimden yayılan ısı, bunun bir hipoglisemik atak olmadığına dair herkesi rahatlatmaya yetiyor.

Yüzüm yanıyor ve beynim sanki kelepçelenmiş gibi sıkılıyor. Bu, daha önce hiç yaşamadığımı düşündüğüm bir kan hücumu, ama *bunu* da hiç yaşamamıştım.

Kardeşimin hayatını mahveden adamla yüz yüze gelmek yani. Yirmi yılı aşkın süredir nefret ettiğim, uzaktan kızdığım adamla.

Fantezilerimde, rüyalarımda bıçakladığım adamı, kanlar içinde yerde cansız bir posa haline gelene kadar defalarca bıçakladım. (Belki de bu çok ileri gitmek olur. Sonuçta hepimiz şiddet yanlısı pislikler değiliz. Bazılarımız normal seviyelerde kendini öldürme yeteneğine sahip.

kontrol.)

Adam Wright.

Tam önümde duruyor, benden bir adım kadar uzakta. O kadar yakın ki kokusunu alabiliyorum. Anton'la şakalaşıyor, Gen'in deyimiyle, *kendini tüm o masum kadınların üzerine salmak* için bekliyor.

Ugh ugh ugh.

"Doktor çağıracağım," diyor Anton, sesi kararlı ve gözlerimi açıp sabit bir şekilde onun yüzüne dikmem için yeterli. Çevresel görüşümde, Adam masanın yanında geziniyor.

"Hayır. Ben iyiyim, çok özür dilerim.

"Bence biraz ara vermelisin," diyor Gen nazikçe, arkamdan gelip pazularımı tutarak. "Kesinlikle iyiyim, gerçekten," diyorum ona şimdi. "Çok özür dilerim.

Şimdiye kadar yaptığım en cesur, en korkutucu şeyi yapıyorum ve Adam'ın gözleriyle buluşmak için yukarı, yukarı, yukarı bakıyorum. Ve bir saniyeliğine -alçakça, haince bir saniyeliğine- sadece minnettarlık hissediyorum. Çünkü Tom Ellis *Lucifer*'da bize bir şey hatırlattıysa, o da Şeytan'ın aslında düşmüş bir melek olduğudur... ve bir zamanlar olduğu göksel varlığın her santimine benziyor.

Ama bu takdir bir saniye sonra kayboluyor, çünkü bana bakışından kim olduğuma dair hiçbir fikri olmadığı anlaşılıyor. Saldırgan yakışıklı yüzünde, başka birine gerçek bir endişe gibi görünecek bir şey var ve eğer içgüdülerim doğruysa, bazı takdirler onun üzerinde de karanlık büyüsünü çalıştırıyor.

Ama başka bir şey yok.

Bir hayatı -birkaç hayatı- mahvetmek ve öylece çekip gitmek nasıl bir şey olmalı? Bir yılda kazandığımdan daha pahalı bir takım elbiseyle Alchemy gibi bir yerde boy göstermek, bir insan hayatı değiştiren bir yaralanmayla gününe devam ederken kaç kadını becereceğini ve onları hangi şekillerde ihlal edeceğini boş boş düşünmek?

Hiçbir fikrim yok ve bilmek de istemiyorum. Bir canavarın zihninin nasıl çalıştığına dair tek bir fikir bile istemiyorum. Onun zehirli enerjisine bir saniye daha maruz kalmak istemiyorum.

"İyi misin?" diye soruyor. "Sana bir bardak su getireyim mi? Sesi aşırı sosyetik değil ama modüle edilmiş. Güney Londra'nın sesli harfleri çoktan gitmiş, son yirmi yılda giriştiği saçma sapan yeniden keşfin bir parçası olarak cıalanmış.

Aslında konuşamıyorum, bu yüzden başımı sallıyorum. Umarım şu anda bakışlarımın gücü ölümcül lazer ışınlarına dönüşmeye yetmese bile, ona duyduğum derin, çok derin nefreti anlatmaya yeter.

"Nat, bu iyi dostumuz Adam," diyor Gen yumuşak bir sesle, uzun eldivenlerimin arasından kollarımı ovuşturarak. 'Anton onu içeri sokabilir. Sen de gelip beş dakikalığına oturacaksın. Tamam mı? Dışarıdaki çocuklara başka biri gelirse beni almalarını söyleyeceğim.

Beni nazikçe kürsünün etrafından dolaştırıp büyük kapıdan Simya'nın güzel toplantı alanına götürüyor. Kapıcıyla konuşmak için hızla dışarı çıkıyor ve geri dönüp kapıyı arkamızdan kapatıyor.

Oda bu saatte loştur, çoğunlukla dışarıdaki sokak lambaları ve bir köşedeki pembe oniks vulva heykeli tarafından aydınlatılır. Alchemy'nin sıradan bir üye kulübü olmadığına dair en önemli ipucu bu.

Büyük gri kanepeye şükrederek oturuyorum. Tam bir duygu karmaşası içindeyim, kadifenin altında omurgam boyunca terler akıyor ve adrenal sistemim her şeyi anlamlandırmaya çalışırken kalbim hızla çarpıyor. Aynı anda Gen ve Anton'un önünde nasıl davrandığım konusunda utanç duyuyorum ve Adam Bokkafa Wright gibi bir adamın yaşadığı geçmişten sonra Mayfair'in sahibiymiş gibi dolaşmasına çok kızıyorum.

Gen kocaman paltosunu omuzlarından indiriyor ve kanepeye benden çok daha zarif bir şekilde çöküyor. Artık tamamen altın renginde ve çok güzel. Bu elbise bir sanat eseri ve şu anda beni akıl sağlığıma bağlayan bir çapa.

"Tamam," diyor. 'Doğru olmayan bir şeyler var ve bana tam olarak neler olduğunu anlatana kadar buradan çıkmama izin vermeyeceğim.

Şu anda bir doktor çağırmam gerektiğinden oldukça eminim.

"Doktor çağırmanıza gerek yok," diye mırıldanıyorum, dirseklerimi dizlerime dayayıp başımı ellerimin arasına bırakıyorum. "Kaza değil, söz veriyorum.

"Bir şeyler oluyor," diye bastırıyor, gerçekten nazik bir sesle ama yine de bana bu ülkedeki en zorlu iş adamının neden onun her sözüne itaat ettiğini hatırlatıyor. "Peki neden bana açıklamıyorsun?

Gen'le hiç böyle değilimdir. Beni en parlak ve ışıltılı yapan odur. Yanında daha dik durabileceğiniz türden bir kadın. Yani asla şimdiki gibi garip, halsiz ya da sessiz olmazdım. Ama aynı zamanda, onun bilmemesine de katlanamıyorum. O adam, Anton ve onunla birlikte buraya geldi. Tanıdığım en namuslu, en etkileyici iki insanla dostluk kurduğunu sanıyor ve bu beni gerçekten hasta ediyor.

Eğer bir açıklama istiyorsa, ben de ona bunu yapacağım.

Ancak başımı kaldırıp onun güzel yüzündeki endişeyi gördüğüm anda ağlamaya başlıyorum ve bu koridordaki küçük olayımdan bile daha utanç verici çünkü şu anda kendimi toparlamam ve oraya geri dönüp Gen'in bana ödediği işi yapmam gerekiyor.

"Vay anasını. Kanepeye doğru kayarak yanıma oturdu ve kolunu sıkıca bana doladı. 'Lütfen bana sorunun ne olduğunu söyle, tatlım. Üyelerden biri sana kaba davrandı mı ya da kendini güvensiz hissettirdi mi?

Üyelerden biri beni çok güvensiz hissettirdi ama düşündüğünüz şekilde değil. Ürpertici bir nefes aldım. "Hayır, yapmadılar ama getirdiğin adamla ilgili bir sorun var.

"Adam?

"Evet. Başlıyorum. Yüzünü izliyorum. "Geçmişi hakkında çok şey biliyor musun?

Kaşlarını çatıyor. "Zor olduğunu biliyorum, bulunduğu yere gelmek için çok şey atlattığını biliyorum.

Homurdanıyorum. Özür dilerim ama Tanrı aşkına. Adam Wright'ın bir geçmişi olduğu sır değil; bunu "kişisel markası "nın bir parçası olarak utanmadan kullanıyor, ki anladığım kadarıyla bu marka kefarete ve aynı ölçüde saçmalık üzerine kurulu. Ama belli ki Gen onun Kool-Aid'ini içmiş, çünkü profesyonelce olmayan homurdanmam karşısında kaşları havaya kalktı. Kızmadı ama şaşırdı.

"Evet, pek çoğumuz öyle. Ama bazılarımız başımıza gelen şeylerin "üstesinden gelemiyoruz".

"Anlamıyorum," diyor. "Onu tanıyor musun, yoksa hayranı değil misin?

"Onunla arkadaşsınız," diyorum.

'Anton'un arkadaşı, evet ve ona düşkünüm. Ama senden hoşlandığım kadar değil, o yüzden çıkar ağzındaki baklayı. Güzel. "Onu tanıyorum," dedim. "Kim olduğumu bilmiyor ama kardeşimle aynı okuldaydı. Gen, başına geleceklerden hoşlanmayacağını zaten biliyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırıyor.

"Adam ona zorbalık ederdi," diyorum sesim titreyerek. "Çok kötü.

"Siktir.

Gözyaşlarım artık serbestçe akıyor ve elimin topuğunu yanağımda gezdirirken sert ve ıslak bir şekilde burnumu çekiyorum. "Evet, lanet olsun. Ve bir gün, o-Adam- Stephen'ı eşek sudan gelinceye kadar dövdü ve o kadar kötüydü ki sol gözünü kaybetti. Kurtaramadılar, hepsini çıkarmak zorunda kaldılar.

Hikayemi duyan tüm normal insanların verdiği tepkiyi veriyor: tam bir dehşetle. Yüksek sesle nefes alıyor, eliyle ağzını kapatıyor, gözleri kocaman ve dehşet içinde. "Aman *Tanrım*," diyor, sesi boğuk.

"Evet.

"Bunu Adam Wright yaptı. Bu bir soru değil.

"Evet.

'Buna inanamıyorum - yani, GBH'den hapis yattığını biliyordum ama tam detayları bilmiyordum. Tanrım, Nat, onu buraya getirdiğim için çok üzgünüm.'

GBH. *Ağır Bedensel Zarar*. O acımasız haydutun Stephen'a yaptıkları için gülünecek kadar yetersiz. "Bu senin suçun değil," diyorum güçsüzce. Elimi tutuyor ve sıkıyor, diğer kolu hala etrafımda ve dürüst olmak gerekirse, bu iyi hissettiriyor. Rahatlatıcı. Sanırım şoka girmiş olabilirim. Bunca yıldır nefret etmek için sevdiğiniz adamla yüz yüze gelmek size bunu yapar.

Peki ya kardeşin? Ne... O iyi mi?"

Yüzlerimiz o kadar yakın ki, loş ışıktaki bile iri mavi gözlerinden akan yaşları görebiliyorum. Başımı salladım. Genel bir bakış istediğini varsayıyorum. Geniş bir evet/hayır cevabı için. Stephen'ın saldırıdan sonra yıllar süren fiziksel ve zihinsel mücadelesini bilmek istemiyor ya da buna ihtiyacı yok. "Yani, gözünü kaybetti tabii ki ama hayatta. Protez bir gözü var.

Titriyor ve kolumu hızlıca ovuyor. 'Yüce Tanrım. Zavallı, zavallı adam. Ne kadar korkunç. Sessiz kalıyorum, çünkü buna katılmamak mümkün değil.

"Onu buraya getirdiğime inanamıyorum," diyor beni kucağından bırakırken inleyerek. 'Yüce Tanrım. Ne şansımız var ki?'

Gen'in bir süper model gibi görünmesine ve çoğunlukla *The Antiques Roadshow*'u sunuyormuş gibi konuşmasına ama aslında bir denizci gibi küfür etmesine bayılıyorum. Bunu her zaman samimiyetinin parlak bir kanıtı olarak görmüşümdür. Onun için yapmacıklık yok. Ve şu anda, bilmeden beni içine soktuğu duruma karşı F-bombaları küçük dayanışma gösterileri. Bu tesadüf - tabiri caizse- dehşetin de ötesinde bulan sadece ben değilim.

"O senin arkadaşın. Zayıfça omuz silktim. "Bilmemen gerekirdi. "Evet," diyor, "ama aynı zamanda... Oh, lanet olsun. *Bok* gibi. Şimdi başını ellerinin arasına alma sırası onda.

"Ne? Giderek artan bir telaşla soruyorum.

Başını kaldırıp bana bakıyor, yüzünde çatışmaya benzer bir ifade var. "Hiçbir şey. *Cehennem*. Nefes alıyor, burun delikleri bir şeye hazırlanır gibi açılıyor. "Pekâlâ. Yapacağımız şey şu. Seni bir taksiye bindirip eve götüreceğim, hayır, itiraz etme. En azından bunu yapabilirim. Senin yerine bakacak birini bulacağım. Ben de gidip Bay Wright'la biraz sohbet edeceğim.

ADAM

Kadınların bakmasına alışkınım.

Ama *bu* şekilde değil.

Bakışlar çok sık olur. Bu bakışlar tanıma, arzu, merak ya da gözdağı şeklinde olabiliyor - bazen de bunların karışımı. Ama şimdi size söyleyeyim: Arkadaki o gizemli güzellik, gerçek bir couture olmasa bile üst düzey bir hazır giyim olduğuna yemin edebileceğim mücevherlerle kaplı bir catsuit içinde, bana dehşetten başka bir şeyle bakmadı.

Anlamıyorum. Küçümsemeyle başa çıkabilirim. Pek çok insan nefret ediyor, pek çoğu da başkalarının başarılı olmasından, özellikle de bu başarıya kendi çabalarıyla ulaşmış olmalarından tiksiniyor. Hak edilmiş başarı mı? Ugh. Bu *Daily Mail* okuyucularını her fırsatta kışkırtacaktır.

Bu o değildi.

Bu daha çok aşağılanmış, dehşete düşmüş bir inançsızlıktı ve her sayfanın altını imzalarken, kaydırırken bunun gücü hala hissediliyor

Git.

"Sence o i y i mi? Geniş koridorda ilerlerken Anton'a soruyorum. *Kafasında yani*. Belki de

kuruntulu.

"Bilmiyorum," diyor önümüzdeki çift kapılardan birini açarak. 'Nat çok hoş bir kız. Her zaman çok profesyonel, çok arkadaş canlısı. Gerçi şeker hastası, o yüzden olabilir.

Donup kalıyorum, kapının pervazında duruyorum, tüm vücudum geriliyor.

"Kahretsin. Tip 1 mi?" 'Sanırım öyle, evet.

Vücudum donmuş olabilir ama beynim aşırı hızda işlem yapıyor, bize orada verdiği ipuçlarını katalogluyor, analiz ediyor. Bir şeyler yanlıştı ama hipo gibi görünmüyordu. Teşhisleri gözden geçirdim. Solgun ya da bitkin görünmüyordu, aksine bana baktığında yüzü ve boynu kızarmıştı. Alnında ya da üst dudağında gözle görülür bir ter damlası yoktu. Telaşlıydı, ki bu endişe vericiydi, ama aşırı paniklemiş değildi ve sonunda kelimelerini çıkarabildiğinde akli başındaydı. Belirgin bir sarsıntı ya da çırpınma hareketi yoktu.

Sertçe nefes veriyorum. Bu şeyle dalga geçemezsiniz. Doğru zaman aralığında bir hipo atağı tespit edememek felakete yol açabilir. "Belki de geri dönüp yardım edebilir miyim diye bakmalıyım," diyorum Anton'a. "Belki de her ihtimale karşı bir ambulans çağırmalıyız.

Tanrı aşkına, Gen ona benim önümde kaza yapıp yapmadığını bile *sordu*. Nasıl olur da tıklamam? Bedenimi döndürüyorum ve Gen'in kapıcıya bir şeyler söyleyip ön kapıyı kapattıktan sonra sol taraftaki bir odada kaybolmasını izliyorum.

İki fikrim var. Kontrol etmemek için bir neden yok, ancak genç kadının nihayet bakışlarımla buluştuğunda gözlerindeki ifadenin beni bu kadar kısa sürede tekrar görmekten mutlu olacağını düşündürmemesi dışında çok geçerli bir neden yok. Alt dudağımı dişlerimin arasında karıştırıyorum, kendimi alışılmadık derecede telaşlı ve kararsız hissediyorum.

"Hayır. Açık kapıyı işaret ediyor. 'Gen'in elinde olacak, söz veriyorum. Burası ana bar alanı. Oyun odası burada.

Rasyonel olarak haklı olduğumu biliyorum. Kendimi tedirginlik duygumdan sıyrılmaya zorlayarak kapıdan içeri doğru ilerliyorum ve tepkimin tamamen kişisel tetikleyicilerimden kaynaklandığını ve az önce yaşananların hiçbir şekilde gerçeklere dayanmadığını kendime hatırlatıyorum.

Önümde güzel, yüksek tavanlı, ilk bakışta zarif bir dekorasyona sahip bir oda var. Ana ışık kaynakları, alçak masaların üzerine yerleştirilmiş küçük, ipek gölgeli lambalar ve pembe oniksten yapılmış ve mükemmel bir şekilde arkadan aydınlatılmış uzun bar. Anton'un işaretini takip ederek sağıma bakmadan önce onaylarcasına başımı sallıyorum, burada bir güvenlik görevlisi başka bir çift kapının önünde nöbet tutuyor.

Hakkında çok şey duyduğum yer.

Oyun odası.

Eğer kendimi toparlayabilir ve tedirginliğimi üzerimden atabilirsem, bir tur atmayı dört gözle bekliyorum.

Anton'a "Güzel yer," diyorum ve dikkatimi müşterilere çeviriyorum. İlk izlenimler: iyi topuklular. Sofistike. Bazı ateşli kadınlar.

Alchemy tanıdığım herkes tarafından abartıldı ama yalan söylemediler. İçgüdülerim bana Gen ve Anton'un burada bir kazanan olduğunu söylüyor.

Servetimi teknoloji alanında kazanmış olabilirim, ancak bugünlerde giderek daha fazla çeşitlendiriyorum. Danışmanların deyimiyle, sanki önemli olan tek şey yatırım getirisiymiş gibi, *daha da kötüleştiriyorum*. Kırk yaşıma yaklaştıkça, net değerim üç milyara yaklaştıkça, kendimi yatırım getirilerini daha az önemserken buluyorum. Daha doğrusu *finansal* yatırım getirilerini daha az önemsiyorum.

Soru: Küçük bir servet kazanmanın en hızlı yolu nedir?

Cevap: büyük bir servetle başlayıp bir moda markasına yatırım yapmak. Durum böyle olabilir - moda endüstrisinin değer yok etme yeteneği iyi belgelenmiştir - ancak satın aldığım ve sessizce beslediğim lüks markaların büyüyen ahır, bana on rakam kazandıran OfficeScape adlı teknoloji girişiminden daha fazla zevk veriyor.

Freud'un bana lüks malların neden içimdeki özel boşluğu doldurduğunu açıklamasına ihtiyacım yok, çünkü Freud'un ya da terapistimin ne düşündüğü umurumda değil. Bunu yapıyorum çünkü seviyorum.

Ancak lüks *deneyimler* benim için daha yeni bir endişe kaynağı. Paranın satın alamayacağı bu teklif, sektörleri aşan premium bir portföy oluşturma yolculuğumda benim için bir sonraki bariz adım. Ve Alchemy ile bu ortak girişim, kişisel ve profesyonel her alanda tam da ihtiyaç duyduğum şekilde sınırları zorlayabilir.

Yeni bir dönem, yeni bir meydan okuma ve tesadüfi bir zamanlama mı? Dikkate alınmayacak kadar ilgi çekici. Anton bundan bahsettiğinde hemen ilgimi çekti. Anladığım kadarıyla, eğer istediği gibi olsaydı, kulübün denizaşırı pop-up'ları için Alchemy ile yaptığı ortak girişim genişleyecekti.

Ancak artık Wolff'un CEO'su değil ve şirketin geçen hafta Londra Borsası'nda halka arz edilmesinden bu yana, Yönetim Kurulu bir seks kulübüyle bağlarını koparması için artan bir baskıyla karşı karşıya kaldı. Bana sorarsanız bu tam bir şaka. Ortak girişim Wolff'un devasa mali tablolarında küçük bir kalem, ancak şirketin varlığı, endeksleme amacıyla FTSE 100'ün en büyük şirketlerinden birinde hisse sahibi olması gereken çok sayıda etik ve sürdürülebilir fonu kızdırdı.

Uzun lafın kısısı, Wolff'un elden çıkarılması gerekiyor ve hala İcracı Olmayan Başkan olan ve yeni eşinin olması gerektiğini düşündüğünden çok daha fazla işin içinde olan Anton, resmi olarak bir alıcı aramadan önce bir göz atmamı önerdi.

İşte buradayım.

Anton'la birlikte barda oturup hem viskinin hem de kadınların kalitesinin tadını çıkarıyorum. Alchemy'nin iki içki sınırı sayesinde birincisi ikincisinden daha az bulunuyor. Ama Anton'u çok eğlendirecek şekilde kadınların ilgisinden de mahrum değilim.

Arkadaşım ile sohbet ederken bana yaklaşan üç ya da dört kadını kibarca geçiştiriyor ve odanın diğer ucuna doğru yüklü bakışlar atıyorum. İlişki kurmak için daha sonra zamanım olacak ama o kadın hakkında bilgi almak istiyorum.

-Nat, sanırım- kendime tamamen rahatlatma ya da takılıp kalma izni vermeden önce.

Sonunda Gen barda beliriyor, altın rengi pulları vücudunda dalgalanıyor ve odanın içinde yürürken ışık saçıyor. Onunla her tanıştığımda olduğu gibi, muhteşem görünüyordu. Ne yazık ki, aynı zamanda çok kızgın görünüyor.

"Siz ikiniz. Başparmağını omzunun üzerinden salladı. 'Bir masa kapın ve oturun. *Şimdi*. Ben bir içki alacağım.

Anton'a bakıyorum, kaşlarımı kaldırıyorum. Gen'in kulağına bir şeyler mırıldanıyor ve beni yakındaki boş bir masaya yönlendirmeden önce onu yanağından öpüyor. "Bayanı duydun.

Bu gecenin, müthiş Genevieve Wolff'un kulübü adına bana kendini sevdirmeye çalışacağı bir fırsat olabileceğini düşündüysem, belli ki aldanmışım. Anton ve ben, az önce cam kırmış iki okul çocuğunun müdirelerini beklediği gibi utangaç bir şekilde oturup bekliyoruz ama bir dakika içinde o da bize katıldı. Şampanya kadehini masaya çarpmaktan son anda kurtuldu ve boş bar taburesine oturdu.

"Nat iyi mi? Anton ona sorar ve o da başını sallar.

'Dürüstçe mi? Hayır. Hayır, değil,' diyor bana ters ters bakarak. Yetişkin bir adam olmama ve tamamen masum olmama rağmen suçluluğu ve savunmasızlığı anında hissedebiliyorum. Bunca yıldan sonra, bu hala bir içgüdü.

Adam'ı suçla.

Bu onun hatası olmalı.

"Neden?" diye sordum. 'Nesi var? Şeker hastalığı mı?'

Sabırsızca başını sallıyor ama Tanrı'nın yeşil dünyasında hiçbir şey beni onun ağzından çıkacak bir sonraki kelimelere hazırlayamaz.

"Stephen Bennett ismi size bir şey ifade ediyor mu?

Stephen Bennett.

İsmi yirmi yıl önce, hatta *ömrünün* yarısından daha uzun bir süre önce yaşanmış bir olayı çağrıştıran olabilir ama Gen'in kızıl dudaklarından dökülenler yıllar önce olduğu kadar taze, dehşet verici ve tetikleyici.

Stephen Bennett farklı bir hayata ve farklı bir bana ait, tıpkı ona yaptığım ağza alınmayacak, insanlık dışı şey gibi. Alchemy'deki eğlenceli ve seksi akşamım şu ana ait. Bu dünyadaki yerini hak ettiğini kendine milyonlarca kez söyleyen Adam Wright'a ait.

Ama onun adının anılması, bu dünyadan o dünyaya bir köprü kuruyor, beni zaman ve mekân içinde, silmek için her şeyimi verebileceğim bir geçmişe savuran bir portal.

Evet diye fısıldıyorum.

Bir şekilde, imkânsız bir şekilde, daha o söylemeden ne söyleyeceğini biliyorum.

"Görünüşe göre Nat onun kız kardeşi.

ADAM

C vazgeçmenin de pişmanlığın olduğu gibi pek çok yüzü vardır. Her ikisi de karmaşık duygulardır, her ikisi de kedere benzer, döngüsel şekillerde davranacak kadar ağırdır.

Bilmem gerekirdi.

Üçü hakkında da yeterince deneyimim var.

Başımı öne eğiyorum. Hapishanede öğrendim ki, saldırgan da en az kurbanı kadar geçmişte yaşadığı bir travmadan pişmanlık duyabilir ve bunu sindirmesi acı verici olduğu kadar rehabilitasyon için de gerekli olan sayısız şekilde yapabilir.

Geçtiğimiz yirmi yıl boyunca, geçmişime katlanmamı, onunla yapabileceğim tek parçalı, kusurlu barışı yapmamı sağlayan bir varoluş oluşturdum kendime. Empati, en zor derslerden biri olsa da, kilit bir rol oynadı.

Bu konuda yardımcı olan insanlar var... Diyelim ki, rolleri kendime dönüş yolculuğumun gölgesinde kalsa bile, şefkatleri için tarif edilemez, acınacak derecede minnettar olduğum insanlar.

Ancak Stephen Bennett için son yirmi yıldır benimsediğim dikkatli, çitle çevrili empati biçimi, bu gece kıyılarını patlatmak ve beni yutacak bir gelgit dalgasına dönüşmekle tehdit ediyor ve bunun nedeni onu seven birinin, muhtemelen Stephen'inkiyle birlikte hayatını paramparça ettiğim birinin burada, benimle aynı binada olması ve *şimdi* onun güzel gözlerinde ne gördüğümü anlıyorum.

Sarsıcı, kesin bir nefret.

En büyük içgüdüm yüzümü ellerimin arasına gömmek, Gen'in yüzündeki iğrenme ve hayal kırıklığından kendimi korumak.

Ama benim yok.

Bundan

çekinmeyeceğim.

Alacağım.

Hepsi benim olacak.

Çünkü ben bunu hak ediyorum.

"Anlıyorum," diyorum sessizce, onunla göz teması kurarak. Az önce yaptığı konuşmayı, benim hakkımda duyduklarını hayal bile edemiyorum. Nasıl tepki vereceğimi görmek için yüzümü izliyor. Hiçbir kin belirtisi yok; sadece çalışanı adına inanamayacağı kadar kızgın ve öyle de olmalı.

"Burada neyi kaçırıyorum? Anton havlıyor ve ben de ona dönüyorum.

Bana bir saniye verin, açıklayayım. Ama önce o iyi mi? Nat, adı bu mu?"

"Natalie sana, ve hayır, o iyi değil," diyor Gen, kadehini kaldırıp şampanyadan bir yudum alıyor. Bekliyorum. "Aşırı derecede şokta ve sıkıntılı, bu yüzden onu eve gönderdim.

Natalie'nin benim hakkımda düşündükleri aklıma geliyor. Gözlerindeki ateşi, sıradan bir bardak su teklifime bile cevap veremeyişini hatırlıyorum. Hiç şaşırmadım.

"Bekliyorum," diyor Anton, bir konuşmanın kıyısında kalmaya kesinlikle alışık olmayan bir adamın sesiyle.

Gen'e bana ne söylediğini anladığımı göstermek için hafifçe başımı sallıyorum. "Özür dilerim," diyorum. Bu çok yetersiz, ama yine de taburemde Anton'a doğru dönüyorum. Bir kez daha, Wolff'un Simya hissesi için onun ve Gen'in tercih ettiği alıcı olarak konumumu savunulamaz hale getirse bile, bu benim sahiplenmem ve başa çıkmam gereken bir sorun.

"Saldırdığım adam," diyorum ona, sesim sanki hava durumu hakkında bilgi veriyormuşum gibi sabit. "Canını yaktığım için hapis yattığım adam.

Başımı sallıyor. Geçmişimi iyi biliyor. Genç suçlular için yürüttüğü girişimcilik programının bir parçası olarak ilk tanıştığımızda hapisteydim. "Nat'in kardeşisin sanırım.

"Evet. Keskin bir nefes alıyorum ve devam ediyorum, kendi suçumu tarafsızca anlatan sesimin tınısı kulaklarımda gerçeküstü,

Etrafımız İsviçre saatleri, kristal avizeler ve pahalı kadınlarla çevrili. "Ben onunla uğraşırken birkaç arkadaşımı onu zapt etmesi için tuttum. Onu eşek sudan gelinceye kadar dövdüm, bir gözünü kaybetti ve üç kaburgası kırıldı.

Bunlar yaralarının tam boyutundan ziyade manşetlerdi. İddia makamı duruşmamda her birini tek tek anlatmaya, açtığım her çürük ve yaranın renkli fotoğraflarını göstermeye ve onu tedavi eden sağlık personelinin kafatasının arkasına gömülmüş her bir çakıl parçasını çıkarabilmesi için tıraş edilmiş kafasının arkasının fotoğraflarını göstermeye özen gösterdi.

Anton dehşetle nefesini içine çeker ve gözlerini kapatır, kapatması da gerekir. Bu barbarca. Grotesk. İğrenç. Yaralama suçundan içeri atıldığını bilse de bana ayrıntıları hiç sormadı. Gözlerini açtığında bana bakıyor ve konuşmadan önce duraklıyor.

"Siktir, dostum," diyor ve doğal olarak orada bir kınama, hayal kırıklığı unsuru var, ama hepsi bu değil. Aynı zamanda, bence, şefkat, boşluk ve kabullenme de var.

"Biliyorum. Kendimi tekrar göz göze gelmeye zorlamadan önce, kehribar rengi sıvının etrafında cazip bir şekilde dönmesi için bardağımı eğerek aşağı bakıyorum. Ama o Gen'e bakıyor, yol göstermesi için sanırım.

"Yargıç ve jüri olmak için burada değiliz," diyor yavaşça. "Sen bunu yaptın, zamanını doldurdun. Bugün olduğun adamla yargılanmayı hak ediyorsun ve sana arkadaşım demekten gurur duyuyorum. Tanıştığımız günden beri gurur *duyuyorum*.

"Teşekkür ederim. Boğazımda bir ağırlık var. Anton geçmişimi yakından biliyor. Ben içerideyken mahkûmlar için yürüttüğü bir iş programına tesadüfen katılma şansına sahip olduğumdan beri, yirmi yıldır bana akıl hocalığı yapıyor ve onun dostluğuna ve desteğine çok değer veriyorum. Yine de onun benim geçmişte işlediğim suçlardan haberdar olması ile kardeşini yaraladığımda ailesini paramparça ettiğim biriyle yüz yüze gelmemiz arasında büyük bir uçurum var.

"JV'yi devralacak doğru kişinin sen olduğunu düşünüyorum," diye devam ediyor Gen'e tekrar bakarak, "ama burada gerçekten karıma danışmam gerekiyor. Burası onun şirketi, Nat onun çalışanı ve bu olay ışığında nasıl bir yol izleyeceğimizi bilemiyorum... sanırım daha iyi bir terim bulmak için *vahiy*. Yenilmiş bir şekilde arkasına yaslanır.

"Elbette," diyorum. Başka bir şey beklemiyorum. Kendime bu Simya işinin benim için küçük bir anlaşma olduğunu, her şeyden çok bir tür potansiyel evcil hayvan projesi olduğunu hatırlatıyorum. Güzel, küçük bir eklenti.

Kapıların yüzüme çarpılması hissine yabancı değilim - hem hapishanede gerçek anlamda hem de iş hayatında mecazi anlamda. Dolayısıyla buraya geri dönmek, aslında yarım ömür önce işlediğim suçlar nedeniyle yargılanmak, olduğundan çok daha az akıllıca olmalı.

Gen daralmış, düşünceli gözlerle beni inceliyor. Açıkça düşmanca davranmıyor ama benimle kocası gibi kişisel bir ilişkisi yok. Natalie'nin kampında yer aldığından şüpheleniyorum ve haklı olarak da öyle.

Nefesini dışarı üflüyor. "Lanet olsun," diye iç geçiriyor. 'Dürüst olmak gerekirse bunun olacağını tahmin etmemiştim. Gemiye gelmenle ilgili hiçbir sorunum yoktu, Adam. En azından şu ana kadar. Ve Ortak Girişim esas olarak denizaşırı pop-up'larımızla ve tabii ki Manhattan'la ilgileniyor.

Önümüzdeki ay açılacak olan Manhattan, Alchemy'nin tek kalıcı karakolu olacak ve büyük ölçüde ortak girişim yoluyla finanse edildi. Gen ve Anton'un birleşmesinden sonra, ortak girişim genişleyerek Wolff'un tüm grupta bir hisse satın almasını sağladı; ben de bu işe girseydim hissenin tamamını üstlenirdim. Bununla birlikte, bu Londra kulübünün yönetimi, yönetici ekibinin kontrolü altında kalmaya devam ediyor: Gen ve üç kurucu ortağı.

"Yani burada gerçek bir yargı yetkiniz yok, gerçekten," diye devam ediyor. "Ancak şunu söylemeliyim ki, güvenilir bir çalışanın ailesiyle böylesine korkunç bir kişisel geçmişi olan bir yatırımcıyı işe almak konusunda çekingen davranıyorum.

Bekliyorum ve Anton da öyle yapıyor, çünkü burada düşünce sürecini yüksek sesle çalışıyor gibi görünüyor. Yeterince eminim, konuşmaya devam ediyor.

"Çocuklarla bu konuyu konuşmam gerekiyor ve Nat'le de aklını başına toplaması için biraz zamanı olduğunda tekrar konuşmak istiyorum. Anton konuşmak için ağzını açtı ama Nat onun sözünü kesti. "Merak etme, ona bir gizlilik sözleşmesi imzalatacağız.

Ona sevgiyle sırtlıyor. "Aklımı okudun.

"Her zaman yaparım," diye karşılık veriyor ama kocasına baktığında yüzündeki şefkati görmemek mümkün değil.

"Satın alma işlemini onun önünden mi geçirecektin? Şaşıarak açıklıyorum. Tehlikeli bir zeminde olduğumun farkındayım ama yönetim işlerimle ilgili olarak düşük seviyeli bir ev sahibinin söz sahibi olmasına izin vereceğim hiçbir koşul göremiyorum.

"Yapardım," diyor Gen. Sesi nötr ama içindeki bir şey bana bu konuda kendisine meydan okunmasını hoş karşılamayacağını söylüyor. 'Nat sadık bir çalışan. İnanılmaz derecede sıkı çalışıyor ve onu ya da ekibimden *herhangi* birini, her ne kadar bu tehdidi olası bulmasam da, iş yerlerinde kendilerini güvensiz hissetmelerine neden olacak yönetim seviyesinde birini getirdiğim bir pozisyona asla sokmam.

Sözleri mideme bir darbe gibi indi. Bunun potansiyel bir çalışanın benden hoşlanmamasıyla ilgili olduğunu düşünüyordum ama öyle değilmiş.

Natalie'nin gözünde hâlâ sıradan bir haydut olduğum gerçeğiyle ilgili; şiddet yanlısı, değişken bir varlık. Ve etrafımdakiler için bir tehlike.

ADAM

Malchemy'deki ilk akşamımı beklediğim fantezilerden çok daha acımasız bir gerçekliğe dönüşmüş olabilir ama Gen ve Anton ile rahatsız edici sohbetimi tamamladıktan sonra eve gitmemeyi tercih ediyorum.

Kanım damarlarımda bunun için fazla hızlı akıyor. Zihnim fazlasıyla huzursuz, bileklerimdeki çoktan yok olmuş çelik kelepçelerin hayali soğuğu beni rahatlatamayacak kadar yüzeyle yakın.

Bu gece bunun için tek bir şey var, o da unutulmak. Simya'nın vaat ettiği türden, en azından geçici olduğu kadar cazip. Ama ihtiyacım olan şey bu. O iblisleri öldürüp biyokimyamı değiştirmemin tek yolu bu.

Bakalım yandaki kadınlar buranın vaat ettiği iksiri sağlayabilecek mi? Arzuladığım yatıştırıcı.

Ev sahiplerime iyi geceler diliyor ve ana bardan The Playroom'a açılan ağır çift kapıdan geçiyorum. İzin verilen double viski beni sakinleştirmek için hiçbir şey yapmadı.

Ama bu olabilir.

Geniş odanın eşliğinde duruyorum ve anlık duyusal saldırıyı anlamlandırmaya çalışıyorum. Yan odadaki müzik gürültülüydü ama buradaki sağır edici, bir gece kulübüne girdiğinizde her zaman kan dolaşımınıza çarpan o baş döndürücü gümbürtünün aynısı. *Haydi yapalım şunu diye* bağırır.

Bir gece kulübü gibi, ışıklandırma loş ve karmaşık. Devasa beyaz sütunlar, aralarına asılan tül gibi beyaz perdeler gibi pembe renkte aydınlatılmış. Bir kadın sahnede asılı bir çemberin içinde durgun bir şekilde dönüyor. Çok kalabalık, odayı net bir şekilde göremeyeceğim kadar kalabalık, ama diğerleri kanepelerde sevişirken müziğin ritmine ayak uydurarak dans eden müşterilere bakıyorum.

Müzik, perdeler, ışıklandırma ve hatta biraz kuru buzun bir araya gelerek zihni bir şekilde kandırması, duyuları memnun ettiği kadar şaşırtması akıllıca bir düzenek.

Viskiyi unut.

Bu gece tercih ettiğim ilaç *bu* olabilir.

Anton, buradaki kadın ev sahiplerinin kolayca fark edilebilmeleri için birbirinin aynısı beyaz elbiseler giydiklerinden bahsetmişti. Sevişecek bir kadın ya da kadınlar bulmak zor olmayacak ama bu akşam bir profesyonel istiyorum. Alchemy'nin bir seks kulübü olması beni alışkanlıktan ya da umutlu olmaktan, pantolon cebime sıkıştırılan telefon numaraları içeren kartlardan tamamen korumayacak.

Bu gece bu tür saçmalıklara tahammülüm yok, tıpkı sunduğum şeyi istediğini düşünen ama avucumun ilk vuruşunda tepelere kaçacak bir kadına tahammülüm olmadığı gibi.

Kalabalığın arasından ilerliyorum, bir adam onu yerken ve bir diğeri ellerini başının üstünde tutarken alçak bir kanepeye uzanmış çarpıcı bir sarışının manzarasını takdir etmek için duraklıyorum. Siktir, bu çok ateşli. Vanilya, ama yine de ateşli, çünkü çok şehvetli. Çok özürsüz.

Ve bu gece kesinlikle özür dilemeyen bir ruh halindeyim. Natalie ile karşılaşmamın tetiklediği pişmanlık ve kendinden iğrenmenin bu gece rüyalarımın gireceğini ve yarın sabah yüzeyle çıktığımda beni kör bir güçle vuracağını kesinlikle biliyorum. Bu yüzden şimdilik kendimi doyurmam, bedenimi bu sürtünmeden, derimin altında vızıldayan bu huzursuz enerjiden arındırmam gerekiyor.

Kendimi tutmadan bunu yapmalıyım.

Gen benim için bazı tanıştırmalar yapmayı teklif etti, ama kesinlikle biriyle yatmak için hiç yardıma ihtiyacım olmadı ve şimdi de istemeye başlamayacağım. Pembe ışıklı bara doğru ilerledim, gözlerim söğüt gibi bir esmerin arkadan görünüşüne takıldı. Kısa beyaz elbise. Sonsuz, düzgün bacaklar. Gök yüksekliğinde topuklu ayakkabılar. Bana Natalie'nin saçlarını anımsatan uzun, siyah saçlar.

Bu benim standartlarıma göre bile berbat bir şey: daha önce haklı olarak kendimi daha az hissetmeme neden olan kadına birazcık bile olsa benzeyen bir kadına odaklanmak. Terapistimin ne diyeceğini merak ediyorum. Kendi kendime bunun yaralı otoritemi yeniden tesis etmekten ziyade ona kimin patron olduğunu göstermekle ilgili olduğunu söylüyorum. Ne de olsa bu korkak bir zorbanın aşağılık bir davranışı ve ben artık o adam değilim.

Bu vekaleten restorasyonla ilgili. Telafi etmekle ilgili. Natalie'ye o kadar sert bir şekilde verdiğimi hayal ediyorum ki,

istemeden ona neden olduğum tüm acıları yok edeceğim.

Ne saçmalık ama. Görünüşe göre, yirmi yıldır öz farkındalığı tüm kişiliği haline getirmiş bir adamın bile şaşırtıcı hataları olabiliyor.

Bardaki kadın arkasını döndüğünde, tabii ki Natalie'ye hiç benzemiyordu. Çok seksi -buradan daha azını beklemediğimden değil- ama ona baktığımda bir şeyler eksik. Aldırmamaya karar verdim. Bu akşam kesinlikle iç gözlem yapacak durumda değilim.

Beni kabul ettiğinde yüzündeki o içten ısıltıyı görmezden gelmek imkânsız. İşinde iyi olduğuna eminim ama kimse o *kadar* iyi değildir. Ayrıca, diğer barlardaki diğer kadınlardan bu tür bir tepkiyi beklesem bile kabul edecek kadar veri aldım. Daha iyi bir adam olsaydım, sicilimin hak ettiğinden çok daha fazla kapı açan bir dış görünüşe sahip olmayı kesinlikle sorun ederdim.

"Adın ne senin? Bir dirseğimi bara dayayarak soruyorum, o da baştan çıkarıcı, pratik gülümsemesiyle bana bakıyor.

"Rose. Peki ya senin?

Gülümseyerek başımı sallıyorum. "Sana söylemezsem çok daha eğlenceli olur. Sence de

öyle değil mi?" "Eğer böyle oynamak istiyorsan, elbette.

'Kimliği belirsiz bir adam tarafından yavaş ve derin bir şekilde becerilmek mi? Bunu senin için eğlenceli hale getirebileceğimden oldukça eminim. "Hiç şüphem yok," diye yönetiyor, sesi nefes nefese.

"Bana *efendim* diyebilirsiniz. Şu anda boş musun

Rose?" "Kesinlikle boşum efendim.

Detaylandırmamı beklerken beni içine aldı. Ne kadar iyi bir kız. Kartlarımı masaya koyuyorum. Korkakça davranmaya hiç niyetim yok, gerek yokken.

'Fiziksel ceza konusunda rahat mısınız? Sadece şaplak,' diye ekliyorum.

Gözleri açılıyor. Gerçekten çok seksi ve o beyaz elbise onun üzerinde ikinci bir ten gibi. Meme uçları ince kumaşın arasından iki güzel tepe gibi görünüyör ve onları çimdiklemek için can atıyorum.

"Evet, efendim, elbette.

Mükemmel. "Bundan zevk alıyor musunuz, yoksa sadece tahammül mü ediyorsunuz?

Beni çok eğlenceli buluyormuş gibi görünüyor. 'Sana söz veriyorum, eğer bana şaplak atarsan, bundan zevk alacağım. Bu konuda kesinlikle endişelenmene gerek yok. Yeminine vücudumu gözleriyle tarayarak eşlik ediyor. Üzerimde iş kıyafetlerim var: siyah pantolon ve beyaz gömlek, boyun düğmeleri açık, kravat gevşek. Gördükleri hoşuna gitmişe benziyor.

"Güzel," dedim ve ciddiye dim.

Bugünlerde sadece bundan zevk alan insanları incitiyorum.

"Bize özel bir oda ayarlayabilir misin?" diye sordum.

Bu sirkin doğru koşullarda eğlenceli olabileceğinden eminim ama bu gece buna ihtiyacım yok. Zihnim huzur istiyor. Duygularımı, dürtülerimi, hareketlerimi olduğu kadar çevremi de kontrol edebilmek istiyorum. Yeterince sessizlik, yeterince sakinlik istiyorum, elim kıcının sert derisiyle buluştuğunda, o mükemmel *çıtırtı* odanın içinde temiz bir şekilde çınlasın istiyorum. Aletimi arkadan içine soktuğumda çıkardığı her boğuk sesi duymak istiyorum.

Elini barın üzerinde gezdiriyor ve benimkinin üzerine

koyuyor. "Benimle gel.

ADAM

"Giyin," diye emrediyorum, küçük ama lüks odanın kapalı kapısına yaslanıyorum. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve adının Rose *olmadığı* neredeyse kesin olan bu çekici kadının emrimi yerine getirmesini izliyorum. İnce askıları omuzlarından sıyrılıyor ve elbiseden seksi bir şekilde sıyrılmaya başlıyor. Önce göğüsleri ortaya çıkıyor, tatlı ve dik, sonra da

Kalçalarının üzerinden geçirip bacaklarından aşağı indirerek aslında altının çıplak olduğunu ortaya çıkarıyor. "Çok güzel. Güvenli bir kelimeniz var mı?"

"Daisy, efendim.

Gördüğüm kadarıyla bu gece çiçek temasını işliyorsun. Daisy. Anladım. Gerekirse söyle, ben de hemen durayım. Islak mısın?"

Küçük bir kahkaha atıyor. "*Böyle* görünüyorsunuz ve bana ne yapmayı planladığınızı zaten söylediniz - ne düşünüyorsunuz *efendim*?"

"Göster bana. Derine in."

Yavaşça, kasıtlı olarak elini karnının üzerinden bacaklarının arasına doğru kaydırıyor ve duruşunu genişletiyor. Kendini parmaklarken bakışlarını tutuyor ve ben içimden gülümsüyorum. Ne küçük bir yıldız. Benim amaçlarım için çok iyi iş çıkaracak. Gerçekten çok iyi.

"Bırak tadına bakayım.

Topuklarına dolanan elbiseden sıyrılıyor ve az önce amına gömdüğü parmaklarını kaldırarak yaklaşıyor. Bileğini kavrayıp başımı eğiyorum, böylece onları emebiliyor, tatlı, kaygan kaplamalarının tadına bakabiliyorum.

Yalan söylemiyordu.

"Tadın da adın kadar tatlı Rose. Burada kısıtlamalar var mı?" "Elbette efendim. İpek bağlar, ipler, kelepçeler, ayırıcı çubuklar..." Sözünü keser.

Hmm. Ne kullanayım? Başımı eğiyorum, düşünürken onu içine çekiyorum. Kremi bir ten, pembemsi kırmızının hoş bir tonu olan diri meme uçları. Kasık kemiğinin aşağısında tertemiz bir siyah kıl şeridi. Onu başka bir zaman bir yayıcıya koymayı çok isterdim, ama dürüst olmak gerekirse, sadece yükümü vücudunun içine atmak istiyorum. Bu gece bütün bir sahneyi yönetecek duygusal güce sahip değilim. Belki başka bir akşam gelir ve onu kendi zevkim için yayarım.

Tabii burada kendimi kara listede bulmazsam. "Bana biraz ip getir," diye karar verdim.

Bileklerini önünde etkili bir şekilde birbirine bağlıyorum, ipi düğümleyip bağlamayı test ederken sikim taş gibi sertleşiyor ve geriliyor.

Yaptığım işten memnun, başımı sallıyorum.

Şimdi eğlence başlıyor.

Kısa boylu değil ama topuklu ayakkabılarıyla bile benden en az yarım baş daha kısa. Uzun süreli bir ön sevişmeye girecek değilim ama son fetihimi biraz keşfedip kendi hazzımı ertelemekte bir sakınca yok. Bir çift topuklu ayakkabı ve uzun bir ipten başka bir şey giymeden, bağlı kolları göğüslerini birbirine bastırırken ve koyu renk saçları kremi omuzlarına dökülürken, yaramaz bir Pamuk Prenses gibi orada dururken kesinlikle çekici görünüyor.

Avuçlarımı kollarında gezdiriyorum, omuzlarının üzerinden geçiriyorum ve her iki sulu küçük meme ucunu sertçe çimdiklemeden önce göğüslerini avuçluyorum. Sıkarken dişlerimi sıkarak nefes alıyorum çünkü yüzündeki ifade beni şaşkına çeviriyor. Sırf bu yüzden boşalacakmış gibi görünüyor. Istraplı iniltisi bana yanılmadığımı söylüyor.

Onları bırakıyorum ve gözle görülür bir şekilde sarkıyor.

"Tenin çok yumuşak," diyorum ellerimi sırtının pürüzsüz sateninde gezdirip kıcını avuçlayarak. Çok güzel küçük bir kıcı var. Bir elimi kaldırıyorum ve denemek için güzel bir tokat atıyorum. Ovmuyorum. Ona biraz sonra acıyabilirim ama şimdilik akıllı olmasını istiyorum.

Şaşkın bir çılgık atıyor ve ilk engelde düşmeye niyetli olup olmadığını görmek için duraklıyorum, ama başını sallıyor. O iyi.

"Benim için hareketsiz dur," diyorum ona. 'Sakın ses çıkarma. Gerçekten iyi bir kız olup olmadığını kontrol etmem gerek.

Ellerimi vücudunun üzerinde gezdirerek, kıcının yanaklarını tekrar avuçlayarak, göğüslerini yoğurarak kendime birkaç dakikalık bir keşif izni veriyorum. Ellerini yolumdan çekiyorum ve birkaç parmağımı bacaklarının arasından, zaten şişmiş klitorisinin üzerinden ve amcığına ulaşana kadar kadifemsi ıslaklığı boyunca kaydırıyorum. Parmaklarımı içine soktuğumda duruşunu genişletiyor ve ürpertici bir nefes alıyor ama iyi bir kız gibi tek kelime etmiyor.

Bulduklarımdan memnun kalınca onları çıkarıyorum.

'Seni yatağın en ucunda istiyorum, dirseklerin ve dizlerin, bacakların olabildiğince açık, başlığa dönük, böylece seni ayakta becerebilirim. Topuklular üzerinde kalabilir.'

Oh, evet. İhtiyacım olan şey tam olarak bu. Benim için yatağa yatırılmış, çıplak, bağlanmış ve açılmış, emirlerimi yerine getirmeye hazır güzel bir kadın. Acele etmiyorum, onunki kadar kendi beklentimin de alevlerini körüklüyorum, mokesenlerimi çıkarırken odada dolaşıyorum, duvardaki kadrani kullanarak müziğin sesini kısıyorum ve prezervatiflerle kayganlaştırıcıyı buluyorum. Çok güzel ıslanmış ama ben iriyim ve nazik olmayı planlamıyorum.

Pantolonumun fermuarını açıyorum ve boxer külotumun bel bandını aşağı doğru iterek zavallı, ağlayan sikimi hapishanesinden kurtarıyorum ve kılıfına sokuyorum. Kayganlaştırıcı şişesini birkaç kez cömertçe pompaladıktan sonra kendimi kayganlaştırıcıya buluyorum, elimin darbeleri uygunsuz bir şekilde iyi hissettiriyor. Sonra hâlâ tamamen giyinik bir şekilde arkasına geçiyorum. Çıplaklığım kesinlikle gerekli değil: İhtiyacım olan tek ten tene temas, avucumun onun çıplak kık yanağına değmesi.

Tam istediğim gibi pozisyon almış, bilekleri önünde bağlı, dirsekleri plank yapar gibi geniş, başı öne eğik ve koyu renk saçları soluk teninin üzerinden siyah çarşaflara dökülüyor. Dizleri yatağın üzerinde, topukları sarkıyor. Sikimi avuçlayıp etinin içinde kaydırıyorum ve o da bana karşı çok tatmin edici bir şekilde geri itiyor.

"Hevesli küçük şey, değil mi? Mırıldanıyorum ve o da onaylarcasına bir kahkaha atıyor. Sağ elimi kaldırıp sert bir tokatla kıcının yanağına indirerek kesiyorum, darbenin sesi odanın sessiz, durgun havasında umduğum kadar yuvarlak, saf bir şekilde cınlıyor.

Tüm vücudu geriliyor, tokat attığım yer anında pembeleşiyor. Biraz ovuyorum ve aletimin ucuyla klitorisini buluyorum.

Havuç ve sopa mükemmel bir uyum içinde çalışıyor.

Bunu diğer yanağına da yapıyorum, ardından elimi ovuşturuyorum ve aletimi dürtüyorum. Bu sefer, ona vurduğumda bir inilti çıkarıyor. Alçak, gırtlaktan ve aç bir inilti ve kılıflı tacımı ipeksi amının üzerinde sürüklerken kendimi keskin bir tıslamayla cevap verirken buluyorum.

Ritmimizi buluyoruz, benim tokatlarım ve onun boğuk çığlıkları harika bir his ve ses uyumu oluşturuyor. Aletim zonklıyor, başım dönüyor ve avuçlarım sızlıyor, sadece eski moda bir şaplak atmanın verebileceği karıncalanma ve iğnelenmeyle başım dönüyor.

Daha fazla dayanamadığımda, etimin onunkine sürtünmesi çok fazla geldiğinde ve onun kaygan, hazır amcığının cazibesi çok büyük olduğunda, ona son bir tokat atıyorum ve içeri itiyorum. Ne kadar hazır olursa olsun, çok sıkı.

Her zaman öyledir.

Kendimi yarıya kadar içeri sokuyorum ve soluk tenli, siyah saçlı bu kadının yatakta benim için yattığını, kıcının havada olduğunu ve bağlı ellerini uzattığını, parmaklarının sıkıca iç içe geçtiğini ve parmak eklemlerinin beyazlaştığını görürken, kendini geri kalanıma hazırlaması için ona bir an veriyorum.

Elimden geldiğince, Natalie'nin o kız olduğunu hayal etmekten kendimi alamıyorum. Sadece bir an için. Benden nefret etmediği kısacık, kutsanmış bir an için. Ya da belki... belki benden nefret *ediyor* ama beni daha çok istiyor.

Kahretsin, bu fantezi sikimi inanılmaz derecede şişiriyor, ileriye doğru sürmem gerekiyor. Natalie benim için dört ayak üzerinde, beni küçümsüyor, *kendini* küçümsüyor ama içindeki tüm nefreti, kızgınlığı ve gerginliği sikip atmama o kadar çok ihtiyaç duyuyor ki arzusunun gücü diğer tüm duyguları yok ediyor. Diğer tüm çatışmaları yok ediyor.

Uzun süre öyle kalmasına izin vereceğimden değil.

Onu ters çevirip sırt üstü yatırmam gerekecekti, böylece kendini kaçınılmaz olana teslim ederken o güzel, küçümseyen yüzünde beliren tatlı teslimiyet ifadesinin tadını çıkarabilecektim.

'Yine gidiyorum,' diye homurdandım. "İyi misin?"

"Tanrım, evet," diye pantolonunu indirerek bana yeşil ışık yaktı.

Ve gidiyorum. O dar, sıcak boşluğa tamamen, görkemli bir şekilde girene kadar itiyorum ve sonra hareket etmeye başlıyorum, sürücülerim sert, kaba ve acil. Bunun şaşırtıcı zevki aklımda kalan tüm utanç ve kendinden nefret etme duygularını silip atıyor.

"Rose" bir palet temizleyicidir. Hızlı bir sikiş. Sona giden

bir yol. Ama araç oldukça eğlenceli.

Ve orgazmının kasılmaları aletimi kendi görkemli finaline kadar sağarken durdurulamaz bir sıcaklık tsunamisiyle geldiğinde, kutsanmış bir unutuluş.

Tam istediğim gibi.

NATALIE

Serenlik, terzi tebeşirinin yün üzerinde sürüklediği törpüdür, keskinleştirilmiş makasın ipeği su gibi kesen temiz, keskin kesikleridir.

Işıkla dolu tavan arası stüdyomuzdaki yüksek masanın kenarında durup, desen kesicimiz Evan'ın görkemli duchesse saten üzerine basılmış mühendislik panellerinin etrafını ustalıkla kesmesini sinir ve memnuniyet karışımı bir duyguyla izliyorum.

İpek fabrikası baskıda inanılmaz bir iş çıkarmış. O kadar kusursuz ki, sanki bir sanatçı kumaşa gerçek bir boya fırçası sürmüş ve en soluk lavantadan en zengin deniz salyangozuna kadar tüm mor renkli ihtişamıyla en güzel salkım salkım salkımları yakalamış.

Aslında, çiçekler dijital olarak boyandı ve daha sonra bu gece elbisesinin desenine tam olarak uyan şekilli paneller halinde yeniden işlendi, yani elbise monte edildiğinde, morsalkım tam olarak düşecek ve çiçekleri her piliyi tamamlamak için en uygun şekilde basamaklanacak. Her pensi.

"Nat," diyor Evan dişlerini sıkarak, gözleri kumaşa yapışmış bir halde. "Evet.

'Lütfen defol git. Beni ürkütüyorsun.'

'Hayır yapamam. Bunun benim terapim olduğunu biliyorsun. Eteğin ön paneli olacak şeye bakıyorum. Tek kelimeyle muhteşem. Bu koleksiyonun özelliklerinden biri olan kalın altın donanımın yan yana inanılmaz görünecek. Uyumsuz ama inanılmaz.

Parmak uçlarımı kumaşın baskısız bir bölümünde saygıyla gezdiriyorum. Duchesse saten, sadece mat ve parlaklık arasındaki o tatlı noktaya denk gelen parlaklığı nedeniyle değil, aynı zamanda ağırlığı nedeniyle de çalışmak için en sevdiğim kumaşlardan biri. Başka hiçbir şeye benzemiyor. Onu gelinlik dışında da kullanmayı seviyorum. Markam *Gossamer* adını taşıyor olabilir, ancak koleksiyonumuzun çoğunluğu transparan olsa da kumaşlarımda ağırbaşlılığa aynı derecede değer veriyorum.

Evan iç çekiyor. Benden birkaç yaş büyük, iri yarı, sarı saçlı, melek gibi kesen bir adam. Gossamer'ın vizyonu tamamen bana ait olabilir ama Evan onu hayata geçiriyor. İşletme ve moda diplomaları var. Çizim yapabiliyorum ve dikiş dikebiliyorum ama kesinlikle markanın gerektirdiği düzeyde kesim yapamıyorum.

Bu özel gelinlik için, duchesse ağırlığını taklit eden daha ucuz bir polyester satenden bir toile hazırlamadan önce, her ayrıntıyı doğru bir şekilde elde edene kadar manken üzerinde drapaj yaptı ve drapaj yaptı. Ancak o zaman baskı tasarımcımız ve dijital bir sihirbaz olan Carrie, Evan'ın kağıt kalıplarının boyutlarını CAD programına aktardı ve 3D maketi kafamdaki vizyona benzeyene kadar her bir kalıp parçasındaki baskı düzeniyle oynadı.

Bu kariyer ne kadar zahmetli olursa olsun, bir hayalin gerçeğe dönüşmesinden kaynaklanan o şaşırtıcı yaratıcı tatmin duygusundan asla ama asla bıkmayacağım. Kafamdaki bir fikrin geçici mükemmelliğini takıntı haline getirmekten ve onu zihnimin gözünden çekip çıkarabilecek ve gözlerimin önünde, hayal edebileceğimden bile daha güzel, ete kemiğe bürünmüş bir giysi yaratabilecek yetenekli profesyonellerden oluşan bir ekibe sahip olacak kadar şanslı olmaktan, sanki onlar benim iyilik perilerimmiş gibi.

"Bok gibi görünüyorsun," diyor Evan şimdi. "İyi misin?"

"İyiyim.

İyi olmaktan çok uzağım ama tecrübelerime dayanarak sorduğu sorunun, bu sabah ilk iş olarak kendimi zorladığım vinyasa akışına rağmen sabit olan kan şekeriyle ilgili olduğunu biliyorum. Uykusuz bedenim tüm bu süre boyunca şikayet etti ama ben onun sızlanmalarına aldırmadım. Buna değdi. Bu ritüel beni toprakladı, bana kontrolün bende olduğunu hatırlattı. Günümün nasıl geçeceğini ben seçebilirim.

Bedenim değil.

Ve kesinlikle karmanın aramayı unuttuğu bir sık kafalı değil.

Evan diliyle bir tık sesi çıkarıyor. "Sabahtan beri suratının neden tokat yemiş gibi olduğunu söylemek ister misin?" "Söylesem de inanmazsın. İnanmazdı, çünkü ben hala inanmıyorum. Yani, şansımız nedir? Ne olabilir ki?"

Geçmişim ve bugünümün Alchemy'de, bu stüdyo dışında bir ev olarak gördüğüm tek yerde çarpışma şansı

güvenli alan, iğrenç derecede uzun boylu, tamamen ahlaksız bir milyarderin fiziksel formunda mı tezahür ediyor?

Sıfıra o kadar yakın olmalı ki bu konuda endişelenmeme hiç gerek kalmamalı.

Olmalı.

"Dene beni. Etek panelinin etrafını kesmeyi bitiriyor ve saygıyla masadan kaldırıp bir sandalyenin arkasına koyuyor.

Bana döndüğünde kaşlarını kaldırdı. *Bekliyorum*, diyor.

Kollarımı kavuşturuyorum. Tamam. Bakalım Evan ne düşünecek. Dün geceyi her düşündüğümde vücudumu saran mide bulantısına rağmen -şok, aşağılanma, öfke- baklayı ağzımdan çıkarmak için can atıyorum. Konuşmamak için çok çılgınca. Süreçten geçmeliyim. Yüksek sesle.

"Bu gezegende en az sevdiğim kişi kim? Şimdi ona soruyorum.

Makası eteğin arka panelinin yan tarafını keserken konsantrasyon içinde gözlerini kısıyor. "Geçen yaz seni terk eden adam mı? Pencil Dick Darren?"

Kendime rağmen gülüyorum. "Tanrım, hayır. Ve biz onu engelledik, hatırladın mı? O yok."

"Zavallı herif. Bir an sessiz kaldı, kesimi kusursuzdu, alnı çatıktı ve çalışırken düşündüğünü biliyordum.

"Omar Vega?"

"Hayır. Ama çok daha fazla ısınıyorsun. Omar Vega, pazarın Gossamer'a benzer bir bölümünde faaliyet gösteren iğrenç ama son derece yetenekli bir İspanyol tasarımcı. Aramızdaki farklar, kendi adını taşıyan markasının yörüngesinin stratosferik olması ve Adam Wright'tan başkası tarafından desteklenmemesi. Evan ve ben onun yükselen servetini nefretle izlemekten büyük keyif alabiliriz ya da almayabiliriz.

Durdu, kafasını kaldırdı. "Zorba.

Evan kardeşimle hiç tanışmadı, ama tüm geçmişimi ancak yıllardır hafta içi her gününü benimle geçiren bir arkadaşın bilebileceği düzeyde ayrıntılı olarak biliyor.

Başımı sallıyorum, o da yüzünü buruşturuyor. "Ne oldu? Yine manşetlere mi çıktı?"

Sabah işe giderken Adam Wright'ın kendini beğenmiş suratı *Financial Times*'ın ön sayfasından bana baktığı için işe ilk kez tetiklenmiş olarak gitmiyorum.

"Çok daha kötü.

Gözleri büyür. "Devam et..."

Odaya göz gezdiriyorum. Carrie kulaklıklarını takmış, üretim müdürümüz Gail ise fabrikalarımızdan birinde üzerinde çalıştıkları elbiselerin kalite kontrolünü yapıyor.

Dün gece Alchemy'de ortaya çıktı. *Gen ile birlikte.*"

Evan genelde soğukkanlıdır ama yüzü tam bir tablo gibi. "Benimle *dalga* geçiyorsun. Makasın masaya çarpmasına izin verir ve doğrulur.

Hayır. Anton'un bir arkadaşı olduğu ortaya çıktı. O anı, kara tahtaya çakılmış çiviler gibi tekrar üzerime düşüyor ve ürperiyorum. "Ah, bebeğim. Kollarını uzatıyor. "Sarılmaya ihtiyacın var mı?"

Başımı öfkeyle sallıyorum, dudağımı ısıriyorum ve gözlerimde oluşmak üzere olan nemi göz kırparak uzaklaştırıyorum, çünkü Evan bana mükemmel ayı kucaklamalarından birini verirse kesinlikle ağlayacağım.

"Tamam. Kollarını indirir. "Bana neler olduğunu anlat.

Ben de ona her şeyi anlattım. Adam'ı görmenin dehşetini. Tamamen eridiğimi. Gen'in sevecenliği. Gen onunla "küçük sohbetini" yapmaya gittikten sonra neler olup bittiğine dair elimde olmadan duyduğum merak.

Ve son olarak, artık sinirlerim bozuldu, çünkü bu sabah ilk iş olarak bana bir mesaj gönderdi ve bu akşam bir saat erken gelip kendisiyle ve Adam'la buluşup "ilerleme" konusunu görüşüp görüşemeyeceğimi sordu. Onlarla konuşmadan önce bir gizlilik anlaşması imzalamam gerektiğinden bahsetti. Ve her zaman yanımda olacağına dair söz verdi. Beni onunla yalnız bırakmayacağına dair.

Siktir, siktir, siktir.

Acaba Maddy daha sonra sohbet etmek için buralarda olacak mı? Kendisi Alchemy'de sosyal medya yöneticisi ve benim arkadaşım. Aynı zamanda kulübün Finans Direktörü Zach ile evli. Ona Adam'dan daha önce bahsetmiştim ve son gelişmeleri anlattığımda gerçekten inanamayacak.

"Tanrım," diyor Evan ben özeti bitirdiğimde. 'Buna inanamıyorum. Kötü bir kuruştan bahsediyoruz, böyle ortaya çıkıyor. 'Doğru mu? Çok saçma görünüyor ama sanırım bu milyarderlerin hepsi birlikte takılıyor.

"Evet." Alay ediyor. "Big Dick kulübünde. Gen'in seninle neden konuşmak istediğini biliyor musun?"

Hiçbir fikrim yok. Belki de aileme yaşattığı tüm yıkım için benden özür dilemesini istiyordur? Ya da belki Simya üyeliği için uğraşıyordur ve benden onay almadan onu içeri almayacaktır.

Kafamda dönüp duran tüm senaryolar arasında en olası olanı bu gibi görünüyor. Elbette dün gece mekânı ve kadın müşterilerini kontrol etmek için oradaydı. İğrenç.

"Durum böyle olsaydı ne derdiniz?"

"Tanrım, bilmiyorum. Elimi alnıma sürüyorum. "Bu onun kulübü. Yaygara kopardığım için çok utanıyorum. Dün gece çok utanç vericiydi.

"Gen'in bu şekilde görmeyeceğini biliyorsun," diyor Evan bilgece, arka etek panelinin geri kalanını hızlıca hallederken. 'Senin adına kesinlikle dehşete düşecektir. Kısacası kardeşinin gözünü oydu. Onun kimin takımında olduğundan hiç şüphem yok.

Haklı tabii ki. Gen'in dün geceki tepkisinden anladığım kadarıyla beni ön ödemeli siyah bir taksiye bindirdikten sonra Bay Wright'ı bir güzel pataklamaya gidiyordu. Seven Sisters'a taksi ücreti yetmiş pounddu. *Yetmiş pound!* Kendimi çok kötü hissettim ama Gen ısrar etti. O gerçekten çok sevimli.

"Bu beni bu akşam için daha az korkutmuyor," diye mırıldanıyorum. 'Ama daha altı saat var. Artık bunu kafama takarak daha fazla zaman geçirmeye niyetim yok.

Yapamam. İşleme koymam gereken kumaş siparişleri ve son teslim tarihini kaçırdığı için peşine düşmem gereken özellikle "rahat" bir İtalyan fabrikası var. İşin en sevmediğim kısmı olan ve sürekli ertelediğim bir görev olan gelecek sezonun koleksiyonunu fiyatlandırmam gerekiyor ve bu öğleden sonra tüm sosyal medya grafiklerimizi yapan kadınla önümüzdeki haftalarda Instagram için estetiği tartışmak üzere bir telefon görüşmem var.

Çok fazla. Çok fazla, gerçekten. Çok fazla şapka. Havada o kadar çok top var ki, düşünmeyi bıraktığımda dehşet bana buz gibi bir su duvarı gibi çarpıyor.

Ancak, bu akşam beni bekleyen dehşetin destansı boyutu düşünüldüğünde, şu anda bu bir lütuf gibi geliyor.

NATALIE

Stephen saldırıya uğradığında sekiz yaşındaydı. Elimde tam bir resim yerine bulanık enstantaneler var. Neredeyse bir yıldır ilkokuldaydım ve hala eski hazırlık okulumu özliyordum. Babamın en eski arkadaşı Bob ile birlikte yönettiği başarılı özel servet şirketi, yaşlı Bob'un uydurduğu bir saadet zinciri yüzünden battığında, hazırlık okulunu bırakmak zorunda kalmıştım.

Bob hapse girerken, ailem ve pek çok arkadaşı birikimlerini kaybetti. Babam herhangi bir suç işlemekten aklandı, ancak mali düzenleyici, farkındalık eksikliğinin ve ortağına soru sormamasının ağır ihmal anlamına geldiğini tespit etti ve onu işten çıkardı. Artık finans sektöründe çalışmasına izin verilmiyordu.

Açıkçası, bu ayrıntıları tam olarak anlamam çok daha sonra oldu, tıpkı Adam Wright'ın kardeşime uyguladığı vahşeti tam olarak anlamamın çok daha sonra olması gibi. Gençtim ve her iki olayın da en kötü yanlarından korunmuştum.

Tek bildiğim artık özel okul için ödeme yapamayacağımızdı, bu yüzden Stephen ve ben arkadaşlarımızdan koparıldık ve yerel devlet okullarına itildik. Artık ipotegimizi de ödeyemiyorduk, bu yüzden banka sessiz bir çıkmaz sokaktaki rahat ve şık evimize el koydu ve kendimizi Croydon'da sekiz yüz metrekaarelik bakımsız bir belediye dairesinde bulduk. Güzel pembe yatak odamı küçük bir kutu odayla takas ettim.

Açık ara en kötü kısmı buydu.

Sanırım annem tam altı ay boyunca ağladı.

Stephen'in saldırısından önce bile en net hatırladığım şeylerden biri bu.

Ama saldırının kendisine dönelim. Öğretmenimin bana nazıkçe o gün okul sonrası kulübüne gideceğimi çünkü annemin henüz beni almaya gelemeyeceğini söylediğini çok net hatırlıyorum. Jan teyzem sonunda geldi ve beni evine götürdü, orada Stephen'in hastanede olduğunu açıkladı.

Onu ziyaret etmeme izin verildiğinde mumya gibi görünüyordu, kafası ve vücudu sargılıydı, burnu yara bandı ile sarılmıştı ve sadece büyük siyah bir gözü dışarı bakıyordu.

Onu gördüğümde çılgın atmıştım. O kadarını

hatırlıyorum. Beni durduramadılar.

Alchemy'nin havadar toplantı odasında karşımda duran adam tertemiz.

Bu bana en adaletsiz kısım olarak geliyor.

Uzun boylu, altın tenli ve harika bir orantıya sahip, öyle ki içimdeki tasarımcı onun takım elbise giymek için ne kadar mükemmel bir yapıya sahip olduğuna hayret etmekten kendini alamıyor. Yüzüne bakmak yerine ceketine odaklanıyorum. Yemin ederim bu Brioni. Öyle olmalı. O yakalar kesinlikle elle sarılmış. Elle dikilmiş. Vücuduna mükemmel bir şekilde oturması, o süper ince yün dış yüzeyin altında yapı katan bir kanvas katman olduğunu gösteriyor.

Enfes.

İşçilik, yani.

Her kıyafetin arkasındaki etiketi tahmin etmek, çoğu akşam Alchemy'de konukları ağırlarken kendimle oynadığım bir oyun. Eğer burada insanları izlemek güzelse, kıyafetleri izlemek de bir o kadar güzeldir. Ama genellikle bu bir şaşırtmacadır.

Şu anda bu, kendimi paniğe kapılmaktan alıkoymak için kullandığım bir başa çıkma mekanizması.

Kuyruğuna takılıp on dakika geç gelmem benim hatam. Zamanında burada olsaydım, Gen bana neler olup bittiğini hızlıca anlatabilirdi. Londra ulaşım sistemine, stüdyomuzun bulunduğu Soho'dan kısa otobüs yolculuğumu hesaplarken sadece beş dakikalık hata payı verdim, oysa aslında on beş dakikaya ihtiyacım vardı. Ama üzerimi değiştirmeden ve bu akşamki vardiyaya hazırlanmadan önce o lanet kumaş siparişini yetiştirmek için çaresizdim.

Şimdi ben buradayım, o da burada, bana bakıyor, ben ona bakmamaya çalışıyorum, Gen de aramızda bir tür üçgen oluşturmuş duruyor ve gariplik diz boyu. Ayrıca acelemden ve tüm öğleden sonra yaşadığım şiddetli sinir krizinden dolayı, pompamın kan dolaşımına saldırdığı insülini karşılayacak kadar yiyecek tüketmediğimin de farkındayım; bu durumu düzeltmem gerekiyor ve gerçekten de işim biter bitmez düzeltereğim.

Çantamda zar zor dokunulmuş bir tavuk salatası dürümü var. Denedim ama ağzımda hamur gibi kaldı. Fırsatını bulduğum ilk anda mideye indireceğim ama onun önünde değil. Midem sinir, korku ve tiksintiyle çalkalanırken değil, sanki onunla aynı odada olmak bile hayatımı tehlikeye atıyormuş gibi.

"Resmi bir tanıştırmamanın gereksiz olabileceğinin farkındayım," diyor Gen alışılmadık bir sertlikle. Garipliğini suçlamıyorum, çünkü dürüst olmak gerekirse, birbirlerine en korkunç şekilde bağlı iki insan arasında nasıl kibarca tanıştırma yapabilirsiniz ki? "Yine de Nat, bu Adam Wright ve Adam, bu da Natalie Bennett, buradaki ev sahibimiz.

"Nasılsınız?" diye soruyor ve yemin ederim sesinde bir titreme var, ama ben onun -muhtemelen retorik- sorusuyla alay etmemekle meşgul olduğumdan gerçekten gergin olabileceğine hayret ediyorum.

Öyle olmasına sevindim. Eğer bu toplantıya kayıtsız kalırsa çok büyük bir suç işlemiş olur.

Ona bir cevap verme lütfunda bulunmuyorum ama bronzlaşmış yüzüne bir bakış atma riskini göze alıyorum. Mükemmel kesilmiş siyah sakalına, koyu renk buklelerine. Kahverengi olmasını beklediğiniz ama aslında soluk, berrak bir mavi olan gözlerine. Yansıttıkları ruhun çürümüşlüğüne bilmeyen bir insanın çekici bulabileceği gözler.

Başımı salladım. "Merhaba. Açıkçası bu kadarını aldığı için şanslı. Ama ne mutlu ona ki kendimi berbat hissediyorum ve gerçekten yemek yemem gerekiyor, bu yüzden bu buluşmayı olduğundan daha zor hale getirmeyeceğim. Hiçbirimiz için.

Gen bana üzerinde Gizlilik Sözleşmesi bulunan bir pano uzatıyor, ben de oturup elbisemin kumaşını kalçalarımın üzerinden çektiirmeden önce imzalıyorum. Ev sahibimin üniformasını giyiyorum, kolsuz siyah bir mini elbise giyiyorum, mütevazı yakası skandal yaratacak kadar yüksek etek boyunu dengeliyor. Bu kadar alçak bir kanepede oturmak için kesinlikle en iyi elbise değil ama umarım Adam'a ya da bir başkasına, tutucularımın dantel üstlerini ya da dış uyluğuma yapışmış, filelerin arasından açıkça görülebilen insülin pompasını göstermez.

Sürekli glikoz monitörüm ya da CGM, bu hafta sağ üst kolumun arkasında, iş için özelleştirdiğim ve minik kristallerle süslü Simya A ile süslediğim sevimli siyah yamalardan biriyle kaplı.

Adam güzel ceketinin tek düğmesini açıyor, parmakları uzun ve becerikli, hareketleri kolay. Oturuyor, bakışları kısa bir süreliğine kalçalarımın kayıyor, sonra tekrar konuşmaya başlamış olan Gen'e dönüyor.

"Bunun zor bir durum olduğunun farkındayım," diyor şimdi, "ve dün gece senin için büyük bir şok olmuş olmalı, Nat, bu yüzden bugün ikinizin de gelmesini takdir ediyorum. Boğazını temizliyor. "Standart çalışan gizlilik sözleşmeniz üzerine ek bir gizlilik sözleşmesi daha imzalattığım için özür dilerim," diyor bana. "Ama bu seferki biraz farklı. Adam şu anda Wolff'un ortak girişimimizdeki hisselerini satın almak için bizimle görüşmeler yapıyor.

Ne demek istediğini tam olarak anlayamıyordum gibi şaşkın ama daha dalgalı bir şekilde ona bakıyorum ve yüzümün şaşkınlığımı oldukça iyi yansıttığından şüpheleniyorum çünkü paniklemiş gibi acele ediyor.

"Görüşmeler birkaç haftadır devam ediyordu ve dün gece Adam'ın kulübe bir göz atması için bir fırsat olacaktı. Kadın ona bakıyor. "Bana hala Wright Holdings'in satın almasıyla ilgilendiğini söyledi. Ama, bu büyük bir *ama*, ona çok açık bir şekilde söyledim ki..."

Konuşmaya devam ediyor, en azından ben öyle sanıyorum, ama kahretsin. *Kahretsin*. Ne dediğini tam olarak anlayamıyorum, çünkü başım dönüyor, beynim şişiyor ve ellerim güçsüzleşiyor gibi hissediyorum.

Aman Tanrım, hayır.

Alnımdaki, sırtımdaki ter damlaları anlık. Her yerimdeler. Yutkunuyorum ve parmaklarımı birbirine kenetlemeye çalışıyorum, ama hepsi sarkık ve işe yaramaz ve şimdi titremeye başlıyorlar.

Lanet olsun. *Tanrım*, hayır, *hayır*.

Adımı söylüyor ve sanki kanepede yanımda oturmuyormuş gibi yankılı ve uzak bir ses çıkıyor, sonra başka bir ses araya giriyor.

Bir bağırsık.

Bir erkek sesi ve ardından kocaman, karanlık bir şekil yükseliyor ve kendini bana doğru fırlatıyor. Görüşüm iğne ucu kadar daraldı, mide bulantısı ve genel berbatlık üzerime ve üzerime geliyor, ama onun bağırsığı her şeyi kesiyor.

"*Siktir!*"

ADAM

S çöküyor.
Yüce İsa.
Ayağa
kalkıyorum.

"Siktir! diye bağırdım. Panikle Natalie'yle aramdaki devasa sehpa bakıyorum, onu bir fırlatma rampası olarak kullanmayı düşünüyorum ama sehpa cam. Ağırlığımı koymaya çalışmasam daha iyi. Üç taraflı devasa kanepenin etrafından dolaşabilmek için yanından geçiyorum. "Hipo gibi görünüyor," diye pat diye Gen'e söylüyorum, Gen'in yüzü anında farkına varıp dehşete kapılıyor.

"Kahretsin," diyor. "Kahretsin.

Hayır, hayır, hayır. Böyle bir şey olmayacak. *Hay sikeyim.* Gözlerindeki camsılık, alnında ve üst dudağında oluşmaya başlayan ter parıltısı, çok tanıdık ve çok tetikleyici olan o çok özel sarsıntılı, sarkık sallanma.

Her şeyi bir mil öteden bilirdim.

"Natalie," diyorum kastettiğimden daha güçlü bir şekilde. Önünde diz çöküyorum ve yüzünü avuçluyorum. Soğuk ve nemli. "Natalie, beni duyabiliyor musun? Monitörün nerede? Monitörün var mı?" Şok içinde donup kalmış olan Gen'e dönüyorum.

"Monitörü var mı?

"Evet. Natalie'ye telaşa bir aşağı bir yukarı bakar. "Oh, kolunda.

Yüzünü bırakıyorum ve ellerimi her iki kolunda gezdiriyorum. Evet. Yamanın kumaşı parmak uçlarıma çarpıyor. İşte orada. Gerçekten önemli değil. Hipo olduğunu söylemek için bir monitöre ihtiyacım yok.

İçeri girdiğinde üzerinde büyük bir el çantası vardı. Ayaklarının dibindeydi ve açıktı. Bir kolumla çantayı tutup sallıyorum ve içindekileri yanındaki kanepenin üzerine boşaltıyorum. Diğer elimle Natalie'nin omzunu kanepeye sabitliyorum. Daha fazla çırpınıyor, daha sert sarsılıyor, elleri etkisiz bir şekilde çırpınıyor, beni tokatlamaya çalışıyor.

"Telefon. Gen'e uzatıyorum. "Glikoz monitörüne girmeye çalış," diye bağıriyorum. "Bağlanmış olmalı.

Aldı ve Natalie'nin yüz tanıma ile kilidi açmasını sağlamaya çalıştığını fark edecek kadar uzun süre baktım. "Natalie," diyorum sertçe. *Natalie.* Telefonunun kilidini açması için Gen'e yardım et. Ona ihtiyacımız var.

"Vam," diyor Gen titreyerek. "Bir bakayım, tamam. Freestyle Libre. Kulağa hoş geliyor.

"Güzel. Ona destek olurken Natalie'nin çantasının içindekileri karıştırmaya devam ediyorum. Ben de titriyorum, vücudum adrenalin, korku ve Tanrı bilir daha nelerle dolup taşıyor. Pret'ten açılmış bir dürüm var ama o da yetmiyor. Snickers bar da öyle, onu çiğnemesine imkân yok.

"Meyve suyunuz var mı? Gen'e neredeyse bağıriyorum. Ondan aynı anda çok fazla şey istiyorum, biliyorum. Ama şimdi her şeye ihtiyacım var. Nat'in numaralarına ihtiyacım var. Hızlı etki eden bir çeşit glikoza ihtiyacım var.

"Sanırım öyle. Bekle biraz.' Ayağa kalkar, yüzü hala telefondadır. "Anladım. Bu kötü mü?"

Telefonu çevirdi ve bana ekranı gösterdi. İki nokta iki ve aşağı doğru bir ok glikoz seviyesinin hala düştüğünü gösteriyor. *Natalie, seni aptal, sorumsuz kız.* Gen'e kısaca 'Bana şu meyve suyunu getir' diyorum ve o da bu odayı ekibinin ofisinden ayıran çift kapıya doğru koşuyor.

Natalie daha da tedirginleşiyor. "Siktir git," diye mırıldanıyor, kelimeler huzursuzluğundan daha az net. "Siktir git. Şeytan. Nefret ediyorum senden.

"Biliyorum," diyorum ona. Benden nefret etmese bile, bu tür bir düşmanlık, bu sinirlilik, hipo olan birinde çok standarttır. Ellen eskiden bana minik yumruklarıyla vururdu. "Biliyorum. Benden nefret ediyorsun ama şu anda sana yardım etmeme izin vermelisin. Tamam mı?

"Hayır," diye inliyor, omzundaki elimi pençeleyerek etkisiz bir şekilde uzaklaştırmaya çalışıyor. Ağlıyor, gözyaşları yüzünden aşağı dökülüyor, rimeli siyah bir kovalayıcıya bulaşmış. Buna dayanamıyorum. Onu böyle görmek içimi parçalıyor. Tarihin tekrerrütmesini izlemek. Nerede şu lanet meyve suyu? Eşyalarını karıştırıyorum. Eminim şekerleme ya da sakız gibi bir şeyi vardır.

Glycogel.

Bingo.

Ellen için bunu hiç yapmadık ama ne olduğunu biliyorum. Bunu ona bulaştırmam lazım. Bu işe yaramazsa, dokuz-dokuz-dokuz'u aramadan önce ona beş dakika vereceğim. Dönüp duruyor ve onu olduğundan daha fazla perişan etmek istemiyorum ama önceliğim sistemindeki fazla insülini dengelemek için ona biraz glikoz vermek.

Kapağı açtım ve titreyen parmağıma büyük bir tümsek sıkıştırdım. 'Natalie, benim için ağzını aç. Sana biraz jel vermem gerekiyor.

Geriye doğru eğilip kanepede öne doğru kayıyor, bunu yaparken stiletto'sunun topuğu yün kaplı kalçamı sıyrıyor. File çoraplarının siyah dantelli üst kısımlarını görüyorum ve bakışlarımı hızla elimdeki işe geri çeviriyorum, çünkü şimdi göz atmanın zamanı değil ve Tanrı biliyor, bu güzel, sorumsuz kadın benim gözetimimde daha fazla hastalanmayacak.

Hâlâ mırıldanıyor ama her geçen saniye daha az tutarlı hale geliyor. Dudakları tükürükle ıslanmış, yanakları gözyaşlarıyla kayganlaşmış ve burnu akıyor. Benim de burnum akıyor. Tuhaf. Sertçe burnumu çekiyorum, boştaki elimle çenesini sıkıca kavriyorum ve parmağımı yana doğru kaydırıyorum, o çırpınırken elimden geldiğince jeli üst diş etine sürüyorum.

"İşte böyle," diye mırıldanıyorum. "Aferin kızıma. *Lütfen çalış, lütfen çalış, lütfen çalış*. Bu şeyi daha önce hiç kullanmadım. Ne kadarının yeterli olduğunu bilmiyorum ama tedbiri elden bırakmayıp biraz daha vereceğim, tabii-

Gen kapıda belirir. "Meyve suyu.

Şükürler olsun. Natalie'nin çenesini serbest bırakıyorum. Kolumu meyve suyuna uzatarak, "Başını olabildiğince sıkıca kavra," diye emrediyorum. Kanepenin arkasına geliyor ve Natalie'nin yüzünü iki eliyle kavriyor. "Daha sert," diye bağıriyorum. Hatta bağırabilirim bile. "Onu tutabildiğin kadar sabit tut.

Meyve suyunu ağzına götürüyorum ve bardağın ucuyla biraz döküyorum. Sıçırıyor ve hemen geri tükürüyor, bir kısmı da benim üzerime düşüyor.

"Tanrı aşkına, tatlım," diye inliyorum. 'Bunu senin içine sokmam lazım, tamam mı? Cesur olmalısın. Ben sana sahibim. Biz sana sahibiz.

Size yardım etmemize izin vermelisiniz.

Tekrar deniyorum. Çoğu çenesinden aşağı damlıyor ama birazını içeri alabiliyorum. Kalanını elimle çenesinden sıyrıyorum. Bu umutsuz bir durum, jelin daha iyi bir seçenek olduğu açık.

Gen'e "Onu tutmaya devam et," diyorum ve tüpü tekrar alıp parmağıma bir sıra daha jel sürüyorum. Ağzına sokuyorum, emmesini sağlamak için elimden geldiğince ileri geri ovuyorum. Bu şeyin ne kadar çabuk işe yaradığı hakkında hiçbir fikrim yok.

Hâlâ nöbet geçiriyor ama o kadar kötü değil ve Gen onu tutarken ve ben jelden eser kalmayana kadar diş etine jel sürerken, spazmların azaldığını fark ettim.

Oh Tanrım, dediğini düşünüyorum ama parmağımın etrafında karmakarışık oluyor. Parmağımı ağzından yavaşça çıkarıyorum ve parmaklarımı nazikçe boynunun arkasına dolamadan önce elimin tersiyle yanağımdan süzülen nemi siliyorum.

Gen'e 'Sorun yok,' dedim. 'Artık gitmesine izin verebilirsin. Monitörü ne diyor?'

Minderlerden birinin üzerine tünemiş olan telefonu arıyor. "Üç nokta üç. "Göster bana.

Çeviriyor ve verileri izleyebilmem için minderlerin üzerine geri koyuyor. Ok döndü ve yukarı doğru yöneldi. Güzel.

Sayı istediğimden daha yavaş artıyor, ancak sadece bir tür gecikmeyle çalıştığını tahmin edebilirim.

Ellerimi Natalie'nin yüzünü saracak şekilde kaydırıyorum. Hâlâ ağlıyor ama artık daha az sıkıntılı ve daha acıklı. Bu haliyle neredeyse çocuk gibi. Kendine geldiğinde, özellikle de küçümsediği bir adamın önünde, bunun onun için son derece savunmasız bir pozisyon olacağını farkındayım ve bundan nefret ediyorum.

Onu bir an için tutuyorum. "Meyve suyunu tekrar deneyeceğim," diyorum sert bir kokuyla. "Natalie? Daha fazla glikoza ihtiyacın var, tatlım. Tamam mı? Benim için bir şeyler içmeye çalış. Her şey yoluna girecek. Harika gidiyorsun.' Sisteminde ne kadar fazla insülin olduğunu bilmeme imkan yok. Sanırım yapabileceğim tek şey, rakamların güvenli bir seviyeye çıktığını görene kadar onu yavaş yavaş meyve suyu ve jel ile beslemek.

Kanını test etmek için derisini delmekten daha iyi olduğu kesin.

Bardağı dudaklarına götürüyorum, suyu güçlkle dağıtıyorum. Dağınık ve her yudumda yarısı çenesinden aşağı yuvarlanıyor. Elimin titrediğini fark ediyorum, ama içiyor. Önemli olan da bu. Hıçkırıklar arasında yutkunmayı başarıyor ve titreyen elini bardağın etrafında kıvırmaya çalışıyor, ama benim onu bırakmaya hiç niyetim yok. Henüz yeterince güçlü değil.

"Çok iyi gidiyorsun," diyorum ona. Spazmları o kadar azaldı ki artık başını sabit tutmama gerek kalmadı, ama elimi her şey için olduğu kadar rahatlatmak için de orada tutuyorum, parmaklarımın dağılmış saçlarını düzeltmesine izin veriyorum. "Duydun mu? Çok iyi gidiyorsun.

Gözlerimi kırıştırtarak görüşümü bulanıklaştıran nemi uzaklaştırıyorum ve Gen'e bakıyorum ama bana çok tuhaf bir ifadeyle bakıyor. Endişe gibi görünüyor.

"İyi misin, Adam?

Ben iyiyim. Bana bir havlu getirebilir misin? Ya da bir sürü mendil?"

Tereddüt ediyor, beni tekrar kontrol ediyor. "Tabii ki," diyor ve kapıya doğru koşuyor. Biraz sonra elinde bir kutu mendille geri dönüyor, birkaç tanesini çıkarıp bir tomarını bana uzatıyor.

Titreyerek ayağa kalkıyorum ve Natalie'nin yanına oturuyorum, başını minderlerden desteklemesi için onu arkaya doğru yatırıyorum.

"Hadi seni biraz temizleyelim," diyorum ona, meyve suyu bardağını sehpanın üzerine koyuyorum ve gözlerinin altındaki yaşları, ağzındaki, çenesindeki ve boynundaki meyve suyunu ve akan burnunu silmek için mendilleri kullanıyorum.

Peçeteleri atıyorum ve ona tekrar meyve suyu vermeye başlıyorum. Başını geriye doğru kayıyor. En kötüsü geçtiğinde ve *aklı* başına geldiğinde ne kadar bitkin, boktan ve yoğun bir şekilde savunmasız hissedeceğini biliyorum.

Gen kanepenin arkasından dolanıp yanımıza oturuyor ve beni izliyor. "Bu senin için çok tetikleyici olmalı. "Ben iyiyim.

"Ne yapacağımı bilemediğime inanmıyorum.

"İnan bana, Natalie'yle bu konuda konuşacağım," diyorum. "Sen de öyle yapmalısın. Bu çok sorumsuzca. Hepinizi tam olarak bilgilendirmeliydi.

Natalie inliyor ve bir çocuk gibi somurtuyor, alt dudağından daha fazla meyve suyu sızmasına izin veriyor. Bardağı bırakıp tekrar mendillere uzanıyorum.

"Ama bekleyebilir," diyorum Gen'e aceleyle çenesini silerken. Elimi itiyor ve ben de bileğini nazikçe tutarak elini yüzünden uzak tutuyorum. "Şu anda huzura, dinlenmeye ve en iyisi tam bir kontrole ihtiyacı var.

'Onunla çok iyi anlaşıyorsun. Ben berbat durumdaydım.'

İçimde benim de berbat olduğuma dair bir his var ama başımı sallıyorum. "Nerede yaşıyor?" "Seven Sisters.

Siktir et onu. Kuzey Londra'nın kış ucuna ya da her neresiyse oraya kadar gitmesine imkân yok. "Onu bana geri götürmek istiyorum, doktorumu çağıracağım. Beslenme uzmanımı da. Onu tamamen kontrol ettirmek ve aşçımın ona güzel bir yemek pişirmesini sağlamak istiyorum.

"Hadi ama Adam. Harikaydın ama bunu kabul etmesine imkan yok. Onu böyle bir duruma sokamam.'

Natalie'nin başının üzerinden birbirimize bakıyoruz ve onun ne düşündüğü çok açık. Gen, onaylamadığında kendini tutacak biri değil.

"Sana söylüyorum. Sesim ancak bir fısıltının üzerinde. 'Küçük kız kardeşimin ebedi hatırası üzerine yemin ederim ki saçının teline zarar vermeyeceğim. Bunu sen *de biliyorsun*. Ve onu bu konuda ikna etsen iyi olur. Nemli, yapışkan mendil yığınının yüzüme götürüp yanağımı siliyorum.

Sanki yeminimin anlamı onun için çok acı vericiymiş gibi yüzü buruşuyor. "Peki," diyor sonunda. 'Ama sadece Nat kabul ederse. Onu ezmene izin vermeyeceğim, tamam mı?'

NATALIE

T Şeytanın kendisi yanımda oturuyor ve ağlıyor. Gerçek gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. Her neyse. Umursayacak enerjim yok. Sadece hissediyorum... ugh. *Korkunç*. Hasta, titrek ve sanki maraton koşmuşum gibi bitkinim, ellerim hala titriyor.

Elimi tutuyor. Aman Tanrım. Çekebildiğim kadar sert çekiyorum, o da bırakıyor. Her yer yapış yapış. Dirseklerimi kalçalarımın üzerine koyup yüzümü iki elimin arasına gömüyorum, portakal suyunun iğrenç kokusu bana çarpıyor. Karanlık bir yerde bir topun içine kıvrılıp ölmek istiyorum. Bu durumdayken Gen ve *onunla* birlikte bu süslü odada olmak istemiyorum.

Gözyaşlarım ellerime dökülüyor ve tüm bunların mutlak sefaleti ve adaletsizliği karşısında feryat etmek istiyorum. Bundan çok daha kötü hipo ataklarım oldu ama yine de boktan ötesi. Daha çok ağlıyorum. Gen konuşuyor ve sanırım adımı söylüyor ama açıkçası hiçbir anlam veremiyorum.

Sonra konuşur. 'Hey. Sorun yok. Sen iyisin. Bu kısmı anlıyorum ve yanıma doğru kaydığını ve beni öne doğru eğdiğini anlıyorum, böylece güçlü bir kolunu etrafıma sarabilir ve beni sert vücuduna doğru çekebilir.

Kaburgalarına dirsek atmalıyım ama çok yorgunum. Bu kadar yaklaşmasına izin verdiğim için dehşete düşmeliyim ama kırık bedenimde buna yer yok. Sadece yorgunluğa ve az önce olanları fark ettiğimde üzerime çöken aşırı utanca yer var.

Yaşayabileceğim en savunmasız deneyimi yaşadım. Soyunup masanın üzerinde dans etseydim daha az aşağılayıcı olurdu. Başka hiçbir şey bunun üstesinden gelemez.

Ayrıca, sesi güzel, sakın ve otoriter. O öyle diyorsa öyledir. İyi olduğumu söylüyorsa, iyiyimdir. Ve etrafımdaki kol bandı da güzel hissettiriyor. Güvenli. Güçlü.

Tip 1 ile ilgili kabul edilmesi en zor şeylerden biri, genellikle halka açık yerlerde ve genellikle tamamen yabancıların önünde sizi katlanmaya zorladığı aşırı savunmasızlıktır. Bu en kötüsü, özellikle de benim gibi, her zaman her şeyi yoluna koymuş gibi görünmek isteyen ve asla kimseye yük olmak istemeyen Küçük Bayan Mükemmel biri için.

İnanın bana, dayattığım yabancılar... üzerine çöktüğüm, salyalarımı akıttığım, külotumu gösterdiğim ve ödlerini kopardığım zavallı, masum insanlar.

Ama hiçbir şey bunun yerini tutamaz. Bu *en kötüsü*. Bugün aşılmaz buz kraliçesi rolünü oynamayı planlarken *bu* adamın önünde bir bölüm mü? Bu lanet bir şaka.

Daha çok hıçkırıyorum. Duramıyorum. Her hipodan sonra, sadece annemi istiyorum. Bebekleşmek istiyorum. Bu çok sefil bir durum.

"Hey," diyor tekrar. "Natalie. Beni kendisine daha sıkı sarıyor. 'Bitti artık. Harika iş çıkardın. Sadece sana biraz daha meyve suyu vermemiz gerekiyor, tamam mı? Glikozun şu anda dördün üzerinde. Oraya ulaşıyoruz.'

"Adam'la emin ellerdesin," diyor Gen, sesi yaklaşarak. "O ne yaptığını biliyor.

Şu anda sorumluluktan kaçmak çok kolay. Eğer birisi birkaç dakikalığına yetişkin olmak, seviyelerimi izlemek ve beni üç yaşındaymışım gibi meyve suyuyla beslemek isterse, o zaman izin veririm. Memnuniyetle. Tartışamayacak kadar bitkinim.

Yüzümü ellerimden kaldırıyorum. Yanaklarım ıslak ve henüz ona ya da Gen'e bakamıyorum. Onun yerine sehpaye, mendil kutusuna ve kenarları bulaşmış portakal suyu bardağına bakıyorum. Sağımda, onun kalçaları. *Brioni*, sanırım. Başım hâlâ eğik, onaylarcasına başımı sallıyorum.

"Aferin kızıma," diyor Adam. Beni sıkı sıkı tutarken öne doğru uzanıyor ve birkaç mendil çıkarıyor. Onları almak için gönülsüzce elimi kaldırıyorum ama o susuyor. "İzin ver. Başını kaldır.

Dediğini yapıyorum ama gözlerimin kapanmasına izin veriyorum. Eğer görmek zorunda değilsem, gerçek değildir, değil mi? Her iki yanağımı da nazıkçe siliyor, gözlerimin altını biraz daha sert siliyor ve sonra ağzımı siliyor, sonra onları atıp yeni bir mendil çıkarıyor ve burnuma tutuyor.

"Üfle.

Oh, rezillik. Dediğini yapıyorum ve bir sürü sümük çıkıyor. Bu daha iyi hissettiriyor.

"Mükemmel," diyor. Şimdi burnum daha açık olduğu için onun kokusunu alabiliyorum. Tanımlanması zor bir şekilde harika kokuyor. Sanki Harrods'a gidip en güzel tıraş losyonlarından bir karışım yapmışım gibi. Parfüm salonlarının kokusu gibi ama erkek versiyonu. Çok yoruludum. Başımın minderlere çarpana kadar geriye doğru sarkmasına izin veriyorum, gerçi onun kolu etrafımdayken pek rahat değil.

"Bırak gideyim," diye mırıldanıyorum, alt dudakım titriyor.

Hayır. Biraz daha meyve suyu içene kadar olmaz. Snickers'ını çiğnemek için kendini iyi hissettiğinde bana haber ver.

"Mmm. Snickers. Tanrım, bunun ne kadar iyi geleceğini biliyorum - sadece gerçekten yutmak için çaba sarf etmem gerekiyor. Gözlerimi açıyorum ve tavana bakıyorum. Avize bana güzelce parıldıyor. Sanki bir peri masalından çıkmış gibi. Bir Sindirella avizesi.

"Haydi. Meyve suyu zamanı," diyor ve kolum hâlâ bağlıyken beni yukarı kaldırıyor. Ona siktirip gitmesini söylemek istiyorum ama meyve suyu konusunda haklı olduğunu biliyorum.

Meyve suyu bardağını ağızıma tutmadan ve içmeme izin vermeden önce saçlarımı yüzümden fırçalıyor. Büyük bir yudum alıyorum ve sonra bir tane daha. Ona ilk bakışından beri ikisinin de gözlerinin içine bakmadım. Bir saldırıdan sonra her zaman aşırı hassas olurum ve göz teması çok ileri bir adımdır. Buna şahit olan birinin gözlerinde o acıma ve korku ifadesini görmekten nefret ediyorum; beni nasıl bir durumda gördüklerini bilmeye dayanamıyorum. Muhtemelen bunu asla unutamayacaklar. Bana her baktıklarında bunu düşünecekler.

"Snickers," diyorum ona, bardağı iterek. Glikozumun dengelenmeye başladığını hissedebiliyorum ama akşamdan kalmalığım hiçbir yere gitmiyor.

Beni serbest bırakıyor, şükürler olsun, ama kolunu kaldırdığında sırtım anında daha soğuk hissediyor ve dönüp Snickers çikolatayı açıp bana uzatıyor. Sözsüzce kabul ediyorum ve bir ısırık alıp çikolata, karamel ve tuzlu fıstığın lezzetli karışımını mideye indiriyorum.

Çok iyi.

Bu bana soluma, Gen'in oturduğu, yüzünün asıldığı ve ellerinin dizlerinin üzerinde kenetlendiği yere bakma güvenini veriyor. Gülümseyemiyorum ama başımı hafifçe sallıyorum ve o da bir sempati jestiyle dudaklarını birbirine bastırıp "İyi misin tatlım?" diye soruyor.

"Mmm-hmm. Tekrar başımı sallıyorum ve çikolatamdan bir lokma daha alıyorum, şekerini olabildiğince çabuk emebilmek için iyice çiğnemeye odaklanıyorum. Beni hiç böyle görmediğinin farkındayım. Her zaman tertemiz giyinir, tertemiz davranır, herkesin adını hatırlar ve üyelerini kibarca selamlardım. *Profesyonel olarak.*

Beni hiç ağlarken görmemişti - dün gece hariç - ve Tanrı bilir daha neler: muhtemelen uyuyor, geveliyor ve salya akıtıyordum. Yüce Tanrım. Vardiyam için kendimi toparlayacak gücü nasıl bulacağım hiç bilmiyorum. Makyajımı yeniden yapmam gerekecek. Tam bir devlet gibi görünmeliyim.

Diğer tarafımda Adam arkama uzanıyor ve sırtımı daireler çizerek ovuyor. Entelektüel olarak ondan nefret ettiğimi bilmek - ondan *korkmak* - ve yetkin bir yetişkinin ellerinin üzerimde olması hissinden hoşlanmak arasındaki en garip yerde sıkışıp kaldım.

İlkel bir şey olmalı. Şu anda sinir sistemim, yetersiz glikoz yüzünden hastaneye kaldırılma riskimin, Gen'in önünde beni dövmesinden ya da gözümü oymasından çok daha fazla olduğunu biliyor.

Ve itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, karışık anılarımdan ve ağızımda kalan iğrenç glikojel ve portakal suyu karışımından, beni daha kötü bir kazadan kurtardığı için ona teşekkür etmem gerektiğini anlıyorum. Tam bir nöbet geçirebileceğim ya da bilincimi kaybedebileceğim bir kazadan.

Nasıl bu kadar sorumsuz olabilirim? Bu ben değilim. Küçük Bayan Mükemmel kişiliğimin önemli bir alt kümesi Küçük Bayan Sorumlu'dur. Bu göt herifle oturmak zorunda kaldığım için sinirlerimi suçluyorum.

Bakışlarını hâlâ Freestyle Libre uygulamama dikmiş olduğunu görmek için sağıma doğru riskli bir bakış atıyorum. Gözyaşlarımla, göz makyajımla, sümüğümle ve salyayla ilgilenmiş olabilir ama yüzü hâlâ gözyaşı lekeleriyle dolu ve birkaç dakika önce isteksizce hayranlıkla baktığım o soluk mavi gözler kızarmış.

Gen'den çok daha kötü durumda görünüyor. Sanki ödünü koparmışım gibi görünüyor. Korkak, zorba ve vahşi bir haydut olan Adam Wright'ın ağlayacağını tahmin *etmezdim*. Kafasını kaldırdı ve gözlerimiz buluştu. Avuç içi hâlâ sırtımda daireler çiziyor, sıcaklığı elbisemin içinden beni ısıtıyor.

Telefonumu bana göstererek, 'Oraya varıyorsun,' diyor.

"Teşekkür ederim," demeyi başarıyorum. Ağızım dolusu çikolata ve bozulmuş motor becerilerim yüzünden kulağa nezaketsizce mi geliyor yoksa karışık mı emin değilim.

"Teşekküre gerek yok," diyor sertçe. Bakışlarını tutmak çok garip. Ona bu kadar yakın olduğum için tüylerimin diken diken olması gerekirdi ama farklı türden bir rahatsızlık hissediyorum. Korkudan ziyade, böyle bir canavarla yoğun bir kırılganlık anımı paylaştığım için acı çekiyorum. Gözlerim onun yerine yakasına düşüyor.

"Brioni," diye mırıldanıyorum. Belli ki her zamanki, dikkatle bilenmiş filtrelerim binayı terk etmiş ve geri dönememiş.

Kısık bir sesle kıkırdıyor. 'İyi bir gözün var. Sanırım o da oraya varıyor,' diyor Gen'e. Gözlerimi devirip minderlere yaslanıyorum ve gözlerimin kapanmasına izin veriyorum.

Gen alçak ve yumuşak bir sesle, "Böyle kal tatlım," diyor. 'Sadece dinlen. Çok şey yaşadın. Hazır olduğunda, Adam

sizi evine götürmek istiyor, böylece doktoru sizi muayene edebilir.'

Hayatta olmaz. Önce cehennemin donması gerekirdi. Gözlerimi açıp dik oturuyorum ama Adam omzuma sert bir el atarak beni rahatlatıyor.

"Arkana yaslan ve gözlerini kapat," diyor. "Sadece *dinle*, tamam mı?" "Seninle hiçbir yere gitmiyorum," diye mırıldandım.

"Natalie. Sesi sert ama aynı zamanda alçak ve melodik. Bahse girerim bu sesle her türlü insanı kandırıyordur. "Beni dinle. Çok zor bir çeyrek saat geçirdiğini biliyorum, bu yüzden sana zor anlar yaşatmaya çalışmıyorum. Ama gerçek şu ki, kötü bir kaza geçirdin ve benim ve Gen'in ödünü kopardın ve ben kendi adıma sen doktordan sağlam raporu alana kadar rahatlayamayacağım, tamam mı?"

'Seni Seven Sisters'a geri göndermek bir seçenek değil. Hemen kontrolden geçmeniz, biraz dinlenmeniz ve dengeli bir akşam yemeğine ihtiyacınız var. Sadece birkaç mil uzaktayım. Duraksıyor. Konuşmasının ortasında kafasını koparamayacak kadar bitkin olmam onun lehine işliyor.

'Kensington Sarayı'nın hemen arkasında oturuyorum,' diye devam ediyor, 've şu anda dışarıda bir arabam var. Lütfen bana inanın, benden daha az arabaya binmek isteyeceğiniz kimse olmadığının farkındayım. Bunu biliyorum. Ama ben buradayım ve size yardım etmeme izin vermelisiniz.

Başımı bir yana çevirip gözlerimi açıyorum. Yüzümü ısıtan bir yoğunlukla bana bakıyor.

"Bana yardım etmene ihtiyacım yok," diye fısıldıyorum, çünkü bu doğru. Her ne kadar iğrenç olsa da eve dönmek için taksit parası ödemeyi göze alabilirim. Belki Gen burada birkaç dakika daha dinlenmeme izin verir. Belki-

"Gerek yok ama yapmalısın," diyor Gen nazikçe. 'Adam'a kefil olacağım. Bana senin emin ellerde olacağına dair söz verdi. Ve etrafta başka insanlar da olacak. Değil mi Adam?'

"Doğru," diyor aceleyle. "Uşağım, en az iki hizmetçim, aşçım, doktorum..." Sözüünü kesiyor. "Muhtemelen asistanım da.

Tanrım. Kulağa sirk gibi geliyor. Ya da Downton Abbey.

'Demek istediğim,' diyor, 'benimle hiç yalnız kalmayacaksın. Tamamen güvende olacaksın ve sana iyi bakılacak. Sadece seni kontrol ettirmek, belki birkaç kan aldırma istiyorum. Tekrar duraklıyor. "Senin için yapabileceğim en son şey bu.

Ona bakıyorum. Bu şimdiye kadarki en gülünç, en saçma teklif ve dünya üzerinde beni bu şekilde görmeye *ondan* daha az hakkı olan ve daha az hoş karşılanan hiç kimse yok. Keşke beynim ve ağzım acele etse ve bu noktada tutarlı bir argüman formüle etmek için birlikte çalışsa.

Gen ayağa kalkıyor ve yanıma oturuyor. Elim tutuyor ve ben de Adam'a yan gözle bakıyorum, sonra başımı çevirip onu görebiliyorum, elim Snickers'ımı bir cankurtaran salı gibi tutuyor.

"Tatlım," diyor güven veren bir ses tonuyla. "Bu konuda kendimi çok kötü hissediyorum. Ama Anton uzakta ve burası iyileşmen için kesinlikle doğru yer değil ve Adam'ın hızlı arama listesinde bu insanlar var. Hemen evine bir doktor getirecek ve hepimizin içi biraz rahatlayacak. Sana söz veriyorum, emin ellerdesin. Lütfen, lütfen bunu benim için yapar mısın?"

Gözlerimi kapatıyorum ve zavallı, bitkin bedenimin derinliklerinde bir yerlerden en zayıf direnç parçalarını topluyorum. "İyi.

ADAM

Natalie Range Rover'ımın diğer tarafında büzülmüş bir şekilde oturuyor, siyah paltosunu giymiş ve kollarını sıkıca kendine sarmış bir şekilde pencereden Piccadilly'nin yanımızdan geçip gidişine bakıyor.

Yağmur yağıyor, bu da trafiği normalden daha da boktan hale getirdi, ama o burada güvende ve sıcak. Yine de ondan düşmanlık yayılıyor ve tamamen paramparça olması gerekirken benden bu kadar aktif bir şekilde nefret edecek enerjiyi bulduğu için ona kredi vermeliyim.

Ben Alchemy'nin lobisinde beklerken ve asistanlarımdan biri olan Clem'i aceleyle, kaçamak bir şekilde ararken o saçlarını taradı ve Gen'le birlikte banyoda biraz temizlendi. *Dr. Dyson'ı hemen evime getirin. Hasta tip 1 diyabetik. Ona malzeme getirmesini söyle. Selfridges'teki kişisel alışverişçileri ara ve en kısa zamanda bir sürü malzeme göndermelerini sağla. Kadın pijamaları, iç çamaşırları, spor ayakkabılar, salon kıyafetleri, hepsi rahat ama şık olsun. Bir de tuvalet malzemesi paketi hazırlasınlar.*

Bunu düşünmeme ne kadar içerleyeceğini hayal bile edemiyorum, ama şaşırtıcı derecede güzel.

Buluşmamızın başında Gen'in kichını öperken ve bana ölümcül bakışlar attığını düşündüğü bakışlar atarken çok güzeldi.

Yüzünün üretebildiği her vücut sıvısı akarken ve ellerime bulaşırken güzeldi.

Ve şimdi, sokak lambaları ve farlar narin yüz hatlarında gezinirken orada otururken çok güzel, her ne kadar bitkin olduğu belli olsa da.

"Sana bir şey sorabilir miyim? Bir girişimde bulundum.

Yüzünü çeviriyor ama vücudunu çevirmiyor, gözlerinde ihtiyat var. Onu suçlamıyorum. Bu kadınla benim, hayatımda başka bir insana yaptığım en grotesk şeyle, en kötü şekilde birbirimize bağlı olduğumuzu düşünmek gerçeküstü olduğu kadar mide bulandırıcı da. Eminim buradan başka bir yerde olmayı tercih ederdi, Seven Sisters'a dönmek için tıka basa dolu bir metroda olmak da dahil.

Devam ediyorum. "Glikozunuz düştüğünde telefonunuzda uyarılar ayarlamayı düşündünüz mü - bu günlerde bunu yapabildiklerini varsayıyorum?

Başka bir deyişle, ne halt etmeye çalışıyordun? Ama varlığımla onu daha fazla kışkırtma riskini göze alamam.

"Uyarıları ayarladım.

Kaşlarımlı kaldırıyorum, o da bana gözlerini deviriyor.

"Dün seslerini kapattım, tamam mı, çünkü bir defilem vardı ve seslerini açmayı unuttum.

Sessiz kalıyorum, yargı her gözeneğimden yayılıyor.

"Bak, sana bunu kanıtlayacağım. Ayrılmadan önce kanepenin üzerine yeniden yerleştirdiğim devasa çantasını karıştırıyor ve artık kilitli olan telefonunu çıkarıyor. Kilit ekranına bir dokunuş bir dizi Freestyle Libre uyarısı gösteriyor.

"Sağlığınıza korumak için şaşırtıcı derecede etkili bir yöntem," diye çıktım, tüm diplomasi çabaları unutulmuştu. "Bundan daha iyisini yapmalısın.

Çok kızgınım. Elimde değil. Ona sürekli glikoz monitörünü ya da pompasını çok görmüyorum ama Tanrı biliyor ya, o zamanlar elimizde olsaydı basit bir CGM Ellen'in hayatını kurtarabilirdi.

Bana *ciddi olamazsın* der gibi bakıyor. 'İyi bir iş yapıyorum, inan bana. Genelde sorumluluk sahibi bir insanımdır.

"*Genellikle* kesmez. Bu konuda ikinci bir şansın yok Natalie. Bu kadar kibirli olmayı göze alamazsın. Tek ihtiyacın olan kötü bir hipo ve işin biter.

Yüz ifadesinden tavsiyemi endişe değil müdahale olarak algıladığı anlaşılıyor. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun ve beni bundan daha iyi tanımaya kesinlikle hakkın yok.

'Belki değil, ama bahse girerim Gen orada buna tanık olmak zorunda kalmadan da yapabilirdi. Tüm ekibinize durumunuz hakkında bilgi vermeyerek ne halt ettiğinizi sanıyorsunuz? Her biri, eğer sende bir hastalık varsa hangi belirtilere bakmaları gerektiğini bilmeli.

hipo ya da hiper, ve ne yapacaklarını bilmeliler. Alchemy'de ve çalıştığınız her yerde masanızın çekmecesinde bir tüp jel bulundurmalısınız. Bu çok temel bir şey.

Birbirimize ters ters bakıyoruz ve küçük bir parçam hala iyileşme sürecindeyken ona zor anlar yaşattığım için kötü hissediyor ama çok daha büyük bir parçam öfke ve hayal kırıklığıyla yanıp tutuşuyor. Benim için hafıza şeridinde üzücü bir yolculuk olan bu şey olmadan yapabilecek tek kişi Gen değildi.

"Haklısınız, elbette," diyor sert bir şekilde. "Ve şirketimdeki meslektaşlarımın hepsi iyi bilgilendirilmişlerdir. Ben genellikle - genellikle kötüleşmeden önce onları fark edebilirim, anlıyor musunuz? Genellikle kontrol bende olur. Simyacıların bununla uğraşmak zorunda kalmasını istemem.

Ona verdiğim boklara rağmen, genellikle kontrolün onda olduğundan şüpheleniyorum. Kendini toparlamakla övünen birine benziyor ve muhtemelen tip 1 gibi bir durumun ona verdiği kontrol eksikliğinden nefret ediyor. Ama bu hastalık halının altına itilecek bir şey değil. Günlük bir tehdit, günlük bir savaş. Tüm hayatı boyunca hareketsiz kalmaya çalışıyor ve onunla savaşmaya çalışmak yerine onunla barışırsa çok daha iyi olacak.

Tek söylediğim 'Onlar iyi insanlar'. Bu konuda onlara güvenebilirsiniz. Ve bugünden sonra Gen'in St John's Ambulans'ı tam bir ekip bilgilendirmesi için çağıracağına emin olabilirsiniz. Onu tanıdığım kadarıyla muhtemelen bir powerpoint hazırlayacaktır.

Sanki bu düşünce ona acı veriyormuş gibi gözlerini kısa süreliğine kapatıyor ama bu doğru. Gen'in bu akşam olanlardan sonra kendisinin ve ekibinin temel hipo yönetimini bilmemesine katlanmasına imkân yok.

"Seni bu kadar uzman yapan nedir?" diye mırıldanıyor.

Tereddüt ediyorum ve bu onun bana merakla bakmasına yetecek kadar uzun sürüyor.

"Ailemden birinde tip 1 vardı," diyorum kısaca. "Ne yazık ki tehlikelerine fazlasıyla aşinayım. Bu onun yelkenlerini suya indirdi. Bana bakıyor, hiç şüphesiz geçmiş zaman kullandığımı fark ediyor.

"Çok üzgünüm," diyor sessizce.

"Teşekkür ederim. Daha fazlasını söylemeye niyetim yok. Beni kol mesafesinde tutuyor, iyi bir nedeni var. Söylediği gibi, onun hakkında hiçbir şey bilmeye hakkım yok. Ama onun da benim hakkımda bilgi sahibi olmasına izin vermeyeceğim. Beni çözdüğünü sanıyor ama bu doğru değil ve Ellen'in hafızasının bir zerresini bile beni daha görmeden mahkûm etmiş birine emanet etmeyeceğim.

Başımı arkaya yaslıyorum ve gözlerimi kapatarak konuşmanın bittiğini işaret ediyorum.

NATALIE

W Bu yolculuğun her dakikasında daha da gerildim. Nefret ettiğim bu adamın beni alıp *evine* götürmesine izin verdim, Tanrı aşkına. Muhtemelen tamamen paslanmaz çelikten ve yansımaları hayranlıkla izleyebileceği soğuk siyah mermer yüzeylerden oluşan şeytani, milyarder inine ve ona bir çıkış yolu sunmak için her odada bulunan kum torbalarına. personelinin ağzını burnunu kırdı.

Canavar gibi görünmüyor.

Yorgun olsa da güzel ve başarılı bir iş adamına benziyor.

Ama bu bana hiçbir şey anlatmıyor. Muhtemelen tavan arasında Dorian Gray tipi bir portresi vardır, ancak bu versiyon, ahlaki pusulası her bir basamak daha kaydığında daha çirkin ve daha grotesk hale gelir.

Adam Wright hakkında doğru bildiğim her şeyi, bu akşam benimle ilgilenme şekliyle tam olarak bağdaştıramıyorum. Ona karşı az önceki nezaketsiz davranışına rağmen, Alchemy'de onun hızlı davranışı olmasaydı etrafımın sağlık görevlileri tarafından sarılmış olacağının farkındayım. Ama bu, üzerinde düşünemeyecek kadar yorgun olduğum bir bilmece.

Kensington Bahçeleri'ni geçiyoruz, ancak ana yoldan geriye çekilmiş olan Kensington Sarayı'nı görmek için çok karanlık. Sonra sağa dönüyoruz ve bir bariyerin önünde gerçek bir ahşap nöbetçi kulübesinde duruyoruz.

"Saraya mı giriyoruz? Dışarıyı görmek için başımı eğerek soruyorum.

"Hayır," diyor bana küçük bir gülümsemeyle. 'Orası yan taraf. Burası Kensington Sarayı Bahçeleri, özel bir yol.

Özel yol vardır, bir de saldırı tüfekli güvenlik görevlileri vardır.

"Çok fazla düşmanınız olmalı.

İçten bir kahkaha atıyor ve bu şaşırtıcı. Bakışlarımı ondan hemen kaçırdım diyelim. 'Onlar benim için değil, inan bana. Bu yol üzerinde bir sürü elçilik var. Oldukça büyük bir terörist hedefi.

Bariyer kalkıp araba yavaşça ilerlerken 'Harika' diye mırıldanıyorum.

"Teselli olacaksa, Rus Büyükelçiliği burada, yani bizi nükleer bombayla vurmasından endişe duymayacağımız bir süper güç var. Daha iyi ve daha iyi. Tüm sorunlarına rağmen, Seven Sisters'da böyle bir şey yok.

Londra'nın en geniş, en sessiz yollarından biri olması gereken yerde birkaç yüz metre gittikten sonra sola dönüyoruz ve büyük ferforje kapıların otomatik olarak açılmasını bekliyoruz. Hava çok karanlık olduğu için pek bir şey göremiyorum ama çakıl taşlarının kenarındaki lekelerin aydınlattığı tertemiz çitleri fark ediyorum.

Durduğumuzda Adam, 'Orada bekle,' dedi. "Nige sana yardım edecek. Şoför arabadan inip yanıma geliyor, kapıyı açıyor ve nazikçe elimi tutarak inmeme yardım ediyor. Araba yüksek olduğu, topuklu ayakkabılarım ve elbisem kısa olduğu için bu yardıma minnettarım. Şu anda ön kapımın kilidini açıp kendi yatağıma yüzüstü yığılmak için her şeyimi verirdim.

Yine de ona kibarca teşekkür ediyorum ve şaşkınlıkla önüme bakarken devasa cipin etrafında yürüyorum.

Bu bir ev değil. Bu bir malikane ve o kadar nefes kesici, mükemmel bir güzelliği var ki kalbimi acıtıyor. Adam

Wright *burada mı yaşıyor?*

Artık resmileşti.

Bu kanlı dünyada adalet diye bir şey kalmadı.

Ama bu muhteşem, krem beyazı konağa geri dönersek, ihtişamı geniş bahçelerinin görece karanlığına karşı aydınlatılmış. Alt kattaki neredeyse her oda aydınlatılmış gibi görünüyor. Sığ basamakları ve görkemli sundurmasıyla ana girişin her iki yanında, bir sonraki kata kadar devam eden devasa, yarı dairesel bir cumba var. Yukarı doğru bir bakış, arduvaz çatıyı noktalayan bir dizi pitoresk çatı penceresini daha gösteriyor.

Muhteşem. Nefes kesici. Vücudumdaki her yaratıcı atom mükemmel mimari ve kusursuz yüzey karşısında titriyor. Muhtemelen her iki haftada bir vanilyalı dondurma renginde bir kat boya alıyordur.

Ön kapı açılıyor, kâhya olduğunu tahmin ettiğim sık giyimli bir adam ortaya çıkıyor ve sırtımda hafif bir el beliriyor: Adam, beni parlak kasırgalarında güvenle sallanan mumlarla çevrili sığ kumtaşı basamaklardan yukarı çıkarıyor

Fenerler.

"Önce sen," diyor.

"İyi akşamlar hanımefendi," diyor nazik uşak ve ben de gülümseyip selamımı mırıldanıyorum.

Bir otele girmek gibi. *Çok saçma* ve görünürde bir tane bile paslanmaz çelik yüzey yok. Tam tersine.

Güzelce oyulmuş ve zarifçe kavislendirilmiş büyük bir ahşap merdiven.

Alchemy'dekini Ikea'dan alınmış gibi gösteren bir avize.

Üzerinden her geçildiğinde cilalanması gereken parlak siyah-beyaz damalı mermer zemin.

Ama hiç de soğuk değil, çünkü bu devasa mekanın duvarları sıcak, beklenmedik bir ayran rengine ve ortadaki antika masa, görkemli çiçek ve yeşillik yükünün ağırlığı altında adeta çöküyor, Çalışmaması gereken ama gerçekten çalışan çimen yeşili kadife bir *sezlong* var ve merdiven boyunca yer kapmak için itişip kakışan çılgın, büyük boy tablolar ve her yöne açılan çift kapının üzerindeki kemerler, ötesindeki odalara her türden kışkırtıcı bakışlar sağlıyor.

Şimdiye kadar bulunduğum en güzel ev ve Gen'in bizi bir şeyler içmeye götürdüğü zamanlarda gizlice bakma şansına sahip olduğum çoğu lüks otel lobisinden daha güzel. Claridges'ten bile daha güzel. Zevk seviyesi alışılmışın dışında, sanat, çiçekler ve mobilyalar tam olarak, mükemmel bir şekilde doğru ve koku - pahalı mumlarla karıştırılmış bir çiçekçinin kokusu - ilahi olmaktan başka bir şey değil.

"Toby, bu Bayan Bennett," diyor Adam kahyaya, ben ayağa kalkıp şaşkın şaşkın bakarken ve kendimi toparlamaya çalışırken. 'Bu akşam benim misafirim olacak. Dyson geldi mi?'

"Elbette, Bay Wright," diyor Toby. "Misafir odasında.

"Güzel. Gönder" -Adam durdu ve devam etmeden önce daralmış gözlerle beni inceledi- 'bir meze tabağı. Çok şekerli bir şey olmasın. Bol proteinli olsun. Dyson işini bitirdiğinde düzgünce yiyeceğiz.

Kesinlikle yapmayacağız, diye düşünüyorum ama bunun yerine Toby'ye minnettar ve özür dileyen bir gülümseme atmak yerine, açık çift kapılardan birine doğru ilerlemekte olan Adam'ı takip ediyorum.

Oh, Yüce İsa.

Misafir odası beni bitirebilir. *Mükemmel*. Mermer şöminede neşeyle çıtırdayan kocaman bir odun ateşiyle bana merhaba dedi. Önündeki o güzel, kalın halının üzerine çökmek için her şeyimi verirdim. Ya da belki de kendimi deri koltuklu pirinç şömineye kelepçelemeliyim ki hiç ayrılmak zorunda kalmayayım.

Bu büyülu sarayın ne yazık ki bir kraliyet canavarına sahip olduğu gerçeği olmasaydı sonsuza kadar kalırdım.

Odanın genel havası peluş ve görkemli. Boya ya da kâğıtla değil de ketenle kaplanmış gibi görünen mavi-gri duvarlarıyla tam bir kış odası, adeta bir sanat galerisi gibi. Ve bu adamın sanat bütçesi Lüksemburg'un GSYİH'sine rakip olmalı, çünkü ketenlerin üzerinde asılı olan ve her biri mükemmel bir şekilde aydınlatılmış daha muhteşem tablolar var.

Burada asıl önemli olanın ışıklandırma olduğunu fark ettim. Sadece resim aydınlatması ve ateşin dans eden parıltısı değil, zengin döşemeli mobilyaların çeşitli kümeleri arasına yerleştirilmiş çok sayıda ipek kaplı masa lambasının loş, düşük seviyeli aydınlatması.

Her şey o kadar muhteşem ki. Her şey işlevsel olduğu kadar dekoratif değeri için de seçilmiş ve hepsi çok ustaca bir araya getirilmiş.

Adam Wright'ın soğuk, şık ve sevimsiz bir bekâr evinde dev para torbalarına somurtmasını kaldırabilirim. *Bu* yutması çok daha zor bir hap.

Ne yazık ki, çevremden aldığım zevkin tadını çıkarma şansım gerçekten de kısa sürdü, çünkü ateşe en yakın koltuklardan birinden bir adam kalktı ve Adam beni yanına çağırıp beni ve Dr. Dyson'ı tanıştırdıktan sonra beklenti içinde bekledi.

"Bizi yalnız bırakabilirsin Adam," diyor Dr. Dyson az önce girdiğimiz kapıya doğru başını sallayarak. Tavrı huysuz, ama iğrenç derecede ıslak bir akşamın yedisinde ev ziyareti için çağırılmış olsaydım ben de öyle olurum.

Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. Bunu önermek istemezdim ama bir akşam için zayıflıklarımı görmesinden bıktım. Bu akşam Adam Wright'ın önünde daha fazla aşağılanmaya katlanamam.

Belli *ki hayır* denmesine alışık değil. Ne kadar şaşırtıcı. "Kalmalıyım," diye ısrar ediyor. "Natalie'nin hiposu için oradaydım ve kalıp söyleyeceklerinizi dinlemek istiyorum.

"Gerekli değil," diyor yeni en iyi arkadaşım olabilecek Dr. Dyson. 'Uygun olduğunu düşündüğüm yerlerde size daha sonra bilgi veririm.

Aksi takdirde, bu genç bayana biraz mahremiyet sunmak isterim. Ne de olsa şu ana kadar oldukça iyi bir akşam geçirmişe benziyor. Adam düşmanca bir *ceza* mırıldanıp bizden uzaklaşırken sırtarak yutkunuyorum.

Tanrıya şükür biri ona karşı durabiliyor.

NATALIE

Dyson'ın muayenesi kapsamlı olduğu kadar etkiliydi de. Beni topuklu ayakkabılarımı çıkarmaya ikna ediyor ve enerjimi geri kazanmama yardımcı olacağına yemin ettiği vitamin ve elektrolit kokteyli içeren bir serum takarken bir koltuğa uzanıp rahatlıyorum. Glikoz seviyelerimi izliyor, kan basıncımı, kalp atış hızımı ve oksijen seviyelerimi ölçüyor ve biraz kan alıyor.

Test için doğrudan bir gece laboratuvarına gideceğini söylediği kan.

Ayrıca CGM'imi değiştiriyor ve pompamı inceliyor, sadece iyi bir önlem için.

Serum torbasının boşalmasını beklerken bana tıbbi geçmişim, gözlerimi ve böbreklerimi en son ne zaman kontrol ettirdiğim, beslenme düzenim, günlük işim ve genel stres düzeyim ve bugünkü hipoya yol açan olaylar hakkında sonu gelmeyen sorular soruyor.

"Gerçekten çok heyecanlıyım," diye itiraf ediyorum. 'Yapacağım toplantı yüzünden stresliydim ve mideme yeterince yemek indiremiyordum. Midem düğümlenmişti. Toplantıdan sonra yemeğimi yemek için zamanım olacağını düşünmüştüm. Yanlış hesaplamışım.

Kaşlarını çattı. 'Bir öğünü kaçırırsanız bunu telafi etmenin başka yolları da var. İdeal değil ama olanlardan daha iyiler. Sakızlar, jeller.

Başımı sallıyorum, çünkü bu basit bir şey ve onun bana her şeyi berbat ettiğini söylemesine ihtiyacım yok. Onun onaylamamasını hazmetmek Adam'inkini hazmetmekten çok daha kolay olsa bile.

Torba boşaltıldığında ve serum ve kan testleri nedeniyle her iki kolumda küçük yuvarlak bir alçı varken, Adam'ı bulmaya gitmek için beni bırakıyor. Koltuğa yığılıp etrafımı gözden geçiriyorum. Yorgunluktan bitap düşmüş durumdayım ve uzun, ıslak bir eve dönüş yolculuğu fikri, metro ve otobüste iki santimlik topuklu ayakkabılar giymek isteyeceğim son şey, ama eve dönmek iyi gelecek ve bu elbiseden, bu askılardan kurtulup pijamalarımı giymek daha da iyi hissettirecek.

Keşke dairelerimi Alchemy'de kürsünün altında bırakmasaydım.

Ve keşke bu koltuk bu kadar müstehcen derecede rahat, bu ateş bu kadar ısıtıcı ya da bu oda bu kadar şımartıcı olmasaydı diyordum. Uşağım Toby'nin kontrolümden birkaç dakika önce getirdiği tabaktan kendime gülünç derecede iyi otlu peynirden bir küp daha veriyorum.

Dr. Dyson birkaç dakika sonra Adam'la birlikte dönüyor, iki adam da kısık sesle konuşuyor. Ateşin yanına geldiklerinde, kendimi tutamayıp bakakalıyorum.

Çünkü belli ki Adam sürgünü düş alıp üstünü değiştirmek için bir fırsat olarak kullanmış.

Vay anasını.

Üzerinde gri bir eşofman altı ve göğsünde Wright Holdings logosu bulunan fermuarı açık lacivert kapüşonlu bir tişörtün altında vücuda oturan beyaz bir tişört var. Saçları nemli, bukleleri yüzünden düzgünce ayrılmış ve ayaklarında mokasen tarzı terlikler var.

Elbette tamamen giyinik -elleri ve boynu dışında vücudunun açıkta kalan neredeyse hiçbir yeri yok- ama yine de... yüzleştirici. Adamın ısmarlama bir takım elbise giydiğinin farkındayım ama Adam'ı kendi evinde bu kadar gayri resmi giyinmiş görmek bir şekilde yasadışı hissettiriyor. Yanlış.

Bacaklarıma bakıyorum ve bir anlık dantel görüntümü saklamak için sandalyemde aceleyle doğruluyorum. Alchemy için uygun olan şey kesinlikle burası için uygun değil.

Ben daha bir şey söyleyemeden Dr. Dyson yumuşak bir sesle söze girdi. 'Adam bu gece burada kalmanızı öneriyordu ve ben de aynı fikirdeyim. Anladığım kadarıyla Kuzey Londra'da bir yerde yaşıyorsunuz?'

Kendimi sandalyemden ittim ve elbisemi düzelttim. Mükemmel. O ve doktoru beni burada tutmak için işbirliği yapıyorlar. Evet, ama sorun değil. Burada kalmak bir seçenek değil. Şimdi bir hamle yapacağım. Her şey için çok teşekkür ederim.

Telaşla çantamı almak için eğildim ama Adam elini koluma atarak beni durdurdu. Sarsılarak uzaklaştım.

"Natalie," diyor tartışmaya yer bırakmayan bir sesle. "Beni dinle. Eminim eve dönmek için sabırsızlanıyorsundur ama bu iyi bir fikir değil. Burada başımızın üstünde yerin var. Seni besleyebilirim, biraz uyuyabilirsin ve yarın sabah beslenme uzmanımı çağırıp bazı fikirler üzerinde çalışacağım. Ona mesaj attım bile.

Oh, Tanrı aşkına. Bu çok saçma.

"Yarın sabah çalışmam gerekiyor," diyorum ona, ses tonumu olumlu tutmaya çalışarak. 'Ve bu akşam yaptığın her şey için gerçekten minnettarım, gerçekten, ama bunların hiçbirine gerek yok. Ben kesinlikle iyi olacağım.

Dr. Dyson kararlı bir şekilde, "Kalırsanız kendimi çok daha mutlu hissedeceğim," diyor. 'Şu anda ihtiyacın olan son şey Londra'da uzun bir yürüyüş yapmak. Biraz yemek ye, Wright'ın kuvvetlerinden birinde uzun bir banyo yap, erken yat, beslenme uzmanı sabah sana bazı tavsiyelerde bulunabilir. Görünüşe göre işiniz gereği çok fazla dışarıdasınız. Hareket halindeyken glikoz seviyenizi sabit tutmak için bir plan yapmanıza yardımcı olabilir.

Ona ters ters bakıyorum. Bu kesinlikle beni buraya hapsetmek için bir komplo gibi geliyor. Ve onun banyo önerisi ve derin bir uyku

-Neredeyse beni güldürecekti. Adam Wright'ın evinde bırakın uyumayı, soyunup yıkanacak kadar bile rahat hissetmem mümkün değil.

Kozumu oynuyorum. "Değiştirecek kıyafetim yok. Diş fırçam bile yok! Yarın işe bu halde gidemem."

"Yukarıda senin için bir sürü şey var," diyor Adam eşit bir şekilde. 'Selfridges'ten bisikletle bazı şeyler getirttim. Tuvalet malzemeleri, gece kıyafetleri, yarın için bazı şeyler. Önemli bir şey değil ama umarım bir gece için ihtiyacın olan her şeyi karşılar. Umarım kendini evinde gibi hissedebilirsin.

"İşte, gördünüz mü? Dr. Dyson çok heyecanlanmış görünüyor. "Artık gerçek dünyaya dönmeden önce güzel bir uyku çekebilirsiniz.

Tatsız ve çok rahatsız edici gerçek şu ki, hala tamamen silinmiş durumdayım. Damladan sonra bile burada dururken kendimi Bambi gibi hissediyorum. Bu havada dışarı çıkıp bir taksi çağırmayı düşünmek bile çok zor bir işmiş gibi geliyor. Adam teslim olduğum anı açıkça görüyor, çünkü bana gülümsüyor. Bu daha çok bir sırıtış, zafer kokuyor ve onu her zamankinden daha da tokatlanabilir gösteriyor.

Şimdi gülüyorum, çünkü bu çok saçma. Cömertçe, evet, elbette. Ama aynı zamanda biraz psikotik. Adam Wright beni kaçırdı ve maaşlı doktoru da ona yardımcı oluyor.

Ama Dr. Dyson bir konuda haklı.

Gerçekten de bu eşikten geçtiğimde gerçek dünyayı arkamda bırakmış gibi hissediyorum. Ve iyi anlamda değil.

"Pijama. Adam öksürür. "Banyoda bornoz var ama kadın gecelikleri yoktu. Besbelli.

Bu şaşırtıcı derecede şık misafir süitinin ortasındaki büyük yatağın üzerinde duran devasa sarı Selfridges çantasını işaret ediyor. 'Çantanın içinde iç çamaşırı olmalı. Elbette hiçbirine dokunmadım -asistanım siparişi verdi ve hizmetçilerden biri paketi açtı. Bir bakayım, tayt falan. Sanırım sana spor kıyafetleri almış. Spor ayakkabı. Banyo malzemelerinin hepsi banyoda olmalı. Başka bir şeye ihtiyacın olursa seslen. Yarın saat sonra yemek yiyelim mi? Şeften yemeği hafif ve basit tutmasını istedim. Mutfakta yiyebiliriz. Yemeğimizi yedikten sonra sana banyo yaptıracak birini bulacağım.

Ondan kurtulduktan ve kapıyı arkamdan sıkıca kapattıktan sonra kilitlenip kilitlenmediğini kontrol ediyorum - kilitlenmiyor - kapıya yaslanıp nefes veriyorum.

Bu delilik.

Çılgınca.

Hayatımda gördüğüm en güzel, en saray gibi evde, aileme sonsuz acı ve yıkım yaşatan bir insanla sıkışıp kaldım. Bir de personel filosuyla tabii ki. Ve bana Selfridges'in yarısını satın aldı, kabul etmemem gereken ama muhtemelen kabul edeceğim bir jest, çünkü pijamalar şu anda kulağa gerçekten çok hoş geliyor.

Bu odanın son derece mükemmel olduğundan bahsetmiyorum bile. Yanılmıyorsam, uçuk pembe kiraz çiçekleriyle bezenmiş soluk yeşil duvar kağıdı De Gournay, yani her bir çiçek elle boyanmış ve her bir panel birkaç bin dolara mal olmuş. Roma perdelerinin pembesi kiraz çiçeğiyle birebir uyuyor ve yatak da kocaman, beyaz bir harikulade şey; hatmi gibi görünüyor ve muhtemelen öyle hissettiriyor.

Kendimi burada, onun yanında bulduğum için çok kızgın olabilirim ama o yatağın bir siren sesi var ve çok gürültülü.

Kendimi kapıdan dışarı atıyorum ve kapının üzerinde duran giysi yığınının doğru ilerliyorum. Her şeyin etiketi kesilmişti - muhtemelen hiçbirinin geri gönderilmesinde ısrar edemeyeceğimi garanti altına almak için. Ama o nefis ipek saten pijamalar siyah beyaz *toile de Jouy* ve siyah biye ile Olivia von Halle pijamaları.

En az beş yüz sterlin. Daha önce Chelsea'deki butiğinin penceresinden bakmıştım. Günlük kıyafetlerin hepsi Varley ve Skims. Belli ki muhteşemler.

Ve hepsi benim ölçülerimde.

Çantaya bakma riskini göze alıyorum. Daha fazla kayma. Çıplak külot ve çıplak bir spor sütyeni, ikisi de dantelli ama pornodan ziyade zevkli.

Fuuuuuuck.

Boynumun arkasından fermuarımın üst kısmına uzanırken yenilgiyle iç geçiriyorum.

ADAM

Ne düşündüğünü merak ediyorum. Ev hakkında yani.

Acaba hoşuna gitti mi?

Tam olarak onu *etkilemek* istediğimden değil. En azından ben öyle olduğunu sanmıyorum. Ben onun düşündüğü gibi bir canavar değilim. Servetimin nasıl değiştiğini burnuna sokmakla, beni hak etmediğimi düşündüğünden emin olduğumda servetimi yüzüne vurmakla ilgilenmiyorum.

Ama *beğenmesini* istiyorum. Mükemmel bir zevke sahip olduğu açık ve bugün iş arkadaşlarımdan birinin benim için hazırladığı dosyadan, alt ölçekte de olsa çarpıcı bir kadın giyim markasına sahip olduğunu biliyorum. Her ne sebeple olursa olsun, zevkli ve zarif evimin onunla konuşmasını, benim yapamadığımı yapmasını istiyorum. Onun sanatsal ruhuna girebilmek için.

Kendime karşı dürüst olursam, bunun beni onun gözünde bir şekilde meşrulaştırmak için sihrini göstermesini de istediğimden şüpheleniyorum. Beni asla affetmeyecek, bunu biliyorum, ama belki de benim hakkımdaki düşünceleri daha incelikli hale gelecektir. Belki de her şeyi canavar olan bir adamın bu kadar güzel bir şey üretmek için asla bir aşk emeğine yatırım yapmayacağı düşüncesine kapılır.

Ama mutfağın yolunu bulduğunda kocaman kahverengi gözlerinde çok az teslimiyet belirtisi var. Daha ziyade, kendini benim yardımımı kabul etmek zorunda bulunduğu için bir temkinlilik, bir kızgınlık seziyorum. Misafirperverliğimi. Daracık poposuna oturan koyu gri bir tayt ve kırılmış, allık rengi bir sweatshirt giyiyor. *Teşekkür ederim, Clem.*

Solgun, bitkin ve mükemmel görünüyor.

Acaba hiç ne yaptığını bilen biri tarafından tokatlandı mı? Acaba bundan zevk almasına izin verir miydi?

Evdeki en sevdiğim oda olan mutfağa giriyor. Yaz aylarında, her iki uçtaki pencerelerden içeri ışık süzülürken en iyi halini alıyor. Mimarlarım doğu-batı yönünde uzanan ve her sabah ve akşam aydınlatılan bu inanılmaz alanı yaratmak için birkaç odayı yıktılar. Beyaz mermer tezgahlar mekanı aydınlatıyor, ancak iç mimarım ördek yumurtası mavisi lake dolaplarımla getirdiği renk patlamasını önerdiğinde dayanamadım.

Tepede asılı bakır tavaların pembe ışıltısıyla yan yana duran mavi, yılın bu zamanında kolayca mağara gibi olabilecek bir alana sıcaklık getiriyor ve kokusu en yorgun konukları bile ağırlamaya yetiyor. Şefim Kamyıl, isteğim üzerine hızlı bir Provençal balık güveci hazırladı. Natalie'nin iyi bir uyku çekmesini sağlayacak kadar hafif olmalı, ancak kan şekerini sabit tutmak için bol miktarda bakliyat içermesini istedim.

Adada oturuyoruz -yemek alanından biraz daha az resmi- ve Kamyıl'in kaselerimize dumanı tüten güveç yığmasına izin veriyoruz.

Safran ona altın rengi verir.

"Sağ ol dostum," diyorum, o da bana dostça başını sallayarak onay veriyor ve sonra ortadan kayboluyor.

Natalie çatalını eline alarak, "Bu harika görünüyor," diyor belli belirsiz. Doğal tavırlarının beni küçümsemesiyle savaştığından şüpheleniyorum.

"Güzel," dedim. "Başla.

Birkaç dakika sessizce yiyoruz. Kamyıl'in üzerine serpiştirdiği taze doğranmış otlar sayesinde güveç mükemmel, sıcak ve hoş kokulu. Bana öyle geliyor ki Natalie'nin aklında bir şey var, bu yüzden onu rahat bırakıyorum ve ağzından kaçırmasını bekliyorum.

Eninde sonunda, o yapar. "Eviniz kesinlikle çok güzel.

"Teşekkür ederim.

"Beklediğim bu değildi. "Ne

bekliyordun-altın musluklar mı?

"Daha çok her yerde krom ve cam var. Gülümsemiyor.

"Benim geçmişimden gelen biri olarak," diyorum dikkatlice, "estetik benim için önemlidir. Görünüştən bahsetmiyorum, güzel bir çevrenin ruhum üzerinde yarattığı olumlu etkiden bahsediyorum.

"Evet." Çatalının kenarıyla bir parça balık kesiyor. "Anladım.

Öyle olduğunu biliyorum, çünkü o dosyayı okudum. Yine de, bir düzeyde evimin zevklerini takdir edip tadını çıkarabildiğini kabul etmesi beni mutlu ediyor.

Onun bu tavrı bana bir sonraki sorumu kapıya koşacağı endişesine kapılmadan sorma güvenini veriyor. "Peki. Gen'in toplantıda söylediği herhangi bir şeyi hatırlıyor musun?"

"Birazcık. Kaşları çatıldı. "Simyadan pay almanla ilgili bir şey mi?"

"Aynen öyle. Devam etmeden önce maden suyumdan bir yudum alıyorum. "Wolff Holdings halka açıldığına göre, Alchemy JV'deki payını elden çıkarması için yatırımcılardan baskı görüyor. Etik yatırımcılar -kilise fonları vs- bundan hoşlanmıyor. Gözlerini deviriyor. "Doğru. Çünkü rızası olan yetişkinlerin boş zamanlarında yaptıkları şeyler etik değildir.

"Kesinlikle benim düşüncelerim. Ama olan oldu. Anton ilgilenip ilgilenmeyeceğimi öğrenmek için bana ulaştı ve ilgileniyorum. Hem de çok. Duraksadım. "İşlerim hakkında bir şey biliyor musun?"

Yemin ederim iç mücadelesinin entrikalarını duyabiliyorum. Eminim benim hakkımda tek bir şey bile bildiğini itiraf etmek istemiyordur.

"Bazı lüks markalara sahipsiniz," diye kabul ediyor sonunda.

"Aynen öyle. Ama son zamanlarda daha çok üst düzey hizmet sektörlerine odaklanıyorum, Simya'ya olan ilgim de bu yüzden.

"Hizmet endüstrisi," diye tekrarlıyor, dudaklarında küçük bir gülümseme. "Sanırım öyle de diyebilirsiniz.

Onu inceliyorum. "Bunu onaylamıyorsun.

"Tabii ki onaylıyorum!" diyor inanamayarak. 'Yaptıkları şeye bayıldım. Bu harika bir şey. "Ama sen katılmıyorsun.

'Bu kesinlikle sizi ilgilendirmez, ama hayır. Beni ilgilendirmez.'

Ona nedenini sormak isterdim ama o kadar aptal değilim. Ayrıca her akşam vardiyasından sonra Oyun Odası'nın yolunu bulmadığı için garip bir şekilde rahatladım. Ne de olsa bunu yapmak için bolca fırsatı olurdu. Kulüp 11'den sonra misafir kabul etmiyor ama 1'e kadar açık kalıyor. Ve resepsiyonda onu süzen müşterilerin kaçının onu ellerine almaktan memnun olacaklarını hayal bile edemiyorum.

"Her neyse," diyorum onun yerine, "patronlarınız da Wolff ekibi gibi beni aralarına almaktan memnunar, tabii bir değerlendirme üzerinde anlaşabilirsek. Duraklıyorum. "Ama Gen çalışanlarını çok önemsiyor ve benim de işin içinde olmam konusunda içinizin rahat olduğundan emin olmadan bu işe girmeyecektir.

"Yani benim onayımı istiyorsun, öyle mi? Ses tonunda beklemem gereken ama beklemediğim bir keskinlik var.

'Hayır. Hiç de değil. Elbette istiyorum, çünkü bu anlaşmayı ilerletmek istiyorum, ama kolunuzu bükmeye çalışmıyorum. İstemedim yaptığım şiddetli benzetmeden dolayı içten içe irkildim. "Yani, senin üzerinde hiçbir baskı yok. Hem de hiç. Ancak benim rolümle ilgili herhangi bir açıklık ya da güvence isterseniz, bunları size vermekten mutluluk duyarım.

"Patronum olur musun?"

Başımı salladım. 'Kesinlikle olmaz. Londra kulübü üzerinde hiçbir idari yetkiye sahip olmayacağım. Daha çok sessiz bir ortak olurum. Gen ve Wolff ekibi ölçeklenebilir bir format geliştirdi. New York birkaç hafta içinde açılıyor. Beni Max Hunter'ı gördüğünüzden daha fazla görmeyeceksiniz.

Bu bana küçük bir gülümseme veriyor. "İnan bana, orada Max'i çok görüyoruz. Sırıttıyorum, eğleniyorum. "Cidden mi? Saçma sapan bir şekilde sevilmesine rağmen mi?"

'Üçü de sık sık oraya gidiyor. Darcy hâlâ haftada bir gece orada dans ediyor ama yakında bırakacak. Gerçek, medeni bir konuşmanın kıyısında sallanmakta olduğunu fark ederek kendini dizginler gibi görünüyor.

"Diğer müşterilerden daha sık orada olmayacağım," diye söz veriyorum. 'Yani tek yapmanız gereken beni ara sıra resepsiyonda görmeye katlanmak. Ama yine de, bunun çok uzak bir köprü olduğunu anlıyorum.

"Gen'in planlarını bozacak değilim," diyor çatalıyla nohutlarını yeniden düzenlerken. Yemeğini günün son öğününde görmek istediğim ölçüde kürekle yemediği kesin. "Çatınız altında bir gece geçirmeyi kabul ettiğime göre, sanırım arada sırada sizi kontrol edebilirim.

İlk ziyaretimin ne kadar başarılı olduğunu göz önünde bulundurursak, *arada* sırada olmaktan daha sık olabilir, ancak Natalie muhtemelen dün gece dürtülerim için kolay ve çekici bir çıkış noktası bulmanın ne kadar uygun olduğunu bilmek istemez.

Ve her ziyaretimde onu resepsiyonda görme ihtimalinin beni ne kadar heyecanlandırdığını bilmek istemezdi. 'Sadece eminsen,' diyorum. 'Gen'le arayı kapatmana izin vereceğim, eğer ilerlemek konusunda kendini rahat hissederse, bana izin verebilir. Biliyorum.'

Yine sessizliğe gömülüyoruz, Natalie yemeğini tabağında gezdiriyor, ben de benimkini kürekle yiyorum çünkü çok lezzetli. Telefonum beslenme uzmanımdan gelen bir mesajla aydınlanıyor. Mükemmel biri ve Natalie'nin onun bütünsel yaklaşımından faydalanabileceğinden şüpheleniyorum.

"Beslenme uzmanım Louise yarın saat dokuzda seni görmek için burada olacak" dedim.

İnliyor ve dirseklerini adaya dayayıp yüzünü ellerinin arasına alıyor. 'Yarın yapacak çok işim var. Gerçekten ilk iş buradan çıkmam gerekiyor. Kendisini bekleyen iş yükünü düşündükçe gerçekten yenilmiş görünüyor.

Zamanımı bekliyorum. "Ne iş yapıyorsun?"

Yüzünü kaldırıyor. "Bir kadın giyim markam var. Küçük bir tane," diye ekliyor ve ben de markasını nitelendirme ihtiyacı hissetmesinden nefret ediyorum.

başarılarının yüzüme vurulması.

"Oh, mükemmel," diyorum. 'Yani gündüzleri orayı işletiyorsun, geceleri de Alchemy'de mi çalışıyorsun?

Sorumun cevapsız kalan kısmına yanıt olarak, "Kritik bir kitleye sahip olmadığınız sürece moda endüstrisi tam olarak bir nakit ineği değildir" diyor.

"Adil," diyorum. 'Yine de, iki iş ve tip 1 ile başa çıkmak çok zor.

İstenmeyen fikirlerime tek cevabı ters ters bakmak oldu. Eminim meşgul bir arıdır. Eminim o daracık kıcını yırtarcasına çalışıyordur ve sorumluluk sahibidir - insülin-glikoz oranını bozmadığı zamanlarda yani.

"Pazarın hangi bölümündesiniz?" diye sordum.

"Demi-couture. Bir parça balık koparıp ağzına atıyor. O yutana kadar bekliyorum. "Ve bir takımınız var mı?

"Evet. Tek kelimelik cevabının sertliğinin beni susturmak için kasıtlı bir girişim olduğundan şüpheleniyorum. "Pazarın ilginç bir bölümü," diye düşünüyorum. "Zor, ama dürüst olmak gerekirse her bölümü zor. Sessizlik.

"İşinin başından aşkın olduğunu biliyorum, Natalie," diyorum ve onun adını kullanacak kadar edepsiz olduğuma inanamıyormuş gibi sarsılıyor. 'Ama lütfen Louise'e yarım saat ayır. O inanılmaz biri, çok özel bir insan. Vücudun bugün çok şey yaşadı. Ona tek bir şey ver.'

İç çekiyor. "İyi.

"Teşekkür ederim.

Dilimin ucunda bir soru var. Çok yakın. Ona Stephen'ın nasıl olduğunu sormak istiyorum. Büyük dostlarımdan biri olan Aidan Duffy'nin kurduğu tıbbi veri şirketi Totum'daki yeni işinde başarılı olduğu gerçeğini bir kenara bırakırsak, *gerçekten* nasıl olduğunu.

Aide bana bir iyilik yaptı.

Ama tahminimce ona kardeşinin nasıl olduğunu sorarsam çılgına dönecektir. Her türlü şeyi okuyacaktır: sormaya hakkım olduğunu düşündüğümü, hakkım olmayan bilgileri araştırdığımı, affedilme arzumu ima ettiğimi ve bunların hiçbirinin doğru olmadığını.

Onun yerine, onu kızdıracağını bildiğim başka bir şey söylüyorum.

"Daha fazla yemek yemeni istiyorum. Glikozun nasıl görünüyor?"

O dar yoga pantolonunun içinde telefon taşımadığı kesin, o yüzden soruma nasıl cevap vereceğini hiç bilmiyorum. Az önce söylediklerime inanamıyormuş gibi bana bakıyor.

"Glikozum iyi.

"Ve bunu biliyorsunuz çünkü telefonunuz tam burada, sizi uyardığında duyabileceğiniz bir yerde?

"Biliyorum çünkü kendimi iyi hissediyorum ve oturma odasındaki o tabaktan çok fazla peynir ve kraker yedim," diye homurdanıyor.

'Yine de daha fazla yemelisin. Özellikle de nohut. Atıştırmalık tabağından ne kadar yediğini bilmeme imkan yok ama inanın kontrol edeceğim.

Çatalını bırakıyor. Uzun, ince parmaklı güzel elleri var. "Adam. Daha önce benimle uğraşmak zorunda kaldığın için üzgünüm ama ben iyiyim. Oldukça tokum. Bu gece de iyi olacağım, tamam mı?"

Ona daha kaç kez *iyi* dedirtebileceğimi merak ediyorum.

"Öyle olsa bile, bu gece CGM verilerinize erişmeye izin vermeniz gerekiyor.

Eğer bu kadar sinirli olmasaydım, yüzündeki ifadeye gülerdim. Tatlı küçük Natalie beni parçalamak istiyormuş gibi görünüyor.

"Şaka yapıyor olmalısın.

"Şaka yapmıyorum. Gözümün önünde hipo-tansiyona girdin, beni ve Gen'i çok korkuttun, yemeğinle dalga geçiyorsun ve bu gece benim sorumluluğumdasın. Derin bir nefes alıyorum, öfkelenmemek için kendimi zor tutuyorum. Benden korkarak bir saniye bile geçirmemesi için elimden gelen her şeyi yapacağım.

"Stabil olup olmadığını kontrol edebilmem gerek. *Benim gözetimimde başka birinin ölümcül bir hipo geçirmesine izin vermeyeceğim.* Bunu üç yoldan biriyle yapabiliriz. Bana telefonunu verebilirsin, ki bunu yapmakla ilgilenmediğini varsayıyorum, beni uygulamaya ekleyebilirsin, ki bunu yapmanın nispeten basit olduğunu varsayıyorum, *ya da* eski usule dönebiliriz ve her saat başı parmağına iğne batırırım. Dyson bana birkaç test kiti bıraktı. Ne olacak?"

Bakışlarımız kilitlendi. Nefesi hızlı geliyor. Ayağa kalkmama konusunda benden çok daha kötü bir iş çıkarıyor. Tabağını itiyor ve taburesinden iniyor, bana bakacak şekilde ayakta duruyor ve ancak o zaman enayi yumruğunu indiriyor.

"Bir kez kabadayı olan her zaman kabadayıdır, anlıyorum. Ben yatmaya gidiyorum. Yemek için teşekkürler.'

NATALIE

I Mükemmel bir pembe mermer küvette yıkandım, vücudumu Epsom tuzları ve Jo Malone köpük banyosu ile zenginleştirilmiş suda ıslatırken, bu nihai, geçici klişeye -yaldızlı kafese- nasıl düştüğümü merak ediyorum.

Selfridges güzellik departmanından alabildiğim kadar az ürünle, yani temizleyici ve nemlendiriciyle tamamladığım bir gece ritüelinin rahatlığını yaşadım.

Dişlerimi fırçaladım, seviyelerimi kontrol ettim ve odanın diğer ucuna geçtiğimde üzerimden kayan bu muhteşem ipeksi pijamaları giydim.

Işıkları kapattım, telefonumu kullanışlı kablosuz şarj cihazına taktım ve içine rahatça yerleştirilmiş sıcak su şişesi sayesinde o kadar yüksek, yumuşak ve sıcak bir yatağa tırmandım ki, Canavar'la arama ciddi bir mesafe koymak için bu kadar çaresiz olmasaydım sonsuza kadar burada kalabilirdim.

Ancak şimdi, karanlıkta sırtüstü yatıp sıcak su şişemi karnıma bastırırken, tüm bu durumun en kötü yanıyla yüzleşmek için kendime izin veriyorum.

Ve bu, en nefret ettiğim kişinin önünde kendimi tam bir hipo ile küçük düşürmüş olmam değil.

Burada olmak, nefret ettiğim bir adamın misafirperverliğini (isteksizce de olsa) kabul etmek zorunda kalmak ve onun çılgın servetinin boğazıma tıklması değil.

Son birkaç saat içinde kusursuz ve cömert davrananın, beni nezaketle ağırlayanın o, benimse nankör ve huysuz bir pislik olduğuma dair içimi kemiren, sarsılmaz bir his bile değil. Özellikle de veda atışım göz önünde bulundurulduğunda - ki bu atışımın belden aşağı olduğunu düşünmeden edemiyorum. Yüzündeki açık kırgınlığı görür görmez pişman olduğum bir atış.

Bu hepsinden daha kötü.

Bu gizli bilginin varlığı son birkaç saattir içimi kemiriyor:

Adam Wright'ın kim olduğunu ve geçmişte neler yapabileceğini bilmiyor olsaydım, işlediği alçakça suçun sadece kardeşimde değil, tüm ailemde bıraktığı izlerle yirmi yıl yaşamamış olsaydım, akli başında, aşırı cömert, çarpıcı bir evi olan ve benim iyiliğim için genel olarak endişelenen rastgele, gösterişli bir kahraman olsaydı, o zaman size şunu söylememe izin verin:

Şu anda baygınlık geçiriyor olurdum.

Bayılıyorrum.

Sert.

Yani, hadi ama. Sanki *Güzel ve Çirkin'in* mükemmel bir yeniden uyarlamasının sayfalarına düşmüş gibi olurdum; burada canavar Bay Darcy'ydi ve o da -bazı sinir bozucu küstahlıkları bir kenara bırakırsak- son derece, anlatılamayacak kadar mükemmeldi.

Dönüşüme gerek yok.

Ve bence bu farkındalık, tüm bu durumu olması gerekenden daha az savunulabilir kılıyor. Burada olmak çifte darbe demek. Sadece korkunç bir şiddet uygulayabileceğini bildiğim bir adamın iradesine teslim olmakla kalmadım, aynı zamanda kendimi onun çekici kılık değiştirmesine maruz bıraktım ve bu iyi bir şey.

O çok yakışıklı. Çok hükmedici. Bu akşam yaptığı her şey, hipo'ma gerçek endişe gözyaşlarıyla tepki vermesinden, delicesine cömert Selfridges alışverişine, Dr. Dyson'ın her şeyi bırakmasına, burada kalmam ve dinlenmem konusundaki ısrarına kadar, bir peri masalı gibi hissettiriyor. Buna güvenemeyeceğimi, bundan zevk alamayacağımı ya da buna yaslanamayacağımı, gururlanmama ya da umutlanmama ya da yakışıklı kurtarıcımla nazikçe flört etmeme izin veremeyeceğimi bilirken bunun alıcı ucunda olmak kalbimi biraz acıtıyor.

Fantezi çok iyi ama gerçek değil ve bu çok utanç verici.

Güzel ve Çirkin benzetmemi sağlamak için, sanki *Çirkin'in* karşıtı gibi. Bilirsiniz, huysuz düşmanlığın altında gizlenen harika bir adam ve korkunç kürkün, dişlerin ve pençelerin altında saklanan yakışıklı prens yerine, tam tersi.

Yüzeydeki deneyim, tertemiz şatosundaki kibar, yakışıklı prenstir. İlk bakışta, o bir peri masalıdır. Altında yatan hayvan ve onun yapabileceği vahşet hiçbir yerde görülmez.

Tabii nereye bakacağınızı bilmiyorsanız.

Uyandığımda her şey aniden oldu. Bir an yan yatıyorum, kollarım hala ılık sıcak su şişesine sarılı, gözlerim kapalı ve uyku sersemi beynim nerede olduğumu anlamaya çalışıyor.

Kahretsin. Adam'ın
evindeyim. Ve bu bir
horlama mıydı?

Gözlerimi açıyorum. Oda loş ama karanlık değil. Yatmadan önce kesinlikle kapattığım kapım aralık ve koridordan gelen yumuşak ışık odaya yayılıyor, yanımdaki yatakta yatan kesinlikle Adam olan şeyi aydınlatıyor.

Onun burada ne işi var?

Beynim gördüklerimi anlamaya çalışırken tüm vücudum geriliyor, parmaklarım sıcak su şişesini kavırıyor.

Bir yığın yastığa yaslanmış, bacaklarını uzatmış, kıvrıkcık başını rahatsız edici bir pozisyonda arkaya atmış, derin bir uykuya dalmış ve parmaklarını karnının üzerinde birbirine geçirerek hafifçe horluyor. Kapüşonlu tişörtünü çıkarmış, yumuşak görünümlü beyaz tişörtünü korumuş ve eşofman altının içinde kanlı bir düğün çadırı büyüklüğünde bir çadır kazanmış.

Aman

Tanrım.

Aman

Tanrım.

İnanamayarak bakıyorum. Burası loş olabilir ama o şeyi seçememek için yasal olarak kör olmak gerekir. Eşofman altının sınırlarını zorluyor, forması çadır direğinin üzerine gerilmiş. Benden yaklaşık bir metre uzakta.

Elimi yorganın altından çıkarıp uzatırsam dokunabileceğim kadar yakındı. Parmaklarımı o gergin bel bandının altından geçirebilir ve boyunun etrafına sarabilirdim.

Hatta eğilip tepesinde bir yol yalayabilir, ağzım üzerindeyken bilince geçerken inlemelerinin müziğinin tadını çıkarabilirdim.

İşte bu onu uyandırmanın bir yolu olabilirdi, kendine engel olamayan bu lezzetli, müdahaleci adamı. Yumruklarını ya da banka hesabını kullanarak istediğini elde etmeye alışmış biri.

Onu küçümsüyor olabilirim ama bu kadar etkileyici bir penis bir yana, herhangi bir penis görmeyeli uzun zaman olduğunu inkâr edemem. Ve görünüşe göre benim açgözlü küçük vajinam onun ahlaken yozlaşmış ruhunu ya da kara kalbini umursamıyor.

Tek umursadığı şey, burada, görünüşe bakılırsa hayattaki her sorunu önemsiz hale getirebilecek bir aleti olan, güzel, seksi ve uyuyan bir adam olması.

Uykudayken düşmüş bir meleğe benziyor, koyu renk bukleleri parmaklarımın aralarından geçmesine izin verecek kadar karışık, huzur yüzünü yumuşatıyor. Beni korkutmadığını fark ettim. Bu haldeyken, doğduğu günkü kadar masum görünürken değil. Dürüst olmak gerekirse, gözyaşı lekeli yanaklarını gördüğümden beri beni hiç korkutmadı.

Tanrı bilir ne kadar zamandır yatağımda duruyor - muhtemelen saatlerdir - ve beni uyurken izliyor. Bu düşünce beni utandırıyor olabilir ama korkmuyorum. Kendimi savunmasız hissetmiyorum.

Sadece merak ettim... ve

tahrik oldum. Çok, çok

tahrik oldum.

Meme uçlarım sıkı küçük tüyler halinde. Kolumu içlerinden birinin üzerinde gezdiriyorum ve sızlayan dudaklarımı ısıırıyorum. Pijamamın ipeği tenimde çok şehvetli bir his uyandırıyor. Onsuz da yapabileceğim bir okşama.

Kendime gelmem lazım. Ve, ideal olarak, daha fazla uykuya. Ve kesinlikle *ondan* kurtulmam gerek.

Gözlerimi onun üzerinde gezdiriyorum. Aleti dikkatimi dağıtmasaydı, tişörtünün yukarı kalkmış olması sayesinde sergilenen bronzlaşmış, yağsız karın bölgesine takılırdım. Pazusundaki basit görünümlü dövme okumaya çalışırdım. Tek görebildiğim büyük E harfi. Acaba hapisane mürekkebi mi? Öyle görünüyor. Burada, yatağımda, ihtişamıyla yatan bu düşünceli adamla, kardeşimi sakatlayan ve hapis yatan caniyi aynı kefeye koyamıyorum.

Ayrıca ona duyduğum nefreti, onu parmaklıklar ardında düşündüğümde hissettiğim acıyla da bağdaştıramıyorum. Hayır. Kesinlikle *oraya* gitmiyorum.

Bakışlarım onun gergin ön kolunun oluşturduğu güzel görüntünün üzerinde ve nevresimin üzerinde geziniyor. Orada, yanında yatan küçük bir eşya yığını var. Bu da *ne*? Vücudumu hareket ettirmeden başımı hafifçe yukarı kaldırıyorum.

Aman Tanrım. Bu lanet olası bir test kiti. Parmaklarımı delmek için birkaç lanset var ve bilmediğim bir marka glikojele benzeyen bir tüp görüyorum.

Görünüşe göre bizim kalpsiz haydut, gece glikozumun düştüğünden şüphelenirse beni test etmeye hazır bir şekilde yatağımın başında nöbet tutuyor.

Kesinlikle zorlayıcı. Ve gereksiz. Ve sınırdan istilacı, hatta düpedüz istilacı. Ama aynı zamanda arkamı kolladığını bilmek rahatlatıcı ve sanırım biraz da tatlı.

Parmakları bugün *ağzımın içindeydi* ve şimdi siki yatağımın üzerinde kuzeyi gösteriyor.

Pişman olacağım bir şey yapmadan önce buradan gitmesi gerekiyor. Üzerine tırmanmak gibi.

Ya da onu yataktan atarım. Hangisi olduğundan emin değilim.

Yapabileceğim tek şeyi yapıyorum, o da uyanık olduğumu fark ettirmeden onu uyandırmak. Ağır, gürültülü bir şekilde yuvarlanıyorum, yüksek sesle uykulu bir iç çekiş numarası yapıyorum ve giderken yorganı da kendimle birlikte çekiyorum. Sonra yan tarafıma kıvrılıp yatıyorum, vajinam zonkluyor, kalbim küt küt atıyor ve gözlerim kapalı, bekliyorum.

Nefes alış veriş değişiyor. Yatak kayıyor ve onu yanımda otururken hayal ediyorum. Uyuduğunu fark ediyorum. Yanında getirdiği eşyaları toplarken çıkardığı belli belirsiz ses, dudaklarımı eğlenerek birbirine bastırmama neden olan sessiz bir küfür ve nefesimi duyulur şekilde eşit tutuyorum. Acaba bu onun ereksiyonunu kaydetmesi mi?

Sonra yataktan kalkıyor.

Kapı arkasından usulca kapanır.

NATALIE

Adam ve siki binayı terk ettikten sonra tekrar uyuyabilmem yatağın aşırı konfor seviyesinin bir kanıtı, ama uyudum. Uyandığımda ve odamda hazırlanırken sanki lüks bir otelde kendime spontane bir geceleme ısmarlamışım gibi hissettim.

Saçlarımı yavaşça yıkarken düşün destansı su basıncının beni ezmesine izin vererek çok uzun zaman geçirdim. Spreyin altındayken, aleti kendi kendine mi indi, yoksa o sabırsız, buyurgan tavrıyla onunla ilgilenmek zorunda mı kaldı diye boş boş spekülasyon yapmama izin vermiş olabilirim de olmayabilirim de. Sonra giyindim ve banyo dolabında bulduğum Dyson saç kurutma makinesi ve Air Wrap'i iyi bir şekilde kullandım. Yine: lüks otel.

Son yirmi dört saat içinde aldığım tüm hayat kararları arasında makyaj çantamı bez çantama koymak en iyilerinden biriydi. Bazen onu stüdyoda bırakıyorum. Dün gece buraya yarı ölü bir halde geldim ve içimden bir ses bu sabah bundan çok daha iyi görünmek istiyor. Bu ev olduğuna karar verdim. Ritz'de kalıyor olsaydım, aşağıya emo gibi inmezdim. Çaba gösterirdim.

Tanrı biliyor ya, günlerimin çoğunu çok göz alıcı bir sektörde sıkı ve gösterişsiz bir şekilde çalışarak geçiriyorum. Kendimi tüm eğlencenin kıyısındaki zavallı küçük bir kilise faresi gibi hissetmekten sürekli yakınıyorum. Burası Ritz değil, ama öyle de olabilir ve ben de baloncuğu terk edip normal hayata geri dönmek zorunda kalmadan önce bunu kanalize edebilirim.

Bu düşünce bile yelkenlerimi suya indirmeye yetiyor. Dışarısı karanlık ama uyanır uyanmaz panjurlarımı açtım. Bu geniş arazide gözden kaçmadığımızdan şüpheleniyordum. Ay ışığında tek görebildiğim Adam'ın bahçelerinin güzel, çorak durgunluğuydu.

Dokuz milyonluk bir şehirde kendinizi bu kadar mutlak, mutlu ve kozalanmış hissetmenin nasıl mümkün olabileceğinden emin değilim. Ama bu muhteşem izolasyonun her kuruşuna değdiğinden eminim.

İmzam haline gelen Clean Girl gündüz görünümümü uyguluyorum: astar ve nemli bir baz, sadece biraz pudra, dudak parlaticısı, şeftali rengi krem allık ve siyah maskara, ışıltılı bir göz farı ve sadece en ufak bir eyeliner fiskeşi. Adam'ın bana verdiği atletik kıyafetle mükemmel uyum sağlıyor. Saçlarımı şık ve canlı bir at kuyruğu haline getirdikten sonra, banyonun aşırı gurur verici ışığından korktuğum yansımamı değerlendiriyorum.

Yansımam tam da planladığım gibi bakıyor.

Sağlıklı.

Genellikle küçük, nemli banyomda hazırlanmak dişimi sıkıp üstesinden geldiğim bir şeydir. Bu büyük bir ikram gibi geliyor. Pembe mermer, ısıtmalı zemin ve aynaların bir kız için ne kadar fark yaratabileceği şaşırtıcı.

Saat yedi buçuk sularında, heykelsi merdivenin geniş ve sık basamaklarından aşağı süzülüp parmak uçlarımda mutfağa giriyorum. Üst kattaki koridor hareketsiz, Adam'ın uyanık olup olmadığına ya da yatak odasının nerede olduğuna dair hiçbir ipucu vermeyen kapalı kapılardan oluşuyor ama mutfağa girdiğimde bir hareketlilik seziyorum.

Elbette, dün geceki dost canlısı şef Kamyl adada duruyor ve bir yığın sebze hazırlıyor. Eve gidip geri mi döndü, yoksa burada mı yaşıyor? Burada başka bir personel daha var, Güney Doğu Asyalı bir adam, dün gece Toby'nin giyindiği gibi giyinmiş, kravat takmış, beyaz gömleğinin üzerine kolsuz bir jile geçirmiş.

İkisi de bana gülümsemek için döndüler.

"Günaydın Bayan Bennett," diyor Kamyl olmayan adam. 'Ben Bal. Bay Wright birkaç dakika içinde aşağıda olur. Size çay ya da kahve getireyim mi?

"Merhaba Bal. Bir çay alabilir miyim, lütfen' dedim.

"Elbette. Çaydanlığı almak için arkasını döner.

"Bayan Bennett, Bay Wright kahvaltınız için siyah fasulye eklenmiş Türk yumurtası önerdi," diyor Kamyl büyüleyici Fransız aksanıyla. "Sizin için biraz hazırlayabilir miyim?

İç çekme isteğime karşı koyuyorum ve bunun yerine ona gülümsüyorum. "Bay Wright "ın zorba, nabız takıntılı bir sık kafalı olması onun suçu değil.

'Eğer çok fazla sorun olmayacaksa, bu çok hoş olur. Teşekkürler, Kamyl.' "Bu onun en sevdiği," diye gönüllü oluyor Kamyl. Sanırım bu çok tatlı. Bal çaydanlığı koyarken bir an durup nereye yerleşmem gerektiğini düşünüyorum.

Ama o benim yerime karar veriyor.

"Size kütüphaneyi gösterebilir miyim? Bay Wright sabah kahvesini orada içmeyi sever. Ateş yanıyor." "Yumurtalarınız pişince getiririm," diye ekliyor Kamyl. "Orası daha sıcak.

Yepyeni çoraplarımın arasından sızan ve her adımı bir zevk haline getiren yerden ısıtma sayesinde mutfak oldukça rahat, ama Bal'ı koridora kadar takip edip bir kapıdan geçiyorum ve Tanrım. Mutluluktan ölmek istiyorum çünkü bu oda olağanüstü. Dışarıda gri, kasvetli bir şafağın ışığından başka bir şey yokken bile olağanüstü.

Geniş ve ferah, iki duvarı tavandan tabana süslü kitap rafları ile kaplı, o kadar mükemmel bir eau-de-nil boyanmış ki anında tüm koleksiyonu bunun etrafında tasarlamak istiyorum. Tatlı olması için yeterli nane yeşili ve tiksindirici olmaması için yeterli gri tonları var. Ahşap işçiliğinin karmaşık detayları, yeşili mükemmel bir şekilde tamamlayan donuk bir altınla seçilmiştir.

Diğer iki duvar, elle boyanmış gibi görünen ve De Gournay ya da Zuber'e ait olduğunu anlayamadığım güzel bir manzara resmiyle kaplanmış. Izgarada çıtırdayan hoş bir küçük ateş ve çeşitli dolgun koltuklar ve ara sıra kullanılan masalar var. Bu odada günlerce ve haftalarca soluklanmadan kalabileceğimden hemen emin oldum.

Bal çayı hazırlarken beni yalnız bırakıyor ve ben de odanın içinde dolaşıp hazineleri inceliyorum. Rafların bazı bölümleri güzel, deri ciltli klasiklerle dolu ve Adam'ın tasarımcısının muhtemelen bunları toplu olarak satın aldığını düşünerek acımasız bir düşünceye kapılıyorum. Muhtemelen tek bir tanesini bile açmamıştır.

Ancak bir sonraki bölüm Tony Robbins'ten *Yalın Başlangıç*'a kadar çok sevilmiş görünen iş, ekonomi ve kişisel gelişim kitaplarıyla dolu. Yıllar boyunca bu markamı yaşayabilir kılmak için yaptığım umutsuz girişimler sırasında okuduğum birkaç kitabı fark ediyorum. Ve en büyüleyici olanı, odanın en ucunda, kitapçılarda olduğu gibi bazı kitapların dışı dönük olduğu tek tek raflar büyüyor.

Moda bölümüne rastladım.

Aman Tanrım. Gümüş yüklü bir çay tepsisi ve Parisli çay markası Mariage Frères'in şık markasını taşıyan büyük siyah ahşap bir kutuyla döndüğünde Bal'a teşekkür ediyorum. Bana seçmem için tam bir çay pornosu getirmiş ama fark etmiyorum bile, o kadar kaptırmışım ki kendimi pornonun daha da iyi bir türü olan sehpa kitaplarına.

Yapmayı en çok sevdiğim şeylerden biri Harrods'taki kitap reyonunda dolaşmaktır; burada sergilenen sehpa kitaplarını saygıyla karıştırarak saatler geçirebilirim. Onlar birer sanat eseri ve fiyatları da bunu yansıtıyor. Stoklarındaki kitapların bazıları birkaç yüz pound ya da daha pahalı ve bir ton ağırlığında. Kutulanmış, varaklı, kabartmalı, tarihin en yetenekli fotoğrafçıları tarafından çekilmiş dünyanın en güzel kadınlarının fotoğraflarıyla dolu ve ölmeye değer elbiseler giymişler, benzerlikleri kitapların içine ciltlenmiş ipeksi parşömen tabakalarıyla korunuyor.

Parmaklarımı Raf Simons yönetimindeki Dior'la ilgili çarpıcı bir Assouline kitabının üzerinde dikkatle gezdiriyorum, saten rengi kapağı siyah ve kırmızının görkemli bir cümbüşü. Bir Burberry özel baskısı var, sırtında markanın ikonik ekosesini gösteriyor. Chanel. Vuitton. Saint Laurent.

Haftaları unut.

Bal çayımı doldurmaya devam ederse, burada aylarca yaşayabilirim.

Atölyemde bu kitaplardan birkaç tane var, çoğu satışlardan ya da doğum günü parasıyla alınmış, bazıları benim tarafımdan ya da Evan tarafından kermeslerden çıkarılmış. Hatta eBay'den bir ya da iki özel baskı almayı bile başardım. Ama bu başka bir dünya.

Büyük, mat kapaklı bir Giambattista Valli kitabını dikkatlice seçiyorum ve Bal'ın çay malzemelerimi yerleştirdiği masaya taşıyorum. Kendime bir muslin poşet Imperial Wedding çayı ısmarlayıp sıcak su dolu demliğe bıraktıktan sonra oturup kitabı açıyorum.

Aman Tanrım. Çok sevimli, sayfalar dolusu tasarımcının eskizleriyle dolu; küçük bedenli, büyük kafalı uzaylı mankenlerin giydiği inanılmaz derecede güzel frou-frou karışımları.

Artık

resmileşti.

Cenneteyim.

Şeytanın evi olsa bile.

NATALIE

W Beş dakika geçmeden adamın kendisi elinde bir espresso fincanı ve tabağıyla içeri girdiğinde, bu istenmeyen bir kesinti oluyor. En azından benim gözbebeklerim dışında hoş karşılanmıyor, çünkü bu sehpa kitaplarından herhangi birinin sayfalarını süsleyecek kadar iyi görünüyor.

Onu son birkaç karşılaşmamızda gördüğüm üniformalara benzer bir üniforma giyiyor - siyah, güzel kesilmiş bir pantolon, beyaz, güzel kesilmiş bir gömlek, boynu açık. Ama onu burada, yeni duş almış, koyu renk bukleleri nemli ve yüzünü taramış, sakalları tertemiz, o lanet olası kolonyası çoktan üzerime sinmiş bir halde görmek ciğerlerimdeki nefesi çalıyor.

"Günaydın," diyor ve sanırım ses tonu tereddütlü. Belki de ona söylediğim son şey bir hakaret olduğu içindir ya da belki de yanımda azgın bir ereksiyonla uyandığını hatırlıyordur. Her iki durumda da, o da benim gibi tetikte.

"Günaydın," diyorum kucağımdaki kitabı kapatırken.

'Sizi rahatsız etmeyeyim. Birazdan yola çıkmam gerekiyor, ne yazık ki çıkamayacağım bir toplantı. Ağzı sinirlenmiş gibi bükülüyor ve doğruyu söylediği izlenimine kapılıyorum; erken toplantı beni atlatmak için uygun bir yol değil.

Kitabı önümdeki alçak masaya bırakıyorum ve onunla daha eşit hissetmek için ayağa kalkıyorum. "Dün gece söylediklerim için özür dilerim," diyorum bakışlarını tutarak. "Gerçekten kabaydı, özellikle de sen bana karşı bu kadar nazik olduktan sonra.

Başını hafifçe sallar. "On kat fazlasını hak etmediğim bir şey değildi.

"Hayır. Devam ediyorum. "Hiç de hoş değildi. Pişmanım. Dün geceki veda cümlesi aynı zamanda, evinde bulunduğum on iki saatten fazla süre içinde Stephen'a davranışına ikimizin de yaptığı tek atıftı. Biri bana Adam'la bu kadar uzun süre, odadaki devasa, yakıcı fil ortaya çıkmadan bir arada yaşayabileceğimi söyleseydi, alay ederdim.

Bu sefer başını salladı. "Unutuldu. Beni zorba bulduysan özür dilerim. Senin için endişelendim, bu yüzden durumu kontrol altına almaya çalıştım. Belki de çok ileri gittim.

Acaba bu özür, elinde neşterler, jeller ve o aletiyle yatak odama girip kim bilir ne kadar süre beni uyurken izlemeyi de kapsıyor mu? Ben buna kesinlikle *çok ileri* gitmek derdim ama onu bu konuda uyarırsam utancından öleceğinden şüpheleniyorum. Ben de öyle yapardım, o yüzden hiç olmamış gibi davranacağız. O oradayken uyandığımı bilmesine kesinlikle gerek yok.

Sert olduğu zaman.

"Sorun değil,"

diyorum.

Bakışları vücudumda geziniyor ve tekrar yüzüme dönüyor. 'Çok daha iyi görünüyorsun. Parlıyorsun.

"Teşekkürler. Kızardığıma yemin edebilirim. "Çok daha iyi hissediyorum.

"Cidden, oturun lütfen. Boştaki elini sallıyor. 'Çayını bitir. Kahvaltınız birkaç dakika içinde burada olur ve Louise mesaj atarak biraz daha erken gelmeye çalışacağını söyledi, o yüzden...'

Ayakta kalıyorum. "Ne yani, bugün sana ekstra siyah fasulyeli Türk yumurtası yok mu?" Pek de gönüllü olmayan kahvaltı siparişimi sıralarken parmaklarımla tavşan kulağı yapıyorum. "En sevdiğin olduğunu sanıyordum.

Espressosundan bir yudum alır. "Cumartesi günleri. Hafta boyunca aralıklı oruç tutma eğilimindeyim. Bir duraksama ve ardından haksız bir çekiciliğe sahip ağzının kenarlarında küçük bir gülümseme belirliyor. "Bilirsin, çünkü yapabiliyorum.

Bu espriyi anlamam bir saniye sürüyor ama anladığımda ağzım açık kalıyor. "Bir

saniye bekle. Az önce beni *şeker hastalığından* mı utandırdın?

Hâlâ sırtıyor. Kendinden çok memnun görünüyor ve ben buna engel olamıyorum.

Sırtıyorum. "Seni kendini beğenmiş piç.

"Evet. Ama bunu zaten bildiğinizi sanıyorum'.

Orada durup birbirimize gülümsüyoruz. Sadece bir an sürüyor ama beni telaşlandıracak kadar uzun. Konuyu değiştirmek için etrafta dolaniyorum.

Önümdeki masanın üzerinde bugünün gazeteleri özenle dizilmişti. *The Times* en üstte, Oscar ödüllü İngiliz aktör Ellery Hart'ın Omar Vega imzalı bir fotoğrafını taşıyor. Onu işaret ettim. "İyi iş."

Ona bakıyor ve sırtıyor. Bu sabah gerçekten keyfi yerinde. Ve ereksiyon belirtisi yok. Kesinlikle dušta otuzbir çekmiş. Kendini boşalttığını düşünmek, muhtemelen şiddetle, muhtemelen o beyaz dişleri doruğa ulaştırırken alt dudağına bastırırken, kendimi biraz güçsüz hissetmeme neden oluyor. Muhtemelen oturmalıyım.

"Hepsi Omar'ın işi," diyor. "O tam bir yıldız sikici."

Bir gülümsemeyi daha yutuyorum, çünkü Evan ve ben Vega hakkında tamamen aynı fikirde olsak bile Adam Wright'ın iki tane almasına izin vermem mümkün değil. "Sert ama adil. Belli ki yıldız sikiciliği işine yarıyor."

Aramıza bir gariplik çöküyor. "Pekala," dedi. "Seni yalnız bırakayım. Nigel beni şehre bırakacak, ama Louise'i gördükten sonra seni işe götürmek için zamanında dönecek."

'Aman Tanrım, hayır. Buna gerçekten gerek yok,' diye itiraz ediyorum. "Sadece tüpü alacağım."

Öyle. Israr ediyorum. Dışarıda hala yağmur yağıyor. Sizi gitmeniz gereken her yere götürmek için kesin talimatları var.

Omuzlarım çöktü. Sanırım onunla tartışmanın ya da emirlerini yerine getirmesine izin vermezsem Nigel'i daha sonra zor bir duruma sokmanın bir anlamı yok. İtiraf etmeliyim ki, o güzelim büyük Range Rover'a binmek, kendimi gerçeklerle yeniden tanıştırmak için metrodan çok daha iyi bir yol olurdu.

"Tamam. Bir ayağımdan diğerine geçiyorum. "Bu harika olur. Dün benimle ilgilendiğiniz için çok teşekkür ederim."

Tereddüt ediyor, sonra bana doğru geliyor, espresso bardağını yolumdan çekiyor ve eğilip bana çift öpücük veriyor. Şaşırtıcı ama aynı zamanda çok da önemli bir şey değil, çünkü bu her şeyden çok bir hava öpücüğü, sakalı hafifçe çenemi okşuyor ve ayrıca moda endüstrisindeki herkes birbirini böyle selamlıyor. Yani bu kadar... samimi hissettirmemeli.

Geri çekiliyor. "Sana göz kulak olmama izin verdiğin için teşekkür ederim," diyor usulca ve sonra gidiyor.

Stüdyo bugün özellikle sıkıcı ve buna şaşmamalı. Burada müşteri görmüyoruz. Hem de hiç. Markamızı yansıtmamasını istediğim türden bir alan aylık binlerce sterline mal olur ki bu komik bile değil. Soho'nun daha az havalı ara sokaklarından birinde, iyi aydınlatılmış olsa da boktan bir çatı katı stüdyosu elimizden gelenin en iyisi.

Dürüst olmak gerekirse, Soho bile dalga geçiyor. Daha ucuz, daha az merkezi bir yerde olmalıyız. Ama Alchemy'den aldığım maaş kirayı zar zor karşılanabilir hale getirecek kadar sübvansede ediyor. Özel müşterilerimizle görüştüğümüzde ya evlerinde ya da bir otel odasında ya da toplantı için tuttuğumuz bir mekanda görüşüyoruz. Pahalı ama müşteriye dönük bir stüdyo işletmeye çalışmaktan çok daha ucuz.

Gövde gösterilerinde de aynı yaklaşımı benimsiyoruz. Müşterilerimizin bizi ve arkadaşlarını evlerinde ağırlamaları en iyisi ve en eğlencelisi, tıpkı Gen'in Noel'den sonra yapmayı teklif ettiği gibi.

Stüdyo fena değil. Dün iyiydi ama bu, De Gournay duvar panelleri, pembe mermer levhalardan yontulmuş küvetler ve her yerde çiçekçi buketleriyle karşılaşmadan önceydi. Gerçek zenginliğin yakından nasıl görüldüğünü kendime bu kadar keskin bir şekilde hatırlatma şansım olmadan önceydi.

Bu sektörde değer yaratmak ve servet oluşturmak için ne tür bir ölçeğe ulaşmanız gerektiğini hatırlamadan önceydi.

Adam Wright'ın, Tanrı aşkına, hapse girmiş bir adamın, benim asla ve asla elde edemeyeceğim bir şekilde başarıya, tanınırlığa ve bununla birlikte gelen yaşam tarzına ulaştığını kendime hatırlatmadan önceydi.

Bazen, kendime karşı gerçekten dürüst olacak kadar cesur hissettiğimde, Gossamer ile burada ne halt ettiğimizi merak ediyorum. Elbette güzellik yaratıyoruz. Müşterilerimizin kendilerini ışıltılı, güçlü, muhteşem ve dünyayı ele geçirebilecek kapasitede hissetmelerini sağlıyoruz. Ama işletme ve moda diplomalarım, eve çok daha fazla para getiren ve bir kamyon dolusu daha az stresle gelen sıkıcı bir maaşlı işi kabul edebilirdim.

Her zaman pozitifliğin bir seçim olduğuna inanmışımdır. Her sabah uyanırız ve dünyayı iyi ya da kötü bir yer olarak görmeyi seçeriz. Einstein bunun verebileceğimiz en önemli karar olduğunu söylediye, haklı olmalı. Ben yeniden çerçeveleme ustasıyım. *Bunu yapmak zorunda değilim* ama yapabiliyorum. Başarana kadar numara yapmanın kraliçesiyim. Taylor Swift'in benim üzerimde hiçbir etkisi yok.

Çalışıyorum, çalışıyorum, öğütüyorum, öğütüyorum ve gülümsüyorum ve gülümsüyorum ve neredeyse hiç kendime, bu yorucu sektörde sevimli ama alt ölçekli bir markayı yönetmek olan bu hiç bitmeyen koşu bandında bir ayağımı diğerinin önüne koymaya devam edecek enerjiye sahip olup olmadığımı merak edecek kadar göbek bakma zayıflığına izin vermiyorum.

Bugün, Gail'in bu hafta fabrikadan topladığı tek sıra elbiseler önemsiz görünüyor. Kasım ayının bu kasvetli ışığında duvarlardaki boya beyazdan çok gri. İş arkadaşlarım yorgun görünüyor ve ben milyonuncu kez maaşlarına zam yapılması gerektiğini düşünüyorum.

Belki de bugün çatlakların biraz olsun ortaya çıkmasına izin vereceğim gündür. Ne de olsa oldukça yorucu bir on beş saat geçirdim. Hastalığım en utanç verici haliyle ortaya çıktı. Nefret etmek için mükemmel sebeplerim olan göz korkutucu, otoriter bir adam tarafından paketlenmiş ve şımartıldım. Daha sonra beni tıbbi uzmanlarla cömertçe ağırlama ve tatlı küçük horlamaları ve canavarca büyük aletiyle mutlu uykumu bozma cüretini gösterdi.

Ve sonra bu sabah kendi standartlarına göre son derece keyifli davranmaya devam etti ve benim kafamı daha da karıştırdı.

Derimin yüzüldüğünü hissetmeme şaşmamalı.

'Ooh,' diyor Evan, trafik ve beslenme uzmanı Louise'le sinir bozucu derecede değerli bir seans yüzünden birkaç saat gecikmeli olarak işe gittiğimde. 'Daha önce hiç Cuma günü giyinmemiştin. Ama kışın o taytların içinde harika görünüyor. Yeni kıyafetler mi?'

İç çekerek çantamı masamın üzerine bırakıyorum. Dün gecedan kalma elbisem ve topuklu ayakkabılarımla doluydu ama giydiğim kıyafet dışında her şeyi Adam'da bırakmışım. Benim değil ki alayım. Ve dairem Olivia von Halle pijamalarıyla dolaşılacak bir yer değil. Sadece üzerimdeki kıyafetlerle ve güzel yatak odamın zemininde beni bekleyen farklı boyutlardaki üç aynı Veja spor ayakkabısından en uygun olanıyla geldim.

"Nereden aldığımı söylesem bana inanmazsın," diyorum yüzümü buruşturarak. Her zamanki gibi, kendi diktiği dar kesim kareli pantolonu (tabii ki) ve muhtemelen Uniqlo ama pantolonla bir milyon dolar gibi görünen siyah kaşmir kazağıyla mükemmel bir şekilde giyinmiş.

"Dene bakalım. Geçen gün kabadayıya rastladığın hikayeden daha saçma bir hikaye olamaz, değil mi?"

Bu terimden içten içe irkildim, dün Adam'a o kadar duygusuzca savurduğum ve dün geceki davranışıyla ilgili hiçbir şeyin garanti etmediği terimin aynısı.

"Bunu söylemen çok komik..." diye söze başlıyorum, çaydanlığı koymak için berbat mutfağımıza doğru ilerlerken.

On beş dakika sonra saçma hikayemi bitirdiğimde yüzü o kadar şaşkıncı ki dayanamayıp telefonuma uzandım ve bir fotoğraf çektim.

Kaşlarını çatıyor. "Kötü.

"Sinek yakalamayı bırak o zaman. Dürüst olmak gerekirse, kütüphane harikaydı. Assouline destinasyon kitaplarının tam setini bile gördüm. Bilirsin, Ibiza ve Capri..."

"Evet, evet." Sabırsız bir el hareketiyle beni durduruyor. "Bana yine onun sikinden bahset.

İnledim. "Ama kahve masası kitabı pornosu hakkında konuşmayı tercih ederim.

"Saçmalık. Bana sik pornosunu ver."

"Oradaydı. Büyük görünüyordu. Sert görünüyordu. Nükleer savaş başlıklarına, kansere, gıda eşitsizliğine ve insanlığın karşı karşıya olduğu diğer tüm sorunlara bir cevap gibi görünüyordu. Tamam mı?"

Bir cevap hazırlıyormuş gibi yanağının içini çiğniyor ve söyleyeceği şeyden hoşlanmayacağımı biliyorum.

"Yani, özetle, hipo'nuz boyunca sizi uzman bir tarzda emzirdi, sizi süpürdü ve eve götürdü, Selfridges'in yarısını size teslim etti, size *Olivia von Halle pijamaları* aldı, sizi besledi, en karanlık saatlerde gergin bir nöbet tutmak için gecenin ortasında odanıza girdi, oh, ve söz konusu nöbet sırasında epik bir ereksiyon oldu..."

"Başka ne var? Bir sarayı var, güzel çekilmiş bir kahve masası kitabının iyileştirici gücünü anlıyor ve muhtemelen bir konsültasyon için yüzlerce sterline mal olan nankör küçük kafanıza tıbbi uzmanlar yağırdı. Ama sen ona kabadayı dedin. *Hem de yüzüne karşı*. Bir şey mi kaçırıyorum? Ve bana gözlerinizi devirmeyin, küçük hanım."

Eğer onları biraz daha sert yuvarlayabilseydim, ailemizin protez bir göze ihtiyacı olan tek üyesi kardeşim olmazdı.

Evan saçlarını dikkatlice okşayarak hala mükemmel bir şekilde taranmış olduğundan emin oluyor. "Bunu hayır olarak kabul ediyorum o zaman.

"Kabadayı yorumu için özür diledim," diye mırıldandım bardağıma. 'Ve *kaçırdığın* şey şu, salak, kardeşimi bir göz küresinden kurtardı. Saldırısının babamı hayatımızı ve okulumuzu mahvettiği için sonsuz bir suçluluk sarmalına soktuğundan bahsetmiyorum bile. Bu yüzden birkaç saatlik mükemmel misafirperverlik ve cömertlik benim için geçmişe sünger çekmiyorsa beni affedin.

Yüksek sesle iç çeker ve kollarını başının üzerine uzatır. "Orospu çocuğu.

"Oldukça.

"Onunla kardeşiniz hakkında hiç konuştunuz mu?"

"Tanrım, hayır. Bu bir solucan kutusu olurdu.

"Sizin için çok tetikleyici olacağı için mi, yoksa kendini açıklamasına izin verirsiniz ondan biraz daha az nefret edebileceğinizden endişe ettiğiniz için mi?"

İkisi de. Birincisi. Bunu haklı çıkarmak için söyleyebileceği hiçbir şey yok. Kendi boyunun yarısı kadar bir çocuğu dövdü. Hikayenin sonu."

"Yüce İsa," diye inliyor Evan. 'Adam, Adam. Bize burada çalışacak bir şeyler ver. Ooh. Belki hapishanede lobotomi geçirmiştir?'

"Bu pek çok şeyi açıklıyor," diye kabul ediyorum.

Dev Selfridges çantası birkaç saat sonra stüdyoda, üzerinde mahcup bir şekilde gülümseyen Nigel ile birlikte ortaya çıkar.

'Eşyalarınız, bayan. Patron getirmemi istedi.'

Zavallı Nigel bugün benim yüzümden iki kez şehre gelmek zorunda kaldı. Hay amına koyayım. Öfkemi yutuyorum ve zahmeti için ona içtenlikle teşekkür ederek çantayı stüdyoya geri götürüyorum.

Bana uymayan Vejas çiftleri dışında her şey orada. Pijamalar, cilt bakım ürünleri - kullanılmış ve kullanılmamış cilt bakım ürünleri

Kullanılmamış iç çamaşırları ve orijinal paketten birkaç yedek tişörtün yanı sıra iki sürpriz.

Muhteşem Giambattista Valli kahve masası kitabı.

Ve AW yazılı sert beyaz bir not kağıdına el yazısıyla yazılmış küçük bir not.

*/ov /ocgo1 povc s1v//, vLovgL1 pov cigL1 fiAe 1Le booA, 1oo, Anb Aeeç an epe on
1La1 gfv cose :) A,*

Yüce Tanrım, bu adamdan kurtulmama yardım et.

NATALIE

Tüm hafta boyunca içimi yalayıp geçen suçluluk ateşini körükleme potansiyeline sahip bir şey varsa, o da ailemle akşam yemeğidir. Bir geceyi kelimenin tam anlamıyla düşmanla (ve onun ereksiyonuyla) yatarak geçirdiğimi bilseler ne diyeceklerini hayal bile edemiyorum.

Bu yüzden asla bilemezler.

Hayat ailemin dişlerine -ve göz çukurlarına- birkaç kez sağlam bir tekme atmış olabilir, ama eve dönmek bir zamanlar olduğu gibi berbat bir deneyim değil. Tanrı biliyor ya, hepimizin ayaklarının yere basması on yıldan fazla sürdü, ama hepimizin gurur duyabileceği bir normallik görünümüne geri döndük.

Beş ya da altı yıl boyunca maaşının çok altında işler yaptıktan sonra, babam sonunda London School of Economics'ten Finansal Sistemler alanında profesörlük teklifi aldı. Düzenleyici kurum bir daha finans sektöründe çalışmasını yasaklamış olabilir ama bu konuda ders vermesini engelleyecek hiçbir şey yoktu. Görevi çok başarılı oldu ve annemle birlikte belediye dairesinin dehşetinden kaçıp daha güzel bir bölgede yarı müstakil bir eve taşınmalarını sağlayan düzenli bir gelir sağladı.

En önemlisi, ona itibarını geri verdi. Değer duygusunu.

Yine de en büyük değişiklik kardeşimde oldu. Ona Winky diyoruz, bu gerçekten korkunç, biliyorum, ama her zaman sevgi dolu bir anlamı vardı. Kaza geçirdiğinde teyzelerimizden biri ona göz bandı olan bir oyuncak ayı almıştı. Görünüşe göre ayıyı Winky olarak vaftiz etmişim ve bir şekilde bu isim zavallı kardeşime geçmiş.

"Merhaba Winkster," diyorum şimdi, kollarımı ona dolayarak. Adam Wright gibi zorbaların dikkatini çeken emo dönemi çoktan geride kaldı. Bugünlerde kardeşim gerçek bir teknoloji ineği ve onun gibi giyiniyor. Bugün üzerinde son bir yıldır çalıştığı Totum şirketinin dairesel logosunu taşıyan kırmızı bir kapüşon var. Totum'un tam olarak ne iş yaptığını bilmiyorum, ancak hastaların tıbbi verilerini Ulusal Sağlık Hizmetimizdeki (ve dünyadaki muadilleri) tüm tröstler arasında uzlaştırdığını ve tedavi verimliliğini büyük ölçüde artırdığını muğlak bir şekilde anlıyorum. Korkunç bir göz yaralanması geçiren genç bir yetişkin olarak kardeşim yaklaşık üç milyon göz doktorunun yetkisi altındaydı, bu nedenle bilgi akışını ve bakımın tutarlılığını geliştiren teknoloji konusunda evanjelik olması şaşırtıcı değil.

Daha az önemli ama daha kritik olarak, Stephen'ın nihai patronu milyarder Aidan Duffy çok ateşli. Eğer mutlu bir evliliği olmasaydı, kesinlikle tanıştırmak isterdim - seksi milyarderlerle ilgili sınırlı deneyimim uyarı zilleri ve kırmızı bayraklarla süslenmiş olsa bile.

"Gördüğüm kadarıyla hâlâ Totum Kool-Aid içiyor," diye yüksek sesle not ediyorum, daha çok karısı Anna'nın yararına. O benim ağabeyim, bu yüzden birbirimizi her gördüğümüzde karşılıklı işlemek zorunludur.

Anna, "O tam bir şirket fahişesi," diye düşünüyor. 'Yemin ederim, Aidan Duffy'ye benden daha fazla ilgi duyuyor. Onu bırakırken ona sırtıyorum. Anna'dan *gerçekten* hoşlanıyorum. Çok eğlenceli ve her zaman pozitif biri ki Winky'nin ömür boyu sürecektir kaygı potansiyeli düşünüldüğünde bence bu iyi bir şey. Kardeşim gibi o da belalı bir teknoloji mühendisi -bir önceki şirketinde, bir FinTech startup'ında tanışmışlardı- ama kardeşimin asla olamayacağı kadar havalı.

"Asla," diye itiraz ediyorum. 'Duffy'den çok daha iyi göğüslerin var.

"Kesinlikle öyle," diyor ağabeyim, karısına şehvetli bir sırtısla. Eğer böyle devam ederlerse, annemle babamın, üst katta, annemin kutu odada yaratmakta ısrar ettiği tam teşekküllü çocuk odasında uyuyan tatlı küçük Chloe'yi takip edecek bir torunları daha olacak.

Annemin Fransız bir aşçısı olmayabilir ve bu mutfak bir milyarderin mavi lake ve sonsuz mermerlerle dolu geniş alanıyla karşılaştırıldığında küçük kalabilir, ancak o ve babam burada kendilerine bir hayat kurdular ve bu yemek etrafında daha fazla sevgi var.

Adam'ın sarayında gördüğümünden daha iyi bir oda masası, bu kesin.

Süzme turta yaptı ve peçetemi kucağıma koyarken Adam'ın benim için aldığı kazağı ve taytı giydiğimin rahatsız edici bir şekilde farkındayım. İki işimde de olmadığım zamanlarda onları üzerimden çıkaramıyorum. Evan ve benim Alchemy'deki rolüm için yaptığımız özel parçalar dışında, bunlar sahip olduğum en kaliteli şeyler.

Akşam yemeği için buraya gelmeyi bir ay oldu, ki bu hiç de iyi değil. Stephen ve Anna çok daha sık buradalar ama annemin onlar çalışırken Chloe'ye bakmak için ne kadar zaman harcadığı düşünülürse, onların hayatlarının benimkilerden daha fazla ailemle iç içe olması şaşırtıcı değil. Yine de Gossamer ve Alchemy ile iğrenç işe gidip gelmelerim arasında aileme zaman ayırma konusunda pek de iyi bir iş çıkaramıyorum.

Burada mutluyum. Burada rahatım. Hepsini seviyorum ve beni mutlu ediyorlar. Yine de burada olmak bana nereden geldiğimi hatırlatıyor. Bana hepimizin kaybettiklerini, ailemin şu anda bile maddi anlamda geri kazanmayı başaramadıklarını hatırlatıyor. Kendilerine iyi bir yuva kurdular, ama benim büyüdüğüm gibi değil ve Adam'daki kısa molam bana hırslarımın ne kadar pençeleyici, iğrenç ve tüketici olduğunu çok acı bir şekilde hatırlattı.

Onun ve Omar Vega gibi insanlar başarabiliyorsa, ben de başarabilirim. Bunu biliyorum ve istiyorum, ancak hayallerimin büyüklüğü ile Gossamer'ın ölçeksizliğinin, ilerleme eksikliğinin acımasız gerçekliği arasındaki uçurum her lanet gün içimi kemiriyor. Ailem şu anda mutlu. Kardeşim artık mutlu. Hayatlarının gidişatıyla barıştılar. Buna karşı çıkan, günlerini o yorucu, amansız hamster çarkında, çoğu zaman bir serap olacak kadar ulaşılmaz hissettiren özelemlerle geçiren sadece benim.

Annem hayallerimi yıkıyor. "Sağlığın nasıl tatlım?" diye nazikçe soruyor. "Her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda, teşekkürler," diyorum çabucak. Ona bu hafta berbat bir kan şekeri düşüklüğü yaşadığımı söyleyemem - bu onu olduğundan daha fazla endişelendirir. İsmi sayabileceğim diğer bazı insanların aksine, kan şekeri hakkında peşime düşmemek ya da ensemde solumamak için elinden geleni yapıyor, ancak bu konuda sürekli stres yaşadığını biliyorum. Bunca yıldır taşımak zorunda olduğu bir başka yük bu ve onun adına bundan nefret ediyorum.

Ayrıca, ben ve kardeşim söz konusu olduğunda yıllardır masalsı kötü adam rolünü üstlenen Adam Wright ile en ufak bir etkileşimi bile ifşa etmeme yol açacak herhangi bir hikayeye başlamaya hiç niyetim yok.

Hayatta olmaz.

Winky şimdi, "Aslında sağlıkla ilgili bazı haberlerim var," diyor ve ben de dikkatleri üzerimden çektiği için ona minnetle bakıyorum. "Dün göz doktorumdan oldukça ilgi çekici bir telefon aldım.

Ne yazık ki Bennett ailesi gözle ilgili tıbbi jargon konusunda kolektif bir uzman. Oküler uzmanları, Winky'nin yirmi yıldır sahip olduğu gibi protez gözbebekleri yapıyor ve takıyorlar. Berbat değil - iris rengi onun kahverengi gözüyle mükemmel bir uyum içinde - ama açıkçası biraz tuhaf. Biraz bakıyor gibi. Nesnel olarak yakışıklı bir adam ama protez ona hiç de iyi gelmiyor, en hafif tabirle.

"Öyle mi?" diye soruyor babam, çatalını bırakarak. O ve annem kalbimi acıtan o bakışlardan birini değiş tokuş ediyor; umutlu ve yatırım dolu bakışlar.

Winky boğazını temizliyor. "Evet. Son teknoloji tıbbi cihazlar üreten bir şirketle çalıştığını söyledi, adı OcuNova'ymış. Cambridge'de yerleşikler ve üst düzey olması gereken bir protezleri var.

"Üst düzey, nasıl?" diye sordum. Her zaman anladığım kadarıyla, kardeşimin göz küresi ve yuvasının Adam'ın ellerinde uğradığı travma, çıkarma işlemi sırasında optik sinirlerinin çoğunun kopması anlamına geliyordu. Geçtiğimiz birkaç yıl boyunca, kök hücre tedavileri de dahil olmak üzere yıkıcı teknolojiler hakkında bilgi aldı. Her zaman her türlü teknolojiyi erken benimseyen biri oldu ve potansiyel çözümler için kobaylık yapmaya benim onun yerinde olacağımdan çok daha açıktı, ancak piyasadaki yeni tedavilerin hiçbiri için uygun olduğunu kanıtlayamadı.

Sanırım ilgisi, çalıştığı sektörün ve yaşadığı sürekli engelin bir fonksiyonu, ancak yıllar boyunca çeşitli seçenekler konusunda heyecanlanmasını, ancak defalarca geri adım atmasını izlemek zordu.

"Pekala. Sandalyesinde kayıyor ve bize eskiden Dungeons and Dragons hakkında bir tiradın başlangıcını işaret eden ve şimdi Totum'a bir aşk mektubundan önce gelmesi daha muhtemel olan alametifarikası olan aptal, sevimli sırtışını veriyor. 'Aslında gerçekten harika. Protezleri cidden harika görünüyor. Gerçek gözümle eşleşecek irisleri ve hatta *damarları* olan 3D baskılı yüzeylerden bahsediyoruz. Görünüşe göre, göz bebekleri ışığa bağlı olarak boyut bile değiştirebiliyor. Bu çılgınca.

Ona sırtıtıyorum. Bu delilik. Böyle bir şeyin teknik olarak mümkün olduğuna inanamıyorum. Winky'nin bu konuda ineklemesine şaşmamalı. Babam şaşkınlıkla başını sallıyor. "Bu inanılmaz. Ve senin uygun bir aday olduğunu mu düşünüyorlar?"

"Dahası da var. Kardeşim ağzına bir kürek dolusu süzme turta atıyor ve hepimiz o çiğneyip yutarken bekliyoruz, daha fazla ayrıntı için sabırsızlanıyoruz. "Yani AR ile ilgili pek çok şey üzerinde de çalışıyorlar - çeşitli diğer teknoloji ve biyoteknoloji firmalarıyla bağlantıları var. Şunu dinleyin: protezin içinde bir kamera ve AR sistemi var ve çeşitli dijital kaplamalar tasarlıyorlar.

"Bazıları zaten sağ gözümle gördüklerimi geliştirecek - temel olarak kameranın gördüklerini analiz edip gerçek görüşümle birleştirerek görüş alanımı genişletecekler - ancak kaplamaların başka neler sağlayabileceğinin bir sınırı yok.

"Vay be," diyorum, ne dediğini anlamaya çalışarak. Kesinlikle Winky'den çok daha az teknoloji bilgisine sahibim. "Yani görüşün yarı doğal, yarı dijital mi olacak?"

Hemen hemen. Ayrıca akıllı bir kristal lens gibi davranacak, böylece sağ gözümde yaşla birlikte görüş alanım daraldıkça

protez telafi edecek. Böylece televizyonda yemek yerken yaşadığım, ekranı görmek için sürekli gözlüğünü çıkarıp yemeğini görmek için tekrar takmak zorunda kaldığım o sinir bozucu şey olmayacak anne.

"Bu *en kötüsü*," diye mırıldandı annem. 'Geçen gece bir parça domuz kıkırdağıyla öğürdüm çünkü *Hainler*'e öyle yapışmışım ki. "Artık öyle bir şey olmayacak.

"Ne harika olurdu biliyor musun? Babam soruyor. "Markette karşılaştığım ve adını bir türlü hatırlayamadığım birinin adını her seferinde karşıma çıkaran yüz tanıma sistemi.

Hepimiz gülüyoruz, çünkü babam her yıl isimler konusunda daha da kötüleşiyor.

"Bu çocuk oyuncağı," diye alay ediyor kardeşim sevgiyle. "Bu şey onun çok ötesinde.

"Yani sizinle çalışmak istiyorlar? Soruyorum, çünkü henüz hikâyesinin asıl noktasına geldiğinden emin değilim. "Evet. Gururla *p*'yi patlatıyor.

Anna öne doğru eğilir. "Görünüşe göre o *mükemmel* bir aday.

"Tabii ki öyle," diyor annem sevgiyle.

"Temel olarak, bir gözüm tamamen kör olduğu için optik sinir aktivitesinden söz etmek mümkün değil, ancak diğer gözümde görme yetisi var, bu yüzden gerçek deneyimle dijital deneyimi karşılaştırmak için iyi bir temelim var" diyor. 'Ve Dr. Smythe benim erken benimseyen biri olduğumu biliyor, bu yüzden kabul edeceğimden oldukça emindi. Buna inanamıyorum. Bu hafta onlarla buluşacağım ama sabahtan beri teknolojilerini inceliyorum ve inanılmaz bir şey. Kesinlikle aklım başımdan gitti.

Anna ona büyük bir sevgi ve zevkle bakıyor, dudakları sanki duygularını bastırmaya çalışıyormuş gibi birbirine sıkıca yapışmış. Nasıl hissettiğini biliyorum.

Geçtiğimiz yirmi yıl boyunca, kardeşimin kayıp gözü onun için bir handikap oldu.

Şimdi ise sanki bir süper güç olabilirmiş gibi geliyor.

ADAM

Neredeyse bir haftadır Alchemy'den uzak duruyorum, kendime oraya gitmem için hiçbir neden olmadığını söylüyorum - ekip bana bir üyelik hediye etse bile, ki bu çok nazik bir davranış. Çoktan etrafa bakındım, malların tadına baktım ve mülkiyetin Wolff'tan Wright'a geçmesi için düğmeye bastım.

Başka bir durum tespitine gerek yok. Bankacılar ve avukatlar, Wolff'un yönetim kurulu imzaladıktan sonra detayları netleştirebilirler ki bunu memnuniyetle yapacaklarından eminim. Hisse, Wolff'un bilançosundaki küçük varlığının garanti ettiğinden daha büyük bir finansal PR baş ağrısı olmuştur.

Yine de uzak durmamın gerçek nedeni, tam da oraya gitmeyi çok istememle aynı.

Natalie Bennett.

Tanrı biliyor ya, kafayı takacak daha az uygun birini bulamazdım. Gezegende benimle en ufak bir yakınlaşma ihtimalini ahlaken daha iğrenç bulacak bir kadın yoktur.

Terapistim kadınlardan uzak durmam konusunda ısrarcı olabilir çünkü içten içe hala sevgiye layık olmadığımı inanıyorum. (Daha doğrusu, bir kez ısrar etmiş ve onu kovmakla tehdit ettiğimde aceleyle geri adım atmış olabilir). Tanrı bilir, bir an için geçmişte işlediğim kutsal olmayan suçları telafi etme şansımın sıfır olduğu bir kadınla ilgili planlarım olduğunu düşünse ne derdi?

Aslında ne diyeceğini çok iyi biliyorum. Onu kazanmayı umduğumu çünkü Stephen Bennett'in öz kız kardeşinden gelecek bir affın, umabileceğim en saf affedilme şekli olacağını söylerdi.

Yani evet, Alchemy'den uzak duruyorum. Gerçekten istediğim kadın dışında istediğim kadına sahip olabileceğim bir seks kulübüne yatırım yapmamın ironisi gözümden kaçmıyor. Natalie'yi görmek hiçbir amaca hizmet etmeyecek, dolayısıyla kendimi onun büyüleyici yüzü, mükemmel vücudu ve hırçın diliyle yeniden tanıştırmak anlamsız.

Boğazına tıktığım misafirperverliğe üstü örtülü bir düşmanlıkla katlandı. Evimden hoşlanıyordu elbette ama arkadaşılığımдан kesinlikle hoşlanmıyordu. Sergilediği tüm nezakete rağmen bir zalimin zindanına hapsedilmiş bir masal prensesi de olabilirdi. Persephone bile, Hades'in yeraltı dünyasına mahkum edilmişti.

Tanrıya şükür, ben onun yatağında uyuyakalacak kadar aptalken o hiç kıpırdamadı. Hangisini daha ürkütücü bulurdu emin değilim - kocaman bir ereksiyonla yanında sızmış olan beni mi yoksa uyanık ve tetikte olan beni mi?

Verilerine erişmeme izin vermemesi, gururunun ve benden hoşlanmamasının o uyurken onu izleyen fazladan bir çift göze sahip olmanın önüne geçmesine izin vermesi beni gerçekten kızdırdı. Ellen öldüğünden beri tip 1'e maruz kalmamıştım ve Natalie'nin krizine tanık olmanın ne kadar üzücü olacağına, glikozunu yükseltmek için mücadele ederken ve daha sonra, bir neşter açıp kanını almak için uyuyan prensesin soluk cildini delmek dışında onu izlemenin hiçbir yolu olmadan yanında yatarken ne kadar güçsüz hissedeceğime hazırlıklı değildim.

Bununla birlikte, kendime yenik düşmeden önce onu uyurken izlediğim o bir saatten aldığım hazzın fedakârlıktan tamamen ayrı bir nedeni vardı. Sadece çok huzurlu görünmekle kalmıyordu, güzel yüzü daha önce onu çarpıtan korkunç saldırıdan kurtulmuştu, aynı zamanda tüm düşmanlığı da gitmişti. Hem maskesinin düştüğünden hem de düşmanının yakınlarda olduğundan habersiz birinin huzurlu uykusunu uyurken onu istediğim kadar uzun süre seyredebildim.

Sizi benzinle ıslatmak ve üzerinize yanan bir kibrit fırlatmak ister gibi bakmadığında güzel bir görüntü oluşturuyor. Gerçi dürüst olmak gerekirse, öyle olduğunda da güzel görünüyor.

Alchemy'nin kurucularından Cal, Wolff'tan Wright'a bayrağı devretmenin şerefine hepimizin gayri resmi olarak kadeh kaldırması için kulüpte bir içki teklif edene kadar altı gün sürecek. Anton, Wolff'un şu anki CEO'su Max, erkek arkadaşı Dex ve Gen'in kız kardeşi olan kız arkadaşı Darcy ile birlikte orada olacak.

Burası Antik Mısır'ı utandıracak kadar enest bir yer.

Ayrıca Cal'in ortağı, geçmişte benimle birkaç kez röportaj yapmış olan büyüleyici yayıncı gazeteci ve belgeselci Aida Russell'ı da görmeyi umuyorum. Güzel bir gece olacak. Nöbet değişimine kadeh kaldırmak ve eski ve yeni dostlarla hasret gidermek için mükemmel bir fırsat.

Bu kesinlikle kendimi, benden nefret eden ve rüyalarımın musallat olan cazibeli Simya sunucularının yoluna atmakla ilgili değil. Natalie'nin benden biraz daha az nefret etmesini sağlayacak jestlerin -örneğin bu hafta başında etkileyici bir göz protezi şirketi olan OcuNova'yı kuran bir arkadaşımın arkadaşına kardeşinin durumunu anlatmak için yaptığım ateşli telefon görüşmesi gibi- gün yüzüne çıkmaması çok yazık.

Stephen Bennett'in talihini daha iyi hale getirmek benim itibarımı artırmakla ilgili değil. Fırsatlar ortaya çıktığında sessiz ve gerekli telafileri yapmakla ilgili.

Lobiye girdiğimde ve Natalie beni fark ettiğinde, algıladığım düpedüz düşmanlık değil, daha çok temkinlilik. Hatta çatışma. Kürsüye geldiğimde kendini toparlamıştı.

"Merhaba," diyorum usulca, onu içime çekerek. Saçları uzun, sık bir at kuyruğu şeklinde arkadan bağlanmış. Geçen sabahkine biraz benziyor ama nedense daha göz alıcı. Ya da belki de bu cazibeyi sağlayan ağır göz makyajı. Hatta her bir göz kapağının üzerinde minik, kusursuzca uygulanmış kristallerden oluşan bir yay bile var. Tek bildiğim onun bir vizyon olduğu.

Üst kısmının -ya da elbisesinin, buradan anlayamıyorum- askısız, kemikli korsesi siyah satenden yapılmış ve vücuduna mükemmel bir şekilde oturuyor; elmas taklidi süslemesi avizenin altında güzelce parılıyor ve kesimi köprücük kemiklerinin narin mimarisini, üst kollarının tonlanmış kaslarını sergiliyor. Satenden yapılmayan tek parça kuplar. Daha ziyade pilili şifon, kumaşın kenarları yıpranmış, bir papağan lalesinin inanılmaz güzellikteki kenarları gibi teninde tüyler bırakıyor.

Onun yarattıklarından biri olduğuna bahse girerim. Yine de çok dar ve ne de olsa Kasım ayındayız. Teninde belli belirsiz tüyler diken diken oluyor ve Gen'e lobideki ısıtıcıyı açmasını söylemeyi aklıma not ediyorum.

Daha da kötüsü, onu içeri aldığım o bir saniyede beynim bana meme uçlarının da soğuğu çok net bir şekilde hissettiğine dair bir lokma sunuyor.

Hiç yardımcı olmuyorsun.

Müşterilerin ne kadarı daha bara varmadan ona asılıyor merak ediyorum. İyi bir oran olduğunu tahmin ediyorum. Bu düşünce beni rahatsız ediyor.

"İyi akşamlar Bay Wright," diyor yumuşak bir sesle ve ben kaşlarımı kaldırıyorum. Bay Wright mı? Cidden mi? "Şimdiye kadar ilk isim terimlerine mezun olduğumuzu düşünmek isterim, değil mi?"

"Elbette. Neyi tercih ederseniz."

Tepki vermiyor. Adımı da söylemiyor. Onun vurdumduymazlığı gerçekten bir zırh.

"Nasılsın? diye soruyorum. "Bu genel bir soru," diye aceleyle ekliyorum, belki bunu glikoz seviyesiyle ilgili dolambaçlı bir soru olarak anlar diye.

"Ben iyiyim. Geçen hafta çantayı gönderdiğin için teşekkür ederim. Kitap için de. Bunu yapmanıza gerek yoktu." "Benim için zevkti.

"Eminim Nigel'in benim için kasabaya dönmekten daha önemli işleri vardır.

"Gerçekten yapmadı. Güven verici bir şekilde eğildim. "Aslında, Nige'nin en sevdiği hamburgercilerden biri Brewer Caddesi'nde. Bu yüzden öğle yemeği için Soho'ya gitmenin onun için çok iyi olduğunu düşünüyorum.

Bu beni biraz gülümsetti. "Çok nazıksınız, teşekkür ederim.

Bir dakika boyunca birbirimizi değerlendirdik. Ev sahibi modundayken anlaşılmaz biri ve bundan hoşlanmadığımı fark ettim. Bana bağırmasını, son derece kaba davranmasını ya da yan gözle bakmasını tercih ederdim. Sanki ben sadece ufak tefek konuşmalar ve zar zor ilgilenilen kibarlıklar bekleyebilecek rastgele bir müşteriymişim gibi davranması hoşuma gitmiyor.

Hiç hoşuma gitmedi.

Yine de kendimi oyalanırken buluyorum, devam etmekte ve onunla geçirdiğim kısa anı sonlandırmakta tereddüt ediyorum.

'Adamlardan herhangi birinin içeride olup olmadığını biliyor musun? Patronlarınız ve birkaç kişiyle daha görüşeceğim - Max Hunter ve ortakları.

Narin yüz hatlarında tam olarak okuyamadığım bir ifade geziniyor; berrak bir gökyüzündeki en ince bulutlar gibi. Hayal kırıklığı mı? Onaylamama mı? "Max az önce Dex ve Darcy ile geldi, onlar da geçtiler. Rafe hariç diğerleri de barda.

Rafe bu gece gelemeyeceği için özürlerini ilettiler bile. Karısının patlamaya yakın olduğunu biliyorum.

"Mükemmel.

Kapıcı arkamdan başka bir üyeyi içeri aldığı anda soğuk bir hava cereyanı var, ama duruyorum. Sanki gitmemi bekliyormuş gibi dudaklarını çığnıyor.

Ve kurşunu ısırıldı. "Hiç..." Boğazımı temizliyorum ve arkasını işaret ediyorum. "Vardiyan bitince yan odaya geçecek misin?"

Birbirimize bakıyoruz ve yemin ederim ki açık kahverengi gözleri biraz açılıyor, sanki sorulmamış sorularımı yakalamış gibi.

Seni sonra orada göreceğim miyim?

Hiç o kapılardan içeri girip o aç, kendini beğenmiş puştlardan birinin sizi becermesine izin verdiniz mi?

Akıl almaz bir paralel evrende, seni becermeme izin verir miydin? Yapabileceğimi bildiğim kadar iyi hissettirmeme izin verir miydin, keşke beni yarım ömür önce işleyebileceğim günahlarla değil de bugün karşında duran adamla yargılamana izin verseydin?

Bir saniye boyunca birbirimize bakıyoruz ve yemin ederim ruhlarımız birbiriyle konuşuyor, sonra beni susturuyor. "Ben asla dostluk kurmam.

Tamam o zaman.

Kendimi sürüklemenin ve haysiyetimden geriye kalan azıcık şeyi korumanın zamanı geldi.

NATALIE

Birisi bana aşağıdakileri açıklayabilirse gerçekten çok yardımcı olacaktır:

Geçen haftaya kadar Adam Wright benim için sadece bir isimdi: kardeşimin hayatını mahveden haydut ve moda ve lüks sektörlerindeki en büyük ahmaklardan bazılarını destekleyen hak etmeyen milyarder.

Ve neden şimdi *her yerde*: beni A&E'de bir geceden kurtarıyor; beni kaçırıyor; saray gibi evi ve düşünceli hediyeleriyle gözümü kamaştırıyor; ben uyurken odama giriyor ve benim için yarı pornografik bir gösteri yapıyor ve en kötüsü *de lanet olası arkadaşlarımla takılıyor?*

Gen geçen hafta olanların çoğunu biliyor; beni bir sonraki görüşünde Adam'ın beni süpürüp götürdükten sonra bana iyi bakıp bakmadığını öğrenmek için uzun uzun sorguladı ve görünüşe göre cevaplarım onu yeterince rahatlatmıştı. Yine de, bu gece geleceğini bana önceden nazikçe haber vermeyi ihmal etmedi ama Darcy yarım saat önce muhteşem erkek arkadaşlarıyla çıkageldiğinde bana hiçbir şeyden bahsetmedi.

Uzun süre beklememe gerek yok.

Adam'ın haksız yere tekmelenmiş bir köpek yavrusu gibi görünerek bara doğru ilerlemesinden on beş yirmi dakika sonra Darcy koşar adım lobiye çıkıyor. Bu gece üzerinde derin V'si neredeyse göbeğine kadar inen uzun, platin pullu bir elbise var ve inanılmaz görünüyor. Londra'nın en yakışıklı iki erkeğinin ona kafayı takmış olmasına şaşmamalı.

Hemen arkasında Maddy var, Zach'in karısı ve bir başka iyi dostum. Bu adamları seviyorum. Maddy'nin hızı, 5 inçlik topuklu ayakkabıları yüzünden tehlikeye giriyor. Hamile olabilir ama kimse bu kıza düz ayakkabı giydiremez.

"Ne oluyor lan? Darcy onu durdurmak için elini kaldırdığında Maddy başlar.

"Tamam, bana deli olduğumu söyleyin, ama birkaç hafta önce içki içerken bize bahsettiğiniz Adam Wright, pis serseri kabadayı ve milyarder, yan tarafta oturup herkesin pantolonunu indiren aynı adam mı? Aynı adam, değil mi?"

Maddy araya girdiğinde, Adam'ın *herkesin pantolonunu* indirmesi konseptine karşı duyduğum açıklanamaz kızgınlık sürüngen beynime daha yeni yerleşmişti.

"Ve Simya hissesini devralan adamla aynı kişi mi?

"Evet," diye bastırıyor Darcy, "ama aynı zamanda geçen hafta seni kurtaran ve kaçırın adam da o mu? Kız kardeşim bana laf arasında bahsetti ve ben de 'sen neden bahsediyorsun' dedim. Ama bana daha fazlasını anlatmadı.

Elini mağlup bir şekilde kürsüye bırakıyor ve ikisi de beklentiyle bana bakıyor.

İçimi çekiyorum, çünkü Darcy ya da Maddy'nin bu hikâyenin kokusunu alıp Adam'ın beynimdeki istenmeyen önemine daha fazla oksijen vermeleri ihtiyacım olan son şey. 'Evet, evet ve evet. Hepsi aynı adam.

"Ama *nasıl?*" diye soruyor Maddy ve ben gülüyorum, çünkü *aynen benim düşüncelerim*.

"Ciddiyim," diyorum. "Bu çok saçma.

Darcy elini kaldırdı. 'Bekle. Ofisten bir şişe şarap alacağım. Bana bir saniye ver.'" "Ama iki içki kuralı..." diye hafifçe itiraz ediyorum ve o da alay ediyor.

"Ah lütfen. Hepimiz biliyoruz ki bu, sarhoş çük kafalıların hayır cevabını kabul etmemesini ve kadınların sarhoş olup rıza gösterip göstermediklerini hatırlayamamasını engellemek için. Bu arada, bu gece beni siken tek kişiler Max ve Dex ve onlar da benim çakırkeyif olmama alışkınlar.

Buna itiraz etmek zor.

Ağızına kadar dolu bir kadeh şarapla döndü. "Klas," diye gözlemledim.

"Bunu geceyi meşhur Adam Wright'la geçiren kız söylüyor," diyor havalı bir şekilde ve ben gözlerimi deviriyorum. "Hiç de öyle değildi.

"O zaman bizi bilgilendirsen iyi olur" diyor Maddy.

Ben de öyle yaptım. Onlara çıplak kemiklerimi veriyorum: buradaki hipo; Adam'ın varlığı ve krizime tepki verme konusundaki -çok beklenmedik- beceri seviyesi; onunla eve gitmem konusundaki ısrarı; beslenme ve hediyeler; glikoz seviyelerimle ilgili aşırı tetikte olma; çılgın ev pornosu. Ve ben konuştuğukça kaşları neredeyse saç çizgilerine gelene kadar kalkıyor ve kalkıyor.

"Yani hiçbir şey olmadı mı? Bitirdiğimde Maddy soruyor.

Ona en iyi etkilenmemiş bakışımı attım. 'Gerçekten kötü bir dönem geçirdim! Kötü kararlar verecek durumda değildim. Ayrıca, ben olsam ona dokunmazdım.

"Sorduğum bu değildi," diye işaret ediyor ve ben de gözlerimi deviriyorum. "Hiçbir şey olmadı.

Gece onu hiç görmediniz mi? Çünkü üzgünüm. Ondan nefret ettiğimizi biliyorum. Ama o aptalca seksi. On dakikadır orada ve şimdiden kadınlar ona yaltaklanıyor.'

Bu beni deli ediyor. Olmam gerekenden daha fazla. Yanılmıyorsam, birkaç dakika önce bana teklifte bulundu, omurgasız, dolambaçlı bir şekilde.

Bahse girerim bu adam hareket eden her şeyi sikiyordur. Ama bunu yapmak için parmağını bile kıpırdatmasına gerek olmaması beni kızdırıyor.

Ben de onlara anlattım. Elinde test kitleri ve kocaman bir ereksiyonla onun evindeki odama gizlice girdiğini ve az önce bana ne söylediğini anlattım. Bu çocukça bir şey ve defolup gitmesini ve beni rahat bırakmasını dilediğim bir adamla ilgili bu dedikoduyu yaptığım için kendimden nefret ediyorum ama dinleyicilerimi tanıyorum ve bu ikisinin tüm bunlardan dolayı çılgına döneceğini biliyorum.

Yanılmıyorsam.

Neşe çılgınlıkları üzerine kapıcılardan biri kimsenin öldürülmediğinden emin olmak için ağır ön kapıyı açıyor. "Aman Tanrım," diye mırıldandım.

Darcy eliyle ağzını kapatır. Parmaklarının arasından, "Bir şey söylemek zorundayım ve benden nefret edeceksin," diyor. "Aslında iki şey var.

Derin bir nefes alıyorum. "Devam et. Ses tonum pek de cesaret verici değil.

"Birincisi, Mads'in dediği gibi, o gerçekten seksi. *Gerçekten* seksi. Üzgünüm ama bu doğru.'

Nefret etsem de bu konuda onunla çok fazla tartışmayacağımı belirtmek için başımı hafifçe sallıyorum, çünkü kızın gözleri var. Aklı başında hiç kimse Adam Wright'ın çirkin olduğunu iddia etmeye çalışmaz.

Elini çeker, cesaretlenmiştir. "Ve... kardeşine ne yaptığını biliyorum. Yani, çok şey bilmiyorum tabii ki, ama yeterince biliyorum. Ama tüm bunları bize anlattıklarınızla bağdaştırmak zor. Kulağa *hoş biriymiş* gibi geliyor. Son kelimedede özür dilercesine yüzünü buruşturuyor ve Maddy, Darcy'nin oraya gittiğine inanamıyormuş gibi yüzünü buruşturuyor. "Belki siz ikiniz bir orta yol bulursunuz?

Maddy yardımsever bir şekilde, "*Orta yol* derken onun sikini kastediyor," diye ekliyor.

Yine gözlerimi deviriyorum. "Ben de öyle düşünmüştüm. Bak, yardım etmeye çalıştığını biliyorum. Ama ben ondan bir şey istemiyorum. Sadece yüzde doksan beş kötü olabileceğini kabul edebilirim, ama kardeşime yaptığı şey - bu tamamen bir anlaşma kırıcı. Anladın mı? Zaten bana söylediklerinde ciddi değildi. Dediğin gibi, her yerinde kadınlar var. Bir reddiyeenin onu uzun süre tutmasına izin vermeyeceğine eminim.

Eminim şimdiden bir sonraki sikişini planlıyordur.

Sonraki doksan dakika boyunca güveçte piştim.

Neyim var bilmiyorum.

Neden bu kadar FOMO yaşadığımı, ben burada tek başıma dururken Adam'ın Darcy, Maddy ve diğer herkesle gece boyunca parti yapma fikrinin beni neden bu kadar rahatsız ettiğini bilmiyorum.

Cevabımı beklerken o solgun, tutuk gözlerin bakışları neden bana ağır geldi bilmiyorum, sanki göğsüme taş üstüne taş yığıyormuş gibi büyük bir baskı.

Ve neden söz konusu cevabı diskalifiye etme, doğrudan oraya girme ve ona aslında dostluk kurma yeteneğine sahip olduğumu kanıtlama ihtiyacı hissettiğimi *gerçekten* bilmiyorum.

Benim şartlarımla.

Ortaya çıksam ve gözünün önünde biriyle takılmaya başlasam ne yapardı Tanrı bilir. Yüzünü görmek isterdim. Çenesi sertleşip gözleri parlarken onu içeri almak için her şeyimi verirdim.

Eminim Adam Wright'a bu günlerde pek sık *hayır* denmiyordur. Oraya gidersem ve beni görürse, varlığımın onu kıskırtacağına dair garip, belirsiz bir his var içimde. Ne yapmak için, bilmiyorum. Bu düşüncüyü o kadar derinlemesine incelememe izin vermiyorum.

Ama bu fikir vardiyamın geri kalanı boyunca omzumda oturan bir şeytan gibi orada duruyor. Ve bu fikir o kadar tehlikeli, o kadar baştan çıkarıcı ki, saat on birde işimi bitirdiğimde, her zaman yaptığım gibi düz ayakkabılarımı giyip ceketimi almıyorum.

Bunun yerine rujumu yeniden sürüp diğer tarafa, koridordan aşağıya ve bar alanına doğru yürüyorum. Burası seyrelmiş. Pek

çok insan iki içkisini saatlerce yudumlamakla ilgilenmiyor, halbuki yan tarafta böyle bir zevk arayışında olabilirler.

Hayal etmek bile beni geriyor.

Adam burada değil ve kesinlikle benim gözetimimde binadan çıkmadı, bu yüzden tek bir açıklaması var. Oyun odasında.

Bir peni için, bir pound için. Tüm aksiyonun yaşandığı mekanın çift kapısını tutan iri yarı güvenlik görevlisi Stan'e gülümsüyorum, o da göz kırıp geçmeme izin veriyor. Neden Pandora'nın kutusunun kapağını a ıyormuş gibi hissettirdiğı üzerinde durmayacağım.

G mb r gümbür trans m ziğı, kuru buz, lo  ışık ve cesetler var. Bir sürü vücut. Dans eden, sürtünen ve soyunan. Tam olarak ne elde etmek istediğimden emin değilim. Sadece bir göz atmak istiyorum. Adam muhtemelen bir yerlerde özel bir odada olsa bile, mekanın etrafında bir tur atacağım ve o meraklı şeytanı doyuracağım. Burada öylece durmayacaktır.

Birdenbire keşke i seydim dedim.

Sahnede bir tür performans var. Buradan direk dansçısı gibi görünüyor. Kulübün kenarından dolanarak arkamı dönüyorum. Sütunlar ve beyaz, kabarık perdelerle bölümlere ayrılması çok zekice. Mahremiyet yanılması veriyor. Bunu iyice d   nd ğ mden emin değilim, çünkü kendime kimsenin sevi mesine çok yakından bakmayacağımı söylemiştim, ama yine de Adam'ı fark etmek istiyorsam bakmak zorundayım. Belki de sadece haksız yere uzun boylu, haksız yere geniş omuzlu bir vücudun üzerinde koyu renkli, kıvrıcık saçlı bir kafa arayacağım.

Ancak banketin bulunduğı arka kısma geldiğimde tam olarak bunu fark ettim. Aman Tanrım.

Banket aslında devasa uzun bir sedir, yeterince yüksek ve yeterince uzun, birkaç kişi üzerine eğilebilir ve çeşitli kancalar ve kelepçelerle yerleştirilebilir ve takılabilir.

Şu anda üzerinde sadece bir kadın var ve tamamen çıplak, soluk teni siyah deri ile tam bir tezat oluşturuyor.

Yakla ıyorum. Başını benden yana çevirmiş, bu yüzden yüzünü göremiyorum. Saçları koyu renk. Bir  ye mi yoksa ev sahiplerinden biri mi bilmiyorum. Arkasında, yüzü bana dönük bir adam dizlerinin üzerine   km  , burnu ve ağız kadının amına g m lm  , bu yüzden kadın k cını adamın yüzüne doğru kıvrırırken sadece ba ının üst kısmını görebiliyorum.

Ama onunla ilgilenmiyorum, çünkü ikisinin de yanında Adam duruyor. Gölgelerin arasında uzun boylu, otoriter bir figür çiziyor. Onlarla birlikte ama ayrı, hala standart beyaz gömleğini ve siyah pantolonunu giymiş.

Geçen sabah kütüphanesinde bana veda ederken giydiğı şeyin aynısı. Orada öylece duruyor. Ne yapıyor, *izliyor* mu? Kesinlikle  yle görünüyor.

Ta ki diğer adam ba ını kaldırıp hafifçe arkaya doğru eğilene ve Adam'ın eli kadının poposuna inene kadar. *Sertçe*. Kadın irkildi ve yemin ederim çoktan neredeyse yerimden sı rayacaktım. Adam doğruldu ve gözlerini g recekt r kadar yakınında değilim ama diğer adam tekrar oraya girip yalamaya başladığında yüzünün memnuniyetle seğirdiğini g recekt r kadar yakınım ve kesinlikle pantolonundaki devasa  i kinliğı g recekt r kadar yakınım.

Yani tüm o güzel terzilik, zenginlik ve saygınlık cilasının altında hala sadist bir piç. Hatta züppelik. Ne kadar  a ırtıcı.

Ama bu, karde imi öldüresiye döven vahşi çocuğun aksine, kar ımdaki Adam'ın tamamen kontrol altında olduğı izlenimini açıklamıyor. Tahrik olmuş, evet. Çok yoğun. Ama kontrollü. Bu tokat daha çok bir darbe gibiydi, ama  l  l yd . Neredeyse koreografiydi.

Ne yaptığını çok iyi biliyordu.

Nabzım klitorisimdeki yuvasını bulup acil bir staccato dövmesi yaparken, uyarılmanın neden tangamı tek bir sıcak tela la ıslattığını da açıklamıyor.

Ama bunların hiçbiri benim en büyük sorunum değil, çünkü tam da bu anda ba ını kaldırıyor ve  a kın bakışları benim deh ete d   m   bakı larımı buluyor.

ADAM

F^{uck.} Natalie topuklarının üzerinde dönüp kalabalığın içinde kaybolmadan önce far ışığına tutulmuş bir tavşan gibi bana bakıyor. Hayatta olmaz.

Hemen Rose'u terk ettim, daha önce yandaki barda bana yaklaşmış ve başka bir üye ona oral seks yaparken birkaç şaplaqla katkıda bulunup bulunamayacağımı sormuştu. Memnuniyetle kabul ettim. Bu gece resepsiyondaki düşmanca kadın dışında kimseyi becermek istemememle, kesinlikle seğiren avuç içim arasında pratik bir değiş tokuş olduğunu düşündüm, tahmin edilebilir olduğu kadar talihsiz bir stres tepkisiydi.

Ama şimdi *asla arkadaşlık etmeyen* o küçük pis yalancı, lanet olası Oyun Odası'nda ortaya çıktı ve ben Rose'a bir iyilik olarak iyi zamanlanmış birkaç şaplaqla atarken bana dik dik bakma cüretini gösterdi.

Hiç sanmıyorum.

"Natalie! Kalabalığın arasından ilerlerken müziğin sesini bastırarak bağıyorum. Bacaklarımın uzunluğu gibi buradaki insan sayısı da onun aleyhine işliyor ve kapıyı açmaya fırsat bulamadan arayı kapatıyorum, parmaklarımı üst koluna dolayarak onu yüzüme çevirebiliyorum.

İsyankar küçük bir yüz bana bakıyor. Kadınların isyan etmesinden ne kadar hoşlandığımı bilse çok daha güvende olurdu. Onlara şaplaqla attığımda çok daha fazla zevk alıyorum. Özellikle de göz bebekleri onunki gibi büyümüşse, tatlı küçük göğüsleri böyle kabarmışsa ve elbisesini oluşturan siyah tülün uzun, narin katmanları, gizledikleri küçük popoya şaplaqla atılabilse diye havadar bir şekilde kenara atılmak için yalvarıyorsa.

"*Bekle,*" diye sertçe emrediyorum ve başarısız bir şekilde kolunu çekmeye çalışıyor.

"Bırakın beni!" diye bağıyor. Ciddi şekilde hakarete uğradı; bu çok açık. Ayrıca bu şartlarda buradan gitmesine izin vermeye niyetim olmadığı da açık, böylece evine gidip yargılamayla kaynayabilir. Ağzımı kulağına dayadım.

"Sadece *bekle*. Seninle konuşmak istiyorum. Benimle gel. Sadece bir dakikalığına."

Gözlerini devirmesini bir anlaşma olarak kabul ediyorum ve onu odanın diğer ucundaki özel alana açılan kapıya doğru sürüklüyorum. Ev sahiplerinden biri, dar siyah tişört ve siyah pantolondan oluşan erkek üniforması giyen sarı saçlı bir budala, ona sırtıyor, onu içeri alırken yüzü olumlu bir şekilde aydınlanıyor.

Sanırım buradaki personel arasında sahip olduğu hayranlarından biri. Eğiliyorum. "Özel bir odaya ihtiyacımız var."

Benden ona baktı. Bu, yüzündeki sırıtışı çabucak sildi. "Gerçekten mi?"

"Sadece sohbet etmek için," diye yalan söyledim. "Değil mi Natalie?"

"İyi misin?" diye sorar. "Stan'e onu dışarı atıtabilirim."

Natalie araya girdiğinde ona böyle bir numaranın işinden daha değerli olduğunu söylemek üzereydim. "Ben iyiyim. En sevdiğim kelime."

"Tamam o zaman," diyor omuz silkerek, en iyi ihtimalle ikna olmadığını belli eden bir ifadeyle. "Sekiz numaralı oda boş."

Kapıyı açıp Natalie'yi koridorda yönlendirirken başımı hafifçe sallamaktan başka bir şey yapmıyorum. Sessizce bize ayrılan odaya doğru yürüyoruz ve kapıyı arkamızdan çarparak kapatmadan önce onu içeri alıyorum. Bir anda müzik sessiz bir gümbürtüye dönüşüyor ve ne mutlu ki yalnız kalıyoruz. Birkaç adım geri çekildi.

İlk sözü ben söylemeye kararlıyım. "Demek bir kez olsun dostluk kurmaya karar verdiniz, öyle mi? Ne tesadüf. Dur tahmin edeyim, gördüklerin hoşuna gitmedi."

Kollarını göbeğinin üzerinde kavuşturuyor ama burası çok sıcak ve meme uçları hâlâ Kuzey Denizi'nde çırılçıplak yüzüyormuş gibi davranıyor. "Kadınlara vuruyorsun."

Etkileşimlerimiz boyunca onun amansız düşmanlığı karşısında medeni olmaktan başka bir şey yapmadığımı düşünmek isterdim, ama bu

pastayı alır. "Oh, Tanrı aşkına. Sakın orada gördüklerini iğrenç bir şeye dönüştürmeye kalkma. Ben asla ama asla bir kadına vurmam.

Konuşulmayanlar aramızda ağır bir şekilde asılı duruyor. *Ama Tanrı biliyor, bir adama vurabilirim.*

"Ona şaplak atıyordum," diye devam ediyorum, "ve sen bunu çok iyi biliyorsun. Ve o buna

bayıldı. "Nereden biliyorsun?

Ona inanamayarak baktım. "Çünkü geçen hafta onu burada becerirken şaplak attım ve çok ama çok sert boşaldı, haberin olsun. Ve bu gece yine görevdeydi, bu yüzden beni barda gördüğünde bana yaklaştı ve o adam onu diliyle becerirken ellerimi tekrar kullanmam için yalvardı. Senin için yeterince rızaya dayalı mı?"

Bu onun yelkenlerini suya indirir. Bana inanmaya karar verdiği anı görüyorum. Yutkunuyor, kolları yenilgiyle gevşiyor, parmakları eteğinin köpüklü katmanlarına gömülüyor.

"Burada ne yapıyorsun, Natalie?

'Kendimi size haklı çıkarmak zorunda değilim. Ben burada çalışıyorum.'

Demek öyle. Sadece merak ediyorum, çünkü "arkadaşlık" etmediğinizi sanıyordum. Kullandığınız terim bu değil miydi? Ne düşündüğümü bilmek ister misin?"

"Pek sayılmaz, ama yine de bana bunu açıklayacağını varsayıyorum.

Ona doğru bir adım atıyorum ve o da içgüdüsel olarak geriye doğru adım atıyor, sırtı duvara çarpıyor ve ben arayı kapatırken gözlerini benden ayırmamak için başını yukarı doğru eğiyor. Kadınların sinyallerini bilerek yanlış okuyan bir sık kafalı değilim, ama bana bakarken güzel yüzünde gördüğüm şey küçümseme ya da korku değil.

Yakın bile değil.

Ondan bir adım kadar uzakta duruyorum, ellerimi duvara dayıyorum ve başımı eğip kulağına yakın bir yerden fısıldayabilmek için onu hapsediyorum.

"Bunu sana açıklamama ihtiyacın yok, çünkü kendi bedeninin sana yüksek sesle ve net bir şekilde söylüyor. Sanırım beni bulmaya geldin, çünkü bence bütün akşam sorumu merak ediyordun. "İçeri girersen ne olacağını merak ediyordun.

"Bu çok saçma. Sesi çatlıyor ve boğazını temizliyor. "Şiddet yanlısı haydutlar beni cezbetmiyor.

Başımı daha da eğiyorum, böylece dudaklarım kulağına geliyor ve yemin ederim titriyor. 'Bugünlerde ben öyle biri değilim ve sanırım bunu biliyorsun. Kendim üzerinde çok çalıştım ve özdenetimim tam anlamıyla manastır gibi. Yani bu konuda asla ama asla endişelenmene gerek yok.

'Her halükarda, bence saçmalıyorsun. Ama ikimiz için de bunu itiraf edecek kadar olgun olacağım. Seni o kadar çok istiyorum ki şu anda kendi adımı bile bilmiyorum ve bahse girerim ki o küçük elbisenin altına uzanıp külotunu *okşasam sırlıslık* olur.

Nefesleri düzensiz. Teninin sıcaklığından yayılan parfüm, birkaç saat önce sürdüğünü düşündürecek kadar hafif ama yine de başımı döndürüyor.

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldıyor. "Hatırladın mı?

Gözlerimi kapatıyorum. "Bundan bir an bile şüphe etmiyorum. Ama beni istediğinden de şüphem yok - belki benim seni istediğim kadar kötü. Ve seni asla ama asla incitmeyeceğimi biliyorsun. O yüzden neden sana kendini iyi hissettirmeme izin vermiyorsun? Sesimi zar zor duyulabilir bir seviyeye indiriyorum, böylece sözlerim bir okşamadan biraz daha fazlası oluyor. "Çünkü sanırım seni nadiren ziyaret etmene izin verdiğin yerlere götürmemi istiyorsun, seni küçük *tatlı* tutucu şey ve tam ve mutlak aşkınlık yolunda duran tek şey kendi domuz kafalılığın.

Yerimi değiştiriyorum, doğruluyorum ve ona bakabilmek için geri çekiliyorum. Gözleri kocaman, yalvarıyor ve tüm duruşu yenilgiyi anlatıyor, kendini zar zor ayakta tutabiliyormuş gibi duvara yaslanmış. Küçük elbisesi enfes: kemerli saten ve ışıltılı vurgular ve en yumuşak, en ruhani etek - bana karşı hiçbir savunma sağlamayacak bir etek. Bana onun markasını hatırlatıyor.

Gossamer.

Onun için mükemmel. Narin, kadınsı ve geçici. O bu gece müzik kutusundaki karanlık balerin, kendi kendine dayattığı esaretinden kurtarmak ve vücudundan tarifsiz bir zevk alırken ona hükmetmek istediğim güzel, kırılgan bir bebek.

Bir süre böyle duruyoruz, başım eğik, tüm bedenim ona doğru kavisli, onunki açık ve duvara karşı uysal.

Sanki vücudu, kafasından hâlâ kaçan sırları zaten biliyor.

Ağzını açıyor ama ağzından çıkan sonraki kelimeler beni şaşırtıyor.

"Bunu istememeliyim," diye fısıldıyor, neredeyse kendi kendine, o kocaman gözler beni içine çekerken. "Ciddiyim. Hem de seninle. Benim neyim var böyle?

Hayır, hayır, hayır, hayır. Buna izin veremem. İradesini kırdığım için kendini hırpalamasına izin veremem. İçimde ani bir kendinden nefret dalgası dolaşıyor, az önce içsel mücadelesini nihayet kabul ettiği zamanki rahatlama selinin ılık olduğu kadar ürpertici.

Tekrar öne çıkıyorum ve ellerimi uzun küpelerinin altından boynuna doğru kaydırıyorum, çenesini bulup kavırıyorum. "Hayır.

Tatlım. Sende kesinlikle hiçbir sorun yok, duydun mu beni? Sen *mükemmelsin*.'

Hâlâ bana bakıyor. Şaşkın görünüyor. Ona alan bırakacak kadar yavaş ve kendimi tamamen kontrol ettiğimi anlayacağı kadar bilinçli bir şekilde eğilip dudaklarımı boynunun kenarına bastırıyorum.

ADAM

Orada bir an oyalanacağım. Arzu, damarlarımda keskin bir şekilde akan öfkeli kızıl bir nehir olabilir, ama bu kutsal noktada sükûnet var. Nabzının titreşiminde, parfümünün ele avuca sığmaz hayaletinde, teninin pürüzsüz yüzeyinde huzur var. Çok sıcak bir günde ormandaki gölgeli bir oyuk; bu yorgun yolcu için bir merhem. Dudaklarımı ayırıyorum. Dilimin ucunun teninin üzerinde en hafif izlerle kaymasına izin verecek kadar.

Boğazından çıkan ses istemsiz, ürpertici ve kuşkulu, teslimiyetin en saf hali. Henüz kendine itiraf etmeye hazır olmasa da bana razı oldu.

Ellerim hâlâ başının iki yanında duruyor. Tek temas noktamız dudaklarım ve dilimin boynuna değmesi ve nefesimin teninde yoğunlaşmasıyla şimdiden nemlenen burnumun ucu. Dilimle son bir küçük çizgi daha çiziyorum ve isteksizce doğrulup yaptığım işin etkilerini hayranlıkla izliyorum.

Görmek istediğim şey buydu: gözbebekleri mürekkebin kurutma kağıdını ıslatması gibi büyüyor, gözlerini doğrudan ağzıma dikerken irislerinin derin, berrak çikolatasına karşı zemin kazanıyor. Dudakları aralanıyor ve parmak ucumla alt dudağının çizgisini takip ediyorum, tıpkı dilimin boynunun titreşen hatlarını takip ettiği gibi.

Aklının başına gelmesini, elime bir tokat atıp duvarı itmesini ve yaptığımız bu şeye bir son vermesini bekliyorum ama yapmıyor.

Daha önce hiçbir kadına bu kadar az dokunup bu kadar etkilenmemiştim. Bu, kaza yaptığı zamankinden çok daha az. Parmaklarımı zorla ağzına soktuğumda, diş etlerini ovduğumda, saçlarını okşadığımda ve onu dik tuttuğumda. Çok küçük.

Ve çok fazla.

Parmağımı çekmeden önce parmağımın ucuyla dudağını aşağı doğru hafifçe çekmeme izin veriyorum ve tekrar yerine oturmasını saygıyla izliyorum. O kadar sertleşmişim ki sadece aletimle düşünüyor olmalıyım ama kendimi hiç bu kadar hazır hissetmemiştim. Bu kadar topraklanmış.

Bu balerin korsesi, kemik yapısının ustalığını mükemmel bir şekilde sergileyen bir çerçeve. İşaret parmağımın ucunu köprücük kemiğinin ortasındaki soluk çukura yerleştirip ne kadar mükemmel oturduğuna dikkat ettikten sonra iki elimi birden kavrayıp tüm parmaklarımı köprücük kemiği boyunca bir yelpaze oluşturacak şekilde gezdiriyorum. Birkaç hafta önce Miami'de bronzlaşan tenim onunkinin karşısında koyu renk. Parmaklarım kocaman görünüyor. Ellerimin topukları o sivri küçük meme uçlarının üzerinde geziniyor.

Her iki elimi de yavaşça tenine bastırıyorum ve topuklarını sert tomurcukların üzerinde gezdiriyorum. Üzerindeki etki anlık. Gözlerini kapatıyor, kirpikleri dalgalanıyor ve göz kapaklarında elmas yaylar

parlıyor. "Aman Tanrım," diye inliyor.

"Natalie.

Gözlerini açıyor. Arzu ve algılanan kötü kararların bıçak sırtında sallanıyor. Sadece kötü kararlar değil, teslimiyet. Bana teslim olmanın ona düşman kuvvetlerine teslim olmak gibi utanç verici geleceğinden oldukça eminim - tabii buna değecek bir şey yapmazsam.

'Buradan sonra olacak her şey senin için,' diyorum ona ve aletim ihtiyaçlarının bu şekilde boyun eğdirilmesi karşısında öfkeyle seğiriyor. "Anlıyor musun? Seni ilk gördüğümünden beri yapmak istediğim tek şey seni *olağanüstü* hissettirmek. Sesim o kadar derinden geliyor ki, son kelimedede hışırıyor. "Tanrı aşkına, bu anı kendine ayır.

Ellerimin topuklarını, bu şifonu yırtabileceklerine yemin edebileceğim kadar gergin çakıllı meme uçlarına sertçe vurarak yalvarışımı tatlandırıyorum.

Gözleri kafasının içinde geri döner. "Tamam," diye

fısıldıyor. "Tamam, ne?

'Bana söyletme. *Lütfen*.'

Ve birden anladım: Benim için rıza anlamına gelen kelimeler onun için yenilgi anlamına geliyordu.

"Güvenli bir kelimeniz var mı?" diye sorduğumda boş boş bakıyor. Buraya gelmediğini itiraf etti -genellikle- bu yüzden

Tabii ki güvenli bir kelimesi olmayacak. "Bana istediğın zaman durmamı söyleyebilirsin. Sana kontrolü kaybetmeyeceğime söz verdim. Bunların hepsi senin için. Duraklıyorum. 'Ama önce üstünü çıkarmanı ve bana bu güzel küçük göğüsleri göstermeni istiyorum, böylece onlara ihtiyaç duydukları ilgiyi gösterebilirim.

"Senin için üstümü çıkarmayacağım," diyor şaşırmış gibi ve beyninin hâlâ bedeninin çok gerisinde olduğunu fark ediyorum.

"Bence öylesin. Ellerimi aşağı kaydırıp parmaklarımı meme uçlarının üzerinde gezdirirken bakışlarımı yüzünden ayırmıyorum ve kumaşın üzerinden olabildiğince sert bir şekilde bastırıyorum.

Çevresel görüşümde, yüzü benimkinden birkaç santim ötede kasılırken elleri yanlarında işe yaramaz bir şekilde çırpınıyor. 'Sadece bana patronluk taslamak istiyorsun. Bir şey kanıtlamak istiyorsun.

Parmaklarımın baskısını azaltmıyorum. 'Sana söz veriyorum, kanıtlamak istediğim tek nokta bu odada ateşli bir cazibeye sahip tek kişi olmadığım ve seni hayatında hiç hissetmediğın kadar iyi hissettirebileceğim. Eğer izin verecek kadar gevşemenize izin verirsiniz, vücudunuzun neler yapabileceğini size göstermek benim için bir ayrıcalık olacaktır.

"Elimden gelse bütün gün sana patronluk taslardım, seni tatlı şey, ama yemin ederim, önümüzdeki bir saat boyunca kontrolü bana bırakırsan, vücudumun istediğın yerlerine öyle bir boşalacaksın ki, puanlama umurunda bile olmayacak. Şimdi, bu şey nasıl çıkıyor?"

NATALIE

I Küstahça sorusunu görmezden gelip, sanki her saptırma anı kaçınılmaz günahlarımın yükünü hafifletecekmiş gibi, kendimi bu durumdan kurtarmak için bir kez daha yarım ağızla, tükürükler saçarak konuşmaya çalıştım.

'Beni istiyorsun çünkü egon istediğin her kadını fethedebileceğini kanıtlamaya ihtiyaç duyuyor, özellikle de küçümseyen bir kadını

Sen.'

"Ve beni istiyorsun çünkü iyi bir nefret sikişinin zihni eriten gücünü hafife almayacak kadar zekisin," diyor eşit bir şekilde, o uzun, zeki parmakları pilili ipek şifon ve saten katmanları arasından meme uçlarıma sürtünüyor.

Tanrım, bu çok kaba. Parmaklarının meme uçlarımı aşındırmasından bile daha kaba. Onunla sevişme önerisi, aletin pistonları ve iç kaslarımın aşktan değil, çok daha başlı, çok daha temel bir şeyden kaynaklanan kasılması, bu kasların yeterince kasılmasına neden oluyor ve kalçalarımı istemsizce ince havaya doğru kaydırıyorum. Sertliği bana dokunmuyor ama çıplak olsa da görmezden gelmek çok zor.

"Kimse kimseyi becermiyor," diyorum alçakça nefes alan bir sesle.

"Sen öyle diyorsan," diyor, hala o olgun, hoşgörülü sesiyle, muhteşem yüzündeki gerginlik gerçekten memnuniyet verici olsa bile, onu tokatlamak istememe neden oluyor. 'Her neyse, yanıyorsun. Seni istemiyorum çünkü benden nefret ediyorsun Natalie. Adımı bir okşayış gibi söylüyor. 'Benden nefret etmene *rağmen* seni istiyorum. Bu büyük bir fark. Ama burada herhangi bir yanılsama içinde değilim. Bu gece önüme atacağın her kırıntıyı kabul edeceğim, bu, sen şimdiye kadar dile getiremeyecek kadar iyi yetiştirilmiş olduğun her müstehcenliği kusarken dilimin amında olması ayrıcalığı olsa bile.

Kan akışının büyük bir kısmı beynini terk etmişken bu kadar açık sözlü, pis ve ikna edici olmaya hakkı yok. Ancak sözlerinin aciliyeti, görsellerinin gücü ve o şaşırtıcı gözlerdeki yakarış büyülü.

O kazanı karıştırıyor, ben de onun büyüleyici derinliklerine bakıyorum, cazibesine karşı bir ortaçağ prensesinin kaderindeki iğne batmasına ya da zehirli bir elmaya karşı olduğu kadar güçsüzüm. Bu adamın gücü, *bana* uzattığı gücün ta kendisinde, beni sersemletecek kadar sarhoş edici olmasında yatıyor. Beni temize çıkarıyor, ahlaki duruşumdan böylesine acımasızca ve böylesine alçakça ödün verdiğim için hissetmem gereken suçluluk duygusundan önceden feragat ediyorum.

Anlamsız, çünkü sonrasında elbette kendimden nefret edecek kadar suçlu hissedeceğim ve gereksiz, çünkü bu gece bana ne isterse yapmasına izin vereceğimin zaten tamamen farkındayım.

Yine de *söyleyemiyorum*. Burada durup ona bunu ne kadar çok istediğimi, parasını pis ağzının ve çarpıcı gözlerinin olduğu yere koyup bana dokunmasına ne kadar ihtiyacım olduğunu, klitorisimin ne kadar şiştiğini, beni açıp o diliyle sikmesi düşüncesiyle bile ne kadar muhtaç olduğumu kelimelerimle anlatamam.

Belki bunu yüksek sesle itiraf etmezsem, daha sonra kendime sadece olaylarla birlikte sürüklendiğimi söyleyebilirim. Adam Wright'ın şeytani büyüüne karşı hiç şansım olmadığını.

Bunun yerine kendimi duvardan itiyorum ve somurtkan bir şekilde yüzümü duvara dönüyorum, ellerimi kaldırıyorum ve Adam'ın birkaç dakika önce yaptığı gibi duvara yaslanıyorum.

"Ah," diyor, bir parmağını kurdele bağının altından geçirerek. "Bu *gerçek* bir korse. İşe koyuluyor, fiyongu çekiştiriyor ve kurdeleyi aşağıdan yukarıya doğru gevşetiyor. O bunu yaparken ellerimi duvarda tutmaya zorluyorum kendimi, çünkü kendime hediye ettiğim bu lezzetli pasifliğin her saniyesinin sayılmasını istiyorum. "Bunu sana kim taktı?" diye mırıldanıyor.

"Evan," diyorum güçlkle, çünkü hareketleri bardakların saten astarını ağrıyan meme uçlarıma sürtüyor.

"Peki Evan kim?" Kurdeleyi deliklerden birinden o kadar hızlı çeker ki törpüsü duyulabilir. "Benim

kalıpçım. Bunu benim için yaptı.'

"Eminim öyledir. 'O evli.

Bir erkekle.'

Ona neden kemik attığımdan emin değilim. Sesinin ölçülü olmaktan çıkıp öfkeli bir hal almasından duyduğum aşırı zevk beni yumuşatıyor olmalı.

"Bunu duyduğuma sevindim. Kurdelenin bir sonraki bölümünü biraz daha az vahşice çekip çıkarmaya ve çalışmaya devam ediyor, korse açılıp yere yuvarlanana kadar etrafımda gevşiyor ve ben üstsüzüm, sırtım ona dönük, göğüslerim duvara dönük ve beynim düşüncelerle çalkalanıyor: Beni şimdi öpüp öpmeyeceği; zavallı, hain varlığımın her zerresiyle onu öpmüyormuş gibi görünmeyi nasıl başaracağım; elleri tenimin her santimini haritalandırırken nasıl hissedecek; neden şimdi diliyle yapmak istediği o iğrenç şeyle yanıp tutuşuyorum.

Uzun süre beklememe gerek yok.

"Aman Tanrım," diyor belli belirsiz. Omzuma tüy kadar hafif bir öpücük konduruyor, her şeyden çok dudaklarını tenimde gezdiriyor, burnunun izini de sürüyor. Sonra elleri üzerimde, sıcak, büyük ve kesin, belimi kavıyor, yanlarımdan yukarı sürükleniyor ve kaburga kafesimin üzerinde yayılıyor -'inanılmaz derecede küçüksün'- ve sonunda, nihayet göğüslerime ulaşıyor.

"Mmm," diyor merakla, "saten gibi hissediyorsun. Ellerini alt kısımlarında ileri geri kaydırıyor. Onlar küçük -istediğimden çok daha küçük ve kesinlikle herhangi bir çıkıntıya sahip olmak için çok küçük- ama çıkıntıyı buldu ve ürperiyorum. Sonra onları avuçluyor, kocaman elleri onları tamamen kaplıyor, avuç içleri meme uçlarıma sürtünüyor ve ben tüm bunların ihtişamı karşısında tutarsız bir küfür savuruyorum.

"Buraya gel. Ellerini göğüslerimin üzerinde tutuyor, beni kendine doğru çekiyor, sırtımın çıplak teni gevrek pamuğa ve sert kaslara çarpıyor ve ereksiyonunun kütlesi belime dayanıyor. Anladığım kadarıyla, geçen gece yataktaki boyutlarına dair tahminlerim oldukça doğruymuş.

"Tanrım, evet," diye tıslıyor. "Şuna bakın. Ne kadar güzel bir şey. Seni eve sürüklemek ve saatlerce seninle oynamak istiyorum. Bunun üzerine inliyorum ve başımı göğsüne yaslıyorum, beyin fonksiyonlarımdan geriye kalanlarla geçen hafta evine götürüldüğümde ne kadar öfkeli olduğuma hayret ediyorum, oysa şimdi tehditleri ipeksi geliyor. Baştan çıkarıcı.

Elleri hareket ediyor, parmakları oynuyor, çimdikliyor, koparıyor, özenle kesilmiş sakalı şakağıma yumuşak bir çizik atıyor, ereksiyonu bana doğru hareket ediyor, ancak ittiğinin farkında olmadığından şüpheleniyorum. Göğüslerimi daha fazla kavrayabilmesi için sırtımı kamburlaştırıyorum, bir kolumu kaldırıp başının arkasını kavıyorum. Parmaklarımı buklelerinin arasından geçirdiğimde bukleleri yumuşacık oluyor ve bu şekilde başını kendime doğru çekebildiğimi fark ediyorum, sıcak nefesi elmacık kemiğimi okşuyor.

Yüzümü çeviriyorum ve sakalının tenimi törpülemesine izin veriyorum, ağzım sessiz bir davetle açılıyor. "Merak etme," diye fısıldıyor. "Seni öpmeyeceğim.

"Hayır mı?" diye nefes nefese kaldım.

"Hayır," diye kulağıma nefes veriyor. Sesi o kadar alçak ki neredeyse bir hırıltıya dönüşüyor ve bana söz verdiği kendini kontrol etme çabasının her bir zerresini duyuyorum. 'Benden nefret eden kadınları öpmek gibi bir alışkanlığım yok. Bunun oldukça yalnız bir deneyim olduğunu hayal edebiliyorum.

Kimse, savunmasız Adam şu anda kesinlikle benim için uygun bir varlık değil. Onun sert, nefret dolu ve kışkırtıcı olmasını istiyorum. Merhamet göstermemesini, esir almamasını istiyorum.

Serbest elimle arkama uzanıp poposunu buluyorum ve parmaklarımla o güzel yünün altındaki tüm o sıkılmış kaslara olabildiğince sert giriyorum. Tanrım, çok güzel bir kıcı var. Geçen akşam fark etmediğimden değil, ama gerçekten muhteşem. Görüldüğünden bile daha iyi hissettiriyor. Şimdi belime daha da sıkı bastıran ereksiyonu için de aynı şeyi söyleyebilirim.

Boğazının altından memnun, şaşkın bir ses çıkarıyor ve göğüslerimi daha sert yoğuruyor. "Şuna bak," diye inliyor ve ben aşağı bakıyorum. Ellerinin altında tenim süt gibi görünüyor. Meme uçları parmaklarının arasında küçük pembe çakıl taşları gibi. Onları imkansız noktalar haline getirdi ve bacaklarımın arasındaki ağrı şimdi amansız, fırtınalı bir şey, ne pahasına olursa olsun söndürülmeye niyetli.

Bu gece ruhumu satmaya karar vermiş olmam iyi bir şey.

Orada duruyorum ve o ellerini üzerimde gezdirip okşarken vücudunun ince kafesinde kıvranıyorum. Ve bir eli göbeğimin üzerinden eteğimin bel bandına doğru indiğinde, ona mümkün olduğunca fazla yer açmak için karnımı içine çekiyorum.

"Daha fazla," diyorum ona, başım anlamsızca bir o yana bir bu yana dönüyor, atkuyruğumun tepesi kafa derime batıyor.

"Daha fazlasına ihtiyacım var. "İstediyini biliyorum. Eli bel bandının altından kayıyor, parmak uçları sade ve uzaktan seksi olmayan elbisemin ön panelini sıyrıyor

siyah külot. Beni külotumun üzerinden kavrayana kadar güneye doğru ilerlemeye devam ediyor, diğer eli hala göğsümde çalışıyor ve yemin ederim elini kumaşın altına kaydırsa on saniye içinde boşalabilirim ve-

"Şu anda en çok kimden nefret ediyorsun?" diye mırıldanıyor kulağıma. 'Benden mi, kendinden mi? Çünkü bana öyle geliyor ki bu açgözlü küçük amcık sana fena halde ihanet ediyor.

"Hâlâ sensin," diye dişlerimi sıkarak yalan söylüyorum, çünkü şu anda etimin her santimetresinden nefret ediyorum ve aynı zamanda hiçbir şey umurumda değil. Hiçbir şey umurumda değil. Adam'ın önünde kendimi küçük düşürmek ya da benden ne söylememi istiyorsa onu söylemek ya da hatta yalvarmak zorunda kalmam umurumda değil, çünkü gerekirse yalvarırım. Bacaklarımı biraz açıyorum, sadece onun o büyük eline ve uzun parmaklarına yer açmak için. Tanrı bilir buna ihtiyaçları olacak.

Gülüyor. "Tabii ki biliyorsun. Sonra elini çekip göğsümü serbest bırakıyor, omuzlarımı kavıyor ve beni döndürüp duvara doğru götürüyor.

Başımı kaldırıp bakıyorum, şaşkın, çaresiz ve iyice sinirlenmiş bir halde.

Gıcır gıcır gömleği, kocaman ereksiyonu ve büyülü gözleriyle orada durmuş, darmadağınık, tahrik olmuş ve çıtırçıplak bana bakıyor.

Sanki bunca zamandır satranç oynuyormuşuz da şah mat olmuşuz gibi sırtıyor.

'Eğer o güzel küçük amcığına dokunmamı istiyorsan Natalie, o zaman önce bana göstermen gerekecek. Seni eteğinin altından boşaltmayacağım. Hayatta olmaz.'

ADAM

I Natalie Bennett'in öfkeli bakışlarının bir kez olsun varlığınıza değil de reddedilmiş bir orgazmdan kaynaklanması çok güzel bir şey.

Bundan çok keyif alıyorum.

Ellerime bakıyorum: mükemmel küçük göğüsleri ellerimden kızarmış, tatlı küçük meme uçları mermer gibi sert, prenses at kuyruğu güzelce karıştırılmış.

Bu gerçekten mükemmel bir başlangıç.

"Sanırım onu çıkarmak istiyorsun," diyorum kibarca. 'Külotunu da. Sanırım bana tüm o güzel tüllerin altında ne sakladığını göstermek istiyorsun. Sanırım önümde çıplak ve mükemmel dururken ne kadar *kontrollü* olabileceğimi kendin görmek istiyorsun. Ve bence sen de ağzımı o lezzetli küçük klitorisinin üzerinde istiyorsun. O ağrıyı ne kadar iyi hissettirebileceğimi hayal et.

Kirpiklerinin bir anlığına aşağı doğru sallanmasına bakılırsa, hayal kuruyor diyebilirim.

"Tüm zamanınızı insanları yapmak istemedikleri şeyleri yapmaya zorlayarak mı geçiriyorsunuz?" diye soruyor. "Çünkü kesinlikle öyle hissettiriyor. Ama kalçalarını duvardan kaldırıyor ve arkasına uzanıyor. Tanrım, bu asık suratlı, huysuz yüz ifadesine bayılıyorum.

Ama sözlerinde bir acı var ve bu acı beni duraksatıyor, çünkü haksız değil. Gözlerimi kıstım, pislik akışım durdu. "Bok çukuru bir hapisneden bugün bulunduğum yere başka nasıl geldim sanıyorsun?" diye soruyorum. 'Neredeyse yapmayı bildiğim tek şey acele etmek. Ama eğer yanlış değerlendirdiysem ve burada olmak istemiyorsan, buyur. Başımı kapıya doğru salladım.

Kolları arkasında donmuş ve gözleri erimiş bir şekilde... ne? Öfke mi? İnançsızlık mı? Blöfünü gördüm ve dikkatini benimle bunu yapmak istememesinin nedenine çekerek büyük olasılıkla kendimi de ayağımdan vurdum. Aletim zonklıyor ve kalbim kemik parmaklıkların arkasında çekiç gibi çarpıyor.

Sonra kolları arkasında hareket eder ve bir fermuar törpülenir.

"Bunu istiyorum," diyor sessizce ama net bir şekilde, eteğinin yumuşak siyah bir tül bulutu içinde yere süzülmesine izin verirken gözleri hala bana sabitlenmiş.

Küçük güzel.

"Bunu duyduğuma sevindim," diye homurdanıyorum, ona doğru bir adım atıyorum, gözlerim doğrudan düz siyah pamuklu külotuna gidiyor. "Pek çekici değiller," diyor utangaç bir kahkaha atarak ve bu kahkaha beni öldürüyor.

Ellerimi kalçalarının üzerinde gezdiriyorum, başparmaklarım her iki yanındaki kumaşı okşuyor. "Seninle ilgili her şey çok çekici," diyorum ve önünde dizlerimin üzerine çöküyorum. Ağzım göğüs kemiği ile göbeği arasına yerleşiyor ve ellerim kalçalarının üzerinde gezinirken ve muhteşem küçük poposunu iyice hissederken oradaki kadifemsi teni öpüyorum.

Başımı eğip burnumu kumaşla kaplı leğen kemiğinin üzerinde gezdirirken sıkıyorum ve ondan gelen yumuşak bir iç çekişle ödüllendiriliyorum. Ellerini omuzlarıma koyup parmaklarını esnetirken ben de hiç vakit kaybetmeden onun uyarılmışlığının tatlı kokusunu içime çekiyorum. "Kahretsin, amın harika kokuyor," diye homurdanıyorum ve onun iniltisi müziğe dönüşüyor. "Çıkar şunları.

Omuzlarımı bırakıyor ve başparmaklarını kumaşa geçiriyor. Bu parçasını bana gösterenin ben değil de o olmasından çok fazla zevk alıyorum ama aynı zamanda çok fazla acelem var. Düzgün üçgen şeklindeki kıllarıyla amını ortaya çıkarır çıkarmaz, külotunu tülün üstüne gelene kadar muhteşem bacaklarından aşağıya doğru çekiyorum.

"Yüce İsa. Tam etkisini görmek için yukarı bakıyorum: Natalie bana bakıyor, nefesi daha hızlı geliyor, yüzü uyarılma ve beklentiyle kızarmış ve muhtemelen savunmasız ve o sevimli küçük göğüsleri kabarıyor. Bu güzel kadın benden nefret ediyor, yine de onu soymama izin verdi ve onu yapmaya ikna ettiğim şeyin büyüklüğü beni yeniden vuruyor.

Tüm zamanınızı insanları yapmak istemedikleri şeyleri yapmaya zorlayarak mı geçiriyorsunuz?

İstedığinin bu olduğunu ona ilk ve son kez kanıtlayalım.

"Nefes kesicisin," diyorum ona. 'Öyle olacağını biliyordum ama... Kendini benim için açık tut tatlım ve bana bacağına ver.

Tadına bakmam lazım.'

"Aman Tanrım," diyor sesi titreyerek. Ama benim için iyi, itaatkâr bir kız olmanın, istediğini düşündüğü şeyi elde etmek için en iyi yol olduğunu açıkça belirledi, bu da muhtemelen utanç verici, felaket bir orgazm ve muhtemelen kapanış.

Aramızdaki bu ateşi bu kadar kolay söndürebileceğini düşünüyorsa kendini kandırıyor ama ben yine de top oynayacağım. Bir bacağını omzuma atıp kendini sabitliyor, bir elini kulağımın üzerinden saçlarıma doğru kaydırıyor ve sonra uzanıp dudaklarını bana doğru açıyor.

Mezarıma götüreceğim bir manzara. Parmakları bir *V yaparak* o sevimli küçük pembe inciyi bana gösteriyor ve şimdiden şişmiş ve parlıyor.

Daha tadına bakmak için başımı eğmeden bağımlısı oluyorum.

NATALIE

T Burada Adam Wright'la herhangi bir etkileşimde bulunmamın korkunç bir fikir olduğu koca galaksiler var, ancak o dilini hızla benim tek evrenim haline gelen milimetrelerce sinir bozucu ete dokundurduğunda kozmik bir kara deliğin içine büzüşüyorlar.

Sadece dili de değil. Burnunun leğen kemiğime baskı yapması, kendini olabildiğince derine gömmek için başını eğerken çenesinin eğimi ve gözlerini kapatırken yanaklarındaki koyu kirpiklerin yelpazesi. Amımı o kadar derinden içine çekiyor ki neredeyse homurdanıyor, parmak uçlarını kıcımın yanaklarına batırıyor, gevrek pamuğun ve sert omuz kaslarının uyluğumun derisine sürtünmesi.

Tanrı biliyor ya, tüm bu etki pis, cinsel ve baş döndürücü hissettiriyor, o kadar baş döndürücü ki aklımı *kaybetme* ve bu adama her şey için yalvarma tehlikesiyle karşı karşıyayım-öpücükler ve sikişler için, kontrolünü *kaybettiğini* görmeme izin verme hediyesi için. Çünkü bana kendini kontrol edeceğine dair söz verdi ve bunu tutma çabasıyla titriyor; bunu hissedebiliyorum.

Ve Adam Wright'ın *benimle* birlikte kontrolden çıkması fikrinin uzaktan bile korkutucu değil, tamamen sarhoş edici olduğu garip bir değişim meydana geldi.

Sakalı amımı okşarken dilinin klitorisimin üzerinde kayması şimdiye kadar hissettiğim en mükemmel şeydi, bu yüzden aç bir ses çıkarıp bana bakabilmek için başını çektiğinde şaşkınlıkla ona bakıyorum. Ne halt ediyor bu? Bunu asla ama asla bırakmamalı. Bunu *sonsuz dek* yapmalı.

Ayağa kalkıyor ve çok uzun. Ve çok ama çok giyinik.

"Seni yatakta istiyorum," diyor güçlkle, elleri belime dolanıyor ve beni kendine doğru çekiyor. 'Seni yaymak istiyorum, böylece tadını düzgünce çıkarabilirim.

Sesi çok gergin. O pahalı kumaşlar, gizli kaslar ve sert uyarılmalarla dolu, bense onun kollarında yumuşak, çıplak ve uysalım. Bu güç dengesizliğini olması gerekenden çok ama çok daha fazla seviyorum.

Yüzüne bakıyorum, az önce üzerimde olan ağzına ve beni doyuran gözlerine. Sözleri beni heyecanlandırıyor. Sanki farklı bir ev sahibiymişim gibi hissettiriyorlar, Oyun Odası'nda çalışan ve vücutlarını üyelerin her türlü kaprisine açan kadınlardan biriymişim gibi.

Az önce şaplak attığı kişi gibi. Bu gece yine *çalıştığını* söyledi. Geçen gece ev sahiplerinden birini sıkış ve kızın buna bayıldığını söylemişti, eminim bayılmıştır. Bu adam tarafından becerilmek kimin hoşuna gitmez ki?

Üzerimde çalışmasını istiyorum. Ellerinin belimde esnemesinden ve dilinin klitorisimde dans etmesinden çok daha fazlasını istiyorum. Eğer *beni yaymak ve benden zevk* almak istiyorsa, Tanrı biliyor ki onu durdurmayacağım.

"Ne için bekliyorsun? Şimdi ona soruyorum. Sürprizlerle doluyum gibi gülümsüyor ve bizi yatağa doğru çeviriyor.

Tanrım, karşı duvardaki dev aynadaki görüntümüz gerçekten bir şey. Biz kimiz ki? Ben ufacık, solgun ve çıplağım, o ise beni yutmaya niyetli, karanlık, takım elbiseli bir dev.

Ve buna bayıldım.

Saçlarımı at kuyruğundan çekip çıkarıyorum, yatağa uzanıyorum ve dirseklerimin üzerinde yatana kadar olabildiğince zarif bir şekilde geriye doğru çekiliyorum. Hemen mokasen ayakkabılarını çıkarıyor ve ben bacaklarımı ona göre açarken üzerimde sürünüyor ve Tanrı aşkına bu çok ateşli. Yakınlığı. Üzerime çömelmiş, *heybetli* duruşu, ondan yayılan yoğunluk. Ellerinin üzerinde dururken titriyor ve sanki onun malıymışım, küçük oyunağıymışım gibi beni inceliyor, ben de hepsini içime çekiyorum. Başka bir kadın olsaydım, şu anda beni öpmek için eğilirdi, bundan eminim. Ağzı *tam orada*, çok güzel bir şey, baştan çıkarıcı, dolgun ve yetenekli.

"Saçların..." diye başlar. 'Çok güzel, böyle gevşek. Ne kadar lezzetli küçük bir şeysin sen. Muhtaç meme ucumu emmek için eğilirken bir eliyle destekliyor ve bacaklarımın arasına uzanıyor, girişimi buluyor ve nefesimi kesecek kadar sert bir şekilde içeri itiyor. Parmağının sıcaklığı ve ağzının baskısı harikulade ve dokunuşuna doğru eğiliyorum, ellerimle saçlarını bulup

Parmaklarını içinden geçir.

"Benden nefret etmen ne kadar yazık," diyor göğsüme karşı. 'Seni öpmeyi çok isterdim. Yine de ilginç' -parmağını içimde döndürüyor ve aman Tanrım- 'bacaklarını benim için kapalı tutamıyorsun, değil mi? Ve sırlıslık olman da kesinlikle *büyüleyici*.

Şerefsiz herif. İçgüdüsel olarak bacaklarımı birbirine doğru iterek, "Ne kadar küstah bir herifsin," diyorum ama ağzını meme ucuma, başparmağını da klitorisime yapıştırmak için o anı seçiyor ve ben neredeyse yataktan fırlıyorum.

Gülüyor ve yukarı bakıyor. Yüzünde gerçekten tokatlamak istediğim bir sırıtma var. "Olabilir, ama bunun bacaklarını daha da açmak istemene neden olmadığını söyle bana. Başparmağıyla klitorisimin üzerinde ölçülü bir daire çiziyor, kayganlığı uyarılmışlığımın bir kanıtı.

"Senden nefret ediyorum," diyorum bir kolumu yüzüme atarak.

"Ama sana dokunuşumu seviyorsun. Başparmağını tekrar klitorisimin üzerinde gezdiriyor ve uçurumlar toz bulutlarına dönüşüyor. Dünyalar paramparça oluyor. 'Ve ben de seviyorum. Bana daha fazla güvenseydin, seni bu yatağa bağlardım ya da belki bu güzel uzun bacakları bir ayırma çubuğunun üzerine koyardım, böylece bu amcıkla istediğim kadar oynayabilirdim.

Adam'ın bana bu şekilde hükmetme düşüncesiyle, ona, karanlığına ve kıvrımlarına boyun eğme, orada yatma, kısıtlanma ve sadece bana vermeyi uygun gördüğü şeyi alma düşüncesiyle ıslandığımı hissedebiliyorum.

O ve onun vücut parçaları benim tüm varlığım.

İnliyorum.

"Hayal et. İçime bir parmak daha sokuyor ve yanma gerçek ama aynı zamanda... cennet gibi. "Saatlerce böyle, sen kendi adını bilmeyecek kadar çok boşalana ve sikim dünyada en sevdiğin şey olana kadar saatlerce alay ve sikiş. Ağzım vücudunun her bir santimini tanıyana kadar.

"Ugh," diyorum. Söyleyebildiğim tek şey bu, çünkü vücudumdan aşağı doğru kayıyor, parmaklarını kıvrıp dilini tekrar üzerime koyana kadar beni öpüyor ve bu, kendimi önemsemeye getirebildiğim tek şey bu. Böyle bir adam için bacaklarımı açmanın suçluluğu ve utancı değil, beni parmaklarıyla yavaşça sikerken ve beni o kadar derinlemesine, o kadar cömertçe yalarken sinir uçlarımdan akan katıksız zevk, karşı koyamıyorum.

"Oh Tanrım," diyorum o itip emerken ve erimiş ısı içimde arttıkça artıyor, baskı ve zevk beni tüketiyor. Karın kaslarım kasılıyor, bacaklarım o kadar geniş açılmış ki titriyorlar, amımı en ağgözlü küçük fahişe gibi yüzüne doğru itiyorum ve dibe batarken, bırakabildiğim için garip bir rahatlama hissi var, Adam beni bu küçük odada o kadar saf bir yere götürdü ki, zevkimin doluluğunu bilmek önemli olan tek şey.

"Tanrım," diye inliyorum tekrar, çarşafların üzerinde kayıyorum, sırtım kamburlaşıyor, parmaklarım saçlarında huzursuzca hareket ediyor ve amım içine giriyor, "yapamıyorum, kahretsin, ben-

Bir elini karnımda gezdirerek bir meme ucumu *sertçe* çimdikliyor ve bu, dilinin sert, ahlaksız darbeleri ve parmaklarının pompalarıyla birleşince, uçurumdan atılan bir çakıl taşı gibi uçurumun kenarına doğru yelken açıyorum. Zevkim bembeyaz ve saf; *kendisinden* olmayan her şeyi bir tür girdabın içine çeken bir dalga. O beni yalıyor, yalıyor ve ben hıçkıra hıçkıra ağlıyorum, hatta çılgılık bile atabiliyorum.

Orada uzanıyorum ve hezeyanın üzerimden yavaşça çekilmesine izin veriyorum ve geriye kalan tek şey beyin sarsıntısı gibi orgazm sonrası bir tür dinginlik.

Adam tekrar vücuduma tırmanıyor, bunu yaparken tenime öpücükler konduruyor ve ağır bir şekilde bacaklarımın arasına yerleşiyor. O kadar sert ki muhtemelen takım elbise pantolonunun içinden beni sikebilir ve o kadar yakın ki kesinlikle beni öpecek. Kesinlikle.

Ama yapmıyor. Ağzımın üzerinde geziniyor, dudakları uyarılmamla parlıyor ve bu huzur bir boşluğa dönüşürken, ağzımı yağmalamasını ve amımı doldurmasını daha önce bu kadar çok istediğimden emin değilim.

Birbirimize bakıyoruz.

"Bu olağanüstü bir şeydi," diye homurdandı. "Sen tehlikelisin.

Ben de sana, dostum.

Onun yerine 'Becer beni' diyorum.

Tam olarak sıfır mizah içeren küçük bir kahkaha atıyor ve başını sallıyor, bakışları gözlerimden ağzıma gidip geliyor ve az önceki aptalca sözlerimi bana geri fırlatıyor.

'Kimse kimseyi becermiyor, unuttun mu? Yarın -belki de bu odadan çıkar çıkmaz- pek çok pişmanlık duyacağından şüpheleniyorum ve bu listeye bir yenisini eklemek istemiyorum.

Bir elimi aramıza sokuyorum ve onun o güzel sert aletini avuçluyorum. Tanrım, muhteşem, aramızda asılı duruyor ve pantolonunu dolduruyor. "Koyun için de kuzu için de asılabilir.

İnliyor. "Ben ciddiym. Burada saygılı olmaya çalışıyorum."

Saygılı bir erkekten *hoşlanacağımı* düşünürsünüz. Bu niteliğe değer vereceğimi düşünürsünüz, özellikle de güvensizlik duymaya yatkın olduğum birinde.

Görünüşe göre o kadar da değil.

"O zaman seni boşaltmama izin ver.

"Kes şunu. Yüzünü boynuma doğru eğiyor ve tenime yumuşak bir öpücük kondurmadan önce saçlarımı kokladığından eminim.

Merak ediyorum

Kalçalarını elime doğru döndürdüğüünün farkında mı diye.

Nefret etmeye çalıştığım birinin asilce davranmasının sinir bozucu olduğunu sanıyordum ama meğer nefret etmeye çalıştığım ve becerdiğim birinin asilce davranması çok daha sinir bozucuymuş.

'Yükünü boşaltman lazım. Hem de fena halde,' diyorum. Onu o kadar sinirlendirmiş olmama dayanamıyorum ki gerçekten de oraya geri dönebilir ve boşalması için başka birini bulabilir.

"Benim için endişelenme," diyemırıldanıyor saçıma doğru. "Banyoda kendime çeki düzen veririm.

Gelmesini istiyorum. Bunun eşitsizliğine dayanamıyorum. Beni baştan çıkardı. Vücudumun en mahrem yerinin tadına baktı ve kontrolümü kaybettiğimi gördü. Bu gece eve vücudumun nasıl titrediğini, onun ellerinde ne kadar yüksek sesle haykırdığımı hatırlayarak dönecek. Aynısını ondan kesinlikle almalıyım.

Kendini kanıtladı. Onu

geri almak istiyorum.

Adil olan bu. "Gel o

zaman.

ADAM

M Tüm vücudum sertleşiyor, aletim Natalie'nin küçük eline karşı sarsılıyor.

Burada banyoda hızlıca bir tane patlatma ihtimaliyle barıştım, ardından Tanrı bilir evde duşumun mahremiyetinde kaç tane patlatacağım, bu yüzden onun güzel, çıplak, *doygun* vücudunun üzerine boşalma hayali en serapların işkencesi.

"Sadece sikimi görmek istiyorsun," diye fısıldıyorum kulağına, sırf onu kızdırmak için. Garip bir şekilde ve sözsüz bir anlaşmayla, ne kadar iğrenç olursam, aramızdaki sıcaklık o kadar artıyor gibi görünüyor.

'Oh, lütfen. İsteseydim geçen gece aletini görebilirdim,' diyor ve bunun şaşkınlığıyla dirseklerimin üzerine kalkıyorum.

"Ne demek istiyorsun?

Bana kendini beğenmiş bir gülümseme atıyor, ama aslında altımda yatarken, kızarmış ve onu yanımda hiç görmediğim kadar rahatlamış bir halde görmek beni mest ediyor.

'Geçen gece odama geldiğini biliyorum. Uyandım ve sen derin uykudaydın, yanında bir sürü neşter ve pantolonunda Empire State Binası ile horluyordun.

Kahretsin. Hiçbir fikrim yoktu. Onu fena halde kızdıracak bir hareket olduğunu bildiğim için özür dilemek dilimin ucuna geliyor ama kendimi durduruyorum. O burada, değil mi?

"Peki sen ne düşündün? Onun yerine, hala yayılmış bacaklarının arasında dizlerimin üzerine çöküp elimi kemer tokama götürerek soruyorum. Zavallı sikim ağrıyan, sefil bir çubuk gibi ve gözleri ona yapışmış durumda.

"Glikoz seviyelerime fazlasıyla takıntılı, sınırları olmayan çılgın bir psikopat olduğun gerçeğinin ötesinde mi?" diye soruyor. Sanki benimle değil de aletimle konuşuyormuş gibi görünüyor.

"Her tarafıma hipoalerjenik yaptıktan sonra güvenliğiniz için endişelenmemin ötesinde, evet.

Kemerimi çözüyorum, kancamı ve gözümü açıyorum, fermuarımı açıyorum ve boxer külotumun içinden sikimi avuçluyorum. Açgözlü bakışları hiç değişmiyor. Kahretsin, bu harika hissettiriyor.

Ellerini başının arkasında kavuşturarak, "Üstüne mi çıksam yoksa seni yataktan mı itsem bilemedim," diyor. Altımdaki bu görüntüsü muhteşem ama verdiği yanıt beni şaşkın bir kahkaha atmaya itiyor.

Yani o zaman bile en azından fiziksel düzeyde ilgileniyordu. Tanrım, bu onu kızdırmış olmalı. Beni yere itme dürtüsüyle hareket etmediğine şaşırdım.

Gömleğimin kuyruklarını yukarı çekiyorum, boxer külotumun bel bandını aşağı itiyorum ve hassas sikimi patlamamış bir el bombasıymış gibi nazikçe çıkarıyorum ki dürüst olmak gerekirse, şu anda nasıl hissettiğim için kötü bir benzetme değil.

'Yani bakmadın mı? Küçük bir göz atmak istemedin mi?'

Görünüşe göre beni duyamayacak kadar elimin sert uzunluğumda yavaşça aşağı yukarı hareket edişini izlemekle meşgul. Ağzı açık kaldı, ki bu hiç yardımcı olmadı, çünkü dürüst olmak gerekirse, öne doğru eğilip her şeyi boğazına tıkmak istememe neden oldu.

"Yapabilirdin. Sola doğru eğilmeme ve komodinin üzerindeki kayganlaştırıcıdan biraz pompalamama yardımcı olması için tüm karın kaslarımı kullanıyorum. Yerime yerleşirken, sıcak, sert aletimin üzerindeki soğuk jelin verdiği duysal zevkle gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum. Natalie'nin amı kadar güzel bir yuva değil. Ya da kıcı. Ya da ağzı. Ama onun açgözlü, azgın küçük gözlerinin üzerimde olması neredeyse onun kadar iyi.

Neredeyse.

'O küçük ellerinden birini içeri sokup dokunabilirdin,' diye devam ediyorum, 'ya da sikimi çekip çıkarabilirdin. Buna uyanmak hoşuma giderdi.

"Bunu yapmamak için oldukça ikna edici bir nedene benziyor," diye karşılık veriyor, ama önümde kalçalarını eğişini kaçırmıyorum.

Benim onu istediğim kadar o da beni istiyor.

Onu görmezden geliyorum. "Acaba ellerini onun etrafında kapatabilir misin?" diye yüksek sesle düşünüyorum, kendi elim daha sert çalışıyor. Precum

şimdi yarığımdan ağlıyor ve görünüşe göre bunu fark eden tek kişi ben değilim, çünkü ona baktığımda dudaklarını yalıyordu.

"Kimse böbürleneni sevmez, Adam," demeyi başarıyor ama nefes nefese. Eminim kendini tekmeliyordur.

Sırıttıyorum ve öne doğru eğiliyorum, bir kolumu destekliyorum, böylece onun üzerinde gezinirken aletimi gerçekten serbest bırakabiliyorum. Ne yazık ki, performansım optik açıdan istediğimden daha az uzun sürecek. 'Eğer doğruysa daha az korkunç. Nereye gelebilirim?'

Yutkunuyor. "Göğüslerim. Karnım. Yüzüme *değil*, bunu hak etmedin. Ve eğer saçıma bulaşırsan seni öldürürüm.' Tanrım, onun böyle olmasına bayılıyorum. Gen'le konuştuğumda Natalie'nin uysal biri olduğu izlenimini edinmiştim, Ama bana karşı öyle değil. Hem de hiç. Eğer bu yönünü gösterdiği tek kişi bensem, o zaman şanslı bir adamım.

Mükemmel şakalarına rağmen, sadece onu görmek bile orgazmımın içime doğru fırlaması için yeterli, ateşli ve acil. Göğüslerinin üzerine boşalabileceğimi söyledi ve o kadar küçük, o kadar mükemmeller ki, bu pozisyonda neredeyse dümdüzler, narin meme uçları hala kıvrık ve gergin.

Bu başka hiçbir şeye benzemeyen bir davet.

Bitiş çizgisini geçtiğimde, övdüğüm o kontrol elimden kayıp gidiyor ve bedenimle yapamadığımı sözlerimle ona bırakıyorum.

"Tanrım, *çok güzelsin*. Bu muhteşem küçük göğüslerin her yerine boşalacağım, ama emin ol senin olmasını isterdim. siktiğim amcık. Parmaklarımla bile çok sıkıydı. Seni siktiğimde ne kadar dar olacağını hayal et. Bunu hiç düşündün mü? Düşündün mü? Bu siki almanın nasıl bir his olduğunu hayal ettin mi? Ne kadar dolu hissedeceğini?"

Eğer vücudu bir hayalse, yüzü de bir resim gibi, gözleri kocaman ve dudakları ayrık. Neredeyse benim kadar ağır nefes alıyor, çünkü ona doğru yaklaşan görüntümü ve sözlerimin pisliğini kavırıyor. Tanrı bilir benim için bağlanmış ve zaptedilmiş olsa ne kadar güzel görünürdü.

Ondan bu seviyede bir güven kazanmak aklımın alamayacağı bir ayrıcalık, bu yüzden onun yerine gözlerine, ağzına, göğüslerine, karnının yumuşak, esnek derisine odaklanıyorum ve içimdeki ihtiyaç vücudumu titretiyor, kafa derim terden diken diken oluyor ve karın kaslarım kasılıyor, Elimi olabildiğince şiddetli bir şekilde becerirken, vücudum en şaşırtıcı orgazmı yaşamaya hazırlanırken kanlı bir maraton koşuyormuşum gibi nefes nefese kalırken boynumdaki ve kollarımdaki damarlar kesinlikle patlıyor.

Bunu yaparken içime dolan sıcaklık, taşaklarımdan, damarlarımdan akan erimiş pekmez gibi. Sarsılıyorum, sarsılıyorum ve boşalıyorum, kalçalarına, karnına ve göğüslerine kalın beyaz ip üstüne ip atıyorum, ona olan şaşırtıcı arzusun kremsi kanıtıyla onu boyuyorum. Onu damgalarken ıslak şaplaqlarla birlikte nefes alışları kulaklarımda çınlıyor ve bu çok güzel.

Tükenene ve Natalie'yi tüm uyarılmışlığımla süsleyene kadar elime soktum ve soktum. "Tanrım," diyorum, yarattığıma bakarak. *"Siktir*.

Aletimi bırakıp parmak ucumla dölümle teninde şekiller çizerken şaşkın, nefessiz bir sessizlik içinde izliyor. Girdap gibi döndürüyorum. Önce esmer bir meme ucuna, sonra da diğerine sürüyorum, bu da onun usulca inlemesine neden oluyor. Keşke kendimi onun üstüne bırakabilsem ve dölüm aramızda yapış yapış dururken nefesini ciğerlerinden öpebilsem. Keşke onu yandaki mükemmel olduğunu bildiğim duşa sürükleyebilseydim.

Ama orgazm sonrası sersemliğimle bile biliyorum ki, burada zamanım kısıtlı.

Bütün gece ödünç zamanım vardı. Bu çalıntı bir andı, Natalie'yle başka bir varoluşa açılan kısacık bir geçitti.

Gözlerim onunkilere kayıyor ve onlarda huzur görüyorum. Memnuniyet. Henüz utanmadı. Akli başına gelmedi-

He

nüz Ve gözlerindeki nefreti tekrar görmeden önce onu bir taksiye bindirmeyi tercih ederim.

. "Hadi seni temizleyelim," diyorum, dölle kayganlaşmış parmak uçlarımı göğüs kemiğinden göbeğine doğru gezdirerek. 'Ve ben de

"Seni o korsenin içine nasıl geri sokacağıma dair ciddi bir yoruma ihtiyacım var.

Küçük kahkahası, esprim ne kadar kötü olursa olsun, şaka girişimimi takdir ettiğini gösteriyor.

Ama isteksizce bacaklarının arasından sıyrılıp bir bez aramak için yataktan çıkarken, çarşafların üzerinde bu şekilde uzanmış, her *tarafı benimle* kaplı olan ona son bir kez bakmaktan kendimi alamıyorum.

Yardım edemem ama hafızama kazırım.

NATALIE

W Anksiyete baş gösterdiğinde, meşgul olun. En azından benim yöntemim bu. Eğer bu sabah anksiyetem içimde bir girdapsa, o zaman ben de dönen bir dervişim, stüdyoda dönmelerini sağlayan o küçük kasırgalardan birinin içindeki bir çizgi film karakteri gibi vızıldıyorum. Üretken olmalarını sağlayan.

Saçma orgazmım yardımcı olmuş olmalı. Tanrı biliyor ya, Adam beni temizleyip kabarık bir bomoz giydirdiğinde sarsıntı-şaşkınlık- mutluluk sürdü, böylece tüm o kurdeleyi korsemeye geri örerken, içine adım atabileceğim kadar gevşek bir şekilde örtünecektim.

Beni dışarı çıkarıp siyah bir taksiye bindirirken ve taksiciye beni eve kadar götürmesi için talimat verirken önden ödeme yapmakta ısrar ettiğinde de buna katlandı.

Yanağıma bir öpücük kondurmadan önce neredeyse utangaç bir tavırla taksiye doğru eğildiğinde bu durum devam etti.

Eve döndüğümde aldığım duşa bile dayandı -kısa bir duştı, çünkü küçücük, köhne dairemdeki küçücük, köhne banyom buz gibiydi.

Ama bu sabah çok tuhaf bir ruh halindeyim. Dünden kalan tüm endişelerimin her zamankinden daha alaycı ve sinsi bir şekilde geri gelmesinin de bir faydası yok. Sanki Adam'la o odada geçirdiğim bir saat, barajı bir süreliğine tıkayan bir tıpaydı ve o tıpa çıkarıldığında, tufan en kötüsünü yapmak için bekliyordu.

Dün gece olanlarla ilgili gerçekten tuhaf hissetmemin de bir faydası yok. Bu kısmen utanç verici - kız arkadaşlarımın sarhoşken tek gecelik ilişkilerden sonra sayısız kez şikayet ettiği, zoraki ayıklığının beni çoğunlukla koruduğu türden bir suçluluk, *bunu nasıl yapabildim* utancı. Ne düşündüğüm, beni buna iten şeyin ne olduğu, söylediğim şeyleri söyleme cesaretini bana neyin verdiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Ona göğüslerime gelmesini söyledim, Tanrı aşkına!

Bu biraz da kırılganlık. Kendimi kırılgan, savunmasız ve biraz da titrek hissediyorum. Görünüşe göre Adam Wright en savunmasız anlarımın hepsini alıyor, seksi ve o kadar da seksi olmayan.

Ama bunun ne olmadığını bilecek kadar da kendimin farkındayım: pişmanlık. Çünkü ne zaman o odada olanları düşünmek için kendime izin versem, karnımın alt kısmında lezzetli, çırpınan bir sıkışma hissediyorum. O kadar gülünç derecede ateşliydi ki asla ama asla pişman olamam.

Adam'ın bacaklarımın arasından kapüşonlu, aç gözlerle bana baktığı anı beynime sonsuza dek kazınmış olabilir. Ve onun mümkün *ya da* tavsiye edilebilir görüldüğünden daha agresif bir şekilde mastürbasyon yaparkenki görüntüsü, günlerimin geri kalanında kafamda kira ödemededen yaşayacak. Tanrım, o şey çok büyüktü. Çok *kızgındı*.

Kendini kontrol edememesini sağladım ve o bir canavara dönüştü ve bu muhteşemdi. Tüm bunlar pişman olmayı oldukça zorlaştırıyor.

"Artık Loch Ness Canavarı'nın gerçek bir şey olduğunu biliyoruz," diye düşünüyor Evan. Sabahtan beri önden kesimli bir gece elbisesi için hazırladığı kağıt kalıbın son halini inceliyor. Carrie kalıptan memnun kaldığında onu dijital ortama aktaracak ve kadın bedenleri yelpazesinde çoğaltılması için derecelendirme ajansına gönderecek. Gerçek Haute Couture markaları her bir kalıbı sıfırdan üretme eğilimindedir, ancak bir demi-couture olarak biz en ikonik kalıplarımızı ve kesinlikle onların dayandığı "blokları" yeniden kullanıyoruz.

Ayrıca sabahtan beri Adam'ın penisine kafayı takmış durumda, bu da yararsız olduğu kadar sinir bozucu... ve bir o kadar da şaşırtıcı. Geceki ereksiyon durumu ilgisini çekmişti, bu yüzden Adam'ın dün gece tüm gücünü üzerime salmasının onu dayanılmaz hale getirmesi mantıklı geliyor.

"Mmm-hmm," diyorum dalgınca, gözlerim banka bakiyemizi gösteren tarayıcı penceresine yapışmış. Dehşet verici. Korkunç ötesi. Yarın Fransız değirmenlerimizden birine ödeme yapmam gerekiyor ki üç yüz metre uzunluğundaki

Sipariş ettiğimiz pahalı özel jakar, ancak bunun ödenmesi, web sitemizde bir bonanza hafta sonu geçirmediğimiz sürece önümüzdeki hafta maaş bordrosu için yeterli fon olmadığı anlamına gelecektir, ki bundan şüpheliyim.

Satışlar *yavaş seyrediyor*. Mevsim normallerinin dışında ılıman geçen Ekim ayında kimsenin yeni sezon koleksiyonlarını satın almadığı ve herkesin bir şey satın almak için Kara Cuma'yı beklediği Kasım ayının her zaman bir kayıp olduğu yılın o korkunç zamanı. Dünya ve karısı o zaman indirim yapacak ama biz yapmayacağız, çünkü hem sezon ortasında indirim yapmak markamızı iyi yansıtmıyor hem de müşterileri tam fiyattan alışveriş yapmamaları konusunda eğitiyor. Bu da kaçınılmaz olarak, yılın en büyük alışveriş hafta sonundan hiçbir cüzdan payı alamayacağımız anlamına geliyor.

İşte buradayız, tüm birikimim satılmamış envanterde duruyor, her zaman ama her zaman aleyhimize işleyen iğrenç bir nakit akışı modeli ve harika, çalışkan ekibime ödeme yapmak için yeterli fon yok ve tüm bunlar dün (daha doğrusu dünün *çoğu*) ve bu sabah boyunca içimde dolaşan endişeyi tam teşekkürlü bir paniğe, midemi iki elin ıslak bir bulaşık bezini sıkabileceği gibi büken bir paniğe dönüştürmeye yetiyor.

"Neden bu kadar umursamaz davrandığımı anlamıyorum," diyor Evan şimdi ve cevap vermeden önce dudaklarımı birbirine bastırıyorum çünkü ona bağırarak istediğim şey uygun ya da havalı değil. En iyi arkadaşlarımdan biri olabilir ama aynı zamanda benim çalışanım. Ben iş sahibiyim ve mali durumumuz benim sorunum, başkasının değil. Ne Evan ne Carrie ne de bir başkası her ay ödeme alamamaya ne kadar yaklaştıklarını asla bilemez.

Simya maaş çekimin her ay Gossamer'ın maaş günü gelmeden bir gün önce kişisel hesabıma ulaşmasının onlar ve benim için ne kadar tesadüf olduğunu asla bilemezler. Ve *kesinlikle* Gossamer'ın banka hesabına kendi Simya maaşımla ne kadar sık para yatırmak zorunda kaldığımı asla bilemezler. Ya da Alchemy'nin faturalarımı neredeyse kendi başına ödediğini, çünkü kendime işten küçük bir maaş ödeme planımın şu anda kategorik olarak bir seçenek olmadığını.

Bir noktada olacak, ancak her zaman ödenecek çok fazla fatura, fonları için yaygara koparan çok fazla taraf var - fabrikalar ve fabrikalar ve tabii ki bu stüdyo için ev sahibi. Paniği yönetilebilir bir seviyede tutmak için hiç bitmeyen bir tünelde koşturup duruyorum ve hem kendimden hem de herkesten şunu saklamak için çok ama çok çabaıyorum: güzel bir moda markası yönetme hayalim artık bir kâbusa dönüştü ve *bu tünelin ucunda en ufak bir ışık göremiyorum*. Artık göremiyorum.

Ancak bunların hiçbirini, daha büyük bir marka tarafından kolayca kapılabileceği gerçeğine rağmen çok sıkı çalışan ve bana çok sadık olan sevgili Evan'ıma söylemeyeceğim. Küçük bir markanın ona sağladığı özerklik için burada olduğunu iddia ediyor ama ben daha iyi biliyorum.

Bunların hiçbirini kendime de söylemeyeceğim. Bizi nelerin beklediğine dair hiçbir fikrim olmayabilir, ancak bu gerçeğe takılıp kalmak yapmam gerekeni yapmamı engelliyor: başımı öne eğmek ve her gün bir gün daha savaşmak için yaşamaya odaklanmak. Bir hafta daha. Başka bir maaş bordrosu yapmak için.

Bu yüzden sevgili arkadaşşıma bir gülümseme yapıştırıyorum ve gözlerimi ekranımdaki korkunç görüntüden ayırıyorum. "Kesinlikle bıkkın değilim," diye idare ediyorum. "Geçmişteki sicimle olmaz. Sadece yapılacaklar listesinin üstesinden gelmeye çalışıyorum.

Onunla birkaç dakika daha şakalaşmak için kendimi zorluyorum, çünkü Tanrı biliyor ki patronu sefil bir inek olmayı hak etmiyor. Ama alt katta kapı çaldığında ve o kapıyı açmaya gittiğinde, gözlerimin kapanmasına izin veriyorum. Gözyaşları orada. O kadar yakınlar ki kirpiklerim nemli. Tutmaktan tüm yüzüm ağrıyor. Yüzümün arkasında bir basınç kuyusu oluşuyor ve serbest kalmasına izin vermemek için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Yavaş, eşit nefes alıp vermeyi deniyorum. Belki vücudumu kendini düzenlemesi için kandırabilirim. Belki o banka bakiyesini nefesle uzaklaştırabilirim. Fabrikadan gelen fatura ekranımda yanıp sönüyor. Kumaşı göndermeden önce onlara ödeme onayı göndermemi bekliyorlar ve DHL'in kumaşı yarına kadar teslim almasını istiyorum. Eğer almazlarsa, fabrikadaki yerimizi kaybedeceğiz.

Ama çok yorgunum ve dün geceki maskaralıklarımın -her ne kadar lezzetli olsalar da- yardımcı olmadığını biliyorum. Sabah insanı olduğum halde gece geç saatlere kadar çalışmak yeterince zorken bir de iş yerimde soyunup sabahın birinde yatağa girmek çok daha zor. Kötü niyetli seksi zamanlar olmasa bile, mumu iki ucundan da yakıyorum ve mum oldukça işe yaramaz hissediyor. Yorgunluk beni daha az dirençli hale getiriyor, oysa bu işte toplayabileceğim her türlü dirence ihtiyacım var.

Gözyaşı kanalımdan yuvarlanıp burnumun kenarına düşüyor ve mükemmel makyajımı bozmamak için bir mendille dikkatlice siliyorum. Belki de gidip kendime parasını ödeyemeyeceğim lüks bir kahve ısmarlarım. Alacağım kafein bu yatırıma değecek. Elbette beni daha da gerginleştirecek ama aynı zamanda daha üretken olacağım ve bu kötü bir şey olamaz. Keşke sandalyemden kalkacak enerjiyi bulabilsem.

Kalkmak için enerjiye ihtiyacım olmadığı ortaya çıktı. Sadece büyük bir şoka ihtiyacım varmış. Çünkü ön kapıya çıkan dar merdiveni tırmanan iki çift ağır ayak sesiyle başımı kaldırıp Adam Wright'ın stüdyomda dikildiğini gördüğümde, sandalyeden bir roket gibi fırlıyorum.

ADAM

S o iyi değil. Ona baktığım anda belli oluyor.

Sikeyim.

Dün gece onu o şekilde zorlamamalıydım. Onu benimle birlikte bir odaya tıkacak ve pişman olduğu belli olan bir şey için tatlı dille ikna edecek kadar bencil olmamalıydım. Ama zihinsel olarak kendimi azarlarken bile, içgüdülerimi dinlediğim ve bugün onunla görüştüğüm için minnettarım. Çünkü beni görünce ayağa fırlayan kırmızı gözlü kadın, dün gece taksiye bindirdiğim orgazm sonrası kadın değil.

Bana kapıyı açan ve artık zarif bir kesici olduğunu bildiğim Evan, beni buraya almanın doğru bir şey olduğundan daha da az eminmiş gibi benden ona bakıyor. Onun bakışlarını görmezden gelip Natalie'ye doğru ilerliyorum ve köşedeki zanaatkar bir yerden aldığım iki latteden birini uzatıyorum. Tipik, gösterişli bir Soho kahvehanesiydi ama cennet gibi kokuyordu. Ne içtiği hakkında hiçbir fikrim yok ama bu güvenli bir bahis gibi görünüyordu.

Kabul ederken fincandan bana bakıyor ve parmaklarımız birbirine değiyor. "Bu bir latte," diyorum. "Umarım sorun olmaz.

Bu mükemmel. Ve burası benim en sevdiğim kahve dükkanı. Teşekkür ederim.'

"Mükemmel. Bir an birbirimize bakıyoruz. Kesinlikle ağlamaklı görünüyor, ki bunu kesinlikle kabul edemem, ama dar kot pantolonu ve siyah, dar kesim kazağıyla, kulaklarında küçük incilerle, parlak saçlarını arkaya toplamış, mükemmel bir şekilde parlıyor. Her zamanki gibi çok zarif, çok çarpıcı. Saçının tek bir teli bile yerinde değil ve makyajının kusursuz bir şekilde yapıldığı belli ama makyajının altında çok yorgun görünüyor.

"Seninle konuşabilir miyim? Boşta kalan elimi ceketimin cebine sokarak ve bakışlarımızı ayırarak etrafı kolaçan ediyorum. Yeterli büyüklükte ama kesinlikle devasa değil ve tekerlekli raylar alanın çoğunu kaplıyor. Rayların üzerinde, her biri kendi şeffaf plastik giysi poşetinde olan elbiseler asılı; arkalarında ise katlanmış giysilerin bulunduğu toplama kutuları görüyorum.

Görünüşe göre odanın sol tarafı desen kesimi, dikiş ve tasarım için kullanılırken sağ tarafı derme çatma bir depo. Sanırım kendi siparişlerini doğrudan buradan karşılıyorlar ki bu zahmetli bir iş ve muhtemelen Soho'nun en iyi gayrimenkulünün en iyi kullanımı değil, zira işin bu kısmı, metrekaresinin çok daha ucuz olduğu bir yerde üçüncü taraf bir sipariş karşılama merkezine yaptırılabilir. Buranın tamamını yenilemeleri ve ekstra alanı müşteriler için bir showroom olarak kullanmaları daha iyi olacaktır.

Natalie de etrafına bakınıyor, şüphesiz bir misafirimiz olduğunu ve iş arkadaşlarının benim aniden ortaya çıkmamla *çok* ilgili göründüklerini fark ediyor. "Evet. Elbette. Neden biz..." Sözüünü yarıda kesiyor.

Arkamda Evan ellerini çırpıyor. 'Gail, Carrie, erken bir öğle yemeğine ne dersiniz? Sana bir saat veririm tatlım,' diye ekliyor Natalie'ye.

"Otursana," diyor ve yorgun bir teslimiyetle kendi koltuğuna gömülüyor. Önerdiği gibi yapıyorum ve yakındaki masadan bir döner sandalyeyi ona bakacak şekilde çeviriyorum. Kahvemi bırakıp paltomu silktikten sonra -ki bu hareket onun gözlerinde anı gibi görünen bir ifadeyle bedenime bakmasına neden oluyor- karşısına oturuyorum. Gerçekten solgun görünüyor.

"Öğle yemeğine ihtiyacın var mı? Diğerleri gittikten sonra soruyorum. Kan şekeri seviyesine dikkat edip etmediğini sormanın en diplomatik yolu bu gibi geliyor bana ama yorgun bir göz devirmesine neden oluyor.

"Sanırım dün geceyle ilgili en sevdiğim şey, bir kez bile CGM'imi görmek istememendi.

Ahh. Ama doğrudan oraya gitmesi de ilginç. Kavurucu ilişkimizi görmezden gelip gelmeyeceğinden emin değildim.

"Benim hatam. Kahve fincanımı elime aldım. 'Görünüşe göre aklımda başka şeyler varmış. Ve sahip olduğum mükemmel anılara bakılırsa, dün geceyle ilgili *en sevdiğin* şeyin bu olduğunu tahmin edemezdin.

"Belki de ne düşündüğümü tahmin etmeye çalışmayı bırakmalısın," diye kızarak karşılık veriyor.

'Bu durumda daha fazla müdahaleyi hoş karşılayacağınızı sanmıyorum, ama içeri girdiğimde biraz üzgün görünüyordunuz. Uğradım çünkü olanlarla ilgili iyi olup olmadığını kontrol etmek istedim' - talihsiz bir kelime seçimi, ama oyunla ilerliyorum -'ve sen de *çok* pişman değildin.'

Tanrım, bu tam tersini itiraf etmesi için bir yalvarışa benziyor. Ne beklediğimden emin değilim - muhtemelen üzgün olduğunu açıkça inkar edecek ya da dilimin üzerinde orgazm olmasını ikinci kez düşünmediğini şiddetle protesto edecek.

Her zamanki gibi beni şaşırtıyor.

'Bunun dün geceyle hiçbir ilgisi yok. Sadece beni kötü bir zamanda yakaladın. Kahve fincanına bakıyor ve kapağını dikkatlice açıyor. Onu inceliyorum.

"İşle ilgili şeyler? Sanırım.

Bana bakmadan omuz silkiyor. "Ve sonra biraz.

Burada dikkatli davranıyorum. "Yani dün gece konusunda iyisin? Beklediğimden daha fazla pişmanlık duymuyor musun?

İç çekiyor. 'Her şey seninle ilgili değil, Adam, bu şok edici olsa da. Ama şu anda kendimi ne kadar utandırmam gerektiğinden çok daha büyük endişelerim var, bu yüzden dürüst olmak gerekirse beni kendi halime bırakmalısın.

"Biliyorsun," diye yavaşça başlıyorum, "lüks bir markayı yönetmenin inceliklerini senin gibi bilmiyorum, ama bu sektörde işlerin ne kadar acımasız olabileceğini biliyorum, bu yüzden eğer bu işi biraz bilen biriyle konuşmak istersen dinlemekten mutluluk duyarım.

Bu bana neşesiz bir kahkaha attırdı. "Evet, doğru. Eminim Omar Vega'nın evinde işler acımasızdır.

Onun güvenini kazanmak ve belki de ona yardım etme fırsatını elde etmek şu anda sağduyudan daha önemli.

"Çok zorlar. Omar'ın yaratıcı ve mali açıdan dizginlenmesi gerekiyor. Kendisi sadece Kreatif Direktör. Ne üreteceğine ve bunu yaparken ne kadar harcayacağına ilişkin kararları Finans Direktörü ve satış ekipleri tarafından yönlendiriliyor. Her sezon kaç elbise, kaç pantolon ve ceket tasarlayacağı kendisine söyleniyor. En çok hangi renklerin ticari olacağı söylenir.

"Söylemeye çalıştığım şey, onun sizden çok daha dar parametreler içinde hareket ettiği ve sadece bir şapka takmak zorunda olduğu. Siz ise hepsini takmak zorundasınız. CEO ve FD olmanın yanı sıra yaratıcısınız da. Zor bir durum. Bu yüzden lütfen etkilendiğimi ve sempati duyduğumu söylerken ne kadar samimi olduğumu bilin.

Açıkça söylemediğim şey, Vega'nın lanet olası bir sorumluluk sahibi, dengesiz bir kokainman olduğu ve Natalie'nin onun gibi bir adamın umabileceğinden çok daha fazla profesyonelliğe - disiplinden bahsetmiyorum bile - sahip olduğudur. Şu anda top oynuyor, ancak Vega'nın gözden çıkarılabilirlik algısı benimkinden ve yönetim ekibininkinden çok farklı.

Ayrıca şu anda akıllı başında tavsiyelerde bulunma yeteneğimin Natalie'nin ince ve solgun boynunun görüntüsü tarafından ciddi bir şekilde test edildiğini de söylemiyorum, düşük, şık topuzuyla mükemmel bir şekilde sergileniyor. Bırakın daha kutsal ve leziz yerleri, dün gece burnumu ve ağzımı o boyna gömmüş olmam bile bana mucizevi geliyor.

"Bunu söylediğiniz için teşekkür ederim. Sesi tam olarak huysuz değil ama kaba çıkıyor. Yine de tamamen

başından savmış sayılmaz. "Nakit akışı sorunları mı? İhtimal veriyorum.

Sertleşiyor, narin ellerini kahve fincanının etrafına sarıyor. "Az bile söyledim. "Ne kadar kötü olduğunu sorabilir miyim?

Sırlarından herhangi birine sahip olma hakkımı açıkça değerlendirdiği bir duraklama oluyor. Sonra iç çekerek teslim oluyor. 'Yarın ödemem gereken bir tedarikçi var. Yüklü bir fatura ve gelecek haftaki maaş bordrosu zor görünüyor.

Yüzümü buruşturuyorum. "Tamam. Sana kredi verecekler mi?"

"Şartları kabul etmiyorlar," diyor hemen. 'Bunu daha önce açıkça belirttiler. Ödemelerini almadan ya da en azından gönderildiğini kanıtlamadan kumaşı serbest bırakmamak gibi katı politikaları var.

"Son zamanlarda bunu değiştirip değiştiremeyeceklerini görmek için onları zorladınız mı?

"Hayır. Bir anlamı yok. Omuzları dünyanın yükünü taşıyormuş gibi yuvarlak ve bu beni öldürüyor. Burada dikkatli davranmalıyım. Bu konuda kendini çok yalnız hissediyor olmalı ama ben onun yardımını ya da acımasını isteyeceği biri değilim. Eminim bu fatura kafasında büyük bir yer kaplıyordur, ama bahse girerim on binden fazla değildir. Açıkçası, bu Gossamer'ın büyüklüğündeki bir şirket için hala büyük bir miktar, ama aynı zamanda şu anda bir çek yazabileceğim ve gözümü kırpmayacağım bir şey.

Sahip olduğumuz bu gerçeklikte böyle bir seçenek asla olmayacak. Bu yüzden ona bir sonraki en iyi şeyi vereceğim: tavsiye ve bakış açısı. "Bak. Öne doğru eğilip dirseklerimi kalçalarımdayıyorum, parmaklarımı dikleştiriyorum ve bakışlarımdan fazlasıyla keyif alıyorum.

ellerimin üzerinden yüzüme doğru fırçalıyor. 'Kartlarınızı masaya koyup sorarsanız neler yapmaya istekli olabileceklerine şaşıracaksınız. Eğer henüz farkında değilseniz, bu sektörde faturalarını ödeyemeyen tek kişinin siz olmadığınızı çok iyi anlamanız gerekiyor.

"Demek istediğim, tüm moda sektörü yarım yamalak işler üzerine kurulu ve herkes sürekli yalvarıp yakarıyor ve faturaların vadesi geldiğinde sessizliğe bürünüyor. Bu tam bir kabus. Nakit akışı modeli iğrenç ve siz ölçek ekonomisi ve kritik kitlesi olmayan küçük bir şirket olarak her zaman iki taraftan da sıkıştırılacaksınız.

"O zaman neden bu işe girdin?" diye soruyor.

'Sanırım seninle aynı sebepten. Güzel şeylerden hoşlanıyorum. Yıllarca teknoloji alanında çalıştıktan sonra bu benim kendime bir hediyem oldu. Şimdi de sizin gibi yetenekli vizyonerlerin bu vizyonlarını hayata geçirmelerine yardımcı oluyorum. Ama ben bir hayır kurumu değilim. Sektör verimsiz ve ben verimliliği severim. Vega ve sahip olduğum diğer markaların hepsi aynı merkezi işlevleri paylaşıyor - defter tutma, İK, bu tür şeyler. Bu, operasyonel verimliliklerini artırmada büyük bir etken. Ayrıca satın alma konusunda da bize daha fazla güç veriyor; tedarikçilerden daha iyi şartlar talep edebiliyoruz.

"Ve ben uzun vadeli bir oyun oynuyorum. Bu temel işler hiçbir zaman büyük marjlar sağlamayacak, ancak ürün genişletmeleri, lisans anlaşmaları ve bir yaşam tarzı markası oluşturabilecek her şeyle ilgileniyorum. Omar Vega, Pottery Barn ya da Ruggable ile işbirliği mi yapıyor? Beni heyecanlandıran *da bu*.

Biraz gülümsüyor ve umarım ona bu konuda yalnız olmadığını hatırlatmışımdır. Sektörün geri kalanı da onunla birlikte diz çökmüş durumda. Bu onun nakit akışı sıkıntısını ortadan kaldırmıyor.

"Bu beni de heyecanlandırıyor," diye itiraf ediyor. 'Baskı tasarımcımız çok yetenekli. Onun baskılarını ileride ev mobilyalarında görmeyi çok isterim. Ama bu faturayı ödeyemezsem böyle bir şey olmayacak.

Son hamle zamanı. Yakın geçmişte araya girmemden ne kadar nefret ettiğini açıkça belirtmişti. Benden hoşlanmıyor olabilir ama dün gecedен beri bana belli bir seviyede güvendiğini biliyorum ve aptal da değil. Ben kendi sektöründe nispeten yüksek performans gösteren markalardan oluşan bir portföye sahip başarılı bir adamım. Bu sıkışık durumdan kurtulmak için benden fikir almamak ya da uzmanlığımı kullanmamak için deli olmalı.

"Bana numaralarını göstermeye açıksan," diyorum ona, "birlikte inceleyebilir ve bir plan yapabiliriz. Asistanıma mesaj atıp önümüzdeki birkaç saatimi iptal etmesini sağlamam gerekiyor.

NATALIE

Adam kadar başarılı ve yetkin bir adamın benim rakamlarım olan araba kazasına bakması düşüncesi beni hasta ediyor. Kârzarar tablom benim için büyük bir utanç kaynağı - Gossamer'ı yönettiğim dört yıl boyunca başaramadıklarım konusunda kendimi yargılamam için sürekli, koşullu olarak biçimlendirilmiş bir uyarı. Kırmızı denizinin dehşeti her seferinde beni yeniden yıkıyor.

ne zaman açmaya cesaret etsem. Açmak bile midemi bulandırıyor.

Elbette yapıyorum, çünkü bu ölçekte bir inkâr profesyonellik dışıdır. Yine de, başarılarımın çetelesini tutan satır ve sütunlarla yüzleşmek işimin en zevksiz kısmı.

Ona bakarken parmaklarım dizüstü bilgisayarımın klavyesinin üzerinde geziniyor. Çok iyi olması da yardımcı olmuyor. Çok yakışıklı. Onu kapının önünde gördüğümde kendimi onun güzel siyah yün paltosunun içine sokabilirdim. Dokunmadan bile çift yüzlü kaşmir olduğunu biliyorum.

Bugün her zamanki üniformasının bir varyasyonunu giymiş: çelik grisi bir pantolon, boynu açık beyaz bir gömlek ve soluk gri merinos V yaka bir kazak. Sakalı tertemiz, sanki on iki saat uyumuş gibi görünüyor ve dalgalı saçları doğru miktarda ürünle geriye taranmış.

Açık renk gözleri, dolgun ağzı ve kocaman elleri hakkında beni konuşturmayın, çünkü onlar mükemmel. Ve dün gece üzerimdeydiler.

Hepsini.

Adam'la aramızda bir itme-çekme var. Elbette hepsi içsel olarak yönlendiriliyor, ancak ondan nefret etmek istemekle onu etkilemek istemek arasında hissettiğim çatışma yorucu. Bana öyle geliyor ki, onun merhametine sahip olmaktan daha kötü bir şey olamaz. Bu beni öldürür, biliyorum.

"Güzel değiller," diyorum şimdi ona. Numaralarım yanı.

"Spoiler uyarısı," diyor sessizce. 'Bana numaralarını gösterirsen kötü bir şey olmayacak. Gülmeyeceğim. Seni yargılamayacağım. Ama sana biraz yardımcı olabilirim. Seni durduran her neyse, buna izin verme. Bu korkunun diğer tarafında hiçbir şey yok, söz veriyorum. Kesinlikle hiçbir şey.'

Yani Adam Wright, Oprah'ın İngiliz küfürlü seksi erkek versiyonu. Mükemmel.

"Tamam," diyorum iç çekerek ve yürüttüğümüz nakit P&L'yi açıp dizüstü bilgisayarımı masanın üzerine kaydırıyorum ki o da görebilsin. Sandalyesini tam yanıma gelene kadar yaklaşıyor ve uzun parmaklarını kahve fincanının üzerine koyarak içeri bakıyor.

"Bu ne sıklıkla güncelleniyor?

"Muhasebecim tarafından haftalık olarak. Serbest çalışıyor.'

Başını sallıyor. "Kaleminiz ve bir parça kağıdınız var mı?

"Elbette. Büyük not defterimi açıp boş bir sayfa açıyorum ve bir kalemle birlikte ona uzatıyorum. Kaba kesik çizgiler çiziyor ve işe koyuluyor, üst tarafa yılları ve yan tarafa da temel ölçütleri karalıyor: gelir, brüt kar marjı, faaliyet kar marjı, net kar marjı, doldurmadan önce.

Huşu içinde izliyorum. Ben niceliksel olmaktan çok nitelikselim. Rakamlarla değil fikirlerle düşünürüm ve işimle ilgili metrikleri güçlü bir şekilde kavramak için çok çalışmış olsam da bu bana doğal gelmiyor. Ancak yanımdaki Bay Matematik Makinesi için öyle olduğu açık.

Sayfayı yırtıp yeni bir sayfa açıyor, aniden değil odaklanmış bir şekilde bana sorular yöneltiyor ama yine de beynimi zor durumda bırakarak paniklememe neden oluyor. Her koleksiyon için ortalama üretim maliyeti nedir? Yılda kaç koleksiyon yapıyoruz? Her koleksiyonda kaç damla var? Fotoğraf çekimi başına ortalama harcama? Ana pazarlama ve reklam platformlarımız nelerdir? Her sezonun ne kadarı tam fiyattan satılıyor? Ne kadar indirim yapıyoruz?

Ve bu, meslektaşlarımın neyse ki öğle yemeği için dışarıda kaldığı yarım saat boyunca devam ediyor. Adam ayrıca tipik bir üretim programı için nakit akışı zaman çizelgesini de çıkarıyor; önden yapmamız gereken harcamalardan ilk satışlarımızı ne zaman bekleyebileceğimize kadar.

Sonunda kalemi bıraktı ve koltuğuna geri oturdu. Doktorunun ölümcül olup olmadığını söylemesini bekleyen bir hasta gibi ona bakıyorum.

"Eee? Ne kadar kötü?"

Cevap vermeden önce uzun bir nefes üflüyor. "Bunu sıkılaştırmalısın. Üretim programının etrafına büyük bir daire çiziyor. 'Tedarikçileriniz ve stokçularınız tarafından kazıklanıyorsunuz. Bu hiç hoş değil. İsterseniz size bu konuda yardımcı olabilirim.

"Evet," diye itiraf ediyorum. 'Büyük perakendecilerden birkaçını stoklamaya başladığımızdan beri daha da kötü oldu. Şartları çok acımasız.

'Gerçekten de öyle. Ama bu zincirden sizin dışınızda herkes faydalanıyor. Tedarikçileriniz üzerinde daha fazla söz sahibi olacaksınız. Size daha iyi uyum sağlamaları için onları zorlamalısınız. Her birini arayın ve her şeyin ne kadar iyi gittiğini, büyük perakendeciler tarafından nasıl satın alındığınızı, ancak bunun işletme sermayesi gereksinimlerinizi değiştirdiğini ve bu heyecan verici geçişte sizinle ortak olabilecek tedarikçiler aradığınızı büyük bir oyunla anlatın.

Yüzüm şüphecililiğimi, hoşnutsuzluğumu gösteriyor olmalı. Haklı olduğunu biliyorum ama elimde değil. Karşı taraf Adam Wright olmadığı sürece, yüzleşmek benim en büyük korkum. Rahatsız edici konuşmalarda çok kötüyüm ve hem pazarlıkta hem de pazarlıkta eşit derecede işe yaramazım. Bir bok için pazarlık yapamam ve tüm tedarikçilerim ve stokçularım için güvenilir, profesyonel ve her şeyi kontrol altında tutan bir karşı taraf gibi görünmekten her zaman gurur duymuşumdur.

Ancak bu ortaklara elden ele gitmek beni korkutsa da, onun haklı olduğunu da biliyorum. Büyük rakiplerinin sahip olduğu kredi limitleri ve derin cepleri olmadan Gossamer, içinde boğulduğumuz bu nakit akışı modelinden kurtulamaz. Bu finansal bir bataklık.

"Bilmiyorum," diyorum, omurgasızlığım yüzünden kendimden nefret ederek. Telefonunu çıkardı. "Faturayı göster.

"Ne yapıyorsun? Talep ediyorum.

"Şartlarınızı yeniden görüşüyoruz. Ensenizde soluyan bu adamlarla başlayalım.'

Rahat olmadığımı anlattığını umduğum bir yüz ifadesi takınıyorum ve faturayı ekranıma getiriyorum. Dokuz bin doların biraz altında, ki bu benim dünyamda çok büyük bir para.

"Tamam," diyor. "Oradaki bağlantın kim?"

"Gui Mercier.

"Muhasebede mi?

"Hayır, o benim oradaki satış temsilcim.

"Gui'yi arayalım o zaman. Duraklıyor. "Ne zamandır onlardan alışveriş

yapıyorsun? Düşünüyorum. "En az üç yıldır.

"Hiç ödemenizi geciktirdiniz mi - hiç teslim almaya gücünüz yetmediği için mallarınız depoda durdu mu?

"Asla. Başımı sallıyorum.

"Mükemmel. Bunu izle.

NATALIE

Bir ayak bileğini diğer dizinin üzerine geçiriyor ve sandalyesinde arkasına yaslanıp bundan keyif alacakmış gibi sırtıyor. Onu ilgi ve önleyici ikinci el utanç karışımıyla izliyorum, çünkü söyleyeceklerinden şimdiden korkuyorum ve mecazi olarak aletini çıkarmasından çoktan tahrik oldum.

Gui ile bağlantı kurar kurmaz konuşmaya başlıyor.

"*Bonjour*, Gui. Ben Adam, Londra'daki Gossamer'dan arıyorum, Natalie'nin yeni Finans Müdürüyüm. Bugün Lyon'da hava nasıl?"

Gerçeklerden bu devasa sapma karşısında kaşlarımı kaldırıyorum ama o devam ediyor. 'Evet, burası da oldukça sefil. Ve teşekkür ederim, heyecanlıyım.

Bir duraklama, bu sırada ağzını sert bir çizgiye bastırıyor.

'O harika, katılıyorum. Çok yetenekli. Ve harika bir marka. İlgimi çekecek çok şey var. Kendimi tanıtmak ve aynı zamanda bizim tarafımızdan bir güncelleme paylaşmak için en değerli tedarikçilerimizi arıyorum. Beş dakikanız var mı?"

Başını sallayıp devam etmeden önce kısa bir sessizlik oluyor.

'Farkında mısınız bilmiyorum ama son zamanlarda toptan satış alanında bazı büyük başarılar elde ettik - Net à Porter bizi seçti ve bu bizi çok heyecanlandırdı.

Kaşlarımı çattım. Bunu ona kesinlikle söylemedim, bu da bizi kontrol ettiği anlamına geliyor.

'Evet, bu büyük bir kazanç ve Gossamer'ın teklifini geliştirmeye çok kararlılar. Onlar için bazı özel şeyler bile yapabiliriz.

Bu adam büyük, büyük bir palavracı.

"Ama açıkçası," diye devam ediyor sandalyesinde kayarak, "bu, tüm tedarik modelimizi ve nakit akışımızı tamamen yeniden değerlendirmemiz gerektiği anlamına geliyor. Natalie'den anladığım kadarıyla sizinle hala başladığımız zamanki şartlar altında çalışıyoruz, ancak Tissus de Pascal ile olan ilişkimizin o zamandan beri gerçekten sağlamlaştığını düşünmek istiyoruz.

"Güvenilir bir ortak olarak sizinle birlikte ilerlemeye kararlıyız, ancak modelimiz geliştikçe bizimle birlikte gelişebilecek ortaklar arıyoruz. Bir duraklama. "Bunu söylediğiniz için teşekkür ederim, çok anlamlı. Her neyse, ileriye dönük olarak net doksana daha yakın şartlar arıyoruz. Bu bize diğer uçtaki toptan müşterilerimizi ağırlamak için ihtiyaç duyduğumuz hareket alanını sağlayacaktır.

Adam beklerken çenem düşüyor, gergin ifadesi arama için benimsediği neşeli tonla çelişiyor. Gui'nin sesini belli belirsiz duyabiliyorum ama ne dediğini anlayamıyorum. Tissus de Pascal'ın bize doksana günlük kredi vermesine imkân yok. Kesinlikle sıfır.

Gui konuşurken benimle göz teması kuruyor ve dudaklarını yalıyor. Sonra tüm yüzü bir gülümsemeye dönüşüyor ve bu çok güzel bir an. Bir hayran gibi bakakalıyorum.

Anlıyorum. Hayır, tamamen. Bu çok mantıklı. Natalie'ye danışmam gerekecek ama net altmış işi yapabileceğimize eminim.

Onlarla bize *iki aylık* kredi mi almış? Vay anasını! Bu inanılmaz ötesi. Ben ona bakıyorum, o da parmağını tutuyor.

Yukarı.

"Teşekkürler dostum," diye devam ediyor. 'Desteyiniz için minnettarım, aynı fikirde olmak güzel bir duygu. Sanıyorum ki bu işi

Anladığım kadarıyla sevkiyat bu hafta yapılacak, değil mi?

Başını sallayana kadar nefesimi tutuyorum, sırtışı hiç değişmiyor. "Tamam, harika. Natalie'ye düzeltilmiş bir fatura gönderebilersen harika olur, sen de sevkiyat ağırlığını teyit ettikten sonra kurye için rezervasyon yaptırırız. Tamamdır. Seninle bağlantı kurduğumuz için çok mutluyum, Gui. İyi günler dilerim. Teşekkürler, *hoşça* kal."

"Aman Tanrım," diyorum aceleyle, aramayı bitirip telefonunu masama fırlatır fırlatmaz. 'Teşekkür ederim, teşekkür ederim. Altmış gün mü?! Bu delilik!

Beynim yarışıyor. Bütün hafta tepemde asılı duran koca balta yok olmadı ama ensemden kalktığı kesin.

"Şimdi bunu her bir tedarikçiye yapman gerekiyor," diyor bana parmağını sallayarak.

"Yapacağım," diyorum ona. "Bu kadar kolay pes ettiklerine inanmıyorum.

"Senin hayranın olduğuna dair belirgin bir izlenim edindim," diyor sertçe. 'Ama bu aynı zamanda sizin ve ilişkinizi şimdiye kadar nasıl yürüttüğünüzün de bir fonksiyonu. Kâr-zarar hesabınızı göremiyor. Sizi bildikleriyle yargılıyor ve daha önce sizden şüphe etmesi için ona hiç neden vermediniz, şimdi neden başlasın ki? Önemli olan, kredi süresi dolduğunda parayla birlikte iyi gelmek olacaktır.

"Yapacağım," diyorum tekrar. 'Bu adamlarla bir hareket alanı olduğunu bile bilmiyordum.

'Bu sektördeki herkes alabildiğini alır, ama genellikle iyi insanlardır da. Ve istemekten asla zarar gelmez. Sadece iyi tarafı vardır. Tereddüt ediyor ve isteksizce de olsa kendini ayağa kaldırıyor. "Uzun vadeli konular ve modelinizi ölçeklendirme için nasıl optimize edeceğiniz hakkında konuşmak isterseniz, memnuniyetle yaparım.

Ben de ayağa kalkıyorum ve sonra yüz yüze geliyoruz, yüzüm onunkine doğru eğiliyor. 'Yeterince şey yaptın. Bu senin maaş derecenin çok altında.

"Saçmalık," diyor. 'Hoşuma gitti. İlginç buluyorum ve markanızı buna değeceğini bilecek kadar yakından inceledim. Markanızın potansiyeli ile finansal sağlığının çok farklı olduğunu her zaman hatırlayın. Birincisini ikincisine göre değerlendirmeyin.

Başımı sallıyorum, garip bir şekilde duygulanıyorum. Çok nazikti. Tek bir telefon görüşmesiyle üzerimdeki baskıyı hafifletti ve bana boşa harcamamaya kararlı olduğum bir nefes aldırdı.

"Yapmayacağım.

Telefonunu cebine koyuyor ve ellerini omuzlarıma koyup kollarımın üst kısmından aşağıya doğru kaydırıyor. Bir kez daha, hoşlanmamam gereken bu güzel adam bana görüldüğümü, önemsendiğimi ve değer verildiğimi hissettirdi. Yüzüne bakıyorum. Gerçeği bilip de ona söyleyemem.

"Senden nefret etmiyorum, biliyorsun. Gerçekten nefret etmiyorum.'

Bir fısıltıdan biraz daha fazlası, ama parmakları kollarımda esniyor, sonra bir elini boynumun arkasına kaydırıyor, o kadar hafif okşuyor ki tüylerim diken diken oluyor.

"Bunu duyduğuma çok sevindim," diyor huysuzca. Boynumu okşarken ayakta durup birbirimize bakıyoruz ve yüzümde bir cevap aradığı izlenimine kapılıyorum. Bulmuş olmalı, çünkü yüzünü eğiyor, mükemmel ağzı benimkinin üzerine kapanıyor.

Öpücüğü aynı anda hem yumuşak hem de sert. Soruyor ve anlatıyor; yalvarıyor ve yağmalıyor ve hepsi, dudakları ve dili ve nefesi ve dişleri ve parmakları, sihir dokuyor ve bedenimi ve ruhumu döndürüyor, ta ki ben bir his ve duygu kasırgasına dönüşene kadar ve hangi yolun yukarı olduğunu bilmiyorum.

Yine de kollarının benimle dolu olduğunu ve öpücüğünün *kasıtlı* olduğunu biliyorum ve günün ortasında pis stüdyomda rastgele bir pencereye sahipken ona aşırı doz vermezsem ağlayan bir utanç olacağını biliyorum.

Ben de öyle yapıyorum.

Ellerimi merinos giysili kollarından yukarı ve geniş omuzlarına doğru sürüklüyorum ve parmaklarımı saçlarına doluyorum ve dudaklarımı, dilimi onunkine doğru kaydırıyorum, gerçek zamanlı olarak karnıma karşı sertleştiğini hissettiğimde hayret ediyorum. Dün gece çok daha fazlasını görmüştüm elbette, o canavar sakin ne kadar öfkeli, ne kadar aç olabileceğini en ön sıradan izlemiştim ama bu bir şekilde farklıydı.

Eğer dün gece her birimizin diğerini geri alma ihtiyacını bir silah gibi kullandığı bir savaş gibiyse, o zaman bu en ateşli ateşkes türüdür, dans eden dillerimiz beyaz bayraklar, dolaşan parmaklarımız zeytin dalları, karşılıklı teslimiyetimiz her yırtık nefesle daha da belirginleşiyor.

Öpüşmenin ne kadar sürdüğünü söyleyemem. Sonsuz ve çok kısa, Adam'ın ağzımdan dikkatlice çekildiği ve dudaklarını saçlarıma yerleştirdiği an en ezici çözülme. Yüzümü gömleğine, kazağına gömüyorum, nefesim kesiliyor, ellerim sırtının görkemli düzlemlerinde geziniyor.

Söyleyebileceğim binlerce şey, dile getirebileceğim binlerce düşünce var ve hepsi de şu anki durum karşısında birbirleri kadar gereksiz görünüyor

Bu.

"Bu akşam çalışıyor musun?" diye mırıldanıyor saçlarıma, kolları etrafımda bir kafesten çok bir koza gibi.

Onayımı mırıldanıyorum.

"İşin bittiğinde uğrarsam," diye soruyor duraksayarak, "bu gece benimle eve gelir misin? Beni bırakıyor ve bir adım geri çekiliyor, böylece o berrak, soluk mavi bakışlarıyla beni yakalayabiliyor. "Yapamam, seninle ilerlemek istiyorum ama önce söylemem gereken çok şey olduğunun farkındayım. Sana göstermek istediğim bazı şeyler var.

ADAM

TBazı şeyleri halının altına süpürmek, canavarları dolaba kilitlemek ve orada kalmalarını ummak için zamanlar vardır. Ve ilerlemenin tek yolunun içinden geçmek olduğu, en korkunç yüzleşmelerin en büyük kutsamaları getirebileceği zamanlar da vardır.

Bugün o telefon görüşmesiyle Natalie'ye bunu küçük ölçekte de olsa kanıtladığımı düşünmek istiyorum. Korkunun diğer tarafında ödül olasılığı dışında hiçbir şeyin yatmadığını gösterdim.

Ve kendi tavsiyemi dinlememin zamanı geldi, çünkü onunla geçirdiğim bu anların birer hediye olduğunun bilincindeyim. Şaşırtıcı bir kimyaya bakış, umuyorum ki daha fazlası olabilir, ama şu anki halimizle değil. Açıkçası şu ana kadar ona yapmama izin verdiği şeyler beni şaşkına çevirdi, ancak onunla daha fazla ilerlemek istiyorsam, göğsüme yakın tuttuğum o eli tutmam ve masadaki her kartı ortaya koymam gerekiyor.

Onunla en ufak bir geleceğe bile sahip olmak istiyorsam, geçmişime en parlak, en gözü kara ışıkları tutmam gerekiyor. Tek tesellim, benim hakkımda şu anda düşündüğünden daha kötü bir şey düşünemeyecek olması.

Vardiyasının bitmesine on dakika kala Alchemy'ye gittiğimde, iki adamın onunla sohbet ettiğini hemen fark ediyorum. Tipik finans kankaları ve gülümsemesi kibar ve profesyonel olmasına rağmen, bu umut dolu gözlere zorlanmış gibi görünüyor. Beni fark ettiğinde, yüzü memnuniyetin ötesinde bir ölçüde aydınlanıyor ve bana bundan sonra yapacağım şey için güven veriyor.

Bu da koridorda ilerlemek, iki adamın yanından geçmek, kürsünün üzerine eğilmek ve onu dudaklarından öpmek, elimi boynuna dolayarak *MİNE - BACK OFF* yazmasını umduğum bir işaret vermek.

"Merhaba," diye mırıldanıyorum onu bıraktığımda.

"Merhaba," diye şaşkınca karşılık veriyor. Parmak uçlarını ağzına götürüyor ama Dangalak Bir ve Dangalak İki daha uygun bir fetih arayışıyla koridorda takırdarken gülümsemesini gizleyemiyor.

Bal'dan yemeğimizi kütüphaneye koymasını istedim. Natalie'nin buraya son gelişinde bu odadan hoşlandığı izlenimine kapıldım ve çoraplı ayaklarıyla içeri girdiğinde mutlu bir şekilde iç çekmesi bunu doğruluyor. Gece soğuk, ama çekilmiş perdeler ve kitap raflarının üzerine altın gölgeler düşüren ateş sayesinde burası harika bir şekilde rahat. Evde zamanımın çoğunu yatak odamda ya da çalışma odamda geçiriyorum ama burası evdeki en sevdiğim oda.

"Dur tahmin edeyim," diyor. Sehpanın üzerindeki yemek tepsisine bakıyor ama geçen sefer sergilediği kızgınlıktan eser yok. "Yüksek protein ve yavaş salınlı karbonhidrat mı?

"Tamamdır. Ellerimi beline doluyor ve onu kendime doğru çekiyorum. 'Kartlarımı doğru oynarsam daha sonra biraz kardiyo olabilir,' diye kulağına doğru mırıldanıyorum. "Şansın varken yakıt ikmali yapmak en iyisi.

Gülüşü müzik gibi. "Bu doğru mu?

Parmaklarım sırtının küçük kısmında esniyor. Bu noktaya bağımlılığım artıyor. 'Öyle ya da tepelere doğru koşacaksın. Her iki durumda da enerjine ihtiyacın olacak.

Geri çekiliyor, aniden ciddileşiyor. İkimiz de bu konuşmanın yapılması gerektiğini biliyoruz. Resmin tamamını bilmeden zaten sahip olduğundan daha fazla inanç sıçraması yapmasını bekleyemem ve buna kendim için ihtiyacım olduğunun farkındayım. Eğer libido dolu birkaç ilişkiden daha fazlasını yaşayacaksak, iyi ya da kötü, gerçek beni tanımasına ihtiyacım var.

Stephen'a saldırmam, Alchemy'de beni ilk gördüğünden beri odadaki fil oldu ve bazı davranışlarımın beni bugün olduğum adam olarak görmesini sağladığını düşünmek istesem de, tüm hayat yolculuğumu ve Natalie'nin şimdiye kadar benimle ilgili algısını tanımlayan bölümü görmezden gelemem.

Onu yumuşak bir örtünün altında kanepeye yatırana ve mutlu bir şekilde chia tohumlu puding kâsesinin içindekileri ağzına atana kadar bekliyorum, sonra iş kitaplarımın altındaki dolaptan büyük deri ciltli kutuyu çıkarıyorum. Kutuya bakıyor, kaşları soru sorar gibi kalkık.

"Tüm bunlar çok ciddi hissettiriyor.

"Durum ciddi. Yanına oturdum ve kutuyu sehpanın üzerine koydum. "Kardeşine yaptığım şey hayatımda yaptığım en kötü şeydi, buna şüphe yok ve senin ya da ailenin beni affetmesini asla beklemiyorum. Ama eğer dinlemeye hazırsan sana biraz daha fazla bilgi vermek istiyorum.

"Neden?" Hiçbir şeyin benim eylemlerimi haklı çıkaramayacağını açıkça söylemiyor ki bunu takdir ediyorum. Yüzü meraklı ama orada bir yargılama göremiyorum.

"Kısmen bencil nedenlerden dolayı. Belki de *esasen* bencilce nedenlerden dolayıdır. Sana ilerlemek istediğimi söyledim ama açık bir kitap olmadığım sürece bunu kabul etmeni bekleyemem. Ama aynı zamanda bir karar vermeden önce tüm gerçekleri bilmeni istiyorum.

"Tamam," diye fısıldıyor, kaşık pudinginin üzerinde asılı.

'Solgun görünüyorsun. Yemeye devam et.

Gözlerini deviriyor ama savaşılarını seçtiğinden şüpheleniyorum çünkü bir kaşık dolusu daha chia tohumu alıyor. Kanepede mümkün olduğunca yüzüm ona dönük olacak şekilde vücudumu döndürüyorum.

'Okulda kardeşinize sataştım, bunu inkar etmeyeceğim. Bir sürü çocuğa sataştım.'

Neredeyse fark edilmeyecek şekilde irkiliyor ve son yirmi yılda geliştirdiğim tüm disiplini kullanarak ona ulaşmak yerine yargılamak için hak ettiği alanı ona veriyorum.

Devam ediyorum. "Okulda tam bir pisliktim. Mutsuzdum ve sıkılmışım, öğretmenlerin çoğu beni silmişti ve evde işler... gerçekten zordu. Elimi kutunun kapağına koydum. "Ama eğer sorun olmazsa, size o zamanki ruh halimi göstermek istiyorum. Dürüst olmak gerekirse, saldırının kendisini bile zar zor hatırlıyorum. Bilmeniz gereken şey, *bunun* kardeşinizi dövmemden beş gün önce gerçekleştiği.

Başlıyorum.

Bu dünya için çok genç, çok saf ve çok kısa olan bir ruhun mabedinin kapağını kaldırırken ağzım kurudu. Benimle ağlar ve benimle gülerdi. Bana sımsıkı sarılır ve ıslıl ıslıl gülümserdi; anısı göz kamaştırıcı olsa da bedeni tozdan ibaret. Yirmi yıl sonra bile, bu gerçeği en yakıcı acı olarak, beni hayrete düşürecek kadar büyük bir boşluk olarak hissetmekten asla vazgeçmeyeceğim.

Bu kutuyu açacak kadar cesur olduğumda kendimi bir arada tutmak için çaba sarf ediyorum ve Ellen'in anısının masumiyetinin bu kadar korkunç, bu kadar utanç verici bir olayla ayrılmaz bir şekilde bağlantılı olmasından nefret ediyorum. O gün onu lekeledim ve şeytanlarımın kendi ailemizin çok ötesindeki hayatları etkileyen vahşetleri harekete geçirmesine izin verdim ve o kadar utaniyorum ki bunu asla unutmayacağım.

Hatıra eşyaları ve fotoğraf albümleri yığınının en üstünde, her zaman olduğu gibi, Ellen'in cenaze töreninden kalma bir servis talimatı var. Düşük kaliteli siyah-beyaz bir fotokopi, boktan bir kağıda basılmış ve kitapçık yapmak için ikiye katlanmış. Ama ön yüzündeki fotoğraf, bir okul fotoğrafı, en sevdiklerimden biri. Annem o gün saçını yapacak kadar ayıktı ve Fransız örgüleriyle çok güzeldi. Uçlarında küçük fiyonklar bile vardı. Çıktıda göremiyorsunuz ama eşofmanına uyması için kırmızıydılar.

Ama beni etkileyen onun gülümsemesi. Çok parlak. Çok güven verici. Sayfadan yayılan güveni görebiliyorsunuz. Her zaman ağabeyinin onun yanında olacağına, ona göz kulak olacağına, seviyelerini izleyeceğine ve o çok küçükken, çok savunmasızken ona göz kulak olacağına inancı vardı.

Ve onu hayal kırıklığına uğrattım.

NATALIE

Adam'ın bana uzattığı katlanmış ince kâğıt parçasını alabilmek için pudingimi bırakıyorum. Kâğıdın ön yüzüne göz gezdirirken, beynim sanki pekmezin içinde ilerliyor, o kadar yavaş bir şekilde parçaları bir araya getiriyorum ki.

Tören düzeni.

Şu anda meleklerle birlikte olan 10 yaşındaki Ellen Grace Wright'ın anısına.

Ön yüzünde, tertemiz, sarı saçlı, kocaman gülümseyen ve benim eski okul üniformam olduğuna yemin ettiğim güzel bir kızın gr e n l i siyah-beyaz resmi okul fotoğrafı var.

Tarihe baktım.

Aman Tanrım.

Aman Tanrım. Hayır,

hayır, hayır, hayır.

Başımı kaldırdım. Adam kağıda bakıyor, yüzü keder, inançsızlık ve Tanrı bilir daha nelerle buruşmuş. "Hayır. Ses tonum yalvarırcasına. Bu doğru olamaz, lütfen Tanrım, hayır. Bu çok fazla, çok korkunç.

"Küçük kız kardeşim" -boğazını temizliyor, yıkılmışlığı sesinden belli oluyor- "ben kendimi kaybetmeden beş gün önce uykusunda öldü. Duraklıyor. "Kötü bir hipo vardı ve komaya girdi ve...

Aman Tanrım. Aman Tanrım. Bir elimle ağzımı kapatıyorum, çünkü dayanamıyorum. Beynim düşüncelerden oluşan bir kasırğa gibi. Beni her beslemeye çalıştığında, seviyelerimi kontrol etmeye çalıştığında, tam bir sürtük oldum. Onun zorba bir baş belası olduğunu düşünüyordum. Tanrı aşkına, onun önünde hipoalerjenik oldum! Olayın yarattığı sisin içinde bile, kendime geldiğimde ne kadar üzgün olduğunu fark ettim.

Küçük kız kardeşini kaybetti.

Ve kardeşime saldırdığında, beş gün sonraydı.

Battaniyeyi çekip çıkarıyorum ve ona doğru sürünüyorum, başımı boynuna gömüyorum ve sanki tüm o kederi, dehşeti ve pişmanlığı sıkıp atabilecekmişim gibi kollarımı olabildiğince sıkı sarıyorum. Gözyaşları anında akıyor.

"Çok üzgünüm," diyorum tenine karşı. "Çok üzgünüm *amina* koyayım. Sorumsuz kan şekeri yönetimim ve nankörlüğüm için olduğu kadar onun yaşadığı akıl almaz kayıp için de özür diliyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor, kollarını bana dolayarak. Birkaç dakika bu şekilde kaldık, ben ona karşı sessizce ağlıyordum, ta ki ben kalkıp kalçalarının üzerine oturana kadar.

"Bana ne olduğunu anlatmak ister misin?"

Sanki kendi kendine bunu yapabileceğini söylüyormuş gibi hafifçe başını sallıyor. "Annem alkolikti. Muhtemelen hala da öyle. Pek görüşmüyoruz. Babam kıcını yırtarak çalışırdı, genellikle gece vardiyalarında. Ellen altı ya da yedi yaşındayken tip 1'e yakalandı. Benden sekiz yaş küçüktü ve ben de en büyükleriydim, Quinn adında bir kız kardeşim daha vardı. Ama bakıcı rolünü ben üstlendim çünkü annem bunu yapabilecek durumda değildi. Annem ve onunla birlikte doktor randevularına gittim, öğretmenleriyle bu konuda konuştum ve okulda olmadığı zamanlarda çoğu zaman ona ben baktım. Her sabah saat ikiye alarm kurdum, böylece ona iğne ucu testi yapabiliyordum. Bu CGM'lerden, entegre pompalardan ve tüm bu şeylerden önceydi tabii ki.

"Tanrım," diye mırıldandım. O günleri çok iyi hatırlıyorum. Aradaki fark, diyabetimi en büyük öncelikleri olarak gören ve bana sonsuz bir sevgi ve yorulmak bilmeyen bir bağlılıkla bakan iki ebeveynimin olmasıydı.

Küçük Ellen Wright'ın bunu ona sağlayabilecek bir yetişkini yoktu, sadece kendisi de hala çocuk olan sevgi dolu bir erkek kardeşi vardı. 'Evet, iniş çıkışlarımız oldu ama üstesinden geldik. Ama' -bir an için gözlerini kapattı- 'yeni bir kız arkadaşım vardı ve ailesi bir gece evde değildi, biz de bir plan yaptık, ben onda kalacaktım. Ellen'ı bırakacağım için çok endişelendiğimi hatırlıyorum ama annem bütün hafta kuru kalmıştı ve iyi olacağına yemin etmişti. Annemlere gitmeden önce Ellen'ı besledim ve test ettim.

Kız arkadaşın.

"Annem ben ayrıldığımda iyiydi. Gece yarısı kontrol edebilmesi için yatağının başucuna alarmı kurmuştum ama içki içti.

iki şişe şarap içip sızdı ve bilmiyorum. Alarının çalmadığına yemin ediyor ama ben yüzde doksan dokuz eminim ki uykusunda kapattı.

Dehşet içinde ona bakıyorum.

"Ve kız kardeşim hiç uyanmadı," diye bitiriyor sözlerini, beni iliklerime kadar ürperten bir tür sessiz sonlulukla, sanki hâlâ bir şekilde hikâyesinin mutlu bir yöne evrileceğini bekliyormuşum gibi.

Yaşadığım dehşet karşısında gözlerimi kapatıyorum. Onu kimin bulduğunu, Adam'ın bu darbeyi nasıl aldığını bilmek istemiyorum. İçinde çok fazla acı olmalı, bununla nasıl yaşadığına dair hiçbir fikrim yok. Böyle bir kaybın ağırlığıyla hayatına nasıl devam ediyor.

Ama biliyor ve biliyor ve ihtiyacı olan son şey, yaşadıklarını düşünmek bile başa çıkılamayacak kadar ağır geldiği için beni bırakıp gitmem. Bu yüzden gözlerimi açıyorum ve kendimi Ellen'ın mutlu küçük yüzüne tekrar bakmaya zorluyorum.

Sindirilmesi gereken duygusal bir tsunami, ama bana öyle geliyor ki suçluluk duygusu Adam için en kötü kısım olmalı. Pişmanlık. Keşkeler. Ve oğlu biraz stres atıp yeni bir ilişki keşfederken kızını tek bir gece hayatta tutacağına güvenemediği lanet annesine duyduğu öfke.

Tüm bunlar midemi bulandırıyor.

"Buna dayanamıyorum," diyorum şimdi ona, yüzünü ellerimin arasına alarak. Bu korkunç bir şey. Zavallı küçük şey. Ve zavallı sen. Bunların hiçbiri senin suçun değildi.

Yine de öyleydi. Lisa'da kalmaya hiç gitmemeliydim. Ellen'ın güvenebileceği tek kişi bendim ve orada değildim ve ben sadece...' Sözüünü kesiyor. "Lanet olası bir karar verdim ve sırf sikimi ıslatmak istediğim için öldü.

"Böyle düşünemezsin," diye yalvarıyorum. "Umarım bunun kesinlikle senin hatan olmadığını söyleyen ilk kişi ben olmam.

Omuz silkiyor. Yüzü kederli. Onu tanıdığım kısa süre içinde hiç bu kadar yenilmiş görmemiştim. 'Kimin hatası olduğu önemli değil, çünkü benim orada olmamamın doğrudan bir sonucu olarak öldü. Yani her şekilde kesebilirsiniz ama ben orada değildim ve o öldü. Her neyse, daha da kötüleşiyor.

Kendimi daha fazla dehşete hazırlıyorum ve o devam ediyor. "Ellen'ın ölmesinden daha kötü değil tabii ki. Hiçbir şey bunun üstesinden gelemez. Ama babam işten eve döndüğünde onu bulmuş. Annem hâlâ baygındı. Lisa'nın evinden doğruca okula gideceğim ve babamın da Ellen'ı okula hazırlayacağı konusunda anlaşmıştık.

"Bunun üzerine dokuz-dokuz-dokuz'u aradı ve polisler ambulansla birlikte geldiler. Görünüşe göre annemin durumunun kötü olduğu belliydi, bu yüzden nefes testi yaptılar ve Ellen'ın öldüğü açıklandıktan sonra annemi ihmal ve kasıtsız adam öldürme suçlarından tutukladılar.

"Güzel," diye mırıldanıyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

'Öyle diyorsunuz ama o nezaretteydi ve cenazeyi kaçırdı. Sosyal hizmetler üzerimize çullanmıştı, on sekiz yaşındaydım, yani sorun yoktu ama Quinn'i koruyucu aileye vermekten bahsediyorlardı. Babam mahvolmuştu, o da kendini suçluyordu. Ama dürüst olmak gerekirse, Quinn'in normal bir çocukluk geçirmesi için en iyi şansı bendim, ta ki...'

Durur ve alt dudağını dişlerinin arasına alır.

"Kendini tutuklatana kadar," diye bitiriyorum inanmaz bir kahkaha atarak, çünkü lanet olsun. Bu saçmalığı uyduramazsın.

NATALIE

H Beni nazikçe üzerinden kaldırıp yanına yerleştiriyor. O boşta eliyle kutuyu karıştırırken ben kolunun sıcak desteğine kıvrılıyorum. İki hafta önce bana sorsalardı, Adam Wright'ın aklıma gelebilecek en şeytani, en ahlaksız adamlardan biri olduğunu söylerdim.

Şimdi, kardeşime nasıl davrandığına rağmen, onun en dürüst, sadık, güvenilir biri olduğu konusunda tehlikeli bir şekilde şüpheleniyorum.

"Sanırım daha önce de söyledim ama her şey biraz bulanıktı," diyor ve Ellen'in orijinal renkli fotoğrafını çıkarıp bana uzatıyor. Kahverengi ve altın rengi karton çerçeveli, tipik profesyonel okul fotoğraflarından biri. Sıksa bir kızdı ama sağlıklı görünüyordu, koyu sarı saçları ve muhteşem bir sırtışı vardı. Ön dişleri hala yüzüne göre çok büyük görünüyor ve kesici dişleri eksik.

"Çok güzel bir kızdı," diye mırıldanıyorum. "Kaçınıcı sınıftaydı, ne zaman..."

"Beşinci sınıfta," diye cevap veriyor dalgınca.

"Stephen yaralandığında ben üçüncü sınıftaydım. Yani St Benedict'te benden birkaç yıl önde olmalı. Neyse, özür dilerim. Ne diyordunuz?"

"Evet." Ağır ağır iç geçiriyor, yanıma kayıyor, kolu hâlâ bana kenetlenmiş durumda. "Kardeşin hakkında.

Bu çok garip bir şey. Birdenbire, Stephen'a verdiği korkunç zarar bu hikayenin en önemsiz parçasıymış gibi hissettiriyor ki bu çok saçma. Ancak o sonbaharda yaşananları çevreleyen trajedi, Stephen'ın aldığı yaralardan çok daha büyük, hazmedilmesi çok daha zor geliyor.

Elimi kalçasına koyuyorum ve orada tutuyorum, umarım yargılamak için değil anlamak için burada olduğumu gösteren sessiz bir işarettir.

"Cenazeden birkaç gün sonraydı," diyor. "Annem hapisteydi. Babam işten mazeret izni almıştı, sağ olsun ama berbat durumdaydı. Quinn okula gitmeyi reddediyordu ama ben hemen geri döndüm. O lanet evde takılmamın imkanı yoktu. Lisa'yı görmezden geliyordum, Ellen'i yüzüstü bırakan herkese öfkeliydim; anneme, bu kadar zayıf olduğu için sisteme, Ellen'in tehlikede olduğunu fark etmediği için sisteme ve en başta da kendime.

"Kardeşin beni kızdırdı, yalan söylemeyeceğim. O mızımız küçük bir boktu, her zaman üzgündü ve geri kalanımıza tepeden bakıyordu ve beni yanlış yola sürükledi. Berbat durumdaydım ve onun gibi insanlar beni kızdırıyordu. Yani, şikayet edecek neyi vardı ki?"

Görünüşe göre pek değil. Stephen ve ben o saldırıdan önceki bir yıl boyunca kendi sorunlarımızı yaşadık. Görece yoksulluğa ani ve istenmeyen geçişimiz, o zamana kadar hayatlarımızın belirleyici anıydı. Adam onu dövmeden önce bile, yoğun ve içe dönük bir çocuk olarak yeni okulunda ne kadar mutsuz olduğunu şimdi biliyorum.

Öyle olsa bile, Adam haklı. Stephen'ın ona kıyasla şikayet edecek çok az şeyi vardı.

"Bir gün anneni onu kapıya bırakırken gördüm," diyor, sesi gergin. "Kahretsin, bu çok zor. Pek iyi değildim. Babam zar zor çalışıyordu, Quinn'e ben bakıyordum, her şey havada kalmıştı ve annem hâlâ tutukluydu.

Adam milyarlar kazanmış ve kendini tüm dünyaya kanıtlamış bir adam gibi konuşmuyor.

Korkmuş, kızgın, dağılmış küçük bir çocuk gibi.

Kasemi alıyor ve titreyen eliyle biraz chia tohumlu pudingi kaşıklıyor, ağzıma götürebilmek için döndürüyor. "Cidden, daha fazla yemek yemen gerekiyor.

Sessizce itaat ediyorum, devam etmesini beklerken kaşıktan emiyorum. Stephen'ın ailesinden biriyle bile olsa bunu yeniden yaşamının onun için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum.

"Ona kocaman sarıldığını ve beslenme çantasını uzattığını hatırlıyorum ve Tanrı aşkına dedim. *On sekiz* yaşında, garip, sefil bir herif ve annesi sanki beş yaşında bir çocukmuş ve Ellen'in onu *hayatta* tutabilecek kimsesi yokmuş gibi üzerine titriyor.

Boğuk bir ses çıkardı. Orada oturuyorum, elim kalçasında, vücudum dehşetten çok acıma duygusuyla donmuş durumda.

Sanki kalbim kanıyor gibi. Tıpkı azizlerin Meryem Ana'yı kanayan kalbi kıyafetlerinden sızarken gördükleri gibi. Kalbim bedenimin dışında da atıyor, kanıyor, içinden geçen tüm o pençeli, sefil acıya rağmen.

Tabii ki, Adam bir ton bağlamı kaçırıyor. Babamın şirketi battıktan sonra annem paramparça olmuştu. Güzel bir mahallede güzel bir evde evde oturan bir anne olmaya alışkındı ve Adam'ın onu Stephen'la birlikte gözlemlediği o günlerde muhtemelen tamamen kopmuştu. Bunu tam olarak hatırlayamayacak kadar küçüktüm, ama etrafımızda gıdaklaması büyük olasılıkla artık onun için tanınmaz hale gelen bir dünyada bize istikrar ve kendisine anlam sağlamak için elinden gelen her şeyi yapma çabasıydı.

Bunun bir önemi yok. Gerçek ne olursa olsun, Adam görmeyi seçtiği anlatıyı gördü; bu, kendi yaşadığı deneyimden o kadar uzak bir aile yaşamı vinyetiydi ki, dayanılmaz hissetmiş olmalı.

"Sorun yok," diyorum. Ve bunda ciddiym. Bu dehşeti geride bırakıp hayal bile edilemeyecek bir başarıya ulaştığı bu uzay-zaman sürekliliğinde o iyi ve ben de onun dürüstlüğünü duymakla iyiyim. Bunu kaldırabilirim. Gerçeği paylaşabilir. O kanlı olayların kendi versiyonunu hatırlayabilir.

Hepsini alacağım.

"Yine de bu bir mazeret değil," diye homurdanıyor.

"Buraya bahane bulmaya gelmedim," diyorum usulca, kalçasını okşayarak. "Seni tanımak için buradayım, unuttun mu? Omzumla onu dürtüyorum. "Çünkü senin tanımaya değer biri olduğunu düşünüyorum.

Uzanır ve kalçasındaki eli kendi eliyle kapatır. 'Bundan sonra eve gitmek istersen anlarım. Seni götürmesi için Nige'ı çağırırım.

'Adam, yirmi yılımı senden nefret ederek ve doğduğun güne pişmanlık duyarak geçirdim. Bırakın elde ettiğin başarıyı, ikinci bir şansı bile hak etmeyen lanet olası bir psikopat olduğunu düşündüm. Tek yol yukarı, dostum. İnan bana.'

Bu bana küçük bir kıkırdama ve başımın tepesine bir öpücük getiriyor, her ikisini de kabul ediyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldar. "Pekâlâ. Yani... Onları gördüm ve aslında kırmızı gördüm. O zamanki arkadaşlarımdan bazılarıyla birlikteydim, aslında sadece takılıyordum. Tipik koyunlar. Her neyse, kardeşini oyun alanında takip ettik ve onlar onu tutarken ben de kendimi bıraktım.

"Kesinlikle gittim. Lanet olsun. Delirdim. Sanki bir tür çılgınlık içindeydim. Onu susturana kadar suratını yumruklamak istedim, bilmiyorum. Gerçekten hatırlayamıyorum. Sadece her şeyin, tüm bu öfke ve çaresizliğin gitmesini istiyordum ve o da bunun çıkış noktasıydı. Omuz silkiyor. "Bu kadar basit. Yanlış yer, yanlış zaman. Ve onun gözüne gittiğimi hatırlamıyorum, gerçekten hatırlamıyorum. Sonradan aklımda kalan tek şey, beslenme çantasının yere düşüp yarılması ve içinden iki mandalının yuvarlanmasıydı. Halı sahada yuvarlandıklarını ve *iyi olduğunu* düşündüğümü hatırlıyorum.

"O mandalinaları o kadar çok düşündüm ki. Annen o öğle yemeğini kardeşin için ne kadar sevgiyle hazırlamıştı ve hepsi nasıl çöpe gitti.

Kardeşimi öldüresiye döven adam yanımda oturuyor ve yaptıklarını mide bulandırıcı detaylarla anlatıyor ve şu anda birçok şey hissetmem gerekiyor. Açıkçası pek çok şey hissediyorum ama duygularımın tam olarak olması gereken duygular olduğundan emin değilim.

Yine de mandalina. Onları düşününce kanayan kalbim daha da kanıyor. Annemin kalp kırıklığı, Stephen'ın acısı ve kaybı, babamın iş hayatındaki başarısızlığının Stephen'ı tehlikeye attığı için duyduğu suçluluk duygusu için kanıyor. Hastane yatağında mumyalanmış o çocuğu görünce çılgılık atan genç, dehşete düşmüş kız için kanıyor.

Ve küçük Ellen Wright, onun dehşete düşmüş kız kardeşi, harap olmuş babası ve zavallı, parçalanmış erkek kardeşi için kanıyor. Şimdi kollarıma aldığım kardeşi.

"Çok üzgünüm," diyor tekrar tekrar, sesi duygusallıktan çatlamış. "Çok *üzgünüm* amına

koyayım. Ona daha sıkı sarılıyorum. "Üzgün olduğunu biliyorum. Biliyorum.

Ve biliyorum.

ADAM

O gitmiyor.

İster terapistimle, ister bir gazeteciyle, isterse de mevcut ve eski mahkûmlarla yaptığım birçok rehabilitasyon seansından birinde bir grup erkekle olsun, yirmi yıl önceki bu özel olaylar zincirini yeniden yaşamak her zaman yorucudur.

Ancak bunların hiçbirisi, kurbanımın kız kardeşinin, giderek daha fazla büyülendiğim bir kadının ve şans eseri Ellen ile tamamen aynı durumdan muzdarip bir kadının önünde, atık, keder ve derin, derin pişmanlık gibi yabancı otların boğuculuğunu iterek o yorucu yolda yürümek kadar yorucu değil.

Evrenin bana bir şans daha verdiğine inanmak zorundayım, birisine gelişmesini sağlayacak kadar tutarlı bir şekilde bakma şansı. Tarihin tekerrür edecek kadar acımasız olmadığına inanmak zorundayım.

Natalie, Ellen değil.

"Mesele şu ki," diye duraksayarak başlıyorum. "O gece Lisa'ya gittiğim için kendimi asla affetmeyeceğim, ama bunun en *nankör keşke* türü olduğunu bilecek kadar kendim üzerinde çalıştım. Kardeşine yaptığım şey ise... Hepsi benim suçumdur.

'Koşullara, şansa, doğuştan gelen kazalara ve boktan ebeveynlere karşı çıkabilirsiniz. Ama bir noktada sorumluluk almak zorundasınız. Tüm bu hasarı veren benim yumruklarımdı ve bu yüzden en destansı boktan gösteriyle uğraşmak zorunda kaldım.

Korkunç gerçek şu ki, Stephen Bennett'e karşı işlediğim suçların ciddiyetini, devletin atadığı alıngan avukatımla duruşma öncesi hazırlıklara başlayana kadar tam olarak kavrayamadım, çünkü işlediğim muazzam kendi kendini sabote etme eylemi beni çok daha fazla tüketmişti. Quinn ve babamı desteğimden, varlığımdan en muhteşem şekilde ve ailemin bana hiç bu kadar ihtiyaç duymadığı bir zamanda mahrum bırakmış olmam, hapiste geçirdiğim her lanet saati tüketti.

"Kız kardeşini mi kastediyorsun? Natalie

şimdi soruyor. "Evet.

"Baban onu alıkoyabildi mi?" diye soruyor o kadar yumuşak bir sesle ki sanki cevabımın ne olacağından korkuyor.

Evet. Canını dişine takarak. Ama hoş değildi. Düşünsene, ben, annem ve Ellen gitmiştik. Aynen böyle. Zavallı kız şok geçirdi, GCSE'lerini tamamen mahvetti.'

Yüzünü buruşturuyor. "Oh Tanrım. Her şey çok korkunç. Şimdi iyi mi?"

'Oldukça iyi durumda. O bir heykeltıraş, gerçekten yetenekli.

O gece Lisa'ya gittiğimde Quinn'in hayatını askıya aldım ve Natalie'nin kardeşinin ağzını burnunu kırdığımda onun için her türlü normallik şansını gerçekten ezdim. Hapishanede geçirdiğim o yılı hayatta kalma modunda geçirdi ve ben son yirmi yılımı telafi etmeye çalışarak geçirdim.

Nat bir an sessiz kalıyor, bana doğru eğiliyor, eli kalçamda, dokunuşu bana inanılmaz bir şekilde benim için burada olduğunu gösteriyor. "Peki ya sen?" diye soruyor.

Kaşlarımı çattım. "Peki ya ben?"

"Peki, hapishanede nasıl başa çıktınız? Tereddüt ediyor. "Dağıldınız mı? Çünkü Tanrı biliyor ya, yapılacak en bariz şey bu olurdu. Yas tutuyordun ve büyük bir şok içindeydin.

Soruyu düşündüm. Onun varsayımının neden böyle olduğunu anlayabiliyorum, ancak gerçek oldukça farklıydı.

"Başlangıçta, belki. Ama dürüst olmak gerekirse çoktan dağılmıştım. Kardeşini hastaneye yatırmak en düşük seviyemdi diyebilirim. Beni tutukladıklarında hala çok öfkeliydim ama muhtemelen hala şoktaydım.

Alt dudağını ısırıyor ve başını sallıyor.

Boğazımı temizliyorum. "Anne adında bir avukatım vardı. Muhtemelen kırk yaşlarındaydı ama kendini çok yaşlı hissediyordu ve dehşet vericiydi.

Bana tek umudumuzun, koşullar göz önüne alındığında hakimın davamıza sempati duymasını sağlamak olduğunu söyledi.

'Elbette siyah ve beyazdılar? Korkunç bir kayıp yaşadınız ve Quinn'in vasisi olarak en iyi seçenek sizdiniz. Tüm bunları göz önünde bulundurmaları gerekmez miydi?

Güzel yüzündeki ahlaki öfkeye gülümsüyorum ve elimi boynuna doluyorum. "Hey. Benim tarafımda olmaman gerekiyordu, unuttun mu?"

Dudaklarını onaylamaz bir şekilde büzüyor ama itiraz etmiyor.

'Sanırım bu iki şekilde de işe yaradı. Yargıç, yaptığım numarayı göz önüne alarak beni ona bakmaya uygun görmedi.

Hapishanede biraz terapi görmemi emretti ama hepsi bu kadar.

"İslahevi miydi?"

"Hayır. On sekiz yaşındaydım, bu yüzden tüm işleri

aldım. "Kahretsin," diyor belli belirsiz. "Korkunç

muydu?"

Korkunç, acımasız, insanlık dışı ve yıkıcıydı, ama o noktada o kadar kırılmışım ki, suçluluk duygusuyla o kadar sarsılmışım ki, neredeyse hiç umursamıyordum.

Tek söylediğim 'eğlenceli değildi'. Bu benim yükümdü ve Natalie'nin ailesini de kendi ailem gibi mahvettim, bu yüzden onun gereğinden fazla sempati duymasına izin vermeye hiç niyetim yok.

"Peki oradan buraya nasıl geldin?" -elini kalçamın üzerinde sallıyor- "Oradan buraya nasıl geldin? Demek istediğim, kim bir paçavradan zenginliğe romanı dışında bunu başarabilir ki?"

Bu beni güldürüyor, çünkü bir zamanlar bir gazeteci benim sözde meteorik yükselişimle ilgili bir makalede tam da bu benzetmeyi kullanmıştı. "Anne, benim korkunç avukatım, aşağı gönderildiğimde bana gerçek bir konuşma yaptı. Son derece öfkeliydi ve biliyorum ki

bana değil, benim adıma öfkeliydi, ama bu öfkeyi müthiş bir dayağa dönüştürdüğü kesindi.

"Bana, davranışlarımla zaten berbat olan bir durumu ne kadar berbat edebileceğimi kendime ve diğer herkese kanıtladığımı, bu yüzden bundan sonra her davranışımın dikkate alındığından emin olmam gerektiğini söyledi.

Kurban olmayı ya da proaktif olmayı seçebileceğimi söylediğini hatırlıyorum. Bana cezamın hayatımın bir yılının muhteşem bir şekilde boşa harcanması ya da bir yeniden düzenleme dönemi olabileceğini söyledi. Yeniden önceliklendirme. Sadece kendim için istediğim türden bir hayatın değil, aynı zamanda olmak istediğim türden bir adamın da temellerini atmak için kullanabileceğim bir zaman.

Olmak istediğim türden bir adam.

Öfkesi, sertliği, muhtemelen hayatımın o noktasında aldığım en büyük iltifattı. Benim önemli olduğum, geleceğimin ve potansiyelim önemli olduğu konusundaki ısrarı, ihtiyacım olan fidandı -küçük ama DNA'sının derinliklerinde bir yerlerde gömülü potansiyeli olan.

Mütevazı bir meşe palamudu nasıl içinde bir vaat evreni, gelecekteki metrelerce genişlikteki gövdelerin ve taraklı yaprakların hayaletlerini, aynı şekilde barınak ve bereketi taşıyorsa, bu bitkin, korkmuş, öfkeli çocuk da içinde o çekirdeği taşıyordu.

Anne, Tanrı onu korusun, bu fideyi diken, kendime güvenmenin akıllıca bir şey olduğunu söyleyen ilk kişiydi. Aynı zamanda önüme metaforik bir ayna koyan ve kendi eylemliliğimi kabul etmemi isteyen ilk kişiydi.

Eylemlerimin sonuçları vardı -bunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde kanıtlamışım- ve bu sonuçları değiştirmek istiyorsam, buna göre hareket etmek bana düşüyordu.

Daha az felsefi ama daha acil olarak, dışarı çıktığım günün Quinn ve babamla aramı düzeltmeye başlayacağım gün olduğunu biliyordum. Ve bir dakikamı bile boşa harcamak istemiyordum.

Natalie şimdi, 'Eylemlerini açıkça ortaya koydun,' diyor. 'İnsanların sana böyle şeyler söylemesi, hatta bunlara inanması çok iyi ama sen bir şeyleri gerçekleştirdin. Bu büyük bir olay.

Buna omuz silkiyorum, çünkü beni bulan, bana yardım eden, beni o umutsuzluk çukurundan çıkaran insanlar vardı, hatta çekip gitmesi gereken insanlar bile.

"Anton'la hapishanedeyken tanıştığımı biliyorsun," diyorum, yüzündeki dehşet ifadesine gülmek için duruyorum. "O hapishanede değildi, ben hapishanedeydim. O zamanlar benim kaldığım yerde ve bir kadın hapishanesinde bir tür girişimcilik programı yürütüyordu. Ben de katıldım çünkü çok sıkılmışım ve A Level'a girme şansımı çoktan kaybetmişim. Omuz silktim. "Yapacak bir şeydi ve çok sevdim.

Az bile söyledim. O program karnıma başka hiçbir şeyin koymadığı bir ateş koydu, hatta kendimi mahvetmeden önce bile. "Şaka yapıyorsun! Onu bunca zamandır tanıyor muydun? Tanrım, geldiğin noktayla gurur duyuyor olmalı."

"Karısı, kocasının korumasının kardeşini dövmesine kızana kadar öyleydi," diyorum gülümseyerek ve yüzünü buruşturuyor.

"Evet. Gen'in gazabına uğramanın kimse için eğlenceli olduğunu sanmıyorum, kudretli Anton Wolff için bile.

O akşam ne kadar sinirli olduğunu, Natalie'nin adına ne kadar öfkeli olduğunu düşündükçe ürperiyorum. "Bir de bana sor.

Koşende belalı bir kadın var.'

'Ona bir geceyi daha sizde geçirdiğimi söylediğimde inanmayacak - bu sefer isteyerek. Ama devam et, bana şu programdan bahset.

Hatırladıkça sırtıyorum. "Başarısız bir ambalajlı tüketim malları şirketi hakkında teorik bir vaka çalışmasıydı - inanabiliyor musunuz, Harvard Business School'dan bir vaka çalışmasıydı. Bence bu muhtemelen planının bir parçasıydı: Bize bir HBS vaka çalışması vermek, bize inandığını söylemenin bir yolu.

"Her neyse, oradaki en genç ve kesinlikle en hevesli kişi bendim. Bu konuda diğerlerinden biraz tepki aldım. Ama kafayı takmışım. Her birimize bir klasör verdi ve içinde her türlü şey vardı - Kâr-zarar tabloları, bilançolar, niteliksel şeyler, sektör temaları,

Her şeyi.

"Yönetim kurullarının oylaması için bir plan hazırlamamız gerekiyordu. Mali durumları gerçekten sallantıdaydı. Her şey masadaydı

-Özsermaye artırımı, daha fazla borçlanma, elden çıkarmalar... çıkışları durduracağını düşündüğümüz her şey. Ayda bir kez gelirdi ve her gelişinde daha fazla sorum olurdu.

"Mali tabloları analiz etmek için saatlerimi harcadım, tüm kısaltmaların ne anlama geldiğini çözmeye çalıştım, nasıl aktıklarını anlamaya çalıştım, tersine mühendislik yaptım. Sonunda bana daha fazla muhasebe ders kitabı getirdi ve onlarla da utanç verici bir zaman geçirdim. Başımı kaldırıp yüzündeki ifadeye bakıyorum ve duruyorum. Bana çok fazla duyguyla bakıyor ve oturduğum yerden bunların hiçbiri nefrete benzemiyor. "Ne?

"On sekiz yaşındaki Adam'ı bir hapishane hücrelerinde, yanında sadece bir yığın ders kitabıyla hayal ediyorum ve kendimi kaybetmemek için gerçekten çok çabalıyorum," diye fısıldıyor, eli boynumdan yukarı kayıyor, böylece tırnaklarıyla sakalımı kaşıyabiliyor.

"Hey. Alnımı onunkine yasladım. 'Başıma gelen her şeyi hak ettim. Kardeşin benim yüzümden bir gözünü kaybetti, hatırladın mı? Ayrıca bu benim için yapabilecekleri en iyi şeydi. Oradan bana inanan bir avuç insanla ve iş ve finansın temellerine dair sağlam bir anlayışla çıktım. Eğer okulda kalsaydım, A Level'larımı alacak kadar kendimi toparlamamın imkanı yoktu ve Tanrı bilir ne yapardım.

Hâlâ sakalımı usulca kaşıyor ve bu çok iyi hissettiriyor. "Hiç A Seviyen yoksa nasıl iş buldun?" Dudaklarına karşı gülümsüyorum. "Anton bana bir şans verdi," diyorum ve sonra onu öpüyorum.

Konuşmak için bir zaman var.

Söylenecek çok şey var. Ama

hepsi bekleyebilir.

NATALIE

A Dam'ın ağzı benimkine karşı sert. Alchemy'deki küçük sahiplenme maskaralığı bir yana, beni ikinci kez doğru dürüst öpüyor ve bu da ofisimdeki öpücük kadar kasıtlı. Başka hiçbir erkek beni bu kadar içten öpmemişti. Vücudunu bana doğru çeviriyor ve ellerini boynumdan yukarı kaydırıyor, çenemi kavırıyor ve

Sanki detaylar önemliymiş gibi. Sanki bu öpücüğün temellerinin kusursuz olmasını istiyormuş gibi.

Eğer dudaklarını aç bir şekilde dudaklarıma sürterek ve dilini umutsuzca hareket ettirerek, parmaklarını hararetle üzerimde gezdirerek böyle öpüşüyorsa, üzerimde hareket etmesinin, beni yatağına sıkıştırmasının ne kadar yoğun olacağını hayal bile edemiyorum.

Dün gece haklıydı - elbette onun nefret-seks (ya da en azından nefret-oral) olarak nitelendirdiği şeyin itme-çekmesine bayıldım. İnanılmaz derecede ateşliydi ve onun her kendini beğenmiş sırtışı ve kendine güvenen şakası beni daha da ateşlendirdi. Ama bu tamamen farklı bir şekilde tahrik edici. Ham ve dürüst. Bu gece kendimizi çınlıplak soyduk ve beni yatağına götürdüğünde isteyerek gideceğim.

Hem de çok isteyerek.

Her nasılsa, bunun ikimiz için de dün geceki bitmek bilmeyen inkârlarımdan ve iğnelemelerimden daha tüketici olacağından şüpheleniyorum.

Böyle çok fazla. Cüssesi, gücü ve arzusunun sıcaklığıyla beni bunaltıyor, elleri üzerimde dolaşıyor, biri giydiğim asimetrik elbisenin açıkta bıraktığı omzumu avuçlarken diğeri saçlarımı çekiştiriyor. Nefis kokuyor ve boğazının arkasından çıkardığı sesler o kadar alçak ve *erkekçe* ki, aman Tanrım.

Belki de dün gece, kendime hâlâ ondan nefret ettiğimi söylerken beni öpmemesi iyi bir şeydi. Bu saldırıya dayanamazdım, hayatta kalamazdım.

Hikâyesinin dehşetini dinledikten sonra benim de kalbim artık yatırım yaptı. Beni düşmanca bir izleyici olarak görmek için pek çok nedeni olan ve yine de en üzücü ayrıntıları benimle paylaşacak kadar bana güvenmeyi seçen bu güzel adam için hala bedenimin dışında atıyor, canıyor. Sanki ona duyduğum ihtiyacın yoğunluğunun, onu hâlâ rahatsız eden anılar için bir tür silgi, bir tür unutulmuş habercisi olmasını umuyormuş gibi onu daha sert öpüyorum.

Onu sadece bir haydut, İtalyan yünüyle örtülmüş kör bir enstrüman ve elle sarılmış yakalar olarak gördüğümde tehlikeli *hissettiriyordu*, bu güzel evdeki varlığı bir Fabergé yumurtasının içine sığınmak isteyen bir canavar kadar uyumsuz, hak etmeyen bir *şeydi*.

Ama şimdi maskeyi kaldırıp bana gerçek yüzünü gösterdiğine göre, yaralarını ve yaralarını sanki derisi onlarla boyanmış gibi açıkça taşıdığına göre, o tehlikeli *biri*.

Çünkü dün *gece* bana ne yapmasına izin verirsem vereyim -beni bir meyve gibi soyduğu o loş küçük odada bana ne yapmasını istersem isteyeyim- bedenim kendini fahişeleştirirken ve yirmi yıllık sıkı sıkıya tutunduğum nefrete onun lezzetli ağzı ve becerikli parmakları lehine, onun tahrikinin beyaz iplerinin beni fahişesiymişim gibi boyamasının verdiği cinsel zevk lehine ihanet ederken içimde sağlam duracağımı düşünmek istiyorum.

Bu gece, ifşaatlarının şaşırtıcı, yürek parçalayıcı ışığında beni soyduğunda, bu özel meyve parçasını toplamak için olgunlaşmış bulacak, onun için tatlı, yapışkan bir karmaşa.

Onun acısını istiyorum. Çürüklerini istiyorum. Onun kalp kırıklığını bir marka gibi taşımak istiyorum; onun kanayan kalbinin kanını akıtmak ve tüm acısını hastalıklı, görkemli bir şekilde bana aktarmak istiyorum.

Bir elini göğsümün üzerinde kaydırıyor ve sertçe avuçluyor, hayat çizgisi ve kalp çizgisi elbisemin, sütyenimin kumaşından meme ucumun sıkıca kıvrılmış tomurcuğunun üzerinde sürükleniyor.

"Yeterince yedin mi?" diye kısık sesle dudaklarıma fısıldıyor.

Şu anda *kaz ciğeri* fabrikasındaki bir kaz gibiyim, ama bunu söylemiyorum, çünkü Adam'ın küçük kız kardeşinin ölümünü anlatırken, yeniden yaşarken beni kaşıklarla beslemesinin dokunaklılığı benim için kayıp değil.

"Ben iyiyim," diyorum ona, parmaklarım kalın buklelerinde çalışırken. "Beni becermeni istiyorum. Kendimi tutmamak, hoşlanmıyormuş ya da kayıtsızmış gibi görünerek kendimi korumaya çalışmamak çok iyi hissettiriyor. Onu öperken yüzümü sakalina sürtmek çok doğru geliyor, amımı aşındırmasının anısı aramızda gerçek, hayati bir şey, onu o kadar sert içime çekiyorum

ki sanki

homurdanmak, ona doğru eğilmek, almak ve almak.

Eğer öpücüklerine karşı böylesem, yatağına girdiğimde bana yalvaracağından hiç şüphem yok.

"Emin misin?" diye soruyor, sesi o kadar isteksiz çıkıyor ki neredeyse güleceğim. Onun da benim gibi frene basmaya karşı olduğunu bilmek güven verici.

"Tanrım, evet.

Uyarılma tenimi hassaslaştırdı, Adam'ın beni tüketeceği düşüncesiyle karnımda ağır bir ihtiyaç çiçek açıyor. Beni yok ediyor.

ADAM

Onu öperken derimin altında bir savaş yaşıyor. Anılarım hep oradadır ama genellikle onları düşük ateşte tutabilirim. Bu gece, Natalie'yle konuşmam duygularımı taşıma tehlikesiyle karşı karşıya bıraktı; akıl sağlığımın ince kapağı, alttan gelen konveksiyon akımlarının gücüyle çatırdıyor.

Çok fazla çatışma.

Çok fazla ihtiyaç.

Bu kadının her şeyi halledebileceğinden şüpheleniyorum... *eğer* ona şu anda ihtiyaç duyduğum titiz ve mükemmel şekilde hükmetmeme izin verirse.

Kalçalarımın sarılmak için üzerime mi tırmanıyor yoksa ben mi onu buraya sürüklüyorum, emin değilim. Ama kalçaları benimkilerin etrafında kenetlenmiş durumda, esnek siyah elbisesinin yırtmacı çorabının dantel süslemesini açgözlü parmaklarıma gösterecek kadar yukarı kalkıyor ve elim bacağından yukarı çıkıp kıcını kavramak için dolaşıyor.

Diğer elim parlak saçlarında, başını yerinde tutarken büyük avuçlar halinde saçlarını pençeliyorum. Kokusunun baş döndürücü çiçek notaları beni büyülüyor, boğazının derinliklerindeki nefes nefese küçük inlemeler, dilimin ağzının içindeki derin, araştırmacı vuruşlarını sürdürmek için en büyüleyici teşvik.

Kıçındaki elimi kullanarak onu aletimin pantolonumu delmekle tehdit ettiği yere yaklaşıyorum ve o da küçük bir güzel gibi itaat ediyor, bana sürtünüyor, o sıcak küçük amcığını inanılmaz derecede öfkeli sertliğime sürtüyor ve tüm bunlar olurken beni öpüyor, dudakları, dili, benimki kadar talepkâr.

Elleri ihtiyaçtan titriyor ve her yerdeler: saçımda, yüzümde, sakalımı kaşıyor, buklelerimi çekiyor ve gömleğimin düğmelerini karıştırıyorlar. Açıkça açgözlü olan bu yönüne bayılıyorum ama ben içine girmeden önce tüm kıyafetlerimizi çıkarma şansımız sıfır.

Kıyafetler bekleyebilir.

Ben yapamam ve görünüşe göre o da yapamaz.

Bir elimle göğsünü sıkıca kavrarken diğer elimle elbisesinin uzun, esnek eteğini beline kadar sıyırmaya çalışıyorum. Aramızda hala çok fazla kumaş katmanı var, ama oraya ulaşıyorum. Yoldan çekildikten sonra, çıplak kıcının yanağının pürüzsüz mükemmelliğinin, çorabının üst kısmı ile tangası arasındaki o geniş tenin kadife yumuşaklığının tadını çıkarmak için kendime bir an izin veriyorum.

Öpüşürken ona 'Kendini bana sürt,' diye emrediyorum. 'Mmm. Bana nasıl hissettirdiğini söyle.

Bana karşı daha da sertleşiyor ve ben de onu karşılamak için yukarı doğru itiyorum. "Bu yeterli değil," diyor, dudak büküşü sesinden belli oluyor.

Hayır, değil. Sikimi istiyorsun, değil mi? Elimi kalçasının üzerinden amını örten işe yaramaz, sırlıslık kumaş parçasına kaydırıp parmaklarımı ona sürerken dişlerimin arasından kelimeleri tıslıyorum. Hangisinin daha iyi hissettirdiğinden emin değilim: parmak uçlarımdaki ıslak sıcaklığı mı yoksa elimin zavallı sikime verdiği ekstra sürtünme mi?

Alnını benimkine dayıyor ve cevap veriyor. 'Evet, çok fena. Buna ihtiyacım var.

"Ne kadar tatlı küçük bir şey. Fermuarımı kaba, dayanılmaz artışlarla aşağı çekiyorum. 'Ve sikim için tam bir obur. Tam da seni istediğim gibi.

Onun kıvrınması, sürtünmesi ve o tatlı küçük amcığını bana sürtmesi, sikim için bu kadar çaresiz olması nedeniyle kendimi muzaffer hissedeceğimi düşünmüştüm, ama bu akşam aramızda geçenleri göz önüne alırsak, hissetmiyorum. Aksine, minnettar hissediyorum. Alçakgönüllü. Beni içeri alıyor, mecazi anlamda ve görünüşe göre gerçek anlamda. Eğer bir şey varsa, bu bir darbeden çok bir mucize.

O da bir elini aramıza sokuyor, açık sineklerimin içine kaydırıyor ve boxer külotunun formasından beni avuçluyor. Hafifçe geri çekilmeden önce ağzına doğru inliyorum.

"İçinde ne kadar sıkı hissedeceğine hayal et," diyorum ona, gözlerinin buğulu güzelliğine hayran kalacak kadar geri çekilerek. "Bugün başka bir şey düşünemedim," diye fısıldıyor ve ben de dürüstlüğünü sert bir öpücükle ödüllendiriyorum.

İşte benim güzel kızım. Neden bunu bana takmıyorsun, böylece seni ihtiyacın olduğu kadar doldurabilirim. Zorlukla bir tarafa

eğilip pantolonumun cebinden cüzdanımı çıkarıyorum ve bir prezervatif çıkarıyorum. Planım iki aşamalı.

Tam burada, bedenime alışması için kendi hızında bana sokulacak. Sonra bizi ayağa kaldırıp onu şu kitap raflarından birine yaslayarak sikeceğim, çünkü Tanrı biliyor ya, bu pozisyonda elimde çok az koz olacak.

Aletimi boxer külotumun kemerinden kurtarmak için yeterince geriye çekiliyor. Çıplak, acıyla sertleşmiş sikimi saygıyla avucunun içine alırken dişlerinin o nefis alt dudagina batışını kaçırmıyorum.

"Tanrım," diye mırıldanıyor, gözlerinin bir anlığına kapanmasına izin veriyor. "Çok mükemmelsin, Adam. Gözlerimiz buluşuyor. "Tut. "Sen de öylesin. Sar beni, tatlım.'

Arkasından kapalı kapıya bakar. 'Kimse içeri girmeyecek. Sana söz veriyorum.

Onu birazdan yatağa götüreceğim, ama önce onu burada, büyülendiği bu odada, böylesine yakıcı ve çiğ sırları paylaştığımız yerde götürmem gerekiyor. Onu hayran olduğu kitaplara karşı sertçe becereceğim ve onu mahvedeceğim, tıpkı beni mahvettiği gibi.

Prezervatif paketini yırtıp lateksin ucunu sıkıştırıyor ve aşağıya doğru yuvarlamadan önce tepeme yerleştirirken ikimiz de hareketsiziz. Benden daha yavaş ve daha az becerikli ve ritüelini gerçekleştirirken güzel yüzündeki odaklanmaya hayret ediyorum, genellikle mükemmel olan bir şeyi beklenti ve lezzetli hale getiriyor. Ama başlar başlamaz onu kendime doğru çekiyorum, böylece dizlerini açmaya zorlanıyor.

"Hadi tatlım," diye ısrar ediyorum. "Beni hissetme zamanı geldi. Parmaklarımı aramızda kaydırıyorum ve çürük tangayı yoldan çekiyorum, kendime onun benim için ne kadar inanılmaz derecede ipeksi, ıslak ve davetkâr hissettiğini takdir etmek için bir an veriyorum. Aletim o kadar şişmiş ki, hemen vücuduna giremezse kopabilir.

Ben klitorisinin etrafında dönerken inliyor. O da en az benim kadar şişmiş durumda. Parmaklarımı aletimle değiştiriyorum, kılıflı ucunu ıslaklığında sürüklüyorum ve tam ortasına, sıkı sıcaklığının beni içine çekeceğini, boğacağını, her şeyimi sıkacağını bildiğim yere saplıyorum.

Onu 'alan' ben olmayacağım, şimdi fark ediyorum. En ufak bir şekilde bile. Beni alacak ve intikamcı bir tanrıçanın kurbanlık bir kuzunun kanının akıtılmasını isteyebileceği kadar emin bir şekilde beni sağarak kurutacak ve bu günahkâr - bu istekli, gönüllü kurban - bunun her kutsanmış anını memnuniyetle karşılayacak.

NATALIE

H Tangamı kenara itmiş, aletin inanılmaz genişlikteki küt kafasını girişime sıkıştırmış ve güzel yüzünde, üzerine çöküp ikimize de çok ihtiyacımız olan şeyi vermezsem gerçekten ölebileceğini söyleyen ıstıraplı bir ifade var. Oda sessiz, tek ses arkamdaki ızgarada yanan ateşin güven verici çıtırtısı, beklentiyle zaten zorlanan nefeslerin törpülenmesi ve Adam'ı içine almaya hazırlanan bedenimin ıslak sesleri. Burası seks kulübü değil. Burası çiğ ve samimi bir yer; ona savurduğum her inkârın, her hakaretin üzerine tutulmuş bir ayna, yansıttığı dürüstlük ışığı o kadar kör edici ki ondan kaçamıyorum.

Saklanacak bir yer yok.

Zaten istemezdim.

Vücudum uğulduyor. Yaşıyor. Kanım damarlarımda ılık bir pelte gibi. Parmaklarımı elinin etrafına doluyorum ve kendimi aşağı indirmeye başlıyorum. Tanrım, başka hiçbir şeye benzemiyor: şok edici derecede kalın kafası, o alçak onay sesi, uzun, koyu kirpiklerinin arasından bana bakışı, sanki o da bunun gerçekten olduğuna inanamıyormuş gibi.

Eğer bu şeyin büyüklüğü gözümü korkutursa, sinerim. Kenarlarda korku var, ama çoğunlukla kendimi onunla doldurmak için kör, öfkeli bir ihtiyaç hissediyorum, bu yüzden hareket etmeye devam ediyorum, serbest elim denge ve kaldıraç için omzuna dayanıyor ve muhtemelen aşağı inerken güvence veriyor.

Beni santim santim dolduruyor. İkimiz de titriyoruz.

"Neredeyse oldu ufaklık," diye mırıldanıyor dişlerini sıkarak. "İçine girmemek için tüm gücümü harcıyorum. "Bunu istiyorum," diyorum ona ve bana acılı bir kıkırdama veriyor.

"Ben devralmadan önce alışmak için yaklaşık otuz saniyen var.

Keskin bir nefesle daha da aşağı kayıyorum. Ben ıslağım ama o kocaman. Yine de, yanık, onun gerginliğiyle alt yarımı dolduran saf, cinsel zevk üzerinde hiçbir şeye sahip değil. Her şeyin yoğunluğunda. Bedenim almaya, almaya devam ediyor ve kalçalarımı döndürüyorum ve o orada, içimde *çok* derinlerde olan bir parçama dokunuyor. Bu his başka hiçbir şeye benzemiyor.

Birbirimize şaşkınlıkla bakıyoruz. Adam bir elini saçlarımın altından geçirip boynuma doluyor ve ağzımı kendine doğru çekiyor. "Bunun ne kadar iyi olduğunu hissediyor musun?" diyer mırıldanıyor.

Dudaklarına karşı gülümsüyorum. "Mmm-hmm. Ve beni dilinin sert, aç darbeleriyle öperken, geri itmeden önce kendimi aletin uzunluğuna doğru sürüklüyorum. O kadar sıkı oturuyor ki derim terden diken diken oluyor.

"Mmm. Bunu tekrar yap. Bana bindiğini göreyim."

Kucağında hafifçe geriye yaslanıyorum. Sonra bir bakıyorum, elbisemi kalçalarımın yukarı, omuzlarıma kadar çekiştiriyor. Kollarımı kaldırıyorum ve elbisemi tamamen çıkarıp yere atmasına izin veriyorum.

Aman Tanrım.

Siyah askısız sütyenimi ve çıplak karnımı geçip aşağı baktığımda, vücutlarımızın birleştiği yer müstehcen: siyah tangam kenara çekilmiş ve onun kocaman aleti içimde kayboluyor. Ağzım bir O harfi yapıyor, çünkü bu şekilde çok uygunsuz ve çok ama çok ateşli.

O da bakıyor. "Şuna bak. *Tanrım.*"

Alnımı onunkine yaklaştırıyorum, iki elimi omuzlarına kenetliyorum ve tekrar hareket etmeye başlıyorum, ikimizin de ihtiyaç duyduğundan çok daha yavaş, ama uzunluğunun kaybolup yeniden ortaya çıkışının görüntüsü ikimizi de şaşkına çeviriyor. Sırtıma mengene gibi bir kol dolamadan ve koltukta öne doğru eğilmeden önce birkaç kez daha yapmama izin veriyor.

"Sıkı tutun," diye homurdanıyor. Ayağa kalktığında kendimi onun etrafında koala ediyorum, kolları beni sarıyor ve aleti hala içimde. Tanrım, bacak kasları çelikten yapılmış olmalı.

Ayağa kalkar kalkmaz, dinamik değişiyor. Benimle dalga geçiyor, yeni favori oyuncağımla oynamama izin veriyor. Acele etmememe, güzelce yukarı aşağı sallanmama ve onu biraz tanımama izin veriyordu ama ona, gözbebeklerine baktığımda

O soluk mavi halkaları ve yüzüne kazınmış neredeyse delirmiş arzuyu yutarken, bana durumun tersine dönmek üzere olduğunu söylüyor.

Sırtım bir kitaplığa çarpana kadar beni geriye doğru yürütüyor ve sonra bir koluyla beni sıkıca tutarak arkama uzanıyor ve sütyenimi çözüyor. Çözülecek bir askı yok, bu yüzden tek bir çırpıda çıkıyor ve kollarında neredeyse çırılçıplak kalıyorum.

"Daha iyi," diye homurdanıyor. Ağır ağır nefes alıyor, artık çıplak olan göğüslerimin gömleğinin kolalı pamuğuna yapıştığı yere bakıyor, meme uçlarım keskin, muhtaç küçük noktalar halinde kumaşa sürtünüyor. İhtiyaç duyduğum tek şey onlar değil; aleti hâlâ içimde zonkluyor, beni istediği yere getirdiğine göre neler yapabileceğini bana göstermeye hazır.

Gözlerini göğüslerimden ayırıp yavaş ve baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle yüzüme diktğinde, Adam'ın kollarında çıplak olmanın ve onun güzel kitap raflarından birine yaslanmanın mükemmel mutluluğun nasıl bir şey olduğunu hissettirebileceğini anlıyorum.

Ya da o kör tacın en mahrem yerime umut verici bir şekilde baskı yaptığı içimdeki sızı bu kadar ısrarcı olmasaydı olurdu.

"Bunu bana ver," diyor hoyratça, ağzımı yakalamak için eğilirken yumuşak sakalı çenemi aşındırıyor, "ve seni üst kata çıkarıp gecenin geri kalanında sana tapacağım.

"Lütfen," diye yalvarıyorum, çünkü hepsini istiyorum. Adam'ın beni yatağına yatırıp saatlerce bana ziyafet çekmesini istiyorum, tıpkı beni sevgili kitaplarına doğru sert ve hızlı bir şekilde götürmesinin cinsel tekmesini istediğim gibi.

Bu adamın bana bahşedeceği her şeyi istiyorum.

"Mmm. İşte benim kızım.' Bu boğuk, gırtlaktan gelen *mmm* sesi şimdiye kadar duyduğum en iyi ses olabilir. "Dur bakalım.

Bacaklarımı ve kollarımı ona daha sıkı sarıyorum, tırnaklarım gömleğini tırmalıyor. "Sana çıplak ihtiyacım var," diyorum somurtarak. "Bu hiç adil değil.

Sırıttıyor ve bu kesinlikle kurt gibi. 'Hayat adil değil, ufaklık. Her şeyin bir zamanı vardır.'

'Sırtın kıllı olduğu için mi? Utanmana gerek yok. Göz ardı etmeye hazırım-ohmyohmygod. İçimden çıktı

ve ciğerlerimdeki havayı çalarak sertçe yukarı itti.

"Seni susturmanın bir yolu da bu," der, sesi düzensizdir ve sonra tekrar hareket eder.

Lanet olsun, bu benim onun siki üzerindeki küçük hareketlerimden çok daha iyi. Onu üzerimde bir silah gibi kullanıyor, büyüklüğü ve gücü, bana vurduğu yerden yankılanan bir his halesi yaratan güçlü şutlarla birleşiyor.

"Tekrar.

"Bunu yapabilirim. Aletini çekip çıkarırken ağzımı bir öpücükle yakalıyor ve eskisinden daha da sert bir şekilde tekrar içime sokuyor. Bir kolumla onu kafasından tutuyorum, böylece saçlarını pençeleyebiliyor ve yüzünü mümkün olduğunca kendime yaklaştırabiliyorum. Ondan, ağzından, aletinden ve bu omuzlardan başka hiçbir şeyin var olmamasını istiyorum. Adem şeklindeki bir tavşan deliğinden aşağı düşüyorum ve asla ama asla havaya çıkmak istemiyorum.

'Buna sert ve hızlı bir şekilde ihtiyacım var,' diye homurdanıyor

ağzıma karşı. 'Tamam mı?' 'Tamam. Sert yap.'

"Böyle gelebilir misin?"

"Birkaç saniye uzaktayım,"

diye idare ediyorum.

İtirafıma yanıtı boğuk bir inilti ve amıma daha önce hiç bilmediğim türden yeni bir saldırı oldu.

Bu Adam, serbest bırakılmış ve hayvani, beni sanki bunu yapmak için doğmuş gibi beceriyor, başka bir şey değil.

Bunu merak etmiştim. Bugün durmadan bunu düşündüm. Dün gece kendini tuttuğunu biliyorum ve nedenini de biliyorum. Eminim geçen gece becerdiği ve tokatladığı kadınla da kendini tutmamıştır.

Bu onun hoşuna gidiyor.

İhtiyacı olan şey *bu*.

Ve bunu ona veren *benim*.

Her nasılsa, onunla ilgili korktuğum, küçümsediğim her şey, tanınmaz hale gelene kadar şekil değiştirdi, değişti. Gücü, yoğunluğu, bugünlerde o pahalı kılıkların altında çok iyi sakladığı o ilkel tarafı - hepsi burada, ön planda ve hepsinin nesnesi olmak, nereye çarparsa çarpsın tahribat yaratmaya mahkum güzel bir fırtınanın gözündeki olmak kadar harikulade, baş döndürücü.

Kalçalarının hızlı dönüşleri, aletin amansız hareketleri ve öpücüklerinin baş döndürücü öfkesi kadar bu bilgi de bedenimi onun etrafında eritiyor, iç duvarlarımın etini şişiriyor ve duyularla kıvılcımlandırıyor. Omuzlarındaki artık nemli olan pamuğa yapışıyorum. Başımı boynuna gömüp oradaki teni emerken inlemelerim iniltiye dönüşüyor.

Çok fazla. Ben sadece insanım. Bu saldırıya dayanmak imkânsız, hatta düşünülemez bile. Klitorisim sinekliğinin kumaşına sürtünüyor, gereksiz ama inanılmaz bir uyarıcı katman ekliyor. Ve ben spiral çiziyorum, düşüyorum ve yükseliyorum, çok sert, çok hızlı, nasıl hayatta kalacağına en ufak bir özen göstermeden coşkuya dönen bir keş gibi.

"Tanrım, yaklaştığını hissedebiliyorum," diye homurdanıyor Adam kulağıma karşı. 'Çok iyi. Sen çok sıkı bir şeysin.

Kelimeleri zorlarken beni beceriyor ve onun sıkı küçük şeyi olma düşüncesi kalan tüm savunmaları parçalıyor

Bedenim onun saldırısına muhteşem, dehşet verici bir tarzda teslim olurken.

NATALIE

H oda bir otel odası gibi görünüyor, aldığı süslü turn-down hizmetine kadar. Geçmiş yılların baygın kadın kahramanları gibi kollarına sarıldığım yerden ona hülyalı hülyalı bakıyorum - ki bu benim hissettiklerimden farklı değil. Şimdilik aletini bir kenara koymuş olabilir, ama askılarım ve yıpranmış bir tanga dışında çıplak olduğumu düşünürsek, memnunum. Üst kattaki dramatik yolculuğumuz sırasında ev halkının hiçbir üyesiyle karşılaşmadık.

Orgazm sonrası sersemliğimle algıladığım odaya dair ilk izlenimim, ayrıntılardan ziyade, ışıktandırma, dokular ve derin, karamsar renklerin duygusallıkla dinginliği dengelemek için ustalıklı örüldüğüne dair genel bir izlenim oldu.

Daha basit bir ifadeyle, Adam'ın beni o çok yumuşak görünen yatağın içine sokması ve sonra kollarında kendime gelmem için mükemmel bir alan.

Beni yatağa yatırdı. Şömineyi çevreleyen aplikler yanıyor ve başucu lambaları narin kıvrımlı ipek krinolinlerinin arasından pembe bir parıltı yayıyor. Diğer tek aydınlatma, bahse girerim bir servete mal olan birkaç çarpıcı tabloyu aydınlatan resim lambalarından geliyor.

Ama sanki bu odadaki en paha biçilmez şey benmişim gibi bana bakıyor. Bakışlarının sıcaklığı altında bir kedi gibi geriliyorum.

Öne doğru eğildi, ellerini yatağın üzerine koydu ve bana baktı. "Tangayı çıkarma zamanı.

Alay ediyorum. Ben öyle düşünmüyorum. 'Şu kıyafetleri çıkarın bayım, sonra konuşuruz. Tabii gerçekten kıllı bir gö-eeek'iniz yoksa! Ayak bileklerimden tutup beni yataktan aşağı, kendisine doğru çekerken sözlerim ciyaklamaya dönüşüyor.

"O zaman bana yardım etsen iyi olur," diyor ve onu kıkırdatacak bir hızla dizlerimin üzerine çöküyorum. Ama umurumda değil, çünkü nihayet, *nihayet* lezzetli hediyeimin paketini açabiliyorum ve sırtı gerçek bir post olsa bile umurumda olmazdı. (Belki umurumda olurdu ama olmadığına eminim.)

Dudaklarını yalıyor ve ben düğmelerini çözerken avuçlarını hafifçe üst kollarımda gezdiriyor. Gömleği vücuduna o kadar mükemmel uyuyor ki, beni neyin beklediğini tahmin edebiliyorum ama açgözlü küçük gözbebeklerimi, dudaklarımı ve ellerimi tüm o tenin, saçların ve kasların üzerinde gezdirmek için sabırsızlanıyorum.

Yüce Tanrım. Gömleğini açtığımda ortaya çıkan koyu renkli tüyleri görünce ağzım sulandı. Gömleğinin kuyruklarını sabırsızca belinden çekip çıkarıyorum ve yukarı uzanmadan önce işi bitiriyorum. Avuçlarım göğsüne, o sıcak tenine, yumuşak saçlarına ve çarpan kalbine gidiyor ve gömleği omuzlarından saygıyla indiriyorum.

"Çok güzelsin," diye fısıldıyorum, çünkü o gerçekten öyle. Güzelliği şaşırtıcı. Çirkin. O açık ten rengi, o yuvarlak omuz başları ve göğüs kemiğinden meme uçlarına doğru yayılan ve sonra güneye doğru incelen, karnının belirgin plakaları arasında en çekici simetri çizgisini kesen mükemmel siyah saç serpintisi.

Beni en çok etkileyen şey ise pazusundaki dövme. Onu bir milyon yıl önce yatağında uyurken bulduğumda gördüğüm o sert, sivri *E* harfinde *ELLEN* yazıyor ve onu görünce ağlamak istiyorum. Parmak uçlarımı üzerinde gezdiriyorum. Gözlerimiz buluşuyor ve umarım benimkiler ona acısı için ne kadar üzgün olduğumu anlatıyordur.

Gömleği hala bileklerinden sarkıyor ve Houdini gibi kendini görkemli pamuk prangalarından kurtarmaya çalışırken kollarını arkada tutuyor, çünkü kurtarıcısı çaresizce, umutsuzca dikkati dağılmış durumda.

Yukarı doğru bir bakış, muhteşem yüzünde acı, arzu ve inançsızlığın bir arada olduğu bir ifadeyi ortaya çıkarıyor. Ellerimi göğüs kaslarının üzerinde gezdiriyorum, karnından aşağı doğru kaydırıyorum, parmak ucum göbeğinin koyu renkli çukurunda geziniyor. Bu adamın gövdesini yastık olarak kullanmak istiyorum; sert, kıllı ve kesinlikle yumuşak tenli bir yastık.

Parmak ucumu göbeğine bir öpücükle takip ediyorum. Mmm. Çok yumuşak. Ama içeri giriyorum. Ellerim kemer tokasında durdu. Ona zaten prezervatif takmışım ve onu daha yeni içime almışım, bu yüzden saçma ama biraz endişeliyim. Bu sefer yakından göreceğim.

Yine zor, ki bu sürpriz olmamalı. Bay Adam Wright'ın refrakter dönemler gibi biyolojik önemsiz şeylere düşkün olmadığından eminim. Kemer tokasını çekip açıyorum ve fermuarını indirmeden önce pantolonunun üst kapağını açıyorum.

onları aşağı itiyor. Ellerini gömleğinden kurtardı ve şimdi ikisini de boynuma doluyor, yırtıcı avuçlarını siyah boxer k lotundan taşan fantastik c ssenin üzerinde gezdirirken başımı kucaklıyor.

"Seni hiç bu kadar odaklanmış görmemiştim," diye takılıyor ama sesi titiyor.

Ona bakıyorum. "O zaman bana sikini daha sık göstermelisin. Belindeki kemeri  ekiştirince o güzelim siki yüzümün *tam*  n nde serbest kalıyor ve Tanrım, gülünç denecek kadar muhteşem.

"Onu ısırmayacağından emin olur olmaz çıkardım," diye takılıyor. "Gerçi dün gece bile yüzde yüz emin olamadım.

Elimi etrafına sararken ona sırtıyorum. 'Bu şeye zarar veremeyecek kadar kendime hizmet ediyorum. Bu benim yeni favori dildom. Bu bir şakaydı. Hiç dildo kullanmadım. Ama bunu ona söylemeyeceğim.

"Tanrım," diye inliyor. "Böyle şeyler söylediğinde, o küçük parmaklarınla bile zor kavırıyorsun.

 kimiz de onu tuttuğum yere bakıyoruz. Parmaklarımı onun çevresine doluyorum. Bu dinamiği ben de en az onun kadar seviyorum: onun cüssesi ve benimki. Fiziksel olarak benden daha g   l  olması. Ona boyun eğmeyi çok daha tatlı kılıyor. Çıplak bedenimi kendi bedeniyle kaplamasını ve beni sikiyle yatağa  ivilemesini istiyorum.

"Neyse ki benim de bir ağzım var," diyorum ona ve tadına bakabilmek için eğiliyorum.

O kocaman, pürüzsüz tacı dudaklarımın arasına alıyorum ve dilimi yarığı boyunca kaydırarak çoktan ortaya çıkmış olan prekum damlasını yayıyorum. Bu ilk dokunuş onu inletiyor ve ellerini tekrar sa larıımın arasından geçiriyor.

'Ağzın aletimin üzerinde çok iyi hissediyor,' diye tıslıyor.

Güzel. Dizlerimin üzerinde kayıyorum, daha fazla   meliyorum, böylece alt tarafını keşfedebiliyorum. Taşaklarının yumuşak kesesini avuçluyorum. Boyu boyunca uzanan büyük damarın üzerinde dilimle bir çizgi  iziyorum ve sonra o büyük, k t kafanın tamamını ağzıma alıyorum. Onun erkek tadını severek, kadifemsi tepesinin titreyen dilime karşı verdiği hissi severek çökmüş bir şekilde seviyorum.

"Aman Tanrım, kadın," diye homurdanıyor. " ok iyi amına koyayım. Sonra içimden çıkıyor ve  engelli başparmaklarıyla tangamı aşağı doğru itiyor ve beni sırtüstü çevirip üzerimde sürünüyor, giderken pantolonunu beceriksizce tekmeliyor ve çoraplarını çıkarmak için arkasına uzanıyor.

 şte geldik.

Başardık.

Devasa beyaz yatağında sırtüstü yatıyorum, askılarıım dışında  ırıl ıplağım, görkemli, m kemm l bir şekilde çıplak bir Adam ellerim ve dizlerim üzerinde üzerime uzanıyor, vücudu kocaman ve altın sarısı, bana bakarken yüzündeki ifade neredeyse taparcasına ve o aleti dolu bir silah gibi bana doğru bakıyor.

Elimde değil. Sırtmaya başladım. "Buraya gel.

Kendini üstüme bırakırken bana gülümsüyor ve Tanrım, onun ağırlığı, büyüklüğü ve teninin benimkine karşı yumuşaklığı - hepsi enfes.

" ok mu ağırım?" diye mırıldanıyor, yüzündeki saçları tarayabilmek için bir dirseğinin üzerine kalkıyor.

"Hayır. Parmaklarımı boynuna doladım ve onu aşağı çektim. "Hepinizi istiyorum. *Kabul etmek istemediğim kadar uzun zamandır böyle olmasını istiyordum.*

"Tamam o zaman. Seni eziyorsam söyle."

" lmek için daha kötü yollar da var," diye mırıldanıyorum, o üzerime yayılarak yüzünü boynumun kıvrımına bastırıyor ve sa larıımdan derin derin nefes alıyor. Dizlerimi kaldırıyorum ve bir bacağımı elimden geldiğince onun etrafına sarıyorum, ayağımın tabanıyla k cının muhteşem kaslarını keşfediyorum. Bu adamdan çok şey istiyorum. Ellerimle, dudaklarıımla ve dilimle her bir santimini tanımak istiyorum - hatta arada bir dişlemek bile istiyorum.

Bir süre öylece uzandık. Nefeslerim sığ - iğerlerim bu devasa erkek yığınının altında düzgün nefes alamayacak kadar sıkışmış durumda- ama yine de çok mutlu olabilirim. Adam'ın siki karnımızın arasına sıkışmış, nabız gibi atıyor.

Bir elini kaldırdığım bacağıma doğru uzatıyor ve parmak ucuyla tutunduğum yerin altına sabitlenmiş insülin pompamın dış hatlarını nazikçe çiziyor. şimdi çok net anladığım nedenlerden ötürü kan şekeri seviyelerime takıntılı olabilir ama hastalığımı anlıyor. Hiçbir gariplik yok, vücudumun çeşitli yerlerine yapıştırılmış komik küçük mekanizmalar için özür dilememe ya da bunları açıklamama gerek yok. Bana uygulayacağı her türlü lezzetli kardiyo egzersizine dayanabileceğimden emin olduğu sürece, bu yönümü sorgusuz sualsiz benimseyecektir.

Kendini kollarının üzerine kaldırıyor ve ben ona bakıyorum, arzudan başım dönüyor ve onunla olan bu yakınlığın yol açtığı duyguyla yanlara savruluyorum.

"Yorgun musun?

Hayır. Kesinlikle hayır. Azıcık bile değil."

"Tamam o zaman. Gülüyor ve ağırlığını üzerimden alıyor, ben de suratımı asıyorum.

"Sadece seni daha iyi görmek istiyorum," diyor, parmak eklemlerini leğen kemiğimin ve karnımın üzerinden göğüslerimin arasına doğru öyle hafif bir dokunuşla gezdiriyor ki i im  rperi or.

"G z n  ayırma. İnan bana, ben de aynısını yapıyorum."

Tereddüt ediyor. 'Seni bağlamama izin verir misin? Sadece ellerin, başının üstünde. Sana çok kötü şeyler yapmak istiyorum ve eğer seni bağlarsam bu ikimiz için de daha zevkli olacak. Duraksıyor, yüzünde belirsizlik okunuyor. "Sadece

Tabii bana güveniyorsanız.

NATALIE

Last gecesi ona güvenmedim, ona direndim ve kendimi küçümsedim.

Bu gece ona güveniyorum.

Bu kadar kısa sürede bu kadar büyük bir değişim, ama elimde değil. Yatağında ateşli gözlerle üzerime çömelen adam, tam olarak gördüğümü sandığım adam değil. O hiç değişmemiş ama benim onun hakkındaki görüşlerim kırbaç etkisi yaratan bir hızla bir-sekiz yapmış.

Beni içeri aldı. Onu görmeme izin verdi ve bana kendini göstererek korkumu öyle bir yok etti ki sanki hiç var olmamış gibi.

Adam bu gece bana bir hediye verdi. En vicdansız dehşetleri yeniden hatırladı ve bunları, bu olaylardaki rolünü yüzüne vuracağına inanmaya hakkı olan bir kadına anlattı. Ve bana olan bu inancını, şu anda ona verebileceğim en büyük hediyeyle ödüllendirmek hiç de zor değil.

Uzaniyorum ve sakalının temiz çizgisinin yanağıyla buluştuğu yerde bir yol izliyorum. "Sana güveniyorum," diye fısıldıyorum. "Bana ne istersen yapabilirsin.

Her nasılsa, bu gece sınırlarımı zorlamayacağını biliyorum. Kafam, acımasız avuç içleri ve pembe, acıyan etle ilgili kafa karıştırıcı, yabancı düşüncelerle dolu bir bataklık olsa da, onun güvenli oynayacağını biliyorum. Ona yalvarsam bile bu gece bana şaplak atmayacağından şüpheleniyorum.

Yüzünde geçici olduğu kadar açık bir duygu parıltısı var. "İşte benim kızım," diyor kısık sesle, siyah şeffaf tulumumun silikon astarlı üst kısmını sağ uyluğumdan çekip çıkarıyor ve bacağımdan aşağı kaydırmadan önce sonsuz bir dikkatle insülin pompamın bulunduğu yerin üzerinde manevra yapıyor. Diğerleri daha kolay takip ediyor. Onları toplayıp, kötü niyetli bir neşeyle ellerinin arasında esnetene kadar oyun planını anlamıyorum.

Beni kendi çoraplarımla bağlayacak. Eminim onun standartlarına göre uysalca ama en basit esaret biçimini bile hiç deneyimlememiş bir kız için daha heyecan verici. Diğer dört cinsel partnerimin hepsi bu adama kıyasla çok daha vanilyaydı.

Kalp atışlarımı hızlandıran sadece çoraplar değil. Her şey -bacaklarımı daha da ayırıp aralarına diz çökmesi için zorlaması; üzerime dikilen iriliği; tam karnımın üzerindeki sert, karanlık ereksiyon çıkıntısı; ellerimi birbirine bağlayabilmesi için yukarı kaldırmamı emrederken bile kendini dik tutarken karın ve omuz kaslarının kasılması.

Çok güzel bir manzara. Şimdiden kendimi umutsuzca, harika bir şekilde güçsüz hissediyorum. Görünüşe göre yüzüm de bunu söylüyor, çünkü aşağı bakıp gülüyor.

Şu sırıtışa bak. Benim küçük masum Natalie'm şimdiden heyecanlanmış olabilir mi?

"Olabilir. Umarım ana etkinlik hayal kırıklığına uğratmaz," diye bağıriyorum açık fiziksel dezavantajlı konumumdan.

Bana olması gerekenden çok daha seksi olan kötü niyetli bir gülümseme fırlatıyor. 'Bu tür ters konuşmalar sana iyilik kazandırmaz.

Bunu benim yöntemimle yapacağız. Sen sadece o küçük ellerini başının üstünde tutmaya ve yolculuğun tadını çıkarmaya odaklan. Anladın mı?"

Eğer yanıcı sıvılar olsaydı aramızdaki bakış tutuşabilirdi. Lezzetli, kirli orgazmlar vaadi için ruhunu teslim ettiğin ve arzu ile beklentinin uçurumunda durduğun bu andan daha ateşli bir şey var mı?

Eğer varsa bile, ben bulamadım. Ve kesinlikle eski sevgililerimden hiçbirisiyle bu kadar yoğun bir beklenti yaşamadım. Adam'a söylediklerimde ciddiye aldım.

Ona güveniyorum.

Ama o yeterince bilinmeyen bir varlık ki, neler yapabileceğinin vaadi içimde bir heyecan yaratıyor. O kadını becerdi, şaplak attı ve kadın bunu o kadar sevdi ki tekrar yapması için ona yalvardı - en azından şaplak kısmı. Belki de tüm bunlar beni vazgeçirmeli ama vazgeçirmiyor.

Kendini serbest bıraktığı kişi olmak istememe neden oluyor. "Anlıyorum," diyorum, iğrenç antlaşmamızı mühürlüyorum.

'İtaatkâr olduğun zaman cennet gibi oluyorsun,' diye mırıldanıyor bedenimden aşağı inerken. 'Bu gösteriyi yönetmeye çalışarak bunu mahvetme. İzin ver sana bana boyun eğmenin ne kadar inanılmaz bir his olduğunu göstereyim. Bunu, dudaklarını göbeğimin güneyinde, bikini çizgimin hemen üzerindeki bölgeye hafifçe sürerek noktalyor.

"Tamam," diyorum ürpererek.

"Mmm. Çok yumuşak,' diye mırıldanıyor ve aynı noktaya bir sıra öpücük bırakıyor. Burası cennet, ama ağzı ihtiyacım olan yerden yaklaşık on santim daha yukarıda. Vücudumun onun ağzı için açgözlü, acil bir şekilde hazırlandığı göz önüne alındığında, alt kattaki orgazmım hiç olmamış olabilir. Sikini. Bana ne verirse.

Ona ihtiyacım olan yere yaklaşıyor. 'Dün gecedan beri senin o küçük tatlı amını düşünmeden duramıyorum. Eve döndüğümde duşta, sadece tadının nasıl olduğunu düşünerek kendimi tekrar boşalttığımı biliyor musun? O küçük pembe meme uçlarının döllerimle kaplı ne kadar güzel görüldüğünü düşünerek?

Buna karşılık olarak inliyorum, çünkü sözleri ve onları söyleme şekli çok seksi. Adam Wright'ın duşta benim vücudumla ilgili anılar eşliğinde mastürbasyon yapması, Alchemy'de kendini tatmin etme şekli kadar güçlü ve şiddetliyse, bunu kaçırmış olmam büyük bir talihsizlik.

"Bana sonra göster," diye sızlanıyorum, pelvisimi amımı onun lezzetli ağzına yaklaştıracaklarını umduğum bir şekilde eğiyorum. Kıkırdıyor. 'Belki başka zaman. Bu gece yükümü içine boşaltmakla çok meşgul olacağım.

Bununla birlikte, iki büyük avucuyla bacaklarımı daha da ayırıyor ve merkezimi yalamak için eğiliyor. Sevgili Tanrım, o benim en mahrem yerimi yalarken onun için yayılmanın verdiği his kelimelerin ötesinde. Yalamaları sert. Sert. Saldırıya karşı beni ısıtacak bir şey yok ve bu bir saldırı.

"İyi bir kız gibi bacaklarını benim için güzelce ve genişçe açık tut," diye talimat veriyor, bir elini karnımın üzerinde gezdirmeden önce, diğer eliyle girişimi bulup iki parmağını sertçe içeri iterken beni yatağa sabitliyor. Adam'ın diline ve parmaklarına kendimi bırakıyorum, tüm bilincim Adam'ın bacaklarımın arasındaki koyu kıvrıcık saçlarının görüntüsüne ve klitorisimi okşarken beni parmaklamasının korkunç, harika hissine kapılıyor.

Keşke kollarımı hareket ettirebilseydim.

Keşke uzanıp parmaklarımla saçlarını tırmalayabilsem ve yüzünü bana daha da bastırabilsem de zar zor nefes alabilse.

Ama yapamıyorum ve zoraki çaresizlik tahrikimin alevlerini körüklüyor.

"Lütfen, daha sert," diye yalvarıyorum ve o da etime karşı inliyor.

"Tanrım, çok sertleştin. Nefesi klitorisime karşı ılık. 'Kahretsin, dün gece buna karşı koyduğunu bildiğimde ateşliydi, tatlım, ama şimdi istediğini bilmek milyonlarca kez daha ateşli.

Aslında o işe yaramaz bir şekilde iterken, o tonlanmış kıcının havada kızıştığını görebiliyorum. Aletini, vajinal kasların şimdiye kadar sağdğından daha sert ve daha iyi sağacağıma yemin ediyorum.

"Çok yaklaştım," diye nefes nefese kaldım. "Beni boşalt, on saniye içinde içimde olabilirsin. Acı dolu bir kahkaha atıyor. "Tanrım, buna bayılıyorum. Bana ne kadar ihtiyacın olduğunu seviyorum. Beş saniye içinde yapabilirim.

Bu küstahça bir söz olabilir ama doğru bir söz, çünkü *tam oradayım*. Bununla birlikte, üçüncü bir parmak ekliyor ve karnımı aşağı doğru itip dilini daha da gergin hale getirirken büküyor ve üzerimde yıkanan tüm muhteşem, utanmaz, çılgın sıcaklık zirveye çıkıyor ve onun etrafında parçalanırken erimiş lav oluyorum.

Doruk noktam boyunca beni yalıyor, ben kıvranıp çırpınırken ve haykırırken beni yerimde tutuyor ve sonra parmaklarını çekip dizlerinin üzerine çöküyor ve yatağının başucundaki çekmeceyi umutsuzca çekiştirip bir prezervatif çıkartıyor. O prezervatifi takarken ben de uzanıp manzarayı seyrediyorum: Adam dizlerinin üzerinde bana doğru yaklaşıyor, iri, bronzlaşmış ve kıllı, aleti kılıfına sokarken bana doğru bakıyor.

Dün gece, her şeyini üzerime saldı.

Bu gece, onu içimde, ait olduğu yerde serbest bırakacak.

NATALIE

A Kendini üstüme bıraktığında, ağırlığının ve teninin verdiği zevkle inliyorum. Elini uzatıp yüzümdeki birkaç saç telini fırçalıyor, parmakları çenemde duruyor, gözleri gördüklerine tam olarak güvenemiyormuş gibi yüzümde geziniyor.

"Tekrar gelebilir misin?" diye mırıldanıyor ve ben gülüyorum.

"Pek olası değil. Şimdiye kadar bir gecede iki kez bile gelmemiştim. Bir hat trick aşırı geliyor."

Sırıttıyor. "Ciddi misin? Bu senin için boktan bir şey ama ben kendim için seviyorum.

'Sana dün gece söyledim. Kimse böbürleneni sevmez.'

"Sana üçüncüyü verdiğimde daha da çok sevineceğim," diyor, ağzını benimkine doğru indiriyor ve gözlerimi kapatıp tüm bunların hoşgörüsünün üzerimden akıp gitmesine izin veriyorum: ağzı, ağırlığı, o vücut ve girişimi dürtten kalın tepesinin vaadi.

En acil kaşıntıları kaşıdığımız kütüphanesindeki kitap raflarına karşı çılgınca sevişmemiz ateşli olmanın ötesindeydi, ama bu... inanılmaz. *Dehşet verici*. Dizlerimi yukarı çekiyorum ve kollarımı başımın üzerinde tembelce uzatıyorum, o içimde geniş, aç ve ısrarcı bir şekilde iterken. Böyle çok yoğun, onun için bağlı olmak. Onun tarafından kuşatılmak. Onun tarafından tüketilmek. Dilinin benimkine dolanması. Boğazından çıkardığı o lezzetli sesler, sanki onu vahşiliğe sürüklüyormuşum gibi. Vahşiliğe. Ve *Tanrım*, vücudumun içinde ilerleyişini, muhtaç sinir uçlarıma doğru sürüklenişini hissediyorum.

Dibe vurduğunda, ikimiz de bunun zevkiyle inliyoruz.

"Tanrım, ben varım," diyor dişlerini sıkarak. "Sen şimdiye kadar hissettiğim en sıkı, en tatlı, en güzel şeysin, tatlım.

Bu kutsal bir his. Huşu uyandırıcı. Hareket ediyor, ağzı ağızımdan ayrılmıyor, kolları beni öyle bir sarıyor ki kendimi kozalanmış hissediyorum. Bir duygu tsunamisi midemden boğazıma doğru ilerliyor. Bu his girdabının ortasında doğru düzgün düşünemiyorum bile. Yalan söylemiyordum -muhtemelen bir daha boşalamayacağım- ama bu orgazmın çok ötesine geçiyor. Onun üstümde, içimde olması temel bir his, sanki bedenlerimizin birleştiği yer bir tür süper devre, neye inandığımı ve kim olduğumu keskin bir şekilde ortaya çıkaran bir anahtar.

Sesler çıkarıyorum, fark ediyorum, aynı ölçüde memnun ve yalvaran küçük sızlanmalar. Umarım dayanabilir, çünkü asla ama asla durmasını istemiyorum. Bir Tanrı olmalı, çünkü o uzun, güçlü pompaları beni sikerken ritmik kalıyor.

"Yüce Tanrım," diye homurdanıyor, yüzünü boynumun kıvrımlarına gömebilmek için dudaklarımı serbest bırakıyor, "şu anda mutlu bir adam olarak ölebilirim.

'Lütfen ölme. Seninle işim henüz bitmedi. Keşke kollarımı kaldırabilsem ve o görkemli, kıvrımlı başının üzerinde dolaştırabilsem. Keşke vücudunun her santimine dokunabilseydim. Ama bunu benden o istedi ve bunu çok istiyor gibi görünüyor ve şu anda bu güzel, nazik, hasarlı adamı olabildiğince mutlu etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım.

"Dayanmaya çalışacağım. Kendini tekrar yukarı kaldırıyor. Ben daha ne olduğunu anlamadan içimden çıkıp beni ters çeviriyor ve sert bir kolla karnımı sararak beni dizlerimin üzerine çekiyor. Ciyaklıyorum, ama arkamdan içime girdiğinde ciyaklamam utanç verici bir gırtlak inlemesine dönüşüyor, çünkü *hoooly fuck*, bu çok derin ve çok çok iyi. Dirseklerimin üzerine kalkmaya bile çalışmıyorum, bunun yerine yanağımın yorganın pürüzsüz pamuğuna bastırmasına ve kollarımın uzanmasına izin veriyorum.

Adam bir elinin parmaklarını kalçama geçiriyor ve beni sikerken yerinde tutuyor. Bu yeni pozisyon onun içinde bir şeyleri serbest bıraktı. İçime eskisinden daha sert, daha hızlı giriyor. Diğer eli göğsümü sıkmak için uzanmadan önce omurgamda geziniyor.

"Kısık bir sesle," diyor, "o düşmanca küçük yüzünü gördüğüm andan beri sana yapmayı düşündüğüm *tek şeyin* bu olduğunu söylediğimde... *fuuuuck*. Bu küfürlü cümleyi, çiftlik hayvanları gibi homurdanmama ve iç duvarlarım kutlama yaparken yatağı biraz yukarı itmeme neden olan özellikle vahşi bir itme ile noktıyor, çünkü Yüce Tanrım, eğer bu adam bana üçüncü bir orgazm verme tehlikesiyle karşı karşıya değilse.

"Gerçekten mi?" Sesimdeki nefes darlığını, aletin ciğerlerimdeki tüm havayı boşaltmış olmasına bağlamaya karar veriyorum. Bunca zamandır beni domaltıp anlamsızca becermek istemesi aşağılayıcı mı yoksa ateşli mi emin değilim.

Kesinlikle ateşli.

Ve muhtemelen biraz aşağılayıcı, ama kimin umurunda? Benim değil.

Gerçekten. Tanrım, bu... çok güzel görünüyorsun, benim için eğildin. Beni tekrar tekrar içine alırken o daracık amcığının ne kadar muhteşem görüldüğünü görmelisin.

Benimle hiç böyle konuşulmamıştı. *Asla*. Sanırım en son eski sevgilimin yapabildiği tek şey ara sıra *evet, bebeğim* ya da *kabul et demekti*. Adam'ın iğrenç sözleri midemde arzu uyandırıyor ve şiirsel bir şekilde ağda yaptığı tüm bölgeyi parlayan, kıvılcım saçan bir sıcaklıkla dolduruyor.

Onun için eğilmemden hoşlanıyor. Tanrım, acaba onu şaplaklarken böyle mi beceriyordu? Öyle olmalı, değil mi? En bariz pozisyon bu olurdu. İçimde daha karanlık bir şey yükseliyor, kıskanç ve düşmanca bir şey. Tanrı biliyor ya, bu işlerde çok acemiyim ama onu herkesten çok tahrik eden kadın olmak istiyorum. Kendini geri çekmesini, bana çocuk eldivenleriyle davranmasını ve sonra da onu asıl heyecanlandıran şeyler için başka kadınları hayal etmesini -ya da daha kötüsü, onlara gitmesini istemiyorum.

Tüm bunlar bana küçük bir sesle de olsa "Bana da şaplak atmayı düşündün mü?" diye sorma cesareti veriyor.

İnliyor ve içime giriyor. "Tanrı aşkına, tatlım. Bir erkeği uyar.

"Bu bir evet mi?" Bir kulağım ve yanağım yatağına yapışık olduğu için sesim tuhaf geliyor. Keşke onu görebilseydim. "Fark etmez. Bu, bu fazlasıyla yeterli, inan bana.

"Bana şaplak atacak mısın?

"*Hayır.*" Arabayı neredeyse sonuna kadar çekip geri sürerken sesi kızgın geliyor. "Böyle şeyler için endişelenmeni istemiyorum, tamam mı?

"Sanırım seni istiyorum. Bu bombanın orada kalmasına izin verdim. Bir an için duyabildiğim tek şey hırıltılı nefes alış verişlerimiz ve etin ete çarpma sesleri.

"Eğer öyle düşünüyorsan, bunu başka bir zaman, kendimi toparladığımda tartışabiliriz. *İt*. "Çünkü patlamaya çok yakınım tatlım ve senin bu küçük kıcını pembeleştirme fikri hiç yardımcı olmuyor.

Bir an duraksıyor ve kalçalarıyla öyle bir şey yapıyor ki aleti içimde dönüyor ve bu o kadar yüce hissettiriyor ki inlemek için karşılık vermekten vazgeçiyorum.

'İşte benim kızım,' diyor. "Hoşuna gitti mi? Sikimin bu kadar derine gömülmesini seviyor musun?" 'Hı-hı.' *Tanrım, evet.*

"Tanrım, sikimi bu kadar çok istemene bayılıyorum," diye mırıldanıyor. Şimdi her iki kık yanağımı da okşuyor ve bana şaplak attığını hayal eden tek kişinin ben olmadığımı biliyorum. "Senin gibi küçük tatlı bir şeyin bu kadar açgözlü bir amcığı olacağını kim bilebilirdi?

Siktir, siktir, siktir. Her şey çok fazla - hem söyledikleri hem de kıcım havadayken böyle eğilmiş olmak çok kirli. Sıcaklık artıyor. Tüm alt tarafım parlıyor. Radyoaktif hissediyorum, ürettiğim enerjiyle ulusal şebekeyi aydınlatabilirim. Sıcaklık ağırlı, ısrarcı ve harika ve Adam'ın sözlü ve penisli yayılım ateşi karşısında akışkan ve çaresizim.

"Gidiyorum-" diye kekeliyorum, sonra bir balon gibi patlıyorum, imkansız, gülünç bir zevk dalga dalga üzerime akıyor, o da beni beceriyor.

'Oh Tanrım, şükürler olsun,' diye mırıldanıyor. İnanılmaz derecede sertleşmeden önce bana birkaç vuruş daha yapıyor ve vücudumun derinliklerinde kendi salınımını gerçekleştiriyor.

ADAM

Natalie banyodan çıplak, hâlâ uykulu ve inanılmaz derecede güzel bir şekilde çıkıyor. Yatağa tırmanıp bana doğru sürünürken de fazlasıyla yaramaz görünüyor.

"Buraya gel. Bir kolumu ona doladım ve ağır yorganımı çekmeden önce onu vücuduma doğru çektim. üzerimizde.

"Ne korkunç olurdu biliyor musunuz?" diye düşünüyor. 'Personeliniz bir gün tuvalet kağıdınızın ucunu o küçük üçgenin içine katlamayı unutsa. Kağıdın ucunu tek başınıza aramak zorunda kaldığınızı hayal edebiliyor musunuz? Kaybettiğiniz o iki ya da üç saniyenin İngiliz ekonomisine nelere mal olacağını Tanrı bilir.

Bir kıkırdamayı bastırıyorum. Şaplak mı istiyor? Dileğinin gerçekleşmesine tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor. 'Dün gece üç kez orgazm oldun ve hâlâ bana zorluk mu çıkarıyorsun? "Seni sikip attığımdan emindim.

"Hayır. Başını çenemin altına sokarak bana yaslanıyor. 'Ve konuyu değiştirme. Lütfen bana personeline bunu gerçekten yaptırmadığını söyle.

"Elbette biliyorum. Disiplin ayrıntılarda gizlidir. Eğer küçük şeylerde gevşemelerine izin verirsem, bu aşağı doğru bir sarmal olur. Öfkeyle geri çekildi ve yüzümdeki sırtışı fark etti.

"Sen bir pisliksin.

"Hiçbir zaman başka bir şey olduğumu iddia etmedim. Kaşlarını kaldırıyor ve ben iç çekiyorum.

"Tabii ki onlara aptalca sivri uçlar yapmalarını söylemiyorum. Sadece yapıyorlar, hepsi. Nedenini hiç bilmiyorum.

"Bunu duyduğuma sevindim.

"Bak, ben de hapisteydim, Tanrı aşkına. Hücremde bittiğinde ve vidalar yerine yenisini koymadığında kıcımlı *Mirror*'ın yırtık kareleriyle silmeye başvurmadan çekinmedim. Gerçekten bataklık rulom için sivri uçlarda ısrar edeceğimi mi düşünüyorsun?"

Duyulabilir bir nefes çekiyor, yüzü acı içinde. "Aman Tanrım. Senin için bundan nefret ediyorum.

"Hey. Parmaklarımı omurgasının narin yapısında gezdiriyorum. Bunun hakkında konuşmuştuk. Bunu hak ettim, hatırladın mı? Gazete sürtünmesinden çok daha kötülerıyla karşılaştım. Her şey yolunda.

"Biliyorum, ama bu çok acımasız. Tüm bunları yaşadığını bilmeye dayanamıyorum.

Ben konuşmadan önce bir an için birbirimize bakıyoruz, yüzlerimiz yastığının üzerinde santim aralıklarla duruyor.

"Bilmenizi isterim ki, eğer yeterince açık ifade edemediysem, kardeşinize yaptıklarım ve ailenize yaşattıklarım için ne kadar üzgün olduğumu bilmenizi isterim. Pişmanlık duymayı asla ama asla bırakmayacağım. Yaptığım şeyden tarif edilemeyecek kadar utanıyorum. O gece Ellen'ı terk ettikten sonra, bu hayatımın en büyük pişmanlığı.

"Biliyorum," diye fısıldıyor. Güzel yüzündeki yumuşak, açık ifadeden bunun doğru olduğunu görebiliyorum. Küçük bir elini zavallı, yaralı kalbimin üzerine koyuyor ve dokunuşunun verdiği basit zevkle gözlerimin kısa süreliğine kapanmasına izin veriyorum.

Tereddüt ettim. "Nasıl olduğunu sorabilir miyim?"

"Elbette. Uzaniyoruz, kollarımız bacaklarımız birbirine dolanıyor, o bana hakkında çok az şey bildiğim işinden ve potansiyel protezinden bahsediyor. Adaylığından elbette haberdar olsam da, ne kadar heyecanlandığını, onun için sunduğu teknolojik fırsatlardan ne kadar etkilendiğini, sunduğu potansiyel yaşam kalitesi iyileştirmeleri konusunda ne kadar heyecanlı olduğunu duymaktan gerçekten çok memnunum. Eşi Anna'ya ve kızları Chloe'ye duyduğu sevgiyi duymak beni daha da mutlu etti.

Ona verdiğim korkunç yaraları asla ve asla geri alamam da, bunların onu tanımlamasına izin vermediğini bilmenin verdiği rahatlıkla sevinebilirim. Dolu dolu ve mutlu bir hayatı var, benim sayemde değil.

Yapabileceğim tek şey, tüm bu acı ve suçluluk duygusunu teslim etmeye, geçmiş günahlarımın kefaretiyi ödemeye ve Bennett ailesine mümkün olan her yerde telafi etmeye devam etmektir. Yanımdaki bu güzel, şefkatli, bağışlayıcı kadının bu telafilerin boyutu hakkında hiçbir fikri yok ve umarım hiçbir zaman da olmayacak.

Ancak on yıldan uzun bir süre önce babasının London School of Economics'e girmesini kolaylaştırdığım o görevden bu yana, Bennett ailesine küçük bir şekilde vaftiz babalığı yapma becerisi, kendimle biraz daha kolay yaşamamı sağladı. Bu bir bakıma bencilce.

Kalbimin üzerindeki eli kendi elimle kapatarak, "Tam bir asker gibi görünüyor," diyorum ona.

"Öyle. Sevgiyle gülümsüyor. "O en iyisi.

"Hâlâ emo D&D manyağı mısın?

"Oraya gittiğine *inanamıyorum*. Hayır, değil, teşekkürler. O tam bir teknoloji ineği.'

"Bunu duyduğuma sevindim.

Beni iterek sırt üstü dönmemi sağlıyor ve kendini bir dirseğinin üzerine kaldırıyor. Ona bakıyorum. Her zaman mükemmel olan saçları şimdi daha dağınık. Aslında çok iyi bir sikiş yapmış gibi görünüyor. Dudakları hâlâ biraz şiş. Gözlerimi kamaştırıyor.

"Her neyse. Kardeşim hakkında konuşmak şu anda müthiş bir zaman kaybı gibi geliyor. Parmakları göğsümdeki kıllara değerken aşağı bakıyor ve nefesini içine çekiyor. "Egonu daha da şişirmekten nefret ediyorum ama gerçekten de iğrenç derecede güzelsin.

Sırtıyorum. "İğrenç bir şekilde, hmm?

"Evet. Yorganı aşağı itiyor, böylece tüm gövdem açıkta kalıyor ve göğüs kaslarımın arasından, göbeğimin üzerinden ve mutlu izlerimden aşağı doğru bir çizgi çiziyor. 'Tanrım, sen sadece... bu...'

Sonunda ne diyeceğini şaşırdı. Zaten yarı sert olan aletim kıpırdanıyor. "Başladığın işi bitirmeye niyetin yoksa daha ileri gitmezdim.

Gözlerimiz buluştu. Onunkiler muziplikle parlıyor. "Bu bir tehdit mi yoksa söz mü?"

"Kesinlikle bir tehdit. Ağzı bir gülümsemeye dönüşürken bakışlarını tutuyorum.

'Sabahımıza başlamak için iyi bir yol gibi görünüyor. Cumartesi günleri genellikle ne yaparsınız Bay Wright?

"Çalışırım. Ya siz, Bayan Bennett?"

"Çalışıyorum. O sırtıyor ama ben kaşlarımı çatıyorum. Hafta sonlarımı çalışarak geçirmeyi tercih ediyorum çünkü bunu seviyorum ve özellikle sosyalleşmeyi ya da dinlenmeyi sevmiyorum. Natalie'nin bunu yapmak zorunda olduğu için yaptığından şüpheleniyorum, çünkü şirketini ayakta tutmaya çalışmak veAlchemy'de mesai yapmak arasında her zaman zaman dezavantajı var.

Görmezden geldim. Kendini mahcup hissetmesini ya da dün onu gözyaşlarına boğan işle ilgili endişelerin yeniden ortaya çıkmasını istemiyorum. Dün gece kollarımda uyuyakalan mutluluktan uçmuş, orgazm sarhoşu kadının nakit akışı ya da gecikmiş faturalarla ilgili hiçbir şey düşünmediğinden eminim ve bunun böyle kalmasını çok isterim.

"Açıklığa kavuşturmalıyım," diyorum, "hafta sonlarıma asla yatağымda güzel, çıplak bir kadınla başlamam, bu yüzden bu benim için keşfedilmemiş bir bölge. Eğer istersen bugün kesinlikle yoldan çıkabilirim.

Gülüyor. "Oh, hadi ama. Adam Wright, milyarder playboy, yalnız mı uyuyor? Evet, doğru.'

Tek bir hareketle onu sırtüstü yatırdım ve vücudumu onun vücuduna bastırdım, artık tamamen sertleşmiş olan aletim aletinin arasında seğiriyordu.

Biz.

"Ben ciddiym. Geceyi kadınlarla geçirmem. Onları asla ama asla buraya davet etmiyorum ve her zaman aynı şekilde ayrılıyorum.

Gece.'

Hala altımda duruyor. 'Eğer kan şekeri seviyeme göz kulak olabilmek için kalmama izin verdiğini söylersen, seni ellerimle boğarım. Küçük, kalp şeklindeki yüzünde kararlılık var ama aynı zamanda kırılabilirlik de var ve kalbim daralıyor.

"Oldukça vahşi bir yanın var, tatlım," diyorum hafifçe. 'Ve eğer kalmama *izin* verdiğimi sanıyorsan, hayal görüyorsun.

Dün gece buradan çıkmanın hiçbir yolu yoktu. Gözümün önünden ayrılmana izin veremezdim. Cevap

vermiyor ama ifadesi yumuşuyor. "Bu bir gerçek mi?

'Evet. Fark etmediysen söyleyeyim, son birkaç haftayı seni takip ederek geçirdim. Alçakça oral yeteneklerimle kulüpte ve birinci sınıf müzakere becerilerimle ofisinde sana kur yaparak... Dün gecenin tek seferlik bir şey olduğunu düşünüyorsan, fena halde yanıyorsun.

Yutkunuyor. Tamam. Um. Öyleyse, muhtemelen birbirimizi yoldan çıkarmalıyız. Ne öneriyorsun?"

Sırtıyorum. Bir fikrim var. Başka bir kadın olsa alay ederdi ama Natalie'nin elimi ısırp koparacağını hissediyorum. 'Aslında bir saat kadar ofise gitmem gerekiyor. Ama acaba benimle gelip Omar Vega'nın stüdyosuna bakmak ister misin?

Üstünde yatmıyor olsaydım, sanırım dimdik oturacaktı. Tanrım. Ciddi misin sen? Etrafa göz atmak için adam öldürürdüm.

Tepkisinin gücü karşısında sırtıttım. "Ben de öyle düşünmüştüm, seni sinsi

küçük melek. "Yine de bu biraz ahlaksızca olmaz mı?

"Neden olmasın anlamıyorum. Size onun gizli bilgilerini gösterecek değilim. Daha büyük bir markanın çalışma alanını nasıl düzenlediğini görmemiz sizin için iyi olur - bu size görselleştirecek bir şey verir. Hedefle.'

"Çok isterdim. Çok isterim. Ne zaman gidebiliriz?"

Gülüyorum ve onun üzerinde hareket ediyorum, böylece aletim niyetini yanlış değerlendirmeye yer bırakmıyor. 'O kadar hızlı değil, benim küçük şirket casusum.

Önce bana seviyeni göstereceksin. Ve sonra, eğer şu anda beslenmeye ihtiyacın yoksa, senin için bazı planlarım var.

ADAM

Mondra merkezli moda markalarının çoğunun stüdyoları Doğu Londra'da, fabrikaların çoğunun bulunduğu yere yakın bir yerde bulunuyor. Elbette bazı aykırı isimler de var, özellikle de Victoria Beckham, hem ofislerini hem de stüdyo alanını barındırmak için Hammersmith'teki devasa bir Gürcü malikanesini seçti.

Omar Vega da bir başka aykırı isim. Nige bizi Victoria'ya götürürken Nat'e Wolff'tan ayrıldıktan sonra kendi teknoloji şirketim OfficeScape'i kurduğumda Victoria'yı merkez edindiğimi anlatıyorum. Lükse yatırım yapmaya başladığımdan beri tüm markalarımı tek bir çatı altında tutuyorum. Dolayısıyla Vega ve ekibi de diğer işlerimle aynı binada yer alıyor.

"OfficeScape aslında ne işe yarıyor?" diye soruyor ve aceleyle ekliyor: "Bana beş yaşındaymışım gibi anlat.

Gülüyorum. "Yapay zeka kullanarak devasa ofis alanlarını donatıyor ve döşüyor. Diyelim ki bir teknoloji firmasısınız ve Hong Kong'da yirmi katlı yeni bir ofise taşınıyorsunuz. OS kat planlarını alacak ve üretkenlik ve refah açısından en iyi çalışma uygulamalarını girecek ve ardından çeşitli bölümlerin ve bu bölümlerdeki çalışanların nasıl yerleştirileceğine dair öneriler sunacak. Ayrıca iç tasarım şemaları, mobilya tedarikçileri, bütçeler ve sürdürülebilirlik ölçütleri de ortaya koyacak. Ayrıca binaların donatılması için tüm sipariş sürecini de yönlendirebilir.

Kaşlarını kaldırır. "Vay anasını. Bu inanılmaz bir şey. Böyle bir şey olduğunu bile bilmiyordum.

Kalçasını okşuyorum. "Giderek daha fazla. Geleneksel olarak tüm bu roller farklı kişiler, hatta farklı firmalar tarafından yerine getirilirdi. Ancak hızla büyüyen şirketler için bu bir nimet. Ve tabii ki teknoloji de uzun bir yol kat etti. On beş yıl önce kurduğum programlama altyapısı bugünküne hiç benzemiyor.

"Bu fikir nereden aklına geldi?" diye soruyor, gerçekten büyülenmiş görünüyor.

"Sanırım Anton'un bana bir şans verdiğinden bahsetmişim - hapisneden çıkar çıkmaz bana bir iş verdi, normal kanalların hiçbirinden geçmemi istemedi. Tanrı biliyor ya, CV'm beni ön kapıdan bile geçiremezdi.

"Temel olarak, beni Kurumsal Merkez'in, yani tüm işletmeyi denetleyen bölümün çok küçük bir üyesi olarak getirdi. Bir nefes verdim. Bana duyduğu güvenin, benim için yaptıklarının büyüklüğü bugün beni hala etkiliyor. Berbat durumdaki bir çocuğa şans verdiğini ve dünyayı benim istirdiyem haline getirdiğini söylemek hafif kalır.

"Bana İşletme Çalışmaları A Seviyemi yaptırdı ve cezamı çekerken durmadan üzerinde çalıştığım tüm materyaller sayesinde bir yılda tamamladım. Ardından Wolff Holdings bursuyla finanse edilen ve esasen beni iş dünyasına hazırlayan yarı zamanlı bir MBA eğitimi aldım.

"O kadar çok farklı projede yer aldım ki anlatamam," diye devam ediyorum. "Ama en büyüklerinden biri, onlar için yeni bir Güney Avrupa merkezi olan Madrid ofislerinin genişletilmesine yardımcı olmaktı. Bu projede bir ton bütçe ve maliyet analizi yaptım ve bu bana genel süreç hakkında oldukça iyi bir fikir verdi - epik boyutlarda lojistik bir kabustu. Ama bana işlerin kesinlikle kolaylaştırılabileceği fikrini verdi ve oradan devam etti.

Omuz silkiyorum. "İşin temelinde teknoloji olması gerektiğini biliyordum. Biraz ev ödevi yaptım ve Anton'a sundum. Çok beğendi. Devam etmemi söyledi. Teknolojinin bir kısmını test etmem için şirket kaynaklarını kullanmama izin verdi. Sonunda yatırım yaptı, her şeyin tohumunu attı.

Bir an sessiz kaldım. Sadece Anton'un olağanüstü cömertliğinden ya da bana veya fikirlerime olan sarsılmaz inancından faydalanmadım. Kuşkusuz, devasa olmasına rağmen özünde girişimci olan bir şirketin merkezinde olmaktan da kazançlı çıktım. Wolff'un kovan aklına erişmek, ondan yararlanmak, yeni kurulan şirketimin Silikon Vadisi'nin en iyi kuluçka merkezlerinden biri tarafından beslenmesine benziyordu.

Natalie, "Yatırım yapmak onun açısından akıllıca bir hareketmiş gibi görünüyor," diyor ve ben de sırtıtıyorum çünkü benim için yaptığı onca şeyden sonra akıl hocamı daha da zengin etmek benim en büyük ayrıcalıklarımdan biri oldu.

"Evet. Neyse ki her şey yolunda gitti ve oldukça yüklü bir geri dönüş

yaptı. "Tabii ki kazandı. Ve sonra temel olarak lüks mallara mı

yöneldiniz?

"Onlara karşı zaafim olduğunu söyleyebilir misin? Karşılığında ben soruyorum, o da sırtarak yine kazağımı mincıkıyor. Daha önce giydiğimden beri durmuş değil. Açık tasarımcı logolarını tercih etmiyorum, sessiz lüksü tercih ediyorum, bu yüzden bu sade Brunello Cucinelli kazağını seviyorum. Krem kaşmir, vücuda oturan, her iki pazu boyunca camel intarsia bantları var. Basit ama dünyanın en iyi kaşmirinden güzelce örülmüş.

Küçük modacı markayı görür görmez söylemekle kalmadı, aynı zamanda giydiğimde biraz şok olmuş gibi görünüyordu. Ten rengime ne kadar yakıştığına dair bir şeyler mırıldandı ve ardından belirgin göğüs kasları hakkında mırıldanırken göğsümü okşadı.

Sanırım onaylıyor.

Nat -sanırım üç kez bedenine girmeme izin verdiğine göre artık ona Nat dememe izin var- Nat'in gece kalacağına dair sözünü aldıktan sonra dün Clem'e Selfridges'ten gönderttiğim abartısız kıyafetin içinde her santimiyle göz alıcı bir moda girişimcisi gibi görünüyor. Üzerinde siyah kaşmir bir polo yaka, dar bir kot pantolon ve Golden Goose spor ayakkabılar var ama saçları kendine has şık at kuyruğu şeklinde toplanmış ve makyajı ışıltılı ve mükemmel.

Doymak bilmeyen yeni sevgilisi ellerini ondan uzak tutamadığı için gecenin bir yarısı onu uyutmayan bir kadına benzemiyor - gerçi kazağımın üzerinden pazumu okşayışına bakılırsa bu sorundan muzdarip olan tek kişi ben değilim.

"Lüks ürünler benim için en büyük zevk," diye itiraf ediyorum şimdi. "OfficeScape ürünleri harika - tüm bu sorun çözme ve düzene sokma işlerinden hoşlanıyorum. Sorunsuz süreçleri seviyorum. Bu garip, çünkü bana bunun tam tersinden daha fazla zevk veren bir şey yok - dünyanın en çok arzu edilen mallarının yapımında ne kadar özen ve dikkat gösterildiğini bilmek gibi.

'Ve tabii ki büyük logolardan bahsetmiyorum. Gezegendeki en değerli kaşmir keçilerinin elle taranması ve nesilden nesile aktarılan ve ustalaşmak için yıllarca çıraklık gerektiren zanaatkarlık uygulamalarından bahsediyorum. Benim teknemi yüzdüren şey *bu*.

"Kesinlikle! Kahverengi gözleri şevkle parlıyor. "Benim de en çok sevdiğim şey bu - bu yüzden piyasanın üst tarafını seçtim. Duraklıyor ve elini kalçama götürüyor. 'Sence bu saplantının bir kısmı zaman geçirmiş olmaktan mı kaynaklanıyor? Demek istediğim, bir zamanlar gazeteyi tuvalet kağıdı olarak kullanıyorsanız, belki de sahip olduklarınızdan sadece güzellikleri için zevk alabilmek arzuladığınız bir şeydir? Bu, ilerlediğinizin nihai işaretidir.

Bu konu üzerinde yıllar boyunca uzun uzun düşünmekle kalmadım, terapistimle de durmadan tartıştım. "Kesinlikle bunun bir unsuru var," diye itiraf ediyorum. "Terapistim bunun bir şeyleri tersine çevirdiğim için kendimi ödüllendirmenin ve güvenlik işaretleri oluşturmanın bir kombinasyonu olduğunu düşünüyor. Ve bu hapishanenin çok ötesine geçiyor. Belirsizlik ve yoksunluk içinde büyümüş olsaydım, istikrarı taklit etmek için kendimi yeterince maddi tamponla çevrelemeye çalışmam mantıklı olurdu - ya da en azından buna benzer bir şey.

'Bu mantıklı,' diye mırıldanıyor.

"Sanırım" -bu kısmı itiraf etmek daha zor, özellikle de Nat'e- "bir de kefarete açısı var. Hayatın sunduğu en iyi şeylere yatırım yapmalı ve tadını çıkarmalıyım. Ne de olsa param var. Yat kiralıyorum ve sanat eserleri sipariş ediyorum çünkü yapabiliyorum.

"Kulağa küstahça geldiğini biliyorum ama aslında tam tersini kastediyorum. Tek bir olayı bile asla hafife almam. Her lanet gün iyi talihime hayret ediyorum. Ama bu çok ama çok bilinçli olarak geliştirdiğim bir şey; kendimi güzellik ve rahatlıkla çevreleme ve suçluluk duymadan, utanmadan ya da kendimi suçlamadan bununla oturabilme yeteneği. Bu mantıklı mı?

"Günün sonunda, lüks beni mutlu ediyor, saf ve basit, ve sanırım sonunda mutlu olmakla barışığım. 'Bu da geçerli bir sebep ve muhtemelen pek çok insan da böyle hissediyor. Tahminimce pazar, lüksü sevenlerle

İma ettiği statü ya da onaylanma ihtiyacı nedeniyle üst düzey ürün satın alanlar ve özenle hazırlanmış güzel nesnelerin ve deneyimlerin kendilerine derin, içsel bir mutluluk verdiği kişiler.

'Özellikle de hızlı modanın gezegenimizi istila etmekle tehdit ettiği bir dönemde', buna katılıyorum.

Özellikle de şimdi. Dürüst olmak gerekirse, ben de bu konuda sizinle çok benzer duygulara sahibim. Babamın yatırım şirketi ben yedi yaşındayken iflas etti ve artık para yönetmesine izin verilmiyordu. Bu yüzden kardeşimle birlikte St Benedict'e gittik. Güzel evimizi kaybettik; yıllarca bir belediye dairesinde yaşamak zorunda kaldık ve *bu çok acımasızdı*.

"Bunu duyduğuma çok üzüldüm," diye mırıldandım. Nat'in çocukluğu hakkında söylemeye niyetlendiğimden çok daha fazlasını biliyorum, bu yüzden belli belirsiz bir sempati şimdilik en iyi politika gibi görünüyor.

Teşekkürler. Sizin ve ailenizin yaşadığı türden bir travma yaşamadım tabii ki ama yine de uzun bir süre oldukça baktandı. Annem depresyondaydı ve sonra...'

Sözünü kesiyor.

Sonra da Stephen'ın ağzını burnunu kırıp onu hastanelik ettiniz, tek gözü çalışmıyordu.

Söylemesine gerek yok.

Dişlerimi alt dudağıma geçiriyorum.

"Her neyse," diye devam ediyor telaşla, "daha önce mega zengin değildik ama rahattık, anlıyor musun? Pembe beyaz bir yatak odam vardı ve yatağımın üzerinde tüllü beyaz bir gölgelik vardı. O odayı çok severdim. Bütün yatak yumuşak oyuncaklarla kaplıydı, içine zor sığıyordum.

Gülümsüyorum ama kalbim onun için kırılıyor. Hayır, bir kız kardeşini kaybetmedi ya da işe yaramaz bir annesi yok ama Noel Bennett'in sahtekâr iş ortağı onları alaşağı ettiğinde kendisini kendisi gibi hissetmesini sağlayan şeylerden büyük bir parçayı kaybettiğini garanti edebilirim.

O çok sevimli bir insan. Her zaman çok çaballıyor. Onu sadece birkaç haftadır tanıyorum ama

söylediği ve yaptığı her şeyde. Bu kadar çaresiz, bu kadar yoksun hissetmesi beni şok öfkelendiriyor.

"Hepsi gitti," diyor biraz omuz silkerek. 'Bizi taşıdıkları daire şok küçüktü. Bana kutu oda verdiler ve yanıma sadece birkaç oyuncak alabildim. şok küçük bir bok çukuruydu. Her neyse, demek istediğim şu ki, evet, bir moda markasını yönetmek hayal edebileceğimden şok daha zor bir iş, ama günlerimi insanları mutlu eden güzel şeyler yaratmaya yardımcı olarak geçirdiğim için şok mutluyum.

'Hayat kurtarmıyoruz ama bu işte şok hoşı giden bir şey var, biliyor musunuz? Yaratıcı yetenekler ve muhteşem kumaşlarla çevrili olmak ruhumu dolduruyor; işin özü de bu.

şok güzel bir ruhu var ve yaşadığı onca şeyden sonra onu beslemenin bir yolunu bulduğu için şok rahatladım - bu yol stres ve mali sıkıntılarla istediğimden şok daha fazla dolu olsa bile.

Tüm baş ağrılarını ortadan kaldırmayı ve sadece ruhunun şarkı söylemesini sağlayan işine odaklanmasına izin vermeyi şok isterdim. Emniyet kemerini çözüp onu kucağıma çekerken kendime şu yemini ediyorum:

Bunu yapmak benim elimdeyse, yaparım.

NATALIE

I Nigel'a asansör için teşekkür edip arabadan inerken tepemizde beliren devasa cam binanın büyüklüğüne hazırlıklı değilim.

Adam'a bakıyorum. "Bunların hepsi senin değil, değil mi?"

Yüzümdeki şaşkınlığa gülüyor. "Wright Holding'in Avrupa merkezine hoş geldiniz.

Mantıklı, sanırım. Milyarlarca dolar değerinde olduğunu biliyorum. Bu değeri destekleyen bazı ciddi büyük işletmeler olmalı. Ama yine de saçmalık.

"Güzel," diye mırıldanıyorum ve o yine gülerek elimi tutuyor. "Hadi gel.

İri yarı bir adam sırtarak bizi binanın önündeki döner kapıdan geçiriyor. İçeri girince Adam elini sıkıyor ve onu ismiyle selamlıyor, ailesinin hatırlarını soruyor. Kendimizi içinde bulduğumuz lobi muazzam; cam duvarlar, pırıl pırıl beyaz zeminler ve alçak beyaz kanepeler.

Havada, devasa mekanı noktalayan büyük boy çiçek sergilerinin kokusu var ve yanından geçerken sehpanın üzerinde Architectural Digest'ten güncel Fransız Vogue'una kadar her şeyin yer aldığı parlak dergi yığınlarını fark ediyorum. Sehpanın kendisi, diğer her şeyin mükemmel beyazlığıyla çelişiyor. Parlak, düzensiz şekilli bir ahşap parçasından -zeytin veya okalıptüs olabilir- yontulmuş ve aksi takdirde göz korkutucu olan mekana sıcaklık ve karakter katıyor.

Eğer Soho'daki küçük stüdyonun kirası beni her ay zorluyorsa, Adam'ın iş yerlerini ziyaret edenler ya da iş ortakları için bir ortam yaratmanın ötesinde gerçek bir işlevi olmayan bu devasa lobinin maliyetini hesaplayamıyorum.

Muhtemelen çalışma haftası boyunca bir dizi tertemiz sarışın resepsiyon görevlisine ev sahipliği yapan, ancak şu anda başka bir güvenlik görevlisi dışında boş olan şelale uçlu muazzam beyaz mermer resepsiyon masasını geçiyoruz. Asansörlere ulaştığımızda gözüm her kat için listelenmiş şirketlere takılıyor.

"Tüm şirketlerinizin merkezi burada mı?" diye sordum.

"Duruma göre değişir. Kurduğum ya da yakından takip etmek istediğim her şey -arkadaşımız Vega da kesinlikle buna dahil- burada. Buna kıkırdıyorum. 'Ama şirketleri devam eden bir şirket olarak satın alırsam, yeniden yapılandırmaya çok ihtiyaç duymadıkları sürece onları oldukları yerde bırakma eğilimindeyim.

'Milano ve Amsterdam'da birkaç lüks ofis mobilyası markası satın aldık. OfficeScape onlara o kadar çok iş veriyordu ki, onları kendi bünyemize katmak ve maliyet verimliliklerini artırmak mantıklı geldi, ama aynı zamanda üretim üslerini oldukları yerde bırakmak da mantıklı geldi.

"Başka neyiniz var? Omar Vega'yı biliyorum tabii ki. Elysian'a da aşınayım, etkileyici baskılarda teknik kumaşlara odaklanan güzel bir üst düzey yoga markası.

"Çoğunlukla yumuşak lüks. Whitechapel Leathers'ın sahibiyiz, ancak üretimlerinin tamamı Doğu Yakası'nda ve lüks deri teknoloji aksesuarları yapan Obsidian. Hepsini aynı çatı altında topladığımızda' -tarayıcıya bir kimlik kartı tutuyor ve asansör için düğmeye basıyor- 'büyük iyileştirmeler yapabiliriz. Obsidian ve Whitechapel artık aynı tedarikçileri paylaşıyor ve tüm şirketlerimiz aynı merkezi İK ve muhasebe fonksiyonlarını kullanıyor. Bunun gibi küçük şeyler bir ton maliyeti azaltabilir.

Bunları *küçük şeyler* olarak düşünebilir ama değiller. Onlar büyük verimlilikler. Gossamer'in mal maliyeti çok yüksek olmakla kalmıyor, aynı zamanda muhasebecimiz ve denetim firmamız gibi birçok sabit maliyetimiz var ve bunlar Kâr-Zarar tablomuzda en üst satırdaki garantilerimizden çok daha büyük kalemler.

Kulağa rüya gibi geliyor.

"Doğrudan Vega'ya mı gitmek istiyorsun?" diye soruyor asansöre girerken.

"Elbette. Ama daha sonra ofisini de görmek istiyorum. Şimdi buradayız, açgözlü olmaya başladım. Adam'ın imparatorluğunun her köşesini koklamak istiyorum; onun ve binlerce çalışanının yaptığı başarının havasını solumak istiyorum; birkaç gün geçirmek istiyorum

Bu gibi yerlerde çok bulaşıcı olan bolluk zihniyetiyle dolu saatler.

Ve daha az profesyonel bir not olarak, süper ateşli yeni seks arkadaşımın nerede oturduğunu ve o imparatorluğu yönettiğini görmek istiyorum. Çünkü şu anda Adam'ı kot pantolonu ve muhteşem krem rengi kazağıyla çekici bulsam da, onu CEO modunda görürsem ölebilirim.

"Elbette," diyor kolayca, onuncu ve son katın düğmesine basıyor. Asansörden indiğimizde içeri dolan doğal ışık gözümü kamaştırıyor. Victoria yüksek binalarla dolu bir bölge değil, bu yüzden bu yükseklikte Vega'nın stüdyosu kesintisiz kış güneşiyle yıkanıyor.

Kendini beğenmiş, çok bakımlı dangalak, sınırlı güneş ışığı kaynağımız üzerinde bile ilk hakka sahip, Tanrı aşkına.

Gözlerim alıştığında, bu alanla ilgili beni en çok etkileyen şey, bizim derme çatma stüdyomuzun aksine, bu gösterişli binadaki bu geniş katın işlev kadar güzellik de düşünülerek tasarlanmış olması. Adam'ın geçmişi göz önüne alındığında, her santimin üretken, ticari, ergonomik ve geri kalan her şey için tasarlandığından eminim.

Ancak, Gossamer'ın eski püskü evinin *aksine*, bu mekanda faydacı hiçbir şey yok. Her ayrıntı, günlerini burada geçiren şanslı insanlara ilham ve refah sağlamak için özenle planlanmış.

Zemin bembeyaz ve pırıl pırıl, görebildiğim her masanın ve kesim masasının üstü de öyle. Sergilenen tek öğe, sergilenmesi *gereken* öğeler: şık iMac'ler, duvarlardaki çerçeveli kampanya fotoğraflarının mükemmel karoları ve drapeli mankenler.

Aman Tanrım, mankenler.

Farkında olmadan ileriye doğru sürükleniyorum, keten kaplı, yarım kalmış bir kılıf elbise giyen birine doğru çekiliyorum. Her şey kırmızı satenin ultra ince yatay şeritlerinden hazırlanmış, mükemmel yıpranmış kenarları sert bir silüet olabilecek şeyi yumuşatıyor. Uygulanışındaki kusursuzluk nefes kesici. Elimi yüzlerce ince şeridin üzerinde saygıyla gezdiriyor, satenin dokunuşumla nasıl dalgalandığını takdir ediyorum.

"Beğendin mi? Adam arkamdan söylüyor.

Dönüp bakıyorum ki önümüzde duran işçiliğe değil, elleri cebinde bana değer biçiyor. "Mükemmel," diyorum ona.

"Devam et. Başını sağımızdaki geniş alana doğru salladı. 'Bir göz at. Söylemem.'

Sözüne güvenerek, muhtemelen üretim, tasarım ve satış birimlerine ait olan masa sıralarının yanından geçip devasa kesim masalarına doğru ilerliyorum. Evan hayatını kaybederdi. Her masa en az on iki metre uzunluğunda olmalı, kumaştan en cüretkâr, abartılı desenleri bile kesmek için alan sağlıyor.

Hepsinden iyisi, Vega'nın kumaş koleksiyonu her masanın altında yer alıyor. Mevcut sezonun kumaşlarının büyük kısmının fabrikalarda olduğunu varsayıyorum, ancak her moda markası gelecek koleksiyonları örneklerken sıklıkla kullanılan fazla kumaş biriktirir. Üzerinde durduğum masanın altındaki raflarda rulo rulo tüvit kumaşlar yatıyor. Her ikisi de Chanel ve Balmain gibi markalar tarafından sevilen Mahlia Kent ve Linton gibi en iyi iki fabrikanın muhteşem, metalik ağırlıklı imzalarını tanıyorum. Rulolar renklerine göre düzenlenmiş: bir uçta ördek yumurtası mavisinden gök mavisine, diğer uçta ise somondan eflatuna uzanan pembe tonları yer alıyor.

Willy Wonka'nın çikolata fabrikası bunun yanında hiç kalır. Vega'nın kaynaklarının büyüklüğü göz kamaştırıcı. Bu kumaşlarla oynarken ne kadar eğlenebilirim.

Yapabildiğim sihir.

Yine de beni asıl etkileyen, odanın en ucuna geldiğimizde, aslında buranın bir L şeklinde olduğunu görmek oluyor. Virajı dönünce Vega'nın en önemli müşterileriyle görüştüğü yer olduğu belli olan görkemli bir alan var. Buradaki zemin ceviz, duvarlar soyunma alanını da kaplayan soluk pembe ipek ve armatürler pembe altın. Kadınsı, hoşgörülü ve çarpıcı.

Ve o ipek üzerinde asılı? Omar Vega'nın kuşkusuz muhteşem kreasyonlarını giyen eğlence sektörünün büyük ve iyi isimlerini gösteren, perspeks üzerine monte edilmiş fotoğraf üstüne fotoğraf.

Margot Robbie Cannes'da kırmızı halıda su rengi fırfırlar içinde. Emma

Watson bazı galalarda.

Ürdün Kraliçesi Rania köpüklü zümrüt yeşili çay elbisesi içinde.

Taylor Swift tarafından yaptırılan gümüş payetli bir elbisenin çizimi, Vega'nın alametifarikası olan gösterişli karalamayla imzalanmış. Bu kadınları giydiren adamın gerçek olduğunu kanıtlayan görüntüler.

Ve işte böyle, bu kutsal mekanda serbest bırakıldığım için duyduğum çocuksu heyecan dağılıyor, geriye sadece yıkıcı, mide bulandırıcı bir sahtekarlık sendromu duygusu kalıyor.

"Çok güzel," diyorum Adam'a, bunların hiçbirini yansıtmadığını umduğum bir gülümsemeyle. Belli ki kendime verdiğim değerden daha kötü bir aktörüm, çünkü elimi tutuyor ve beni yanına, kim bilir kaç ünlü popçuyu desteklemiş olan erik rengi kadife bir kanepeye oturtuyor.

"Sana söylediklerimi unutma," diye mırıldanıyor saçlarımın arasından, bir kolunu bana dolayıp beni kendine çekerken, "ham yetenek, ticari potansiyel ve finansal güç aynı şeyler değildir - bir işletmenin büyüklüğü de öyle. Bu sadece *onun işi* değil. Elbette onun etrafında şekilleniyor ama bu marka için çalışan üç yüz kişi var ve buna bahsettiğim merkezi fonksiyonlar ya da her ay bir kol ve bir bacak ödediğimiz PR ajansları dahil değil.

'Bu bir makine, hem de paraya aç bir makine. Tüm bu parlaklık büyük yatırımların ve

Yaptıkları işte çok ama çok iyi olan yüzlerce insan var. Bir kişinin vizyonunu *buna dönüştürmek* için inanılmaz miktarda zaman, para ve sıkı çalışma gerekiyor.

Biraz fazla kuvvetli bir şekilde başımı sallıyorum. "Biliyorum," diyorum, boğazım o kadar gergin ki ağrıyor.

"Dün mankeninizin üzerinde gördüğüm şu morsalkımlı elbise," diye devam ediyor. 'Sen bu işleri benden daha iyi biliyorsun - çok daha iyi- ama yemin ederim, onu şuradaki raya koyup ünlü birini getirsen, onu almak için elini ısıtır. Muhteşemdi. Enfesti. Omuzlarda kullandığınız o donanım var ya? Çok güzeldi. Cidden tatlım, abartmıyorum. Gördüğüm kadarıyla senin yaratıcı yeteneğin de en az onunki kadar iyi. Muhtemelen daha iyi.'

Daha iyisini bilecek kadar zeki ve büyük olasılıkla hala seks sarhoşu olan bir iş adamından gelen bu saçma beyan karşısında gözlerimi devirmeye başlıyorum ama o boştaki eliyle uzanıp çenemi hafifçe tutuyor.

"Beni dinle. Seni Omar Vega'dan ayıran tek şey şartlar. *Tek şey*. Ve eğer markanızın koşullarını değiştirmek için adım atmak konusunda herhangi bir noktada sohbet etmek isterseniz, size söz veriyorum bu süreçte size destek olmak için elimden gelen her şeyi yapacağım.

ADAM

S bana inanmıyor gibi görünüyor ve bu beni kızdırıyor.

"Tüm bunlardan gözünüzün korkması çok kolay," diye devam ediyorum elimi alanda sallayarak. "Ancak bu, bir işletmenin zamanın belirli bir noktasında nerede durduğunun sadece anlık bir görüntüsüdür. Sizin yolculuğunuz onunkiyile aynı zaman çizelgesinde olmayabilir, ancak bu

oraya varamayacağın anlamına gelir.'

"Bazen hayal gördüğümü düşünüyorum," diye itiraf ediyor. 'Ne halt ediyorum ki ben? Sanki her gün sadece ayakta kalmaya çalışıyormuşum gibi geliyor. Ne anlamı var ki? Şirketin kredi kartlarının limiti doldu. Devam ettirmek için büyük bir çaba sarf ediyorum ve hayatta kalmaya o kadar odaklanmış durumdayım ki büyümek için hiç oksijen kalmıyor.

Yüzünü bırakıyorum ve elini tutuyorum. 'Bu, sizin boyutunuzdaki bir işletme için çok ama çok standart. Dışarıda işlerin kolay olması gerektiği ya da bir şirketin yaşayabilirliğinin ne kadar hızlı büyüyebileceğine bağlı olduğu gibi zehirli bir söylem var ama bu saçmalık. Koşullar hakkında söylediklerimde ciddiydim. Vega'nın sizin sahip olmadığınız pek çok avantajı var.

'Ama kandırılmış hissetmekle ilgili söylediklerinizi ben de duyuyorum. Eğer bir iş ölü bir atsa, kesinlikle çekip gitmeniz gerektiğine inanıyorum. Elini sıkarak durakladım. 'Bir an için faturaları ve mücadeleleri unutun. Marka için vizyonunuz nedir? Neden başladınız ve hala bu vizyona sadık mısınız?

İç geçiriyor. "Özünde zanaatkarlık ve sürdürülebilirlik olan güzel bir İngiliz markası için bir yer olduğunu hissettim. İşin kolayına kaçmak ya da zanaattan veya etikten ödün vermek istemiyorum; bu yüzden markayı pazarın fiyata daha az duyarlı bir bölümünde konumlandırımdı.

Başımı salladım. "Akıllıca.

"Dışarıda benden daha iyi tasarımcılar olduğunu biliyorum. Daha ticari olan, daha fazla ünlüyle ilişkisi olan ve acelecilikte daha iyi olan insanlar olduğunu biliyorum... Ama estetiğimizin pazarda bir yeri olduğuna gerçekten inanıyorum. Ve baskılarımıza gerçekten ama gerçekten inanıyorum. Giysilerin ötesinde çok büyük bir potansiyele sahip olduklarını düşünüyorum.

"Ne gibi? İlgimi çekti ve sordum. "Instagram'ını açar mısın?

O kocaman, köhne el çantasını karıştırıp telefonunu çıkarıyor ve telefonu bana vermeden önce Gossamer'ın Instagram hesabını açıyor. Akışta geziniyorum. Vega'nın ya da markalarımızın çoğunun paylaşımları kadar seçkin değil - belli ki Vega'nın ekibi gibi ızgara düzenine takılıp kalmıyor - ama çarpıcı, pastellerin, narin çiçeklerin ve zarif detayların sonsuz bir paleti. Eğer bir kadın olsaydım, bu şeyler karşısında ağzımın suyu akararak baygınlık geçirirdim.

"Bu gördüğünü söylediğin morsalkım," diyor işaret ederek, "ve bu sezon bir de şakayık desenimiz var.

Stüdyosundaki elbiseye bir anlık bakışımın bana gösteremediğini bu yayın gösteriyor: baskıların yakından detayları. Elle boyanmış ve rüya gibi, suluboya lekeleri o kadar iyi basılmış ki orijinal tuvaler gibi hissettiriyorlar.

"Çok güzeller," diyorum.

"Onları seviyorum. Ve gerçekten de diğer seriler için de çok iyi olacaklarını düşünüyorum, özellikle de ev mobilyaları için. Perdeler, duvar kağıtları, masa örtüleri, hatta yer paspasları. Yoga malzemeleri olarak da harika olabilirler.

"Katılıyorum. İngiliz, romantik, kadınsı ve son derece ticari. "Hiç birine yaklaştınız mı? Athleisure markaları? Osborne ve Little gibi büyük ev mobilyacıları? Baskıları lisanslamak sizin için harika bir pasif gelir kaynağı olabilir.

Omuz silkiyor. "Henüz değil. Kimsenin ilgileneneğini sanmıyorum; büyük bir markayla işbirliği yapacak nüfuza sahip değiliz.

'Bunun gibi istek uyandıran baskılarınız olduğunda nüfuza ihtiyacınız olmaz. İsterseniz bunu Elysian'a iletebilirim? Yoga markamız hala istediğimden daha küçük, Alo ve Sweaty Betty gibi devlerden çok daha küçük, ancak ona ciddi para pompalıyoruz ve en seçici yogiler arasında tercih edilen marka olarak ün kazanıyor, öyle ki önümüzdeki bahar Santa Monica'da bir pop-up açmayı düşünüyoruz. Gerçek bir İngiliz kadın giyim markasıyla işbirliği yapmak, test etmek için güzel bir kanca olabilir Amerika dışında.'

Nefes nefese kalır, sonra kendini durdurur. "Asla olmaz. Sırf birlikte yatıyoruz diye iyilik istemiyorum.

Gülüyorum. 'Eğer aletimin iş zekamın önüne geçmesine izin vereceğimi düşünüyorsanız, fena halde yanılıyorsunuz. Ben ticari bir hayvanım.' Eğiliyorum. "Koşullardan bahsederken işte bundan bahsediyorum. Vega'nın tonlarca haksız avantajı var. Ben size bir tane veriyorum - sizin için harika bir ortak olabilecek bir markayla. Bu sadece bir giriş. Beni ilgilendirmez. Anlaşmayı yapmak size ve kumaşlarınıza bağlı, bana değil.

'Bu tür kapılar açıldığında, dirseklerinizi kırarak geçersiniz, anladınız mı? Vega gibi markalarla aranızdaki fark bu. Onlara fırsatlar verildi. Ama size verilmedi. Bu şimdi değişiyor.

Hâlâ kararsız görünüyor ve bu bende onu öpüp sarsma isteği uyandırıyor. "Bu konuda fazla İngiliz olma," diye uyarıyorum onu. "Acele etmelisin.

Başını sallar. "Haklı olduğunuzu biliyorum. Tamam, eğer eminseniz, o zaman teşekkür ederim. Bir tanışma isterim.'

Güzel. Kurucu Claudette ile bir kahve ayarlayacağım. O seni sevecek, bence sen de onu seveceksin. Acele etmekten bahsetmişken, şimdiye kadar kaç tedarikçinizle yeniden pazarlık yapmayı başardınız?

Kıvranıyor. "İki ya da üç.

"Denemeye devam edin. Gümüş kurşun yoktur, tamam mı? Bu sektör çok acımasız. Eğlenceli ya da göz alıcı olduğunu düşünenler aldanıyor. Fırsatını bulduğunuzda değerlendirin: tanıştırmalar, nakit akışı ertelemeleri... Kendinize bir etki yaratmak için yeterli zamanı bu şekilde kazanırsınız.

Tekrar başını sallıyor, bu sefer daha kararlı bir şekilde. "Haklı olduğunu biliyorum. Bir şeyleri kaçırıyor muyum diye merak edip duruyorum.

"İsterseniz rakamlarınıza daha detaylı bir şekilde bakabilirim," diye teklif ediyorum. Bu, start-up'ları kuluçkaya yatırmanın sevdiğim tarafı. Lüks ürünlere bayılsam da, nöronlarımı ateşleyen şey rakamlar, büyüme beklentileri ve sorun giderme. Her şey dev bir bulmaca gibi geliyor. Ve şimdi iş ilgi alanlarım çok geniş ve bakış açım en iyi ihtimalle kuş bakışı olduğu için, kendimi küçük işletmelerin yabancı otlarına sokmayı seviyorum.

Gözleri kocaman. 'Gerçekten mi? Bu harika olurdu ama zaten çok şey yaptın. Daha fazla zamanınızı almak istemiyorum.

Aman Tanrım. Onu kucağıma çekiyorum, parlak, lavanta kokulu saçlarına doğru derin bir iç çekiyorum. "Tatlım. Eğer günümün her dakikasını sen tüketiyor olsaydın, mutlu bir adam olurdum. Bu senin bebeğin, nasıl ilgilenmem? Çok güzel bir marka yaratmışsın. En azından ona biraz oksijen bulabilir miyiz bir bakalım.

Art niyetimden bahsetmiyorum. İşinin yatırım açısından uygun olup olmadığını görmek istiyorum. Nat ile romantik bir gelecek kuramayabilirim -ailesi bunu asla kabul etmez- ama belki bir iş ilişkimiz olabilir. Seviştığım bir kadının işine yatırım yapmayı düşünmenin bile berbat bir fikir olduğu düşüncesini bir kenara itiyorum, çünkü şu anda bu tür düşüncelerle ilgilenmiyorum.

Eğer haklıysam, Gossamer'ın gerçek bir potansiyeli var. Endişelendiği borçların bizim için oldukça küçük olacağından şüpheleniyorum ve üretimde bir artışı finanse etmek ve bazı yeni projeleri hayata geçirmek için önden bir ton sermayeye - belki altı rakamın ortalarına - ihtiyacı olmayacaktır.

Natalie'nin kendisine gelince, onu haftanın her günü desteklerim. Şık ve feminen markası için mükemmel bir temsilci olmakla kalmıyor, aynı zamanda açık sözlü, akıllı, yaratıcı, odaklanmış ve durmaksızın disiplinli. Sonuncusu beni onun sağlığı için endişelendirse de, desteklemeyi sevdiğim türden bir kurucunun her santimi.

Düşündükçe içimden bir ses, doğru türde bir mali yardım, personel desteği ve mentorluk ile bu markayla harika işler yapabileceğini söylüyor.

Elimde başka bir test daha var ve bu eğlenceli bir test.

"Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, karşılığında bana yardım edebilirsin," diye mırıldanıyorum saçlarına. Dönüyor ve bana sırtıtıyor. "*Yardım, oral seks* için bir kod mu?

'Bu durumda değil, yine de cinsel rüşvetleri kabul etmekten çekinmem. Ama hazır buradayken bana Vega hakkında ne düşündüğünü söyle. Kaşları havaya kalktı. "Adam mı marka mı?

"İkisi de, ama ben ikincisiyle daha çok ilgileniyorum.

Kucağımdan kayıyor ve gördüğü şeye bakarak bir daire çiziyor. "Markayı benden çok daha iyi biliyorsun.

Tıpkı senin Gossamer'ı benden daha iyi tanıdığın gibi. Ancak dışarıdan bir bakış açısı kendi değerini getirir. *Ve* zaten markayı takip ettiğini itiraf ettin, bu yüzden birçok düşüncen olduğundan şüpheleniyorum. Kibar, nazik Natalie'yi istemiyorum. Sert Natalie istiyorum. İlk tanıştığımızda bana karşı olduğun gibi.

Bu bir kahkaha alır. "Güzel. Yani tam bir dangalak gibi görüldüğünden başka bir geri bildirim mi istiyorsun?" 'Bu kesin,' diye kestirip atıyorum.

"Tamam o zaman. Üst düzey bir marka için sürdürülebilirlik stratejisi ya da mesaj verme konusundaki eksikliğiniz tam bir rezalet. Kollarımı kavuşturuyorum. "Devam et.

'Giysilerinin, yiyeceklerinin ya da başka herhangi bir şeyin sürdürülebilirliği söz konusu olduğunda cüzdanlarıyla oy kullanmayı göze alamayan pek çok insan var. Ama müşterileriniz bunu yapabilir.

"Katılıyorum.

Odanın diğer ucuna doğru yola koyuluyor ve ben de onu takip ediyorum, öfkesi beni eğlendiriyor ve bu işin nereye varacağını merak ediyorum. Kesim masalarından birinde durdu ve altını işaret etti. "Yani, taşla yıkanmış kot mu? Gerçekten mi?

"Seksenli yıllara ait bir koleksiyon içindi sanırım," diye zayıfça itiraz ediyorum.

Evet, öyleydi. Geçen sezon. Ve sosyal medya hesaplarınızda kotun fazla stoktan geldiğine dair hiçbir ima yoktu. Bunun için ne kadar su kullanılmış olabileceği hakkında bir fikriniz var mı?

Bir fikrim var. Çok fazla. Ve o tamamen haklı. "Onun

CEO'su olsaydınız ne yapardınız? Ona sordum.

Kesim masasına yaslanıyor. "Çalışması için ona katı sınırlar çizin. Taşlanmış denim kullanmak istiyorsa, ekibine bir yerlerden fazla rulo tedarik ettirsin. Sakın bana insan gücünüzün olmadığını söylemeyin.

"Varama onun ölçeğinde bu daha zor," diyorum. 'Tedarikte tutarlılığı sağlayabilmemiz gerekiyor.

"Bunu anlıyorum, ama açıkçası bu tembelce bir argüman. Alnını kaşıyor. "Bir keresinde okuduğum bir alıntı hala aklımdan çıkmıyor. *Gezegeenin ihtiyacı olan son şey bir başka sürdürülebilir moda markası*. Bu söz yüzünden uykularım kaçtı. Ama elimden geleni yapıyorum. Daha yavaş büyümemizin nedenlerinden biri de bu - bir B-Corp olmaya odaklanmak için çok zaman harcadık.

Kaşlarımı çattım. "Sizin büyüklüğünüzdeki bir şirket için bu büyük bir girişim. Bunun onun zamanını ya da enerjisini en iyi şekilde kullanmak olacağından pek emin değilim.

'Evet, ama ölçeklenmeden *önce* doğru öğrenimleri ve süreçleri hayata geçirmek istedik. Artık bunlar ikinci doğamız oldu. Ancak bu kısıtlamaları aşmanıza yardımcı olacak çok daha fazla altyapınız var, o halde asıl soru şu: Neden yapmadınız?

Bana dik dik bakıyor ve ben buna bayılıyorum. *Bu* Natalie beni ilk kez etkiledi ve dünya onu yeterince görmüyor. Onu.

"Vega'yı satın aldığımızdan bu yana geçen birkaç çeyrek kârlılığı artırmakla geçti," diye itiraf ediyorum. 'Size söyledim, Vega'yı

Neyi tasarlayıp tasarlayamayacağı ve ne kadar harcayabileceği konusunda çok katı parametreler var.

'Bu cüzdanınız için çok güzel, ama bu bana daha da fazla kontrol uygulamak için mükemmel bir yapıya sahip olduğunuzu gösteriyor,' diyesavunuyor. 'Onun sorumlu tutulması gerekiyor. Şu payetli elbiseye bakın. Bahse girerim bunlar plastik pullardır.

"Muhtemelen. İçten içe ürperiyorum çünkü hiçbir fikrim yok ve onun haklı olduğunu biliyorum - payetler ve geri kalanı hakkında.

Gözlerini bana dikti. 'Bu iyi değil, Adam. Bu büyük bir marka ve giderek daha da büyüyor. Tanrı aşkına, bunu tasarım çerçevesinin, iş akışınızın ve lanet olası pazarlama çabalarınızın bir parçası haline getirin. Bunun hakkında konuşun! Ancak yalnızca temel bilgileri doğru şekilde öğrenmek için gerekli çalışmaları yaptıktan sonra. Tasarımcıların ürünlerinin gerçek maliyetini dikkate almadan istedikleri her şeyi tasarlayabilecekleri günler geride kaldı.

Ona geniş geniş sırtıyorum. "Başka ne var? Anlat bana.'

NATALIE

İ kardeşimle konuşmak zorundayım. Adam'la olan bu şey beni o kadar hızlı ve ateşli bir şekilde tüketiyor ki alevler içinde kalıyorum. Onun saldırısına dayanma şansım yok.

Tamamen fiziksel olsaydı, çekip gidebilirdim. (Aslında yapamazdım ama bu şekilde ona dayanma şansımın daha yüksek olduğunu düşünmek istiyorum). Ama öyle değil.

Her şey var.

Her an, her hareket.

Şefi Kamyıl geçen gün onun genellikle erken yatıp erken kalktığını ağzından kaçırmış olsa da, her Simya vardiyasından sonra beni almaya geliyor.

Güzel kütüphanesinde ona sarıldığım ve ikimizin de kitap okuduğu sessiz zamanlar.

Kamyıl'ın benim için en lezzetli yüksek proteinli yemekleri ve yavaş salınlı karbonhidratlı atıştırma yemekleri hazırlamasını sağlamak onun takıntısı.

Geçtiğimiz iki hafta boyunca Gossamer'ın rakamlarını incelemek için saatler harcadı, en rastgele noktalarda beni sorguya çekti ve son derece parlak ve inanılmaz derecede yardımcı olan önerilerde bulundu.

Dün gece Alchemy'den eve dönerken tüm araba yolculuğu boyunca bana çeşitli metrajlarda ipek habotai üzerine baskı fiyatlarını sordu ve ofislerini ziyaret ettiğimiz gün beni e-posta yoluyla Elysian'dan Claudette ile tanıştırdı. Onunla bu hafta başında buluştuk ve en başından itibaren çok iyi anlaştık. Carrie'nin kendi imzasını taşıyan yoga pantolonları ve crop top'ları üzerinde baskılarımızın maketlerini yapmasına bayıldı ve bence bu gerçek bir işbirliğine dönüşebilir. Bu bir hayalin gerçekleşmesi.

O bir rüyanın gerçekleşmesi.

Aklımda tutamadığım şey, ailemin Stephen'ı hastanelik eden ve hayatını raydan çıkaran canavar hakkındaki modası geçmiş ama tamamen haklı görüşüyle, bu nazik, zeki adamın gerçekliği. Ona bir şans verdiğim, onu tanımak için zaman ayırdığım için ona yaklaştım. Ama onlardan aynı şeyi yapmalarını nasıl isteyebilirim?

Kardeşimle konuşmadan önce annemin sesini duymaya karar verdim. Hepimiz arasında en sakın, en yumuşak olanımız o. İnsanların içindeki iyiliği arayıp bulma eğilimindedir. Belki bana tavsiyede bulunabilir.

Belki de ben sessizce dünyanın öbür ucuna kaçarken Stephen'a nefret ettiği adama aşık olduğumu anlatmasını sağlayabilirim.

Ama annemle konuşmadan önce kızlarla sohbet edeceğim. Onlara bir güncelleme borçluyum, özellikle de sevgili patronuma ve hayatımdaki diğer insanların olmadığı şekilde soğukkanlı ve yargılayıcı olmama eğilimindeler.

Ayrıca Adam'a olan devasa tutkusundan dolayı bizi öyle bir gönderiyor ki, yemin ederim kendimi koridorun başında bulabilirim.

Alchemy açılmadan önce Mayfair'de eski ama harika bir pizzacıda buluşuyoruz ve *bütün gün* bunu dört gözle beklediğimi söylemek hafif kalır. Her ne kadar Adam ve Kamyıl'e benim ihtiyaçlarımla ilgilendikleri ve benim için en lezzetli yemekleri hazırladıkları için sonsuz minnettar olsam da, bazen bir kızın sadece lanet bir pizzaya ihtiyacı olur. Bu yüzden Dr. Wright etrafta olmadığına, büyük bir şey yapıyorum.

Pizzayı metabolize etmek için gereken kan glikozunu yönetmek devasa bir baş belası olsa bile. Bugün bazal insülin dozumu artırdım - bu, yemek yemediğim zamanlarda glikozu işleyerek arka planda çalışan düşük, daha uzun süreli akış. Yemekten hemen önce bolus dozumu da artıracam.

Ne diyebilirim ki? Buna değecek. Her ısırk muhteşem olacak. Pizza en sağlıklı yiyecek olmayabilir ama Tanrı biliyor ya, ruha iyi geliyor.

Her an doğabilecek olan Belle'in yokluğuna içtenlikle kadeh kaldırdıktan sonra, gecemiz Alchemy'nin gösterişli New York şubasının birkaç hafta içinde yapılacak açılış partisi hakkında konuşarak başlıyor. Maddy gitmiyor. Belle için kalmak istediğini söylüyor ama ben bebek kucaklamaları için kaldığından şüpheleniyorum. Sanırım bu onun için iyi bir pratik olacak. Altı aylık hamileyken

parlayan ve muhteşem.

Gen ve Anton uçakla gelecekler, Cal ve Aida'nın da geleceğini söyledi. Bu mantıklı - Cal sadece Alchemy'nin etkinlik yöneticisi değil, aynı zamanda bir partiyi kaçırarak biri değil. Darcy, Max ve Dex de geliyor.

Darcy neşeyse, 'Max Aman'da bir süit ayırtmış,' diyor. 'Birkaç gün geçireceğiz ve bunu Noel alışverişiyle birleştireceğiz. Aman Tanrım, çok heyecanlıyım! Sabırsızlanıyorum! New York'a hiç gitmedim, inanabiliyor musun?

"Ben de öyle," diyorum. "Çok iyi vakit geçireceksin! Onun adına gerçekten çok heyecanlıyım ama Darcy'nin her iki kolunda da hayranlık uyandıran bir erkekle Beşinci Cadde'de dolaşacağı düşüncesiyle utanç verici bir kıskançlık duygusuna kapılmaktan da kendimi alamıyorum. Adam sürekli olarak inanılmazdı ama New York'tan hiç bahsetmedi.

Elbette gitmeyi planlıyordur? Ne de olsa Alchemy'nin denizaşırı operasyonlarının yeni ortağı ve New York'taki amiral gemisinin açılışı büyük bir olay.

Belki bensiz gider?

Düşüncesi bile fiziksel olarak midemi bulandırıyor: Adam Manhattan'daki göz alıcı bir seks kulübünde, uzun boylu, muhteşem ve hükmedici, New York'un parlak kadınları onun manken gibi görünüşüne ve İngiliz aksanına yaltaklanıyor, bana karşı kullanmadığı o seçilen avucunu kullanması için ona yalvarıyor.

Ugh ugh ugh.

"İyi misiniz bebeğim? Maddy diyor ki. "Bir çarşaf kadar

beyazsın. "İyiyim," diyorum aceleyle. "Sadece açım.

Diğerlerinin paniklemiş bakışlarını özlemiyorum. İş yerindeki hipomdan beri bana patlamamış bir bomba gibi davranıyorlar.

"Sipariş verelim o zaman," diyor Gen, bir garsonu işaret ederek.

Sipariş veriyoruz ve beklerken biraz ekmek ve zeytinyağı istiyoruz. Yağ içinde yüzen bir sepet focaccia karesi geldiğinde, ihtiyacım olan ek insülini zihinsel olarak hesaplıyorum. Bu şey lezzetli görünüyor.

En lezzetli, biberli zeytinyağına batırılmış birkaç dilim focaccia'yı ağızma tıktırdıktan sonra rahatlamaya başlıyorum. Gen, önümüzdeki hafta yapılacak içkili mekan temalı açılış partisi için Alexander McQueen'den alacağı gümüş rengi flapper elbiseden bahsediyor. Kulağa rüya gibi geliyor. McQueen onun tercih ettiği markalardan biri; sunduğu tüm gizli korselere bayılıyor, ihtiyacı olduğundan değil. Kıvrımları muhteşem. Onunki gibi göğüsler ve kalçalar için adam öldürürdüm.

Adam küçük göğüslerini seviyor, küçük bir ses bana hatırlatıyor. Ne kadar narin olduğuna bayılıyor. Sana her zaman söylüyor.

Bu doğru. İltifat etmekten geri durmuyor. Gen kadar şehvetli ya da tanrıça gibi olmayabilirim ama Adam Wright'ın maharetli elleri ve taparcasına bakışları vücudumun üzerindeyken hiç ama hiç bu kadar arzulandığımı hissetmemiştim. Limon aromalı San Pellegrino'mu yudumluyorum ve Gen ile Darcy'nin ilk Toskana kırmızısı kadehlerini devirmelerini eğlenerek izliyorum. Susamış olmalılar.

Bu bana Adam'ın benim önümde hiç içmediğini hatırlatıyor. İçki içtiğini biliyorum - mutfakta iyi stoklanmış, cam cepheli bir şarap dolabı var ve beni Alchemy'den almadan önce iş yemekleri için dışarı çıktığında birkaç kez viski veya şarabın tadına baktı, ama benim yanımda asla bir bira açmadı.

Alkolden uzak durduğumu bildiği için kaçınmak zorunda.

Bunu düşünmek kalbimi ısıtıyor ve beni cesaretlendiriyor. New York önemli değil. Önemli olan onun her gün yaptığı sayısız küçük ama düşünceli jestler.

Pizzalarımız servis edildiğinde, "Aslında bazı haberlerim var," diye itiraf ediyorum. *Quattro Formaggi*'m önümde dumanı tütüyor ve devam etmeden önce bir dilim alıp en büyük ısırgı almaktan kendimi alamıyorum. Tanrım, o *bir* ağız dolusu karbonhidrat ve peynir dünyanın en güzel tadı. Belki de kendime insülin pompalamalı ve bütün gün, her gün pizzayla beslenmeliyim. Adam siyah fasulyesini kışına sokabilir.

Diğerleri *birbirlerine* bilmiş ve biraz da kendini beğenmiş bir

bakış atarlar. "Ne? Ben talep ediyorum.

Maddy, 'Eğer Adam Wright hakkında itirafta bulunmayı planlıyorsanız, bu tam olarak yeni bir haber sayılmaz,' diyor. "Sadece söylüyorum. Kahretsin, bu bebek basit karbonhidratlar için bir fahişe. Bununla birlikte, pizza diliminin yarısını ağızına atıyor ve teatral bir şekilde inliyor.

Anlayabiliyorum ve iki kişilik bile yemiyorum.

"Gerçekten mi?" diye soruyorum, bakışlarım aralarında geziniyor. "Nasıl yani?

"Beni son bilgilendirdiğinden beri bu konuda çok sessizsin," diyor Gen nazikçe, "ve ondan hoşlanmadığında ne kadar sesli konuştuğunu göz önüne alırsak, bu sessizliğin bir şey ifade edip etmediğini merak ettim. Ayrıca, Ben birkaç hafta önce bana Adam'ın kendisinden ikiniz için özel bir oda istediğini söyledi.

Nefesim kesildi. "Aman Tanrım, bu çok utanç verici.

"Ne?! Maddy ciyaklıyor. "Bana söylemediğine inanmıyorum!

Bunu Gen'e yöneltiyor, Gen de ona en keskin bakışlarla bakıyor. 'Buna müşteri takdiri deniyor. Nat ve Adam'ın da herkes kadar Alchemy'de mahremiyet hakkı var. Bana geri döndü. "Seni kontrol ederdim ama son birkaç haftadır çok mutlu görünüyordun, bu yüzden görmezden geldim.

Utancımдан gözlerimi kapatıyorum ama Darcy koluma vurunca gözlerim açılıyor.

"Aman Tanrım. *Bütün* o nefret seksini yaptın mı? Sana yapman gerektiğini

söylemiştik, değil mi?"

İnledim ve yüzümü buruşturdum. "şey... bir nevi?

Maddy elindeki kocaman pizza tabağını iterek dirseklerini masaya dayadı ve bana ters ters baktı. 'Dököl bakalım, Bennett. Hepsini. şimdi.

NATALIE

İnle. Nereden başlasam?

Darcy muhteşem kumral saçlarını yüzünden silkeleyerek, "Açıklığa kavuşturalım," diyor. 'Ondan nefret ediyorsun ama sevişiyorsun.

Değil mi?' Muhteşem göğüslerini sergileyen dekolteli siyah elbisesiyle bir pizzacı için kesinlikle fazla şık ama kimin umurunda?

"Pek sayılmaz," diyorum.

'Ugh! Bu kadar belirsizlik yeter! Maddy bağırıyor. 'Ben azgın bir hamileyim! Tüm müstehcen detaylara ihtiyacım var!

Gen, Maddy'ye gözlerini devirirken 'Sesini alçalt,' diye bağırıyorum. "Peki, tamam. Belli ki onun evinde tuhaf bir şekilde yatıya kalmıştım ve o da benimle harika bir şekilde ilgilenmişti ve ben de nankör bir sürtük gibi davranmıştım.

Darcy bana yardımsever bir şekilde, 'Ve senin yatağında ereksiyon oldu,' diye hatırlatıyor.

"Ve yatağında ereksiyon oldu. Ben'in bahsettiği o gece Adam bana hiç kulübe gelip gelmediğimi sormuştu. Hayır demiştim, hatırladın mı? O akşam sizi gördüm. Ama vardiyamdan sonra içeri girip bir göz atmadan duramadım.

Maddy ciyaklıyor ve yumruklarını sıkıyor, ben de ona ters ters bakıyorum.

"Özür dilerim," diyor azarlanmış bir ifadeyle. "Lütfen lezzetli hikayenize devam edin.

"Oyun Odasına gittim ve oradaydı, bankette ev sahiplerinden birine şaplak atıyordu, bir başkası da ona oral seks yapıyordu.

Darcy masayı tokatlayarak, "Bu işle ilgileneceğini *biliyordum*," diyor. 'Sadece ona bakarak bile anlayabilirsin, değil mi? Çok sert görünüyor.

"Her neyse," diyorum dikkatle, "beni kaçarken gördü ve gelip beni yakaladı ve özel bir odaya sürükledi.

Bana şaplak attığı kadının daha önce becerdiği biri olduğunu ve bunu yapmasını kadının istediğini söyledi.

"Rose'du," diyor Gen, bunun duymak istediğim bir bilgi olup olmadığından emin değilmiş gibi burnunu kırıstırarak. Elindeki pizza dilimini tahmin edebileceğimden çok daha zarif bir şekilde tutuyor.

"Oh. Karnım zil çalıyor. "O gerçekten seksi. Tanrım, Rose'u becerdi. Ve ona şaplak attı. Ve o buna bayıldı. Belki de bu yüzden henüz bana şaplak atmadı - belki de bunu bir mil kaçabilecek gergin kadınlardan ziyade ne istediğini bilen küçük seks kedilerine yapmayı seviyordu.

"Fazla düşünme," diye emrediyor Gen en sert sesiyle. "Devam et.

"Şey, odada çok *sıcak* bir zaman geçirdik. Bu konuda neden utandığımı bilmiyorum. Bu üçü benim hayal bile edemeyeceğim her türlü yaramazlığı yaptılar. "Beni baştan çıkardı, çok kendini beğenmiş ve çekilmez biriydi ve ben hayatımda hiç olmadığım kadar tahrik olmuşum. Yüzlerindeki şaşkınlık beni gülümsetiyor. "Seks yapmadık, beni soydu ve üzerime çıktı, sonra üstüme çıktı ve göğsüme boşaldı.

Gen "*işte benim kızım*" dercesine sırtıyor ve Maddy ile Darcy son nefesini verecekmiş gibi bakarken bana çok küçük ve gizli bir el çırpışı yapıyor.

"Neden seni becermedi? Darcy bilmek istiyor.

"O an için ona yalvarmış olabilirim ama o reddetti. Zaten sahip olduğumdan daha fazla pişmanlık duymamı istemediğini söyledi. Beni öpmek de istemedi. Kendisinden nefret eden bir kadını öpmenin çok yalnızlık olacağını söyledi.

Maddy ellerini göğsünde kavuşturur. "Sakin ol kalbim!

Gen, "Adam'ın burada suçsuz olmadığını unutmayalım," diyor. "Nat'in ailesine cehennemi yaşattı.

"Buna amin derim," diyor Darcy.

"Ama anladığım kadarıyla işler oradan gelişti? Gen soruyor.

İçime attığım bir lokma pizzayı yutuyorum. "Öyle de diyebilirsin. Ertesi gün iyi olup olmadığımı kontrol etmek için ofisime geldi ve beni işle ilgili bazı konularda üzgün buldu. Para biraz sıkışık ve fabrikanın kumaşı serbest bırakmasından önce ödenmesi gereken büyük bir faturam vardı.

"Her neyse, inanılmazdı. Beni oturttu ve sorunu anlatmamı istedi, sonra da Fransa'daki fabrikaya telefon edip şartlarımızı yeniden görüştü. Bana altmış günlük kredi açtı ve bana gidip diğer tüm tedarikçilerimizle de aynı şeyi yapmamı söyledi.

"Bu çok etkileyici," diyor Gen. 'Ne kadar da iyi bir davranış. Size yardım edebilmesine çok sevindim.

"Ben de. Omuz silkiyorum. 'Geçmişte her ne bok yemiş olursa olsun, belki de bugün olduğu adamın o kadar da kötü olmadığını fark etmemi sağladı. O olaydan sonra onu öptüm ve o zamandan beri bu durum daha da arttı. Neredeyse her geceyi onun evinde geçirdim ve bana iş konusunda çok yardımcı oldu. O tanıdığım en nazik adam.

Bu açıklama şaşkın bir sessizlikle karşılanır.

Dürüst olmak gerekirse, bu doğru. Bana çok iyi bakıyor. Şefine kan şekerimi yükseltmeyecek harika yemekler hazırlıyor. Ve her gece vardiyamdan sonra gelip beni alıyor. Şoförünü bile göndermiyor ve bunun onu yorduğunu biliyorum ama her seferinde geliyor.

Gen gülümsüyor ve gülümsemesinde benim için ne kadar heyecanlandığını görebiliyorum. "Kapıcı da bana bundan bahsetmiş olabilir," diyor göz kırparak. Gen'in gözünü boyayamayacağımı bilmeliydim.

"Yani... çıkıyor musunuz? Maddy bastırıyor. "Ciddi mi?

İç çekiyorum. "Bilmiyorum. Ciddi gibi görünüyor ama geleceği hiç konuşmadık. Asıl sorun şu ki, ailemin karşısına nasıl çıkabileceğimizi bilmiyorum. Bu konuyu annemle konuşmam gerekiyor.

"Onun kardeşine yaptıklarıyla nasıl başa çıktın? Darcy soruyor. "Onu affetmeye ve geçmişi geçmişte bırakmaya mı karar verdin?

Tereddüt ediyorum. Adam'ın güvenine ihanet etmek istemiyorum, ama hikayesinin başlıklarının bir sır olduğunu sanmıyorum. "Bana o zaman olanlar hakkında çok şey anlattı. Korkunçtan da öte. Diyelim ki o da bir kurbandı. Alkolik bir annesi vardı ve küçük kız kardeşi yeni ölmüştü. Cenazeden beş gün sonra kardeşimi dövmüş. "Tip 1 diyabeti vardı.

Darcy ve Maddy'nin nefesi kesilir. Gen sadece dudaklarını sempatik bir şekilde

birbirine bastırır. "Biliyor muydun? Ona sordum.

"Anton'a tüm hikayeyi anlattırdım," diye itiraf ediyor. 'Onu ilk tanıdığın andan sonra çok kızmıştım. Ama bunun Adam'ın seninle paylaşması gereken bir hikaye olduğunu düşündüm.

Başımı salladım. "Dediğim gibi, o da en az kardeşim kadar kurbandı. Cidden kötü bir durumdaydı. O yargıç ona gerçekten bir numara yaptı. Ama Stephen'ı ona bir şans vermeye ikna edip edemeyeceğimden emin değilim.

Hepimiz bir dakika sessiz kaldık. Maddy iç geçiriyor ve pizza dilimini alıyor. "Bu çok üzücü. Zavallı adam."

"Bir de bana sor.

Darcy, "Ama o bir koruyucu gibi görünüyor," diye ısrar ediyor. "Her şeyi doğru yapıyor

gibi görünüyor. Başımı salladım. "Gerçekten, gerçekten öyle.

"Seks nasıl gidiyor?" diye soruyor Maddy

sırıtarak. Ben de gülüyorum. "Um, evet.

İnanılmaz.' "Spanky spanky?

"O kadar da değil. Tereddüt ediyorum. Belki bu kadınlar bana biraz tavsiye verebilir. "Gerçekten hoşlandığını biliyorum ama bana elini bile sürmüyor.

"Bu bana çok mantıklı geliyor," diye düşünüyor Gen, tertemiz platin saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırırken.

'Yıllar ve yıllar boyunca, kardeşinin hastanelik olmasına neden olan zorba oydu. Eminim sana karşı çok iyi davranıyordur.

"Haklı olduğunu biliyorum. İç çekiyorum. "Ama ona sonuna kadar güveniyorum. Bunu ona

defalarca söyledim. "Daha önce kimse tarafından tokatlandın mı?" diye soruyor.

"Hayır.

"Yani bunun onun için neden yüksek riskli olduğunu anlayabilirsiniz. Senin bunu kaldırıp kaldıramayacağın hakkında hiçbir fikri yok. Bu fikir hoşuna gitti mi? Sesi nazik ama araştırmacı.

"Evet mi? Neden bilmiyorum. Bunu daha önce hiç düşünmemiştim ama Adam'ın bunu yapması fikri gerçekten hoşuma gidiyor. Ama bunu gerçekten istediğim için mi yoksa onun bunu sevdiğini bildiğim ve ona bunu verebilmek istediğim için mi bilmiyorum. Rose gibi rastgele kadınların bunu benimle değil de onunla paylaşmasını istemiyorum. Bu mantıklı mı?"

Maddy bana 'Öyle ama bunu kendin için yapmalısın bebeğim' diyor. Sesi çok nazik.

"Haklı olduğunu biliyorum. Acıyı sevmiyorum, bana zarar vermesini istemiyorum. Ama onun beni terbiye etme fikrini seviyorum, sanırım?"

Hepsi birlikte sırtıyor.

Darcy şarap kadehiyle beni selamlayarak, "Buna amin derim," dedi. 'Cannes'da tanıştığımızda Max'in yaptığı ilk şey beni dizine yatırmakla tehdit etmek oldu. Çok ateşliydi.

"Sana şaplak atıyorlar mı? Ona çekingen bir şekilde soruyorum.

"Max, evet, çok. Dex bazen, Max ona söylediğinde. Ve ben de acıdan hoşlanmıyorum. Beni ağda yaptırırken görmelisin. Acınacak haldeyim. Ama yaramaz bir kız gibi Max'in dizine yatırılınca neredeyse boşalıyorum ve sonra da buna bayılıyorum. Buna doyamıyorum.'

"Ben de öyle," diyor Maddy. 'Spreadsheet beni ilk kez becerdiğinde, Köle Gecesi'nde bana şaplak attı ve neredeyse beni tavandan soymak zorunda kaldı. Buna bayılmışım. Bana dönüyor. "Bir düşünsene. Eminim Adam bu işte çok iyi olurdu. Seni dizinin üzerine yatırdığını ya da dört ayak üzerine yatırdığını ve sonra külotunu indirip seni parmaklarken şaplak attığını hayal etmek seni tahrik etmiyor mu? Ne kadar ciddi görüneceğini hayal edin. Onun doğal bir disiplinci olduğuna bahse girerim.

Aman Tanrım. Gen eğlenerek homurdanırken ben yerimde kıpırdanıyorum. Nasıl oluyor da Maddy'nin karakteristik olarak kaba sözleri bu kadar yakıcı bir imaj çiziyor?

Tamamen başarmış.

Adam Wright, disiplinci.

Ellerini üzerimde hissedebiliyorum, uzun parmakları içime girerken beni acıtıyor.

Buna ondan ihtiyacım var.

ADAM

Nat yastığının üzerindeki pozisyonundan 'kira' diye mırıldanıyor. Yorgunluktan mı yoksa arzudan mı sarhoş olmuş, hangisi olduğundan emin değilim. Bir gülümsemeyi yutmak için dudaklarımı birbirine bastırıyorum, çünkü böyle olduğunda başka bir şey oluyor - yatağımda yatıyor, siyah saçları yastıklarımın üzerinde dalgalanıyor ve o gözler kocaman ve yalvarıyor. İpek pijamalarının içinde bile ona karşı koymak imkânsız.

"Hayır," diyorum ona hissettiğimden çok daha kararlı bir şekilde.

"Paramparça olmuşsun. "Dürüst olmak gerekirse, değilim.

'Seni kucağıma aldığımda ayakta duramıyordun. Gerçekten sallanıyordun.'

Yemin ederim, burada bir şeyler olmalı. Nat'i bu hafta üç gece Alchemy'den aldım. Çalışmadığı akşamlarda şehirde buluştuk ve birlikte bana döndük. İşin içine seks maratonlarını katmadan da yeterince yoruluyor, ama onun zamanına bir talep daha eklediğim için duyduğum suçluluk duygusunu, benim evime rahatça gidip gelmenin Seven Sisters'a metroyla gidip gelmekten çok daha kısa ve daha az yorucu olduğunu bilerek yatıştırıyorum.

Bu, bu hafta her geceyi burada benimle geçirdiğini itiraf etmenin dolambaçlı bir yolu.

Onun için endişeleniyorum. Başa çıkması gereken kronik bir hastalık yükü olmasa bile, tabağında çok fazla şey var. Alchemy'nin bir parçası olmaya değer verdiğini anlıyorum. Gen'i ve ekibin geri kalanını çok seviyor. Faturaları ödediğini de anlıyorum. Ancak Gossamer'ı inşa etme konusunda gerçekten ciddiye, zamanını ve enerjisini sadece kısa vadeli bir finansal destek olan şeye değil, oraya odaklaması için bir yol bulmalıyız.

Alchemy'ye sık sık gelen aşırı seks düşkünü, aşırı yetkili sık kafalılara her gece yem olması konunun dışında.

"Orgazmların uyku kalitesine iyi geldiğini duydum," diyor şimdi, sesi yumuşak ve baştan çıkarıcı ve ben gözlerimi deviriyorum, çünkü kalbime ve sikime yapılan bu saldırıya karşı bir şansım olduğunu düşünüyorsam, o zaman fena halde yanılıyorum.

"Öyle mi? Pijamasının üst düğmesini okşuyorum ve dirseğimin üzerine tünediğim pozisyonumdan ona bakıyorum. "Bu mantık sadece insanlar gerçekten uyuduğu zaman geçerli, Bayan Bennett.

Kedi gibi gülümsüyor ve uzanıp elini enseme gezdiriyor. 'Tamam, kabul ediyorum, yorgunum. Ama bütün akşam o lobide durup seni hayal ettim. Bu gece kızlara senden bahsettim ve sadece seni içimde istiyorum. Bu çok mu kötü?'

Arkadaşlarına bizden bahsettiği için duyduğu hazzın parıltısını yok ediyorum ve onu kendinden korumak için son bir girişimde bulunuyorum çünkü uyuması gerekiyor.

"Belki de seni boş odaya yatırmalıyım," diyorum sertçe.

'Bu seni ve canavar ereksiyonunu daha önce beni aramaktan hiç alıkoymadı. Bir kahkaha patlattım. 'Touché, tatlım. Tuş.'

Bir an sonra, son düğmeyi de çözüp pijamasının üstünü açarken dişlerimin arasından keskin bir nefes alıyorum. Şimdiye kadar gördüğüm en zarif yaratıktı. Teni soluk ve kremi, karnı pijama altının lastikli bel bandının üzerinde dümdüz. Küçük pembe meme uçları çoktan sertleşmiş ve miniciklanmak için yalvarıyor. Yuvarlanmak. İşkence görmek. Bir göğsünün alt tarafında küçük, mükemmel bir çil var ve parmak ucumla izini sürüyorum. Titriyor.

Eğer aramızdaki şeyler farklı olsaydı, o tepki vermeden önce onu ters çevirir ve avucumun gücünü hissetmesine izin verirdim. Ne diyorum ben?

Aramızdaki şeyler farklı olsaydı, Noel'i birlikte geçirmek için planlar yapıyor olurdum. Muhtemelen yılbaşı için Karayipler'e bir gezi ayarlardım, tabii onun jet lag ile başa çıkabileceğinden emin olabilirim. Tip 1 hastasıysanız jet lag çok zalimce.

Her gün onu geceyi geçirmek için buraya çekmenin yollarını arıyorum ve o da isteyerek geliyor. Onu kendime çekiyorum, *birbirimizi kendimize* çekiyoruz, umutsuzca aşık oluyoruz ve çaresizce *birbirimize* dolanıyoruz. Nat'ın bana olan çekimine karşı koymasının ateşli olduğunu düşündüysem, bu her neyse ona tamamen teslim olması tamamen başka bir şey.

Biriktirdiğim zenginlik ve saygınlık tuzaklarını unutun. Onaylanmayı unut, kazandığım övgüleri

iş dünyası. Nat'in elinden gelen her şekilde benimle birlikte olmak için gösterdiği temiz kalpli isteklilik, şimdiye kadar aldığım en alçakgönüllü hediye.

Bu da bir son kullanma tarihimiz olduğuna dair kesin bilgimi daha da acımasız kılıyor. Çünkü hala gölgelerde saklanıyoruz. Stephen Bennett'in gözüne yumruğumu indirdiğim gün bu mükemmel ilişkiyi başarısızlığa mahkum ettiğim konusunda hiçbir yanılsama içinde değilim.

Daha güçlü bir adam çekip giderdi, en başından hiçbir şeye başlamazdı. Nat'i yalnız bırakırdı. Onu baştan çıkarmaya, güvenini kazanmaya çalışmazdı.

Ama ben yaptım.

Ve ben çekip gidecek kadar güçlü değilim.

En azından henüz.

Soğuk, pençeleyen kıyamet duygusunu silkeleyip atıyorum. Yeni favori aktivitemin tadını çıkarmak üzereyken buna odaklanmanın bir anlamı yok.

Natalie Bennett'in çözülmesini sağlamak.

"Yani" -onun üzerine çıkabilmek için kendimi yukarı itiyorum- "bütün akşam işte benimle ilgili fanteziler kurdun, değil mi?

Bu ateşli ve hiç de profesyonelce olmayan fantezilerinde sana ne yaptım?

Tereddüt ediyor, avuçlarımdan karnının ipeksi derisi üzerinde kaymasına izin verdiğimde kirpikleri titriyor. "Bana şaplak attın.

Yüce İsa. *Bu kadın*. Cidden kendini koruma duygusu yok. Şimdi ürperme sırası bende, onun sözleri beni öne doğru ittirse de pazen giymiş sikim leğen kemiğine sürtünüyor. O sırada birkaç parmağımı bel kemerinin altına kaydırıp oradaki deriyi okşuyorum.

"*Lanet olsun,*" diye mırıldandım. Dizlerimin üzerinde doğruluyorum, böylece ipeksi pijama altlarını hemen üzerinden kaydırabiliyorum. Koyu renk saçlarından oluşan düzgün küçük üçgenini görmek beni neredeyse mahvediyor. *Onu soymama izin veriyor. Onu çıplak görmeme. Ona dokunmama. Ona istediğimi yapmama. Tanrı aşkına, ona şaplak atmamın hayalini kuruyor.* Altımdaki çıplak bedeninin görüntüsünde kalbimi göğsümde çarptıran, doğuştan gelen savunmasız bir şey var.

Bu sırada ben de kendi pijamalarımı indiriyorum ve masal zamanı için onun üstüne yerleşiyorum. Bacaklarını açıyor, dizlerini kaldırıyor, böylece ben de ona yaslanabiliyorum. Artık ikimiz de çıplağız ve hissettiğim rahatlama olağanüstü. Olması gerektiği gibi. Tüm sağduyuma rağmen, "Ben tam olarak ne yaptım?" diye soruyorum.

Bana gülümsüyor. Yüzünde bir parça mahcubiyet var ama bu arzuyla savaşıyor. Güven. "Kulübe geldin ve beni odalardan birine sürükledin. Derin bir nefes alıyor.

"Bana anlatabilirsin," diye ısrar ediyorum. 'Demek istediğim, burada davranmamı çok zorlaştırıyorsun, ama fantezilerinde beni utanmadan sömürüyorsan, bunu bilmeyi hak ediyorum, değil mi?

Bir elini pazumda gezdiriyor. "Utanmazca sömürülen kesinlikle sen değildin. Beni bu odaya soktun ve bana çok kötü bir kız olduğumu söyledin, sonra beni dizine yatırıp elbisemi yukarı kaldırdın ve külotumun üzerinden bana şaplak attın.

Fuuuuuuuuck. "Beyaz mıydılar?" diye nefes alıyorum.

Kesinlikle. Beyaz pamuk. Sonra onları yavaşça aşağı kaydırдың ve bana şaplak atmaya devam ederken beni parmaklamaya başladın. Çok sert boşaldım.'

Ona bakıyorum. Şaplak fantezilerine gelince, oldukça basit şeyler olmalı.

Ama öyle değil.

Çünkü şaplak attığım *Nat'in* küçük beyaz külotu ve *Nat'in* güzel poposu ve *Nat'in* amcığı parmaklarımdan üzerine geliyor ve o haklı, o kadar haklı ki. Bundan başka bir şey yapmamalıyız.

Ona doğru hareket ediyorum, sikim göbeğini arıyor ve o benim için daha geniş açılıyor. "Tatlım," diye inliyorum pembe ağzına karşı, "bunu konuşmuştuk.

"Hayır, yapmadık," diye ısrar ediyor. "Yeterince değil. Bana her zaman bunu yapmak istemediğini çünkü kendine güvenmediğini söylüyorsun. Bil bakalım ne oldu? Ben sana ikimiz için de yeterince güveniyorum. Senin vahşi bir haydut olmadığını biliyorum. Sırrın ortaya çıktı. Sen gerçekten çok iyi bir adamsın. Ve eğer ikimiz de bunu istiyorsak, neden denemeyelim ki?"

"Hoşuna gidip gitmeyeceğini bilmiyorsun," diye karşı çıkıyorum. Tanrım, kendimi onun içine öyle bir gömmek istiyorum ki bir daha asla eskisi gibi olmayacak.

'Hayır, ama biliyorum ki eğer gerçekten nefret edersem, o zaman bırakacaksın. Değil mi?' 'Elbette. Saçlarını okşadım.

'O zaman bana küçük bir şaplak at. Lütfen?'

Uzanıyorum ve avucumu poposuna bastırıyorum, böylece sıkabiliyorum. 'Önce orgazm olmam için yalvarıyorsun, şimdi de kale direklerini değiştiriyorsun. Adil oynamıyorsun.

"Komik. Kadınların yalvarmasına bayılırsın sanmıştım.'

"Yalvarmana bayılıyorum," diyorum dişlerimi sıkarak. Kıçını serbest bırakıyorum ve kolumu ona dolayarak bizi ters çeviriyorum. Üstüme düşüyor, bana bakıyor, yüzü çoktan kızarmış ve Tanrı biliyor ki bu kadına yatakta ve dışında istediği her şeyi vereceğim.

"Sikime bin," dedim ve elimi geri çekerek kıçına acı bir tokat attım. Yüzündeki şok ifadesi ve

onun şaşkın çılgınları harika. Çenesi düştü. "Hoşuna gitti mi?"

"Acıttı ama Tanrım, evet." Kendini dikleştirip avuçlarını göğüs kaslarına yerleştirdi.

Güzel. Şimdilik alacağın bu kadar. Eğer sana düzgün bir şaplak atmamı istersen atarım ama bunu kulüpte yapalım. Hoşuna gitmezse diye yatak odasının dışında yapmayı tercih ederim.

Kahverengi gözleri zevkle dans ediyor. "Ciddi misin?"

Tepkisine gülüyorum. 'Evet, benim güzel, pis küçük fingirdem. Şimdi çekmeceyi aç.'

Bana gülümsüyor ve yatağımın başucundaki çekmeceyi açmak için uzanıyor, prezervatiflerin boş olduğunu görünce kaşlarını çatıyor. Onları daha önce son cinsel sağlık kontrolümün çıktısıyla değiştirirken çıkarmıştım. Şimdi alt çekmecedeler.

"Neredeler?" diye soruyor. "Hepsini kullanmadık, değil mi?"

Gülüyorum. Pek sayılmaz. Ama kağıda bir bak. Ben temizim. Başka bir kadının yanına gitmeyi planlamıyorum, tatlım. Duraksıyorum, ellerimi üzerimde duran ince kalçalarımda gezdiriyorum. "Doğum kontrol hapı kullanıp kullanmadığını bilmiyorum. Asla varsayımda bulunmak istemem. Ama çıplak gitmek istersen, ben varım. Eğer istemiyorsan, endişelenme. Prezervatifler alt çekmecedede.'

Yüzüne güzel bir gülümseme yayılıyor. 'Bir bobinim var ve seninle tanıştığımda bir yıldan uzun süredir kimseyle yatmamıştım. Ayrıldığımızda bir test yaptırdım, bu yüzden gitmeye hazır olmalıyım.

Bir kadın doğum kontrol hapı kullandığını söylediğinde onun sözüne inanmak, benim mali durumuma sahip olduğunuzda en büyük çaylak hatasıdır. En azından teori bu. Ama bu Nat ve bizim dinamiğimizde güven tek yönlüdür. Ailesine yaşattığım onca şeyden sonra bana güvenmek için muazzam bir inanç sıçraması yaptı ve vücudumda ona en üst düzeyde güvenmeyen bir atom bile yok.

"Yıllardır bir kadınla çıplak kalmadım," diyorum şimdi ona, dudaklarını yalarken sikim seğiriyor. "Güzel," diyor doğrulup ince parmaklarını ereksiyonumun etrafına sararken, serbest kalmak için o kadar çaresizim ki şu anda patlak verebilir.

Vücudunun dar kanalına, o kaygan sığağa doğru itme hissi, aramızda hiçbir şey yokken etimin onunkine sürtünmesi o kadar yoğun bir zevk veriyor ki bayılabilirim. Ama sadece bu his değil. Onun üstümdeki görüntüsü, solgun teni ve gergin pembe meme uçları, aletimin onun güzel vücudunun içinde santim santim kayboluşunun görüntüsü. Göğsümde ağır bir şekilde yatan her türlü duyguyu hissetmeme neden oluyor, tıpkı beni beslerken eliyle yaptığı gibi bastırıyor.

Söyleyebileceğim o kadar çok şey var ki. Söylemeyeceğim, söylememem, *hissetmemem* gereken şeyler.

"Çok güzelsin," diyorum onun yerine, parmaklarımı kalçalarında gezdirerek. "Hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın.

Az önce tarif ettiğim manzaraları unutun -sözlerim üzerine yüzüne yayılan inanmaz, utangaç gülümseme hepsinden daha iyi. Yüzünü kavrayabilmek ve onu öpebilmek için bir elimle kendimi destekleyerek doğruluyorum.

"Gerçekten mi?" diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı.

"Gerçekten," diyorum ona. Yanıt olarak, ben dibe vururken beni vücudunun derinliklerinde muhteşem bir yere yerleştirmek için kalçalarını döndürerek aşağıya iniyor. Ağzının içine doğru iniliyorum, dilim onunkini kandırıyor, çünkü her zaman olduğu gibi kesinlikle haklıydı.

Bu uykudan çok daha iyidir.

"Sen hayatımda gördüğüm en güzel erkeksin," diyor biraz utangaç bir şekilde. "Her yanın çok mükemmel. Yer değiştiriyor, yüzünü boynuma gömerken kollarını bana sıkıca sarıyor. "Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum, gerçekten.

Bir dakika içinde tekrar uzanacağım, böylece o bana binerken ben de ona doğru düzgün sokabileceğim. Ona o çok istediği sürtünmeyi vereceğim.

Ama şimdilik, sadece bir an için, kolumu ona doluyorum ve bununla oturuyorum. Bu hisle.

Bu duygu.

Paylaştığımız bu şaşırtıcı, dehşet verici, hayranlık uyandırıcı yakınlık.

ADAM

Yirmi dakika önce Alchemy'nin barında onları tanıştırdığımdan beri yeni kız arkadaşımı üçüncü kez eski dostuma bakarken yakaladım. Bu gece onun izin gecesi ve benim onu bir odaya götürüp o güzel küçük kıçına pembeleşene kadar şaplak atmam ve onu becermem için bana yalvarması gerekiyordu.

Gabriel Sullivan'la göz göze gelmesini izlemekle ilgili olmamalıydı. Eğildim ve ağzımı kulağına dayadım. "Kıskanmalı mıyım?"

Başlıyor ve kıkırdıyor. "Hayır, hiç de değil. Sadece-'
'Sadece ne?"

'Sence de şeytana benzemiyor mu? Sanki şeytan insan formunda olsaydı, böyle görünürdü.

Elimde değil. O kadar güçlü bir şekilde kahkaha atıyorum ki, şampanya flütümün kenarından pantolonuma sıcıyor. Hay aksi.

"Ben ciddiym. Etkisiz bir şekilde kalçamı okşuyor. "Şeytani görünüyor.

Yine gülüyorum. "Birkaç ay önce karanlık tarafa yenik düşene kadar eski mesleğinin ne olduğunu biliyor musun? Kulağına fısıldıyorum, tenindeki o narin çiçek kokusunun, ağzıma yaklaştığında ürpermesinin tadını çıkarıyorum. Kalçamdaki avuç içini kendi avuç içimle kapatıyorum ve parmaklarımızı birbirine geçiriyorum.

"Ne? Yüzünü bana döndü.

Dudaklarına karşı kelimeleri söylüyorum. "Bir *rahip*.

Başını arkaya atıp gülüyor ve ben de kız arkadaşımın gıdıklanmış halinin güzel görüntüsü karşısında sırtarak oturuyorum. "Benimle kafa buluyorsun.

Hayır. O bir din adamıydı. Ve rahipliği bırakmak onun için büyük bir üzüntü kaynağıydı, bu yüzden duygusuz küçük fahişelerin onu Şeytan'la karşılaştırması oldukça kaba bir davranış.

Dudaklarını benimkilere döndürdüğünde hâlâ gülüyordu. 'Ona söyleme o zaman. Tanrım, çok kadın ağırlıklı bir cemaati olmalı.'

Ona başımı salladım. "Rahiplere karşı bir şeyin var, değil mi?"

"Ateşli olanlar, evet. Ben ve dışardaki diğer tüm kadınlar. *Fleabag*'i suçluyorum. Alt kattaki odalardan birinde tam teşekküllü bir günah çıkarma odası olduğunu biliyor musun? Rafe kurdurdu.'

Gülüyorum. "Öyle mi yaptı? Sapık piç. Karısı doğduktan sonra bunların hiçbiri olmayacak.'

Mükemmel küçük dili dışarı çıkıyor ve alt dudağım boyunca bir çizgi yalıyor. 'Bahse girerim köpek tasmaıyla çok seksi görünüyorsunuzdur. Bir ara denemeliyiz.

Parmaklarımı tembelce parlak saçlarının arasından geçiriyorum. Bu gece kısa, seksi kırmızı elbisesiyle muhteşem görünüyor. Tam da anlaştığımız gibi, elbisenin altına tertemiz beyaz bir külot giydiğini biliyorum.

Şaplak yemek için mükemmel.

'Sadece ne zaman olduğunu söyle, seni küçük günahkar, ben orada olacağım. Tanrı biliyor ya, benim için dizlerinin üzerinde kefaretni ödeyeceksin.

Ancak biraz sonra Darcy, Max ve diğer ortakları Dex ile ortaya çıktığında ve Nat, Gen ve Darcy ile mutlu bir şekilde sohbet etmek için benden uzaklaştığında daha yakından görüşme şansımız oldu.

"Paramparça görünüyorsun dostum," diye gözlemliyorum Gabe'i. Nat'in yorumunun doğru olduğundan şüpheleniyorum - kesinlikle şeytani bir görünümü var ve koyu renk gözlerinin altındaki gölgeler mordan çok siyah olsa bile, sahip olduğu işkence görmüş şeytan şeysi kesinlikle kadınlar arasında bir hit.

"Mumu yakıyorum," diye itiraf ediyor elini alına götürerek.

"Öyle mi?

Sullivan aile ofisi bir dev. Gabe'in büyükbabası İrlanda'dan göç etmiş, kendisi ve oğulları -Gabe'in babası da dahil- Londra'nın doğusundaki liman bölgelerinin büyük bölümünü yeniden inşa etmek üzere ihaleler kazanarak muazzam bir servet edinmişlerdir. Gabe, babası emekli olduğunda aile servetinin yönetimini devralmak için papazlığı bırakmış gibi görünüyor. Tam bir aile ofisi: yönetim altında birkaç milyar poundluk varlıkları var. Hikayenin bundan daha fazlası olduğu izlenimini hep edindim, ancak kartlarını göğsüne yakın tutuyor. Görünüşünün teşvik edebileceği herhangi bir algının aksine, çok gergin olsa bile tamamen iyi bir adam.

'Şu anda oldukça stresliyim. Stresli olduğumda da stres atmaya ihtiyacım oluyor. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz,' diye ekliyor başını anlamlı bir şekilde Oyun Odası'na doğru sallayarak.

"Rahip olarak nasıl dayandın, Allah bilir.

Bu yorgun bir kâhkaha alır. "Rahip olmakla ilgili hiçbir şey stresli değildi - tabii ki bekarlık kısmı hariç.

"Simya senin tek çıkış noktan mı o zaman? Eğlenerek soruyorum, çünkü randevu bulmakta zorlanmadığından eminim.

"Bu en az zaman alan ve duygusal olarak en az acı veren çıkış yolu," diye itiraf ediyor ve ben de kıkırdıyorum. 'Biriyle çıkmak ya da kadınları aramayı hatırlamak için zamanım yok. Bu başlı başına tam zamanlı bir iş.

"Alchemy kesinlikle hedef müşterisini tanıyor," diye düşünüyorum. Gabe gibi mega-başarılı, zaman fakiri, aksi takdirde sağda, solda ve merkezde altın avcılarını savuşturacak adamların, tam da kulübün bu kadar gelişmesinin nedeni olduğundan eminim.

Tüm bunlar, deniz aşırı ortak girişimlerindeki yeni hissem için çok iyiye işaret.

'Evet. Uzak durmak imkansız. Bu yüzden gecenin onunda buradayım, evde olmam gerekirken, kucağımda bir yığın raporla kanepede soğuktan donmuşken, yandaki kapıda sikimi ıslatmak için can atıyorum.

Eski bir rahip olduğu için onunla dalga geçmeye devam etmek istiyorum ama buna fırsat bulamadan aklıma bir fikir geliyor. "Biliyor musun," diyorum yavaşça, "Anton'un senin için daha da zaman kazandırıcı bir çözümü olabilir. Akıl hocamın dikkatini halefi ve en yakın arkadaşı Max'ten ayırmak için Gabe'in üzerine eğildim.

'Sahip olmamak için çok çabaladığın o tehlikeli ajans neydi? Celestial ya da öyle bir şey.

"Seraph," o ve Max koro halinde. Max'in tüm yüzü bu düşünceyle pis bir sırtıyla aydınlanıyor.

Gabe'i dürtüyorum. "Sanırım Seraph'a bir sonraki müşterilerini bulmuş olabilirim.

Gabe kaşlarını çatıyor. "Pek aşına değilim. Ne tür bir ajans?"

Max ve Anton komplocu bir bakış atıyorlar.

"Yönetici asistanları," diyor Anton. 'Dünyanın en iyileri. Hepsinin en iyi okullardan MBA dereceleri var.

"*Tam hizmet* yönetici asistanları," diye araya giriyor Max. 'Bu kadınlar mesai saatleri içinde bilmediğiniz her ihtiyacınızı karşılayacak. Yemin ederim, bir daha asla seks aramanıza gerek kalmayacak.

Gülüyorum, çünkü düşünecek olursanız, her şey çok tehlikeli ve aynı zamanda tam anlamıyla dahice. Hatırladığım kadarıyla Anton Seraph'ı evliliklerinden biri sırasında kurdu, ancak Gen ile tanışmadan önce kesinlikle ondan yararlandı.

"Sahip olduğun EA'nın adı neydi? Adını hatırlama çabasıyla yüzümü buruşturarak soruyorum. "Athena," diyor sessizce ve tüm hızıyla devam eden sohbetimizin aldığı yönden habersiz olan Gen'e bir bakış atıyor.

"Yüce Tanrım, Athena," diye inliyor Max, başını ellerinin arasına alıyor. Çok seksi-ydi. Ve çok minnettarım. Aman Tanrım.'

"Onunla aranızdaki mesele neydi? Dex de en az Gabe kadar şaşkın görünerek soruyor. Max başını kaldırıp ona doğru eğiliyor ve parmaklarını Dex'in parmaklarının arasından geçirirken kulağına fısıldıyor. Dex'in gözlerinin genişlemesini eğlenerek izliyorum. "Oh, vay canına.

Anton, "Vay canına," diyor.

Gabe'in bakışları ondan Max'e kayıyor. "Tam olarak nasıl çalışıyor?" Bu rahat ses tonunun üzerinde çalışılmış olduğuna bahse girerim.

Anton omuz silkiyor. 'Oldukça açık. Bunu tam olarak senin gibi erkekler için başlattık dostum. Nakit zengini, zaman fakiri, çok stresli ve büyük olasılıkla çektiğiniz yüksek bakım gerektiren kadınlarla becerilemez. Seraph'ın sunduğu EA'lar gülünç derecede akıllı, tamamen kalifiye ve kesinlikle çarpıcı. Ve inanamayacağınız şekilde iş gününüzdeki tüm stresi ortadan kaldıracaklar.

Max neşeyle, 'Günlüğüne bakacaklar ve sikine binecekler,' diyor, ben de kıs kıs gülüyorum.

Anton ona alaycı bir bakış fırlatır. "Keşke piyasaya sürdüğümüzde senin pazarlama uzmanlığına sahip olsaydık.

"Her neyse," diye devam ediyor Max umursamazca, "Athena Anton'un EA'sıydı. Çok hoş bir kızdı ve Anton bazen iyi bir dost gibi onu benimle paylaşırdı. Muhteşem bir sevişme.

"Kendim için sunduklarının en iyisini aldım," diyor Anton, kendini beğenmiş piç. "Belli ki. Ve her kuruşuna değdi. Arkadaşına sinsi bir yan bakış atıyor. "Bu yüzden, ikramiyeleri de hesaba kattığınızda, ona Max'e ödediğimden daha fazlasını ödedim.

Gabe, Dex ve ben Max'in yüzündeki tiksinti ifadesine gülmekten yerlere yığılıyoruz ama Max kendini toparlıyor.

'Tanrı bilir ona ne tür ikramiyeler verdin, ama onlar onda kalabilir. Senin kızın olacak kadar gençti, seni iğrenç yaşlı cadaloz.

Anton genişçe sırıtıyor. "O bayıldı. Ben de öyle. Ama'-Max'in kalçasına sert bir tokat atıyor-'Onunla yollarımı ayırdığım için hiç pişman değilim. Sanırım ikimiz de güzel Carew kardeşlerle şansımızın yaver gittiğini rahatlıkla söyleyebiliriz. Ve seninle de,

Elbette,' diye aceleyle ekliyor.

Dex öksürür. "Dokunaklı, teşekkürler Anton.

Ama Max'le göz göze gelirken yüzündeki yumuşaklığı da özlemiyorum. Görünüşte harika bir adam ve şaşırtıcı derecede güzel bir kadınla destansı, sonsuz aşkı bulmak için Max Hunter'a güvenin.

Gabe gülme krizinden kurtulduğunda sıkıntılı görünüyor. "Bilemiyorum. Bunun için para ödemek... aşırı görünüyor. Yani, bu yasal mı ki?"

"Evrak işlerini biz hallediyoruz, böylece her şey yolunda gidiyor," diyor Anton yumuşak bir sesle. 'Yani bu konuda endişelenmeyin. İsterseniz bunu anahtar teslim bir çözüm olarak düşünün. Siz daha ihtiyaçlarınızın farkına bile varmadan tüm ihtiyaçlarınızı karşılayan inanılmaz bir kadın. Her şeyin sorunsuz işlemesini sağlayacak. Dürüst olmak gerekirse, Seraph'tan bir yönetici asistanı, tüm cephelerde tüm acı noktalarını ortadan kaldıracaktır. Asla geriye bakmayacaksınız. Gerçekten hayret verici.

Gabe artık boş olan bardağında buz küplerini evirip çeviriyor, Anton'la göz göze gelmiyor. "Ve bu Athena'nın en iyisi olduğunu söylüyorsun. 'Kitaplarındaki herkes harika. Ama Athena çok özel bir insan, her konuda inanılmaz derecede becerikli, ne demek istediğimi anladınız mı? Onunla gerçekten çok yetenekli ellerde olursunuz. Şu anda çalışıp çalışmadığını bilmiyorum ama söylemeniz yeterli.

Birkaç telefon görüşmesi yapacağım.

"Teşekkürler. Gabe elindeki bardağı bırakır ve yorgun bir şekilde ayağa kalkar. "Minnettarım. Yine de düşünecek çok şey var. Sorun olmazsa sana haber veririm. Yan odaya gidip kendime çeki düzen versem iyi olacak. Hepinizi görmek güzeldi.

"İş başında uyumamaya çalış," diye arkasından sesleniyorum. Zavallı, bitkin herif.

Nat'e bakıyorum. Darcy'nin söylediği bir şeye gülüyor, başını arkaya atmış, beyaz boğazını sergiliyor. Uzun bacaklarını zarifçe çaprazlamış, kırmızı elbisesinin kısa, cilveli eteği dolgun kalçalarını sergiliyor.

Evet.

Kesinlikle yandaki kızımı almanın ve onu sıkı bir elin cinsel deneyimleri üzerinde yaratabileceği akıllara durgunluk veren dönüşümle tanıştırmanın zamanı geldi.

ADAM

Nat'le yatağında yaptığımız seks müthiş: ateşli, samimi, yoğun.

Ama bu gece buraya özel bir nedenle geldik; onun sınırlarını zorlamak ve aramızdaki çılgın kimyayı bir üst seviyeye taşımak için.

Bana zaten en büyük, en değerli hediye verdi: tam güvenini. Şimdi ona bir hediye verme sırası bende. Bu gece ona tam güvenin ve tam teslimiyetin ne kadar tatlı bir his olduğunu göstermek niyetindeyim.

Bu gece ona başka bir yönümü göstermeye niyetliyim. Daha karanlık, daha gölgeli bir yanıma, olduğum adamın ve ihtiyaçlarımla ayrılmaz bir parçası olduğu kadar gizlenmiş bir yanıma.

Nat'e fena halde aşık olduğuma şüphe yok. Yeni başlayan ilişkimizin her parçası için tarifsiz bir minnettarlık duyuyorum. Onu kendi şartlarıyla istiyorum ve benimleyken güvende hissetmesi, önemsenmesi için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Ama bu gece onun için sakladığım şeyden hoşlanırsa, şimdiye kadar kendisinden bile saklı kalmış bir parçasını açığa çıkarırsa, o zaman Tanrı kalbime yardım etsin, çünkü onunla birlikte paylaşabileceklerimizimizin sınırı gökyüzüdür.

Bunun için hazırlandık. Benim planlarımı, onun sınırlarını konuştuk. Kız arkadaşım kadar kadınsı ve narin olan yeni ve parlak bir güvenli kelimesi var, *organze*. Ama özel odanın kapısını arkamdan yumuşak bir gümbürtüyle kapattığımda, yüzündeki endişe ve beklentinin sarhoş edici karışımını inkar etmek mümkün değil.

"Buraya gel güzelim," diyorum. Ses tonum bir okşayış, ama kelimelerimdeki emir açık.

İstediğimi yapıyor ve ben de onu akşam yemeğini gözleyen bir kaplan gibi izliyorum. Bu gece tertemizdi. Kız arkadaşım olarak içki içmek için bize katıldığı için kendini mahcup hissettiğini biliyorum, bu yüzden tüm durakları çekmesine neden olan - tamamen gereksiz - iyi bir izlenim bırakma arzusu olduğundan şüpheleniyorum, ama Tanrı biliyor ki görünüşünün başka bir yararı var ve bu da her bir mükemmel detayın onu daha da fazla çözme isteğini artırması.

Dudakları kırmızı, tıpkı elbisesi gibi. Az önce tualete gittiğinde rujunu tazelemiş olmalı. Saçları sık bir at kuyruğu şeklinde, bir tutam saç ise saç bağına akıllıca gizliyor. Üzerinde şeffaf çoraplar ve geçen hafta sonu aldığım ondan çok benim için bir hediye olduğunda ısrar ettiğim bir çift siyah rugan Louboutin ayakkabı var.

Elbisenin kendisi görünüşe göre onun numunelerinden biri ve muhteşem: yuvarlak yakalı, kapaklı kollu, belden oturtmalı ve onu dizime yatırdığımda çok güzel bir şekilde kıvrılacak kısa, flörtöz bir eteği olan sık, küçük bir fit-and-flare numara.

İkimizin de neler yapabileceğini ona göstermeden önce, onun için başka bir işim var. Ona bu gece kimin patron olduğunu hatırlatacak bir iş.

Önümde durduğunda, at kuyruğunu elime doluyorum ve başını eğerek bana bakmasını sağlıyorum. Kırmızı dudaklarında küçük bir gülümseme var. Kıvrılma şekilleri benimkileri beklentiyle yalamama neden oluyor.

"Her şey sırayla. Sesim alçak. Hatta. Bir desibel bile yükseltmeden kontrolü elimde tutuyorum. 'Dizlerinin üzerine çök ve sikimi çıkar. O güzel rujun etrafında daha da güzel bir halka oluşturduğunu görmek istiyorum.

Bekliyorum. Gözleri hafifçe açılıyor ve onunla bu şekilde konuşmamın onun için bir ayrılık olduğunu hayal ediyorum. Aynı odada geçirdiğim o ilk geceden beri hiç bu kadar soğukkanlı olmamıştım, ağzımı amının üzerinde gezdirme ödülü uğruna prensiplerinin her birine ihanet etmesi için onu ikna ederken hayatımın en güzel anlarını yaşamıştım.

"Elbette efendim," diyor, aynı eşitlikte ve ben gülümsemek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

Benim mükemmel küçük Nat'im. Tanrı korusun, öfkелendiğinde ne kadar değerli bir düşman olduğunu unutmamalıyım. Her seferinde.

Zarifçe dizlerinin üzerine çöküyor, avuç içi gömleğimin önünü okşuyor. Fermuarımı açarken yukarı bakıyor. Kalkık yüzü, kocaman geyik gözleri, kıpkırmızı dudakları o kadar hoşuma gidiyor ki, başparmağımla alt dudağını hafifçe okşamama izin veriyorum. Çok yumuşak. Yastık gibi.

Benim için ağzını açtığında ve dudaklarını tamamen sertleşmiş sikimin üzerinde kaydırduğunda neredeyse kendimden geçiyorum. Ağzı fevkalade, hınzırca, ıslak. Uzunluğumdan aşağı doğru sürüklüyor, küçük dili zonklayan tepemin üzerinde en çok

Çökmekte olan yalamalar ve onun işaretiyle sikimi damgalayan kırmızı bir halka.

Çok doğru.

Ellerimi kulaklarının üzerine kapatıp başını aşağı yukarı hareket ettiriyorum. Ağzının şeytani becerisine uzun süre dayanamayacağım, ama kendimi henüz geri çekmeye ikna edemiyorum. Onun yerine, yüzünü becerirken arzuyla felç olmuş bir şekilde duruyorum. Elleri kalçalarımı kavıyor ve boğazının arkasından çıkardığı küçük sesler beni daha da azdırıyor.

Sikerim böyle işi. Beni bu şekilde boşaltmasını sağlayacağım. Çıldırılmış bir erkek gibi içine gömülmeden önce zevkini uzatmama izin verecek.

"Hmm, beni boşalt tatlım," diye bağırdım, parmaklarım başının yanlarında esniyordu. 'Ellerimi kıkında ve parmaklarımı amında hissetmeden önce bu günahkâr küçük ağzın neler yapabileceğini göster bana.

Sikimin etrafında çıkardığı ses boğuk ve aç, ve lanet olsun. Bu işte çok iyi. Bana sarılırken bir eli tabanımın etrafına sarılmış, tükürüğü ağzının ince, ince sürüklemelerini yumuşatıyor ve beni tekrar tekrar, çok iyi bir kız gibi içine alıyor.

"Çok iyisin," diye tıslıyorum. "Çok itaatkârsın. Seni tokatladıktan sonra çok sert becereceğim. Sadece bekle ve gör. Bir hafta boyunca oturamayacaksın.'

Sözlerim onun daha yüksek sesle inlemesine ve beni daha çok çalıştırmasına neden oluyor ve uyarılmışlığım etrafımda dönerken bu zarif kadının benim için dizlerinin üzerinde olmasının mucizesine hayret ediyorum. En mükemmel fırtınanın tam ortasındayım, beni tam bir çılgınlığa sürüklerken gücüne karşı çaresizim. Omurgama yayılan sıcaklık taşaklarımı ve sikimi yakarken, ikincisi inanılmaz derecede sertleşiyor ve orgazmımı Natalie'nin sıcak, istekli ağzına doğru titreyerek yaşıyorum.

Zar zor ayakta durabiliyorum. Bu tüm vücudumu saran bir saldırı. Onunla ve yandaki arkadaşlarımızla oturduğumdan beri artıyor, o çarpıcı kırmızı elbisenin altındaki küçük beyaz külotun fazlasıyla farkındayım. Kıcının ipeksi teni ellerimin onu işaretlemesini bekliyordu.

Ve şimdi sıra onda.

NATALIE

A Dam dizlerimi kaldırmama yardım etti. Yerden sertleşmişlerdi ve bacaklarım az önce olanların yoğunluğundan titriyordu. Yüzümü ona doğru eğiyor ve başparmağıyla yüzümü sikerken döktüğüm gözyaşlarımı nazikçe siliyor, başparmağını ağzına götürüp emiyor.

Bu oldukça vahşiceydi ve ben buna bayılmıştım. Beni nasıl kullandığını, nasıl emrettiğini, emdiğimde aletin nasıl delicesine sertleştiğini sevdim. Onun üzerinde böyle bir etki bırakmaya *bayılıyorum*. Sert nefes alıyor, gözbebekleri hâlâ sönük, irisleri ince soluk mavi halkalar halinde, bakışları gerçek olduğuma inanamıyormuş gibi yüzümde geziniyor.

Başparmağını ağzından çekti. Hayatımda gördüğüm en mükemmel ağza sahip. Gördüğüm en mükemmel *yüz*. Elimi boynuna doladım ve bir öpücük için onu aşağı çektim. Çok tahrik olmuşum, daha fazlasını arzuluyordum. Ağzı yumuşak ama öpücüğü sertti ve ben de ona doğru eğildim. Tanrı biliyor ya, bacaklarımın arasındaki ağrıyı dindirmek için bundan çok daha fazlasına ihtiyacım olacak.

"Sıra dışısın," diye fısıldıyor dudaklarıma, öpüşmeyi kestiklerinde. "Benim için ıslandın mı?" "Çok ıslandım," diyorum, gözlerim onunkilere kilitlenmiş.

"Gelmen gerekiyor mu?"

"Hem de çok.

"Önce iyi bir şaplak mı istiyorsun?"

Tanrım, bu kelimelerin nesi var? Neden Adam'ın beni dizlerinin üzerine yatırıp çıplak popomu yırtacağı düşüncesi bile beni yerde bir şehvet birikintisi haline getiriyor?

"Tanrım, evet, lütfen.

"Ne kadar iyi bir kız," diye mırıldanıyor, beni bırakıyor ve yatağa doğru ilerliyor, bunu yaparken de kendini geri sokuyor. Yatağın ucuna, olabildiğince arkaya oturuyor, böylece yatağın ucu dizlerinin arkasına denk geliyor.

Sonra kucağına vurur. 'Buraya gel. Karnının üstüne.'

Aman Tanrım. Bunu nasıl zarifçe yapacağımdan emin değilim. Yatağa tırmanıyorum ve kendimi aşağı indiriyorum, böylece onun kucağında, yatağın ucu boyunca yanlara doğru sarkıyorum, leğen kemiğim ona yaslanıyor ve dirseklerim siyah saten çarşafıya dayanıyor.

Son birkaç haftadır Adam'la pek çok açıdan çok samimiydik ama bu gece her şey farklı hissettiriyor. Hava, bana yapmak üzere olduğu şeyin gerginliği ile kalın. Bana yapmasını istediğim şeyin.

Bir elini kürek kemiklerimin arasına koyup omuzlarımı aşağı doğru sarkıtmamı ve yüzükoyun yatmamı işaret ederken, diğer eli bacaklarımın arasından yukarı doğru fırçalıyor ve çoraplarımdan birinin üstünü bulana kadar elbisemin altına giriyor.

Naylonları teker teker bacaklarımdan aşağı yuvarlıyor ve elbisemin eteğini yukarı ve ters çevirmeden önce çekip çıkarıyor, böylece bakir beyaz külotuyla kığım ona sergileniyor. Odanın sıcaklığına rağmen, hava açıkta kalan tenimde daha serin hissediyor ve beni kumaşın üzerinden okşarken titriyorum, becerikli elleri beyaz pamuğun üzerinde geziniyor ve yanaklarımın arasına bastırıyor. Yüzünü göremiyorum ve bu kayıp sosyal ipuçları, kaderimi beklerken beklentimi daha da lezzetli hale getiriyor.

"Mmm," diye mırıldanıyor, kalçamı okşuyor, kalçalarımı okşamadan ve geri dönmeden önce etimi kavırıyor. "Seni ilk gördüğüm andan beri bunu yapmak istiyordum.

"Gerçekten mi?" diye mırıldanıyorum.

"Mmm-hmm. Ve *kesinlikle* o ilk gece kaldığından ve nankör bir velet olduğundan beri. Kendime rağmen gülüyorum. "Kışkırtılmıştım. Ve sen o zaman cidden bana şaplak atmayı mı düşünüyordun?"

"Evet." Külotumun arka lastiğinin altından tek bir parmak ucunu geçiriyor ve ben nefesimi emip bacaklarımı hafifçe aralıyorum çünkü bana dokunmasına ihtiyacım var. Benimle dalga geçmeyi bırakmasına, sözleriyle ve parmaklarıyla beni daha da azdirmasına ve hemen işe koyulmasına ihtiyacım var.

"Clem'in sana aldığı taytları giymiştin," diye devam etti, "kığın o kadar güzel görünüyordu ki

Kanlı bir düşmanlık ve seni mutfak adasının üzerine eğersem çok etkili bir şekilde susturabileceğimi biliyordum. Ne yazık ki sonunda şansım yaver gitti.

Bu uğursuz ifadeyi, parmağını külotumun lastiğinin altından aşağı, aşağı, amıma ulaşana kadar gezdirerek ve onu baygın bir şekilde kaydırarak noktılıyor. Neredeyse yataktan fırlayacaktım.

"Aman Tanrım," diye inliyorum.

"İslaksın, değil mi?" diye mırıldanıyor. 'Seni birkaç kez şapladıkdan sonra ne kadar iyi olacağını düşün. Kahretsin, bu külot çok seksi. Benim için saymanı istiyorum, tatlım. Eğer 10'a kadar dayanabilirsen, söz veriyorum seni ödüllendireceğim.

Parmağını çekip elini sağ yanağıma sertçe indirdiğinde tepki verecek zamanım bile olmamıştı. Acı ve ses eşit derecede şok ediciydi ve elini yatıştırıcı bir şekilde acıyan cildimin üzerinde yumuşatmadan önce küçük bir çığlık attım.

Ben bir şey söylemeyince 'Bir,' diyor. "Bir. Sesim titriyor.

"Aferin kızıma. Diğer yanağına tokat atıyor. Oh Tanrım.

"İki. Çarşafları karıştırıyorum. Özellikle acı verici bir şey değil. Sanırım rahatsız edici olan daha çok şok ve kontrol eksikliği.

Bana beş kez şaplak attıktan sonra, külotumu indirip popomu ortaya çıkararak beni ödüllendiriyor, bir eliyle çıplak tenimi ovarken diğer eliyle bacaklarımın arasına uzanıyor ve birkaç parmağını kabaca içime sokuyor. Orası çok hassas ve kutsal Tanrım, çok iyi hissettiriyor. Yüksek sesle inliyorum ve kıpırdanıyorum.

"Kıpırdamadan dur," diye emrediyor, parmaklarıyla beni yavaşça sikerken popoma masaj yapıyor. İnliyorum, çünkü hareketsiz kalmak neredeyse sessiz kalmak kadar zor.

"Tanrım," diye hışırıyor. 'Seni hiç hissetmediğim kadar ıslanmışsın, tatlım. Birkaç şaplak ve benim pis kızım neredeyse parmaklarımın üzerine fişkırıyor. Parmaklarını tekrar içeri sokuyor. Yalan söylemiyor. Ağgözlü bedenimin onu emerken çıkardığı ses *çok yüksek*.

"Kahretsin," diyor, sesi acı çekmiş gibi çıkıyor. 'Bir daha düşündüm de, dizlerinin üzerine çök. Bu ağgözlü küçük amcığı benim için havada istiyorum.

Tanrım, evet. Bunu istiyorum. Onun sihirli ellerine daha fazla maruz kalmak istiyorum. Parmaklarını kaldırıyor ve kendimi yukarı çekiyorum, böylece kığım havada ve göğsüm yatağa bastırılıyor, sanki bir tür kobra pozu vermeye çalışıyormuşum gibi.

"Hazır mısın?" diye soruyor sol eliyle omuzlarımı aşağı bastırıp altıncı tokadı atmadan önce. Bu kez tenimi yatıştırmaya çalışmıyor, bunun yerine parmaklarını hemen içime sokuyor ve uyarılmanın sarsıntısı o kadar muhteşem derecede yoğun ki, onlara karşı iterken nefes nefese kalıyorum.

"Sanırım bundan gerçekten keyif alıyorsun," diyor sessiz bir memnuniyet sesiyle. "Hoşlanıyorum," diye yalvarıyorum.

Parmaklarını çekip bana vuruyor, bu sefer daha sert. Ben yüksek sesle sayarken tekrar içeri giriyorlar, içimde acımasızlık sınırında bir şekilde bükülüyorlar ve o kadar iyi ki gerçekten ölebilirim.

Dokuza ulaştığımızda o kadar tahrik olmuştum ki saymakta zorlanıyordum. Her şaplapta hâlâ irkiliyor olabilirim, ama Adam'ın Pavlov'a yaptığı şeytani dönüş, doyumsuz amımın her seferinde beklediği ödül lehine acıyı geçersiz kılmasını sağlıyor.

"On! Zafer ve beklenti içinde çığlık atıyorum.

"Yüce Tanrım," diye inliyor Adam. 'Ne kadar iyi bir kızsın, seni böyle tokatlamama izin verdin. Çok iyi yaptın. Bunu hisset, tatlım.'

Yine o büyülu parmaklar, ama bu sefer üç tane gibi geliyor, çünkü yanma gerçek. Derin ve bilinçli darbelerle amımı okşarken diğer kolunu omuzlarıma doluyor. Ve başparmağı zavallı, şişmiş klitorisimi bulduğunda, yüzümün yan tarafını yatağın derinliklerine ve amımı eline bastırıyorum.

Şaplapla ilgili endorfinlerden mi (biraz googlede araştırınca öğrendim), yoksa sadece hayatta kalmanın değil, Adam'ın "cezasına" hayran olmanın verdiği rahatlama mı, yoksa muhteşem, sert bir adamın beni dizine yatırıp kucağında baş aşağı kıvrılırken beni parmakla sikmesinin verdiği basit zevkten mi bilmiyorum ama uçurumun kenarındayım.

Duraklıyor. "*Lütfen* söyleyin, *efendim*, *gelmemi sağlayın*."

"Lütfen efendim, beni boşaltın," diye geveliyorum. Vaat edilen orgazma ulaşmak için her şeyi yapacağım, her şeyi söyleyeceğim.

'İşte benim güzel kızım. *Şimdi* o muhteşem küçük kıcını oynatabilirsin,' diyor ve ben de oynatıyorum. Mümkün olan her hissi içime çekiyorum. Hareketleri sert, parmakları istilacı, beni olabildiğince sert bir şekilde araştırıyor ve ovuyor. Bu çok yoğun, çok görkemli, en tahrik olmuş kısımlarıma yapılan bu amansız saldırı ve yakıcı sıcaklık çok fazla büyüdüğünde. Orgazmımın erimiş lavları beni içine çekerken sular altında kalıyorum, yutuluyorum.

ADAM

T Bu dinamikten geri dönüş yok.

Nat, çok güzel diz çökmüş, sikimi çok güzel emiyordu.

Nat, kışına şaplak atarken ve küçük pembe amını parmaklarken kucağımda uysal, titreyen ve açgözlü.

Ve şimdi, Nat, orgazm sonrası uzun, solgun uzuvlar ve buruşuk kırmızı ipekten bir yığın, ben onun altında inanılmaz derecede sertleşirken yatakta yüzüstü yatıyor.

Parmaklarımı çektikten sonra ona nazıkçe, "Yuvarlan tatlım," diyorum ve o da zevkten kurşuna dönmüş bir bedenin gerektirdiği çabayı göstererek bunu yapıyor. Kızarmış yüzüne, lekeli rimeline, cam gibi gözlerine bakıyorum.

Gerçekten çok iyi olacak.

Hayır, buradan kesinlikle geri dönüş yok.

"İyi bir kız gibi parmaklarımın üzerinde bıraktığın pisliği temizle," diyorum ve parmaklarımı ağzına sokuyorum. Gözleri açılıyor ama ben onları çıkarana kadar itaatkâr bir şekilde emiyor.

"Nasıl hissediyorsun? Elbisesi bükülmüş, eteği hala beline dolanmış, külotu dizlerine kadar inmiş. Bir elimi kalçalarına ve kasık kemiğindeki düzgün siyah kıl şeridine götürüyorum ve titriyor.

"Sanki bundan sonra her gün her saat beni dizine yatırmanı istiyormuşum gibi," diye mırıldanıyor ve ben gülüyorum. Ben Bedensel Ceza Kilisesi'nin bir misyoneriyim, güzel, şehvetli kız arkadaşım da benim en yeni ve en sevimli üyem.

O böyle şişmiş, doymuş ve ışıldarken içine girmeye can atıyorum. Bir kolumu omuzlarına, diğerini dizlerinin altına doluyor ve ikimizi de ayağa kaldırmayı başarıyorum.

"Arkanı dön, tatlım," diyorum, o döner dönmez elbisesinin fermuarını açıyorum ve vücudundan aşağıya, yere doğru kaymasına izin veriyorum. Sutyeni de onu takip ediyor ve ben de bir dizimin üzerine çökerek çıplak kalana kadar külotunu aşağıya doğru çekiyorum. Dizlerimin üzerinde bir an duraklıyorum, önümdeki görüntüsüyle, bu mükemmel kalçayla, yanakları hala benim bakımlarımdan hoş bir şekilde kızarmış olarak.

Bir elimi hafifçe kalçalarına koyarak öne doğru eğiliyor ve sırayla pembeleşmiş yanaklarını öpüyorum. Yükselirken, arkasında durana ve aletim beline doğru bükülürken yüzümü boynuna gömene kadar dudaklarımla omurgasının narin çıkıntılarını izliyorum.

Onun bedenine girmeye ne kadar hevesli olsam da, bana duyduğu güvenin böylesine mükemmel bir saflığa dönüştüğü bir anı lekelemekten nefret ediyorum. Kollarımı beline doluyorum, o da kendi kollarını çaprazlayarak avuç içlerini ön kollarıma bastırıyor.

"Sen tanıdığım en zarif kadınsın," diye itiraf ediyorum boynunun ipeksi sığınağına. "En zarif ve en olağanüstü. Hiçbir şey söylemiyor ama kollarımda dönüyor, sanki sözlerime bir gerçeklik mührü basmak için öpücüğüme ihtiyacı varmış gibi ağzı benimkini buluyor.

Onun nasıl hissettiğini biliyorum. Şu anki halimiz, çizdiğimiz yolla ilgili hiçbir şey inandırıcı gelmiyor.

Öpüşmemiz keşiften çaresizliğe doğru ilerlerken, bu alışılmadık duygular bolluğu, tedirgin edici olduğu kadar büyüleyici, kör edici bir fiziksel ihtiyaca dönüşüyor.

"Ellerinin ve dizlerinin üzerinde durmanı istiyorum," diyorum kısıp sesle ağzına karşı, ellerim sırtında ve kışında tur atıyor. "Yüzünü yatak başlığına dön.

Gülümsüyor. Aletimin tenini prekulma boyamasına bakılırsa, bu çıkışa ihtiyaç duymama şaşırması olamaz.

"Elbette, efendim," diyerek benden uzaklaşıyor ve ona yapmak üzere olduğum şeyin, burada diğer kadınla -Rose'du, değil mi?

Onu becerirken Nat hakkında fantezi kurduğumu fark ettiğimde ne kadar rahatsız olduğuma neredeyse gülecektim. Hoş bir kadına benziyordu, ama Tanrı biliyor ya, çıplak kız arkadaşımı o yatakta sürünürken izlemenin zevki, insanın sadece kötü taklitleri tanıdıktan sonra gerçek bir Monet'yi ilk kez görmesine benziyor.

İstediğim şey *bu*. Kimi istediğimi. Soluk teni ve şimdi dağınık koyu renk at kuyruğu, omurgasının kıvrımı ve

beli ve bu pozisyonda en kutsal deliklerini bana açtığı savunmasızlığı gerçek bir hediye. O bir madonna ve ben ona nasıl tapılması gerektiğini göstermeye niyetliyim.

Etkileyici bir hızla üzerimdeki son giysiyi de çıkarıp yatağa tırmanıyorum, dizimle bacaklarını ayırıp aramızdaki boşluğu kapatıyorum, bir elimle kalçasını ve kıcını yumuşatırken diğer elimle sikimi sarıyorum ve hâlâ kaygan olan amında deneysel olarak gezdiriyorum. Hayır. Kayganlaştırıcıya gerek yok.

"Nat, Nat, Nat," diye mırıldandım. "Ne kadar da sırlıklam bir kızsın. İnliyor. "Tanrı aşkına, acele et.

"Sen nasıl istersen prenses. Ses tonum eğlendirici olabilir ama son derece ciddiym. Bu güzel kadın ne isterse alacak. *Özellikle* de vücudunun derinliklerine gömülmüş sikişimse.

Ben içeri iterken parmaklarım kalçasında esniyor. Bunu her yaptığımızda hayranlık uyandırıyor. Ama ona şaplak atmama izin verdiğinde, elimin temiz şaplakları havada yankılandığında ve parmaklarımın her tarafına boşaldığında içine batmak tamamen başka bir ayrıcalık. Homurdanarak ve terleyerek, pelüş iç duvarlarının uzunluğumu örttüğü lüks yoldan zevk alarak, bana uyum sağlamak için kayarken bile onu memnuniyetle karşılayarak yolumu itiyorum.

Ben varım ve işte hareket etmeden önce, ne kadar mükemmel uyum sağladığımıza hayret ederken yine o sessiz durgunluk ve huşu anı. Daha önce hiçbir şeyin hissettirmedüğinden emin olduğum bir şekilde ne kadar doğru, iyi ve temel hissettiriyor.

"Hazır mısın, tatlım? İstedğimden daha çatlak bir sesle soruyorum ve başını çevirmesi, atkuyruğunun sallanması ve arkasında gururla dikilmiş, onu almaya hazır beni gördüğünde gülümsemesinin şaşırtıcı ışıltısıyla ödüllendiriliyorum.

"Hazırdan da öte.

Kalçalarımı döndürüyorum ve çıkardığı nefesli sese sırtıyorum. Bu dünyadaki en iyi oyun. "Bana nasıl hissettirdiğini söyle.

"Çok dolu. Başını tekrar aşağı indiriyor, boyumu yavaşça, yavaşça dışarı çekerken omuzları esniyor. "Ve *Tanrım*, çok yoğun. Bir duraklama. "Duygusal olarak yani. Çok fazla.

Evet. Evet öyle.

"Biliyorum. Bir elimi sırtında gezdiriyorum. 'Ben de hissediyorum, benim tatlı, tatlı kızım. Dur sana göstereyim.

Ona tekrar çarpıyorum ve kendimi şaşırtıcı bir zevk içinde kaybediyorum: etimin onunkine sürtünmesi; sert, öfkeli aletimin onun içinde tekrar tekrar kaybolması; güzel küçük vücudunun inanılmaz derecede hassas mimarisi.

Birkaç dakika önce beni mükemmel dudaklarıyla sardığı doruk noktası unutuldu, geçmişteki zevkin hayaleti, aç bedenimin ve yükselen ruhumun odaklanabildiği tek şey gelecek zevkin vaadi.

Bu güzel kadını daha sert ve daha sert becerirken, kendi itişleri, inlemeleri ve yalvarışları içimde yanan ateşe sürekli oksijen sağlıyor, yoğunluğu beni tüketiyor. Her seferinde daha da açgözlülükle beni geri iterken, onu daha sert sikmem için kendi ihtiyacının kısıktırdığı bir sesle bana yalvarırken hiç şansım yok.

İç kasları etrafımda kenetlenirken, çığlık atıyor ve her şeyi çok güzel bir şekilde kabul ediyor. Ama dudaklarındaki ismim beni bitiriyor.

"Tatlım, ben-" diye başladım. 'Yüce Tanrım, çok güzelsin. Bana ne yaptığını hisset. Hissedebiliyor musun?"

Yani, tabii ki, aletimin kabarıırkenki inanılmaz sertliğini kastediyorum. Ona karşı hareketsiz dururken ve dökülürken ve dökülürken ve dökülürken.

Ama üzerine çöküp kollarımı karnına ve omuzlarına doladıktan sonra onu kendime doğru çekerken, bana yaptığı şeyin büyüklüğünü anlayamayacağını fark ediyorum.

ADAM

Bugün Nat ve benim için mükemmel bir kış Pazar günü planladık: Windsor Great Park'ta bir yürüyüş ve ardından saray kapılarının hemen dışındaki harika bir barda öğle yemeği. Pub eski ve küçük olabilir ama bilenler kızarmış bonfilesi için çok uzaklardan geliyorlar.

Tüm bunlar, uyandığımda kendimi berbat hissetmemi ve kızarmış biftek düşüncesinin bile bende kusma isteği uyandırdığını fark etmemi son derece sinir bozucu kılıyor.

Bugünlerde hiç hastalanmıyorum. Bağışıklık sistemimi formda tutmak benim için bir gurur kaynağı. Çoğunlukla beslenme uzmanım Louise tarafından tasarlanan ve Kamyl tarafından uygulanan anti-enflamatuar bir diyet uyguluyorum. Her gün beni çıldırtacak kadar takviye alıyorum. Çok fazla içki içmiyorum, özellikle de Nat ile tanıştığımdan beri. Bodrumumdaki buz banyosunu ve kızılötesi saunayı düzenli olarak kullanıyorum. Meditasyon yapıyorum ve zihin-beden bağlantımı korumak için zorunlu ağırlıkları ve kardiyoyu daha fazla bedensel hareketle dengeleyen bir egzersiz rejimine bağlı kalıyorum.

Yani, sağlığını ve bağışıklık sistemini benim gibi sıkı bir şekilde kontrol eden birinin bu kadar korkunç hissetmesine gerek yok.

Yanımda huzur içinde uyuyan Nat'i uyandırmamaya dikkat ederek bir süre öylece uzanıyorum ve yorganı üzerimden sıyrıyorum. Dışarısı hâlâ karanlık. Sıcaktan kavruluyorum ve başımın içinde sanki bir matkap varmış gibi hissediyorum. Ağrı o kadar kötü ki zar zor hareket edebiliyorum. Başımı Nat'e doğru çevirmeye çalışıyorum ama bir acı parıltısı kafatasımı dağılıyor.

Sikeyim.

Bu dolambaçlı durumda ne kadar kaldığımdan emin değilim ama bir noktada loş gri bir ışık perdelerimin kenarlarından içeri sızıyor ve Nat bana doğru yuvarlanarak kıvrak, çıplak bedenini benimkine yaslıyor. Bu normalde değer verdiğim bir hareket ama daha fazla insan sıcaklığına dayanamayacak kadar sıcakladım.

Neyse ki, onu yakmışım gibi hemen yuvarlanıyor. "Vay be.

Fırın gibisin.'

Kabul ediyorum diye inliyorum ve o da elini alnıma koyuyor.

"Tanrım, tatlım, yanıyorsun. Dizlerinin üzerine çöktü ve bana baktı, güzel yüzü endişeyle gerilmişti. "Nasıl hissediyorsun? Kesinlikle ateşin var.'

"Kendimi iyi hissetmiyorum," diye mırıldanıyorum, çünkü mızızlanacak biri değilim. Kendine acımakla elde edilecek hiçbir şey yoktur. Bu dersi uzun zaman önce öğrendim. "Ben sadece...

Bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallamaya çalışırken aklımdan geçen şey birkaç ilaç alacağım ama cümlenin sonunu getirecek ne enerjim ne de zihinsel kapasitem olduğunu fark ediyorum. Görünüşe göre yataktan kalkacak enerjim de yok.

"Hayır! Nat bağırır. 'Ne yapıyorsun?! Kımıldama. Orada kal.'

Yatağımdan fırlayıp banyoya doğru ilerliyor ve orada büyük makyaj masasının altındaki ecza dolabını karıştırdığını duyuyorum. Çıkıyor ve gelip yatağın benim tarafıma oturuyor.

"Sana ilaç verelim, sonra Dyson'ı arayabilirim? Sesi tereddütlüydü ve ben başımı salladım. Ona ödediğim ücret, Pazar sabahı ilk iş olarak onu rahatsız etmemi gerektirecek kadar yüksek. Bu bir ders kitabı gibi hissettiriyor, bu yüzden yapabileceği çok fazla şey yok. Ama en azından bir ya da iki serum takabilir ve kendimi biraz daha insan gibi hissetmeme yardımcı olabilir.

Nat, Nurofen ve Lemsip paketlerinden kapsüller çıkarmakla meşgul. Onları yatağımanın başucundaki sehpanın üzerine koyuyor ve yerdeki ekstra yastıklardan birini alıp yavaşça, dikkatlice kolunu boynuma doluyor. Onun yardımıyla ağırlığımı desteklese bile, başımı arkasına ekstra yastığı yerleştirecek kadar kaldırma çabası acı veriyor. Dişlerimin arasından istemsiz bir nefes çekiyorum.

"Zavallı bebek," diyor alnımı öpmek için eğilerek. Yastığı arkama koyuyor ve ben de minnetle ona yaslanıyorum.

Ben kıpırdamadan durdukça acının şok dalgaları azalıyor ve bu yüksek pozisyon başımın içindeki basınç için daha iyi hissettiriyor.

Yatağa götürdüğüm bir bardak suyu alıp dudaklarıma götürmeden önce bana iki kapsül veriyor. Yutkunuyorum ve sonra diğer iki kapsülü de yutuyorum. İlaçların en büyük hayranı değilim, ama başımdaki bu ağrıyı ve vücudumdaki her kastaki korkunç kramp dindirmek için her şeyi yapacağımı biliyor. Kendimi yüz yaşında hissediyorum.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum, gözlerimin kapanmasına izin veriyorum. "Bana bir saat ver, sonra yola çıkabiliriz.

Küçük bir kahkaha duyuyorum. Alnıma nemli bir bez koymadan önce saçlarımı yüzümden fırçalıyor -banyodan almış olmalı. Harika bir serinlik hissi veriyor ve minnettarlığımı mırıldanıyorum.

'Hiçbir yere gitmiyorsunuz bayım,' diye fısıldıyor. 'Bugünkü tek göreviniz dinlenmek ve iyileşmek. Tamam mı? Kaşlarımı çatıyorum ve el bezi kayıyor. "Peki ya...

"Hiçbir şey yok. El bezini yeniden ayarlıyor ve eliyle üzerine hafifçe bastırıyor. 'Bugün takılacağız. Barı iptal edeceğim.

Tanrı aşkına. Bugün için çok özel planlarım vardı ve bunlar arasında Nat'e Aston Martin'imin neler yapabileceğini göstermek, onunla Windsor'da aşk acısı çeken bir köpek yavrusu gibi dolaşmak ve onu Yorkshire pudingiyle beslemek vardı. Onun kadar çok çalışıyorsanız pazar günleri çok kıymetlidir. Bugünü değerlendirmek istedim. En azından Dyson buraya geldiğinde kaçabilir ve gününü kurtarabilir. Belki ailesini görür. Arkadaşlarıyla hasret giderir.

Ama bunları söyleyecek enerjim yok.

Sonraki bir saat bulanıktı. Dyson yanında bir hemşireyle gelip koluma bir iğne batırıyor ve bu serumun beni iyileştireceğini söylüyor. "Trish seninle kalacak," dedi bana. "Kötü ateşin var, yine de bol bol dinlenmek ve sıvı almak işe yarayacaktır.

Görünüyor

bana standart bir grip gibi geldi.'

Bu tür muğlak teşhisler için ona çok fazla para ödediğimden emin olsam da, doktorların gripi tedavi etmek için semptomları yönetmek ve rahatlama sağlamak dışında yapabilecekleri pek bir şey olmadığını da farkındayım.

Trish benim hoşuma gitmeyecek kadar cıvıl cıvıl. Emeklilik yaşından çok uzakta olamaz ve yetenekli görünse de şimdiden yorucu.

Yumuşak Edinburgh aksanıyla, 'Merak etme canım, ben burada kalacağım,' diyor. Aman

Tanrım. "Aşağıda kal, teşekkürler," diyorum aceleyle. "Sana ihtiyacım olursa ararım.

"Haklısın, canım," diyor bir ışınlı ve minnetle Dyson'la birlikte ayrılıyor.

Natalie'nin elini sıktım. Bunca zamandır yatakta yanımda oturuyordu. "Sen de gidebilirsin," diyorum ona. "Trish bana göz kulak olur.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye sorar. 'Tabii ki seni terk etmiyorum! Burada kalıyorum. Sadece biraz kahvaltı yapmama izin ver ve hemen döneceğim, tamam mı?

Tabii ki yemek yemesi gerekiyor. Bunu düşünmediğim için nefret ediyorum. Onunla ilgilenen, glikoz seviyesini dengelemek için ihtiyacı olan her şeye sahip olduğundan emin olan ben olmam gerekirken, burada benim için telaşlanmasından nefret ediyorum.

"Git," diye homurdanıyorum, aynı ölçüde sinirli, baktan ve suçlu hissediyorum. 'Git ve kamını doyur. Ben iyi olacağım. Yanağıma bir öpücük kondurmak için eğilmeden önce tereddüt ediyor. "Yakında görüşürüz.

Hücremde yalnızım. Sik kafalı hücre arkadaşım Ronan revirde -şanslı dangalak- ama benim için yer yok. Acımasız bir grip hapisaneyi kasıp kavurmuş, endişe verici sayıda mahkûm ve personel ölmüş. En azından ben öyle duydum. Bizi kilitlediler ama istesem bile hücremden çıkamayacak kadar hastayım.

Tanrım, yanıyorum. Dün gece çarşaflarım sıırıslıklamdı ve leş gibi kokuyorlardı, ben de onları çıkarıp yere attım. Şimdi çıplak, kauçuk kaplı yatağımda yatıyorum, terden kaygan ve iğrenç, acı dolu bir dünyada.

Yemin ederim nabzımın kafatasımın içinde attığını hissedebiliyorum, başım o kadar kötü zonkluyor ki. Vücudumdaki her kas köreliyor. Bir kedi yavrusu kadar zayıfım. Personelin hastalık nedeniyle azalmasıyla hücrelerimizde gördüğümüz tek bakım, günde üç kez yemeklerimizle birlikte birkaç kapsül parasetamol ve sıvılarımızı yüksek tutmak için hücre içi lavabolarımızdan mümkün olduğunca çok metalik tada sahip su içmemiz tavsiyesi.

Ranzamdan yuvarlanıp sürünerek leğene gitme niyetiyle gözlerimi açıyorum. En alt ranzadayım ama bu bile şu anda imkânsız bir görev gibi görünüyor. Görüşüm iğne batması gibi -muhtemelen dehidrasyon. Daha gençken su çiçeği geçirirken tuvalete giderken yere yığıldığımı hatırlıyorum. Bu da öyle hissettiriyor: çaresiz, umutsuz bir hezeyan ve sefalet kaosu.

Annem bile vidalardan daha iyi bir bakıcıydı.

Dört aydır buradayım. Noel Gününü parmaklıklar ardında sadece acımasız kederim ve suçluluk duygumla geçirmenin en düşük nokta olduğunu sanıyordum, ama bu lanet olası çukur.

Gözlerimi tekrar kapatıyorum.

Bir ses duydum. "Addy. Her şey yolunda, Addy.' Plastik bir stetoskop göğsüme bastırılıyor. Küçük bir el terli alnımı yatıştırıyor. "Hemşire Ellen geldi.

Ona defalarca Addy'nin bir kız ismi olduğunu söyledim. Eskiden onu çok güldürürdü, küçük maymun. Yine de çok severdim. "Addy hasta.

Gerçekten burada olamayacağını biliyorum. Ama çok gerçek görünüyor ve bu halüsinasyon kutsanmış bir umut ışığı, küçük kız kardeşimden gelen ve bu Tanrı'nın unuttuğu cehennem çukurunda tamamen yalnız olmadığımı dair bir mesaj. Henüz gözlerimi açıp gerçekle yüzleşmeye hazır değilim.

Yatağımdaki ter birikintisi soğudu ve şimdi kontrolsüzce titriyorum. Yüce *Tanrım*. Kırılmış, susuz kalmış bedenimin bir yerlerinden gözyaşları beliriyor ve ağlamaya başlıyorum.

"Adam. *Şimdi doğru söylüyor. Addy'ye ne oldu?* "Adam, tatlım. Benim. İyisin.' 'Ellen,' diye fısıldıyorum.

Kahretsin, ağzım kurudu ve dudaklarım çatlayacakmış gibi hissediyorum.

Hıçkıra hıçkıra ağladığına eminim. "Hayır, tatlım. Sorun Nat. Sen iyisin. Ben buradayım.'

Nat mi? Onun adını duyduğumda, sayıklamadan berraklığa giden o tuhaf uçurumdan geçerken beni sarsan tanıma sarsıntısıyla gözlerimi açıyorum. Ellen gitmiş, göksel bir geçitten geriye doğru sürükleniyor, şüphesiz, ama yemin ederim varlığını hissedebiliyorum. Yine de ilk mantıklı düşüncem rahatlamak oldu. Evet, hâlâ titriyorum ama yatağımdayım. *Evimdeyim*. Ömrümün sonuna kadar peşimi bırakmayacak olan o hücrede değil. Ve benim güzel Nat'im burada.

Ben güvendeyim.

"Sorun yok," diye mırıldanıyor ve alnımdaki soğuk kompresi çıkarıyor. Ona bakıyorum, şaşkın ve emin değilim, kalbim küt küt atıyor. Yüzüm gözyaşlarıyla ıslanmıştı ama onun güzel kahverengi gözleri de yaşlarla doluydu. O neden ağlıyor?

"Tanrım, titriyorsun" diyor, burnunu çekiyor ve kendini toparlamaya çalışıyormuş gibi hızlı hızlı göz kırpmıyor. Komodinden bir mendil alıp gözlerimin altındaki yaşları siliyor. 'Trish'i çağırayım da çarşaflarını değiştirelim. Sırılsıklam olmuşlar.

"Hayır. Herkül gibi bir çabayla uzanıp bileğini yakaladım. "Bir saniye benimle kal.

"Tamam," diyor usulca. "Tabii ki. Bileğini çıkarıyor ve yatağın etrafında dönüyor, böylece tırmanıp yanıma sokulabiliyor.

"Ellen'ı soruyordun. Sesi çok sessiz ve tereddütlüydü. "Ne olduğunu bilmiyordum, iyi misin?

Tanrım, kendimi çok aptal hissediyorum. Deli olduğumu düşünüyor olmalı. Onu rahatlatmak için acele ederken sesim kalın ve halsiz çıkıyor. İçimdeki paniğe yetişememiştim. Kafa karışıklığımı.

"Sanırım bir kabus görüyordum. Emin değilim. Rüyamda hapishanede olduğumu gördüm ya da hatırladım. Bir çeşit geçmişe dönüş olmalı. Oradaki ilk kısımda geçirdiğim korkunç grip nöbeti ile tamamen aynıydı - rahmetli küçük kız kardeşimin aziz görüntüsü hariç.

Hasta olmanın ya da ateşlenmenin getirdiği nahoş fiziksel semptomların hiçbirini kendimi içinde bulduğum o korkunç hinterlandın dehşetine yaklaşamaz. Uyanık kalmaya kararlıyım. Tekrar o distopik alacakaranlığın içine çekilmeye dayanamıyorum.

"Artık bitti," diyor saçlarımı okşayarak. 'Ben buradayım. Güvendesin.

ADAM

Mürekli fiziksel sefalet bir yana, Nat ile kütüphanede oturuyor olmaktan oldukça memnun hissediyorum. Dün acı, terleme ve hatta halüsinasyonlarla dolu bir bulanıklıktı. Bu sabah, ofise geri dönmeye hazır değilim, ama beni kanepede uzunlamasına yatırmasına izin verecek kadar güçlü hissediyorum, arkamda yastıklar ve bir kaşmir atkıyı alt yarımın üzerine örtüyorum.

Kanepenin diğer ucunda, ayaklarımın dibinde oturuyor, dizüstü bilgisayarını dizlerinin üzerinde. Büyük hayal kırıklığıma rağmen bugün işe gitmeyi reddetti, tıpkı dün beni ölen kız kardeşim için bebek gibi ağlarken bulduktan sonra yanımdan ayrılmayı reddettiği gibi.

Kahretsin, bu
korkunçtu. Ve
cehennem gibi utanç
verici.

Ne kadar utandığımı anlatmaya devam ettiğimde, bunun hipo sırasında üzerime salya akıtmasından çok daha az utanç verici olduğunu belirtti. İtiraf etmeyeceğim ama sanırım onu anlıyorum. En azından benim küçük savunmasızlığım, onunki gibi aktif olarak hor gördüğüm birinin önünde değildi. Yine de Nat'e karşı savunmasız görünmekten hoşlanmıyorum. Bana ihtiyacı olduğunda yanında olacağıma güvenebileceği biri olmam benim için çok önemli. İstemsiz kesintiler bu dinamiğe dahil değil.

Nat işine oldukça dalmış görünüyor. Dikkatini dağıtmak için ekibiyle birlikte stüdyosunda çalışmaktansa burada daha çok iş yapacağına yemin etti. Ayrıca, çıtırdayan ateşi ve Hermès kumaşlarıyla dolu kütüphanemde çalışmanın, iş yerinde donmaktan (onun sözleriyle) daha iyi olacağına söz verdi.

Telefonumu koltuk minderlerinin arasına sakladığım yerden yavaşça çıkarmak için onun görünürdeki odaklanmasından yararlanıyorum. Kafasını kaldırmadan, "Bırak onu," diyor.

"Sadece hava durumunu kontrol ediyordum," diye yalan söyledim. "Her neyse, ben iyiyim.

"Spoiler: Bütün gün soğuk ve yağmurlu olacak. Ve senin dinlenmen gerek. *Kaldır şunu.*"

İç çekişimin gücü onu güldürüyor. "Kendini iyi hissettiğin halde birilerinin ölüm döşeğindeymişsin gibi üzerine titremesi can sıkıcı değil mi?" diye soruyor neşeli bir gülümsemeyle.

Onun için şah mat. "Evet, kesinlikle öyle," diye mırıldandım.

"Mutfağa girsem iki dakika izin verir misin? Kamyıl ile senin için yapmasını istediğim et suyu hakkında konuşmak istiyorum.

'Gerçekten, söyle ona zahmet etmesin. Sadece biraz tost ya da başka bir şey alacağım.

"Hmm. Düşünüyormuş gibi yapıyor. "İşgüzar bir işgüzarın ne yemek istediğinize karışması çok sinir bozucu, değil mi?" diye soruyor şimdi. "Örneğin, canınız krep istediğinde ve biri Kamyıl'den size baklagiller servis etmesini istediğinde olduğu gibi.

Baş parmağımla kalçasının yan tarafını dürtüyorum. "Öyle değil mi? Birbirimize sırtıyoruz.

"Sanırım yaşayacaksın," diyor ve dizüstü bilgisayarını yere bırakıyor. "Hemen döneceğim. İçine zencefil ve limon otu koyup koymadığından emin olmak istiyorum. Kapıda duraklıyor ve bana bakıyor. 'Bir saniye içinde ensende bir kez daha nefes almak için geri geleceğim. Keyfini çıkar.'

Arkasını dönüp gidişine gözlerimi deviriyorum. İşler nasıl da tersine döndü. Bu durumu kesinlikle kendi lehine kullanıyor.

"Normalde hastalandığında ne yaparsın?" diye soruyor bana, dumanı tüten sıcak ve gerçekten mükemmel kemik suyumunu dikkatlice yudumlarken.

Limon otu, zencefil ve taze otlar harika kokuyor ve midemi bulandırmayacak kadar hafif. Kase dizlerimin üzerinde dengede duran bir tepsinin üzerinde duruyor ve ben de kaynayan sıcak sıvının bağırsaklarıma ya da fındıklara çarpma ihtimalini en aza indirmek için kaşık alırken öne doğru eğiliyorum.

"Ben hastalanmam. Yıllardır böyle bir hastalık geçirmedim. "Ama olsaydı," diye ısrar ediyor.

"Bilmiyorum. Çoğu yetişkinin yaptığını yapardım. Dozunu ayarlardım. İçine at. Bununla başa çıkardım. Hızlı aramada Dyson'ın yanı sıra benimle ilgilenecek bir personel filom var, bu da beni çoğu kişiden daha şanslı kılıyor.

"Yani sende kimse olmaz-" Kendini durduruyor. "Kim ne?

"Seninle ilgilenen, sana göz kulak olan. Yanlış bir şey söylediğinden endişelenmiş gibi dudaklarını birbirine bastırıyor.

Ben büyük bir çocuğum, tatlım. Ve bana bakacak kimsem hiç olmadı. Gerçekten olmadı. Karyl, Bal ve diğerlerine param yetene kadar. Ağlayacak gibi görünüyor, ben de devam ediyorum. "Bak. Uzun süre çocukluğumun berbat olduğunu bilmiyordum. Çocuklar kendi yaşadıkları deneyimleri 'normal' olarak kabul etme eğilimindedirler. Bunun bir lütfu mu yoksa tam bir rezalet mi olduğuna asla karar veremedim.

"Ama aslında uzun bir süre ihmal edilmişim, hepimiz ihmal edilmişiz. Ben de bununla bu şekilde başa çıkıyorum: bana iyi bakacağına güvenilebileceğim insanlar tarafından iyi bakıldığımdan emin olarak ve benim de onlara iyi baktığımdan emin olarak. Bu harika bir anlaşma. En azından benim için işe yarıyor.

Buna tüm kalbimle inanıyorum. Sizi bu dünyaya getiren bakıcıları seçemezsiniz. Onların her şeyi tüketen şeytanlarını, karşılaştıkları amansız iş sorumluluklarını kontrol edebileceğinizden daha fazla kontrol edemezsiniz. Benim annem de babam da tamamen farklı nedenlerden dolayı yoktular. Bununla barıştım; bunların hiçbirinin benim hatam olmadığını anladım. Yani en harika çalışanları seçip onlardan tam olarak ne istediğinizi kelimesi kelimesine ortaya koyabildiğinizde?

Mucizevi bir şey.

Ama Nat bana mucizevi bir şeymiş gibi bakmıyor.

Dikkatle tekrar ayağa kalkıyor ve antika rulo masanın önündeki yerinden hafif maun bir sandalye alıyor.

Tepsiyi yanıma koyup üzerine oturuyor ve tepsimi kucağına yerleştiriyor.

Ona göz kırpiyorum. "Ne yapıyorsun sen? Ben hastayım, tamamen beceriksiz değilim.

"Öğrenmen gerek," diyor yumuşak bir sesle, "bu dünyada seninle ilgilenecek insanlar var çünkü yapmak isteyecekleri başka bir şey düşünemiyorlar. Açıl.

Açık kelimesinin benim için, en buyurgan Yatak Odası Sesim için korunması gerektiğinden ve ağzıma değil uzun, ince bacaklarına atıfta bulunması gerektiğinden oldukça eminim. Beni doksan yaşında bir sakat gibi hissettirmenin yolu.

Yine de ağzımı açıyorum ve kaşıkla biraz berrak, hoş kokulu et suyu koymasına izin veriyorum, çünkü yüzü o kadar güzel ve ifadesi o kadar içten ki, tatlı jestini reddedip duygularını incitme riskini almaktansa ölmeyi tercih ederim. Tayt ve daha iyi günler görmüş koyu pembe bir kazak giymiş, saçlarını arkaya toplamış ve yüzünde makyaj yok.

Hak etmeyenlere merhamet etmek için gönderilmiş bir meleğe benziyor.

"Madem hemşirelik yapacaksın," diye takılıyorum, "en azından sana düzgün bir kostüm almalıyız.

Bana başını sallıyor ve kaşığı yeniden dolduruyor. "Çok komik. Al bakalım.

"Çok ciddiym.

'Bugün ereksiyon olmayacak, teşekkürler. İyileşiyorsun.'

Zavallı, gripten harap olmuş vücudumun, tam *yaramaz hemşire* modunda ortaya çıksa bile ereksiyon olamayacağından şüpheleniyorum, ama bunu kabul etmeye niyetim yok.

Dudaklarımı kaşığın sıcak metalinin etrafına kapatmadan önce, "Ne kadar da boşa harcanmış bir fırsat," diye mırıldanıyorum. Beni inceliyor. "Ben öyle düşünmüyorum.

"Ne demek istiyorsun?

Tereddüt ediyor ve kaşığı tepsie bırakıyor. "Sana bakmamdan rahatsız olduğun izlenimini edindim.

"Rahatsız değilim," diye onu rahatlatmak için acele ettim. "Sadece kendimi suçlu hissediyorum. Bu senin için boktan bir durum. Sadece birkaç haftadır birlikteyiz ve sen bunu kabul etmedin. *Ve* işini kaçıyorsun. Bok gibi görünüyorum, terliyim, sümüklüyüm ve iğreniyorum. Acilen geri çekilmelisin ve ben her zamanki seksi halime döndüğümde geri gelmelisin. Ona göz kırpiyorum ama ayağa kalkmıyor.

"Gerçekten anlamıyorsun," diyor, tepsiden keten peçeteyi alıp elinde evirip çevirerek. "Anlıyor musun?" "Neyi anlamıyorum? Ben soruyorum.

"Başka bir yerde olmak istemiyorum. Kendinden emin bir şekilde boğazını temizliyor. "Sadece burada seninle olmak istiyorum, ne olursa olsun. Güzel, etkileyici gözleri yüzümden, parçaladığı peçeteye doğru gidip geliyor. "İş yerinde olup seni özlemektense burada olmayı tercih ederim. Ve eğer hastaysan ve sana bakacak sadece ücretli çalışanlar varsa *kesinlikle* burada olmayı tercih ederim.

Sözleri karşısında kalbim acıyla sıkışıyor ama o konuşmaya devam ediyor.

"Beni dinle. Sana değer veriyorum, seni aptal. Seni her şekilde yanıma alırım ve hastayken seni bırakmamın hiçbir yolu yok. Berbat hissetmenden nefret ediyorum ve bunu biraz olsun hafifletmek için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Senin için. Ne dediğimi anlıyor musun?'

Konuşmak için kendime güvenmeyerek başımı sallıyorum. *Beni önemsiyor.* Bunun doğru olmasını umuyordum, öyle olduğundan şüpheleniyordum ama fiziksel bir çekimin ve ortak kariyer deneyimlerimizden doğan bir bağın ötesinde bir şey hissettiğinden emin olamıyordum.

Tepsiyi sehpanın üzerine koyuyor ve gelip kanepenin kenarına oturuyor. Ona yer açmak için kıcımlı sürüyorum. Elleri yüzümde, "Adam" diyor. Bu gerçekten çok önemli. Gençken sana göz kulak olacak kimsenin olmadığını biliyorum ve referans çerçevesinin bu olması beni çok öfkeliyor. Ama insanlar birbirlerini önemsediklerinde böyle yaparlar. Birbirlerine göz kulak *olurlar çünkü bunu isterler.* Sana söz veriyorum, bugün burada seninle olmaktan başka bir yerde olmayı tercih etmezdim. Terli ve sümüklü olabilirsin ama hâlâ en sevdiğim yüze sahipsin. O yüzden benden kurtulmaya çalışmayı bırak, tamam mı? Çünkü hiçbir yere gitmiyorum.'

Dudakları benimkilere hafifçe değdiğinde çok yumuşak. Yüzümü tutuyor ve bir an böyle kaldığımızda bir elimi boynuna doluyorum.

"Burada olmanı seviyorum," diye fısıldıyorum, çünkü bu doğru. Hâlâ ısınmış bir ölüm gibi hissediyor olabilirim ama kalbimdeki memnuniyet gerçek ve eksiksiz. "Sen olduğun için teşekkür ederim," diye ekliyorum, çünkü işin özü bu. Her nasılsa, evrenin bize atmaya çalıştığı her bir tuhafliğe rağmen, beni gören bir kadınla tanıştım. Bugün olduğum adamı önemseyen ve eskiden olduğum adamı affeden.

Ben hastayken ve kütüphanemde birbirimize sokulmuşken bu kadar iyi, bu kadar mutlu olabiliyorsak, dışarıda ne kadar inanılmaz bir güç olabiliriz?

Nat'in kardeşini beni kabul etmeye ikna edip edemeyeceği konusunda hiçbir fikrim yok ve aramızda bir seçim yapmak zorunda kalırsa ne yapacağı konusunda daha da az fikrim var, ancak Tanrı biliyor ki bunun olmasına asla izin vermem. Stephen Bennett'in ayaklarına kapanır ve hayatımın sonuna kadar ondan af dilerdim, eğer bu onun kız kardeşiyle olan ilişkisini korumak anlamına geliyorsa.

Yine de Nat'in itirafı beni açgözlü yaptı. Bizim için her şeyi istiyorum; bu ilişkiye oksijen vermek istiyorum. Tüm dünyanın görmesi için Regent Caddesi'nde kız arkadaşımınla birlikte yürümek istiyorum. İkimiz de hayatlarımızda baş etmemiz gereken zorluklardan payımıza düşeni aldık.

Bu şimdi bitiyor.

Bugünlerde sonsuz imkanım var ve dünya bizim oyun alanımız. Bu olağanüstü kadına kur yapmak ve kalbinin arzulanabileceği her zevki ona sunmak istiyorum.

At kuyruğunu yavaşça yumruğuma doluyorum ve kulağına fısıldayabilmek için başını eğiyorum. "New York'a bir geziye ne dersin?"

NATALIE

W Anneme öğle yemeği için buluşmayı teklif ettiğimde, ona gelecek bomba hakkında en ufak bir ipucu vermemeye dikkat ediyorum. Bir an için bile gecikmiş bir kız kıza sohbetin ötesinde bir gündemim varmış gibi davranmıyorum, çünkü oğlunu bu kadar şiddetli bir şekilde sakatlayan adamın beni New York'a götürdüğünü nasıl itiraf edeceğime tam olarak karar vermedim.

Noel alışverişi ve sapıkça seks.

Siktir, siktir, siktir.

Babamın şirketinin çöküşü başlangıçta en çok annemi etkilemiş olabilir, ancak Stephen'ın saldırısının ardından en çok toparlanan da o oldu. Annelik içgüdülerine böylesine dehşet verici bir meydan okumanın onun içindeki bakıcıyı dirence ve harekete geçirip geçirmediğini ya da saldırının şimdiye kadar yaşadığımız her şeyi bir perspektife oturtup oturtmadığını bilmiyorum.

Her iki şekilde de, o lanet bir askerdi.

Evimizi ve birikimlerimizi kaybettiğimizde annemin kendini kaybolmuş hissettiğini biliyorum. Yol boyunca tamamen yeni bir kimlikle boğuşmak zorunda kaldığını biliyorum. Ve Adam'ın Stephen'a yaptıklarından sonra bizi bir arada tutan kişinin o olduğunun aşırı bilincindeyim.

Ancak yol boyunca bir yerlerde, hayatının akışını değiştiren bir kelime öğrendi.

Teslim ol.

Başınıza gelenleri değiştiremezsiniz, bu yüzden yapabileceğiniz tek şey - herhangi bir gücü geri kazanabilmeniz tek yolu - bu saçmalıklara nasıl tepki vereceğinizi seçmektir.

Annemde çok işe yaradı. Yine de gücünü bana dönüştürmeyi başardığını söyleyemem. Ben daha çok itici biriyim.

İşler zorlaştığında, benim yöntemim daha çok zorlamak ve etrafımdaki her şeyi kontrol etmeye çalışmaktır.

Şimdiye kadar benim için gerçekten iyi çalıştı. *Öksürük.*

Annem şehre gelip benimle stüdyoda buluşmayı tercih etti, sonra da bir kahve ve sandviç içmek için dışarı çıktık. O her zaman benim en büyük amigom olmuştur. Küçük bir kızken yaptığım güzel elbise çizimlerinin hepsini sakladı ve öğretmenlerim beni daha geleneksel Sanat derecelerine doğru iterken moda okuluna başvurmam için bana güven veren oydu.

Her zamanki gibi zarif görünüyor. Yatırım parçalarına olan tutkusu, "zayıf yıllar" boyunca (bu kesinlikle bir örtmece) onu iyi durumda tuttu. Güzel kıyafetlerini ölesiye giydi - St Benedict's okuluna Burberry trençkotuyla giden tek anne kesinlikle oydu.

Bugünlerde, güzel butiklerden tasarım kıyafetler çoktan gitti. Annemin gardırobu, Evan'ın onun için diktği birkaç ipek eşarp ve muhteşem bir gömlek-gömlek elbise dışında (o çok tatlı biri) tamamen ana caddeden geliyor. Yine de, çocuksu vücut şekline uygun giyinmeyi bilen ve bir kıyafeti bir araya getirme konusunda gözü olan güzel bir kadın ve bunu gösteriyor.

Bugün üzerinde deve tüyü renginde hoş bir yaka ve benzer renkte bir pantolon, çikolata kahvesi makosen ayakkabılar ve geçen kıştan kalan ipek kumaştan yapılmış bordo-beyaz bir eşarp var. Açık kahverengi saçları düzgün bir bob şeklinde ve kulaklarında düğün incileri var. Onu görmek beni her zaman biraz ağlamaklı hissettirir, ama bugünlerde bu iyi bir ağlama türü.

Artık kendi parası bile var. Arada bir hafta sonu kaçamağı yapacak kadar kazanmayı çok isterdim ama en azından Stephen ve Anna ona para ödüyorlar. Chloe'ye herhangi bir dadı yerine annemin bakmasını tercih ettiklerini ve bu ayrıcalık için para ödemeleri gerektiğinde ısrar ettiler. Piyasa fiyatına yakın bir şey kabul etmiyor ama bunun hem kasasını hem de özgüvenini artırmaya yardımcı olduğunu biliyorum.

Onu kucaklaşmamızdan kurtardığımda, 'Parlıyorsun,' dedim.

"Teşekkürler, tatlım. Saçlarını okşuyor. "Verity'nin anti-enflamatuar diyetini uyguluyorum ve yemin ederim daha az şişkin görünüyorum. Annem, belirli bir yaştaki kadınlar için bir sağlıklı yaşam platformu olan Vitality with Verity'nin *büyük* bir hayranı. Emin değilim ama

Verity'nin Maddy'nin annesinden başkası olmadığını öğrendiğimde Maddy de ben de daha çok heyecanlandık.

"Ooh, bu bana hatırlattı. Maddy yeni kitabını senin için imzaladı.' Çantamı karıştırıyorum. Bu şey iğrenç. Adam bu konuda benimle dalga geçiyor ama tüm hayatım bunun içinde ve eğer her uyuduğumda bana Selfridges'ten iç çamaşırı almasını istemiyorsam

o zaman çanta kalır.

"Aman Tanrım! Annem sevinçle ellerini birbirine vuruyor. 'Bu çok heyecan verici! Sanırım onunla yüz yüze tanışırsam ölürüm. 'Bu çok talihsiz bir durum, çünkü kesinlikle tanışacaksın. Maddy bebek partisine davetli olduğunuzu ve ikinizi o zaman tanıştıracığını söyledi. Kitabı çorapların arasından çıkarıp muzaffer bir edayla uzatıyorum. *Kitabın* adı *Zen*'ini *Bul*, kapağında ise

Charlie'nin Meleği'ne tıpatıp benzeyen ve aynı zamanda da tam olarak

Maddy'nin yirmi beş yıl sonra nasıl görüneceğini hayal ediyorum.

Şanslı Gelecek Zach.

Maddy bana Verity'nin bir sonraki kitabının adının *Find Your Drive* olacağını ve menopozdaki ve menopoz sonrası kadınların libidolarını yeniden canlandırmakla ilgili olduğunu söyledi. Annesinin kendisine Zach'le ilişkilerini nasıl ilginç tuttuklarına dair dehşet verici sorular sormakla kalmayıp Simya'ya davet edilmek için uğraştığını söyledi. Maddy'nin annesine St Andrew saçlarını ve şaplak atmayı anlatma fikri histerik olmanın ötesinde olsa da, bu kitabın anneme imzalı bir kopyasını almayacağına şimdiden karar verdim.

O ve babam bu işi kendileri halledebilirler, çok teşekkür ederim.

Annem kitaba ve Maddy'nin doğmamış çocuğuna Verity'nin kendisiyle mimozalar eşliğinde kadeh kaldırma ihtimaline duyduğu hayranlığı bitirdikten sonra, onu bahar için ürettiğimiz morsalkım koleksiyonunu göstermek üzere numune raflarına götürüyorum.

Omar Vega'nın stüdyosundayken Adam'ın övgüyle bahsettiği altın aksesuarlı ve özel tasarım panelli elbiseyi elinde tutarak, "Bu çok çarpıcı, hayatım," diyor. 'Ne kadar da gösterişli. Nerede çekiyorsunuz?

"Sadece bahar için bir stüdyo çekimi yapıyoruz," diyorum parlak bir şekilde. 'Ama bir adam bize ipek salkımlardan oluşan bir fon hazırlıyor. Çok güzel olacak.

Ben de kendime böyle söylüyorum zaten. Gerçek şu ki, bir stüdyo çekimi bir mekan çekiminden çok daha uygun maliyetli. Sadece kiralama ücreti çok daha ucuz olmakla kalmıyor, aynı zamanda tek bir fon önünde bir günde, fotoğrafçımızın her çekim için farklı bir mekanda kurulum yapması gerektiğinden çok daha fazla çekim yapabiliyoruz.

Nakit bu kadar sıkışıkken, bir mekân çekimi için on bin dolar veya daha fazlasını gözden çıkarmak bir seçenek değil, bu yüzden yaratıcı olmamız gerekiyor. Hayalimi düzgün bir şekilde satmayı çok isterdim ama sadece kıyafet satmakla yetineceğim. Omar Vega'nın son çekimi hakkında düşünmemeye çalışıyorum: Kensington Sarayı'nda çekilen çılgın, fütüristik tarzda elbiseler. Muhtemel çekim bütçesine kafayı takmak hiç de faydalı değil (gerçi sorsam Adam rakamları açıklayacaktır eminim).

Annemin sahte şımarıklığının satır aralarını okuyabildiğinden şüpheleniyorum ama o sadece gülümsüyor ve "Eminim çok hoş görünecektir, hayatım. Ve bu baskı *harika değil mi?*

Evan anneme, Fransızca'da *kare* anlamına gelen ve Hermès'in eşarpları için kullandığı terime atıfta bulunarak, "Sana küçük bir *carré* dikmek için kesinlikle boş bir metre bulabilirim, Adelaide," diyor. Gözlerimi deviriyorum. O kendini beğenmiş bir yalaka ve ben onun vücudundaki her kemiğe tapıyorum.

"Gerçekten mi? Annem elbiseyi saygıyla parmaklayarak nefes alıyor. 'Tanrım, buna bayılırım. Ama bir eşarp için biraz kalın değil mi?

"Dimi kumaştan da basıyoruz," diyor ona göz kırparak. 'Bu gömlekler için, gördün mü? Ben alırım. Siz hanımlar devam edin.

Bu kapı zili.

"Teşekkürler tatlım," diyorum ona, annemin gizli iliklere hayran kalabilmesi için morsalkım gömleğini çıkarırken. Çekimi yaptıktan sonra bu örneği kendim için çalmayı umuyorum. Çok güzel.

Erkek sesleri ve ayak sesleri duyana kadar merdivenlerde neler olduğunu geç de olsa anlayabiliyorum. Arkamı döndüğümde Bay Adam Wright'ı stüdyomda dikilirken bulduğumda ise artık çok geç olmuştu.

ADAM

Ünümdeki iki kadını fark edene kadar beynim Nat'i oradan geçtiğime inandırıp inandıramayacağım ile meşguldü. Eldivenli elimde, yolun aşağısındaki organik bir kafeden aldığım, içi harissa tavuğu, tahıllar ve lezzetli görünen bir çeşit miso-kavrulmuş patlıcanla dolu bir paket servis kutusu tutuyorum.

Kız arkadaşımın yeme alışkanlıklarıyla tehlikeyi isteyerek atlattığına inandığımdan değil, ama işine ne kadar kendini kaptırabildiğini biliyorum. İkimiz de işkoluğiz, ancak sadece birimizin vücudu kendi insülin kaynağına saldırıyor, işte buradayız.

Ama şimdi Nat'in yüzündeki paniği fark ederken aynı anda Adelaide'in yüzündeki yavaş tanıma ifadesini de fark ediyorum. Ne de olsa ben ondan çok daha fazla değiştim. Artık traşlı, öfkeli bir çocuk değilim.

"Üzgünüm Nat," diyor Evan nefes nefese arkamdan.

'Anne, ben-' diye söze başlıyor Nat, o güzel yüzü donakalmış. "Merhaba Adelaide," diyorum sıcak bir şekilde.

"Adam mı? Adelaide kuşkuyla sorar.

Nat'in kafası benden annesine doğru döndü. "Ne?"

Nat ile tanıştığımdan beri, annesinin yıllar önce oğlunun saldırganıyla ilişki kurmak için attığı adımlardan haberdar olmadığını varsayıyorum. Kesinlikle bundan hiç bahsetmedi. Ve Adelaide'in o dönemde ziyaretlerinin ailesine açıkladığı bir şey olmadığı konusundaki ısrarı göz önüne alındığında, kızını bunlardan haberdar edeceğini düşünmek için hiçbir nedenim olmadı.

Bu nedenle, Adelaide'in bana ne kadar yardımcı olduğunu hiçbir zaman ima etmedim. Geçen gece Nat'in kardeşiyle oturup ilişkimizi nasıl açıklayacağı konusunda endişelendiğı bir an vardı. Önce annesini ikna edebileceğinden bahsetti, ben de annesinin Stephen'dan daha anlayışlı olabileceğine dair belli belirsiz bir yorum yaptım. Bundan fazlası değil.

Nat beni annesine sırtırtırken ve Adelaide de bana pozitif bir şekilde bakarken gördüğünde, bunun onun için destansı boyutlarda bir bomba olacağını hissediyorum.

Görünüşe göre Adelaide görünüşümle kızından çok daha iyi başa çıkıyor. "Aman Tanrım!" diye bağırarak bana doğru geliyor, kollarını çoktan açmış. "Buraya nasıl geldin? Siz ikiniz birbirinizi *tanıyor* musunuz?"

"Merhaba Adelaide," diyorum, bir saptırma ustalığı olarak tam gaz cazibeyi tercih ederek. "Harika görünüyorsun. Gerçek sıcaklığıyla boğazımı düğümleyen bir sarılmayla beni sarmalamasına izin veriyorum. Onun nezaketini asla unutmamış olsam da, şefkatinin ve empatisinin ne kadarını kızına aktardığını şimdi fark ediyorum. (Nat'in etkileyici alınganlığının kökenini hala anlayabilmiş değilim).

"Kes şunu," diye mırıldanıyor, şakacı bir şekilde koluma vuruyor ve bana bakabilmek için geri çekiliyor. 'Şu haline bak! Çok yakışıklısın!

Ve çok iyi görünüyorsun! Tanrım, seni gelişirken görmek harika.

Nat bize doğru yaklaşırken bir an için birbirimize bakıyoruz. "Birbirimizi tanıyor *muyuz*? Peki ya siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?"

Kollarını kavuşturup bize ters ters bakıyor ve ben de aceleyle annesini serbest bırakıyorum. Etrafıma hızlıca bir göz attığımda Evan ve ekibin geri kalanının bize uygunsuz bir ilgiyle baktığını ve küçük pembe dizi anımızdan hızlıca uzaklaşmanın akıllıca olacağını anlıyorum.

"Açıklayacağım," diyorum ona, sonuna eklemek üzere olduğum tatlıyı aceleyle yutarak. Görünüşe göre her iki kadının da elinde bir bomba var ve ben de hızla çözülmekte olan bu durumun kontrolünü mümkün olduğunca elimde tutmak istiyorum. "İkinizi de öğle yemeğı için köşeye götürmeme ne dersiniz?"

Nat hâlâ bana ters ters bakarak, "Annemle öğle yemeğine çıkacaktık," diyor.

Öğle yemeği planlarını bozduğum için özür dilemek ile Adelaide konuşurken tüm tarafların acilen açıklama yapmasının daha acil olduğunu belirtmek arasında gidip geliyorum.

'Adam'ın önerdiği gibi yapalım. Birbirinizi nasıl tanıdığınızı bilmek istiyorum.

"Aynen öyle," diye homurdanıyor Nat ölümcül bir bakışla, paltosunu yakındaki bir askıdan sınırdaki bir şiddetle alırken.

Bizim için en uygun seçenek bitişikteki Yunan Sokağı'nda bulunan Soho House. Üçümüzü kulübe sokuyorum ve en gizli masalarını talep ediyorum. Neyse ki ev sahibinin ikinci katta küçük bir özel odası var. Küçük ızgarada çıtırdayan rahat bir ateş var ama güzel kız arkadaşımın yayılan enerji tam anlamıyla kutup gibi.

"Konuş," diyor, paltosundan sıyrılıp odanın bir tarafındaki kanepeye atıyor.

Adelaide'le bakışıyoruz ve bu gizli ilişkilerin her ikisine de vakıf olan tek taraf olarak, burada gerçekte neler döndüğünü en geniş fırça darbeleriyle açıklamam gerektiğini fark ediyorum.

'Adelaide, Nat ve ben çıkıyoruz. Birkaç haftadır görüşüyoruz ve bu konuda seninle konuşmak istediğini biliyorum. Nat'e döndüm ve elini tuttum. 'Tatlım, anneni yıllardır görmüyorum, yemin ederim ama mahkûm olduktan sonra bana karşı çok ama çok nazikti.

Hem anne hem de kızı, eşit düzeyde duygulara sahip olsalar da farklı şekillerde tepki verirler. Adelaide'in küçük kahkahası tam bir sevinç ve şaşkınlıktan ibaretken, Nat'in kocaman kahverengi gözleri anında yaşlarla doluyor.

"Onu ziyaret ettin mi?" diye soruyor annesine fısıltıyla. Elini benimkinden çekmeye çalışmamış olması beni fazlasıyla cesaretlendiriyor.

Adelaide ağzını açıyor ve bir gerekçe ya da özür sunacağını hissediyorum ama sunmuyor. Birbirine kenetlenmiş ellerimize bakıyor ve basitçe başını sallıyor. "Evet, öyle yaptım.

Bekliyorum. Nat'e süreç için alan vermek istiyorum. Kendi sorularını sorması için. Yirmi yıl önce olanlara, benim olduğum adama bakışı birkaç hafta öncesinden çok farklı, bu yüzden umarım annesini, geçen aya kadar ailelerine ihanet gibi hissettirebilecek bir eylemde bulunduğu için geriye dönük olarak affedecek gücü kendinde bulabilir.

"Birden fazla mı?" diye soruyor.

Sessiz kalıyorum ve Adelaide'i dinliyorum.

"Evet," diyor şimdi bana bakarak. 'Sanırım hapiste olduğu sürece Adam'ı her ay ziyaret ettim. Bu doğru mu?'

Başımı salladım. "Evet. Serbest bırakıldıktan sonra da e-posta yoluyla görüşmeye devam ettik. Anton'la olan işimden haberi vardı," diyorum Nat'e. "Yıllar sonra da kahve içtik - belki beş ya da altı yıl sonra?

Adelaide'in hatırladığını anlamak için tek ihtiyacım olan şey ona bir bakış atmak. O gecikmiş kahve geldiğinde durumun nasıl değiştiğini, Anton'un vesayeti altında ne kadar geliştiğimi, OfficeScape'i inşa ederken Wolff için kıcımı yırtarak çalıştığımı hatırlatmasına gerek yok.

O zamanlar Noel'in anlamlı bir iş yapmamasından duyduğu yoğun endişeleri hatırlatmaya gerek duymuyor. Kahve içtikten günler sonra ona e-posta göndererek Anton'la birlikte London School of Economics'in dekanlarından biriyle mükemmel bir öğle yemeği yediğimizi ve Noel Bennett'in tam da işe almak istediği Finansal Sistemler profesörlüğü konusundaki uzmanlığının erdemlerini övdüğümüzü bildirdim.

Hayatımın en insanlık dışı eylemi karşısında bana böylesine bağışlayıcı ve şefkatli davranan bir kadına -hem de kendi oğluna- karşı yetersiz bir teşekkür jestiydi.

"Sadece ayaküstü bir sohbeti," diyorum geçirirerek. "O zamandan beri pek sohbet etmedik.

"Vay canına," diyor Nat başını sallayarak.

"İyi misin hayatım? Adelaide endişeyle öne doğru eğilerek sorar.

"Evet." Nat'in sesi o kadar alçak, o kadar titrek ki kelimeleri zar zor duyuluyor. 'Tanrım, hiçbir fikrim yoktu. Ama sana sahip olduğu için çok ama çok mutluyum. Alt dudağı *titriyor* ve elini ağzına bastırıyor. "Tanrım, başka kimsesi yoktu. Tanrı'ya şükür ki sen vardın.

"Ah, sevgilim," diyor Adelaide, sesi titreyerek. "Merak etme. Bana sahipti. Muhteşem avukatı vardı. Ve o sevimli adam, Anton. Ona göz kulak olduk.

"Ama nasıl?" diyor Nat. "Yani, nasıl oldu da onu ziyaret ettin?

"Annen çok cömert ve şefkatli bir insan," diyorum ona. 'Ve bir şekilde benim inanılmaz derecede berbat kişiliğimin ötesini görmeyi ve el uzatmayı kendi içinde buldu.

"Öyle değildi," diye itiraz ediyor Adelaide, başını onaylamaz bir şekilde sallayarak. "Tüm duruşma çok saçmaydı. Açıkçası, Noel ve ben oturana kadar Adam'ın neler yaşadığına dair hiçbir fikrimiz yoktu. Korkunçtu. Berbattı. Ve her nasılsa, o yargıç böylesine derin, son derece trajik bir eli olan genç bir adamın geleceğine hiçbir şekilde saygı göstermedi. Bu yüzden hüküm giydikten sonra avukatı Anne'i aradım ve Adam'ı ziyareti kabul etmesi için ikna etmesini sağladım.

Eğildi ve elimi okşadı. "Onun gözlerinin içine bakmak ve suçun onu tanımlamadığını bildiğimi söylemek istedim. Dışarıdan birinin onu gördüğünü, önemsedğini ve bu kadar kötü bir şekilde yüzüstü bırakıldığı için üzgün olduğunu bilmesini istedim.

Nat şimdi ağlıyor, büyük gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. Başını sallıyor. "Güzel. Bu çok iyi. Babam ve Winky onu ziyaret ettiğini biliyor muydu?

Adelaide geri çekilir. "Tanrım, hayır. Baban çok perişandı, bildiğin gibi kardeşini tehlikeye attığı için kendini suçluyordu. Hâlâ da öyle. Sen daha çok küçüktün ve Winky iyileşiyordu. Bir an bile onun yanında olmadığımı düşünmesini istemedim.

Duraklıyor ve suyundan bir yudum alarak düşünüyor. "Aslında bundan pişmanım. Onu korumaya çalışıyordum ama aslında sadece çürütmeye çalışmam gereken aptalca bir efsaneyi sürdürdüm. Böyle bir suç işleyen birinin tamamen kötü olması gerektiğine dair bir efsane. Oysa bu masadaki herkes bunun kesinlikle doğru olmadığını biliyor.

Tanrım, gözlerim buğulanıyor. Hepimiz masanın etrafında el ele tutuşup açıkça ağlamaya başlamadan önce bize yaklaşık üç dakika veriyorum.

Nat neredeyse komik bir vurguyla 'Amin' diyor. Elini bırakıyorum ve en yakın yanağındaki nemi siliyorum. Adelaide bu jesti yakalıyor ve bize sevgiyle gülümsüyor. 'Peki bu birliğe nasıl katıldığınızı biraz daha açmak ister misiniz?

Adam Wright hayran kulübü mü? Gerçi, Tanrı biliyor ya, hayranı olmak için kolay bir adam. O çok iyi bir çocuk.' Gülüyorum, çünkü biri beni iyi bir çocuk olarak tanımlamayalı çok uzun zaman oldu.

Nat yüzünü buruşturuyor. Sanırım hipo atağını itiraf etmekten hikâyemizin diğer kısımlarından daha çok endişe duyuyor. Belki bunu önemsiz göstermesine yardım edebilirim.

"Kesinlikle ilginç bir hikâye," diyorum Adelaide'e, menümü elime alarak. 'Ama konuya girmeden önce sipariş versek nasıl olur? Kızınıza öğle yemeği ısmarlarsak kendimi çok daha iyi hissederim.

NATALIE

F Ya da nedense, hissettiğim rahatlama annemin zaten Adam'ın hayranı olduğunu bilmemden kaynaklanmıyor, onun da katılması gereken bir aile üyesi daha var.

Yakın bile değil.

Bunun yerine, Stephen'ın korkunç bir şekilde sakatlanmasının tüm acısı, paniği ve endişesi arasında, bir şekilde saldırganı kayıp, dehşete düşmüş, ihanete uğramış bir çocuk olarak tanımayı ve bu konuda bir şeyler yapmayı kendi içinde bulduğu bu inanılmaz vahiy sayesinde.

Onu hapishanede ziyaret edişini her hayal edişimde gözyaşlarım yeniden doluyor. Beynim Adam'ın cezası hakkında bildiklerimi parça parça yeniden çerçeveleyiyor. Evet, onun için korkunçtu. Tam bir rezaletti, gerçekten. Ama onun yanında annem vardı: tanıdığım en sıcak, en güçlü, en şefkatli insanlardan biri.

Umarım yıllar geçtikçe Bennett ailesinin bir üyesinin onu gördüğü, affettiği ve aktif bir şekilde Onu desteklemek, geleceğinin uğruna savaşmaya değer olduğu konusunda ona ekstra bir güvence verdi. *Kendisi için savaşmaya* değerdi.

Ona ne kadar olağanüstü bir hediye vermişsiniz. Ona gösterdiğiniz inanılmaz cömertlik, insanlık.

"Ah, tatlım," diyor Adam ben yine kendimi kaybederken. Peçetelerin ve çatal bıçak takımlarının parlak gümüş julep fincanlarında durduğu masanın ortasına uzanıyor ve yüzüme hafifçe bastırmadan önce keten bir peçeteyi silkeliyor. 'Sorun yok,' diyor. 'Hepimiz iyiyiz. Herkes harika. Gerçekten üzülecek bir şey yok.'

"Biliyorum. Bir çocuk gibi başımı sallıyorum. "Buna inanamıyorum. Nedense senin orada onun yanında olduğunu düşünmek beni çok duygulandırıyor,' diyorum anneme.

Dudaklarını sempatik bir şekilde büzüyor. "Sanırım tüm hikâyeyi biliyorsun, öyle

mi? Tekrar başımı salladım. "Evet. Ve bu beni çok kızdırıyor.

"Sevindim," diyor. "Onun ne kadar iyi bir çocuk olduğunu bilmenize sevindim.

Bu beni kıkırdatıyor. "*Ne kadar* iyi bir çocuk," diyorum kaşlarımı oynatarak, beni hemen şimdi dizine yatırmak istiyormuş gibi görünen Adam'a.

Bana uyar.

"Ama ben hâlâ *senin* hikâyeni bekliyorum," diyor annem nazikçe. "Anton Wolff aracılığıyla tanıştığınızı

varsayabilir miyim? Ağzım açık kaldı.

"Yollarınızın kesişip kesişmeyeceğini hep merak etmişimdir," diye devam ediyor. "Bana o güzel bayan Gen'in Adam'la evlendiğini söylediğinde, patronunun Adam'ın eski patronuyla evleniyor olması bana büyük bir tesadüf gibi gelmişti ama ben bunu hayatın eğlenceli küçük tesadüflerinden birine bağladım.

Cevap vermeden önce Adam'a yavaşça gülümsüyorum. "Anton sayesinde tanıştık," diye onaylıyorum. 'Adam bir gece Gen'le birlikte geldi ve onu hemen tanıdım. Onu gördüğümde bir tür sinir krizi geçirdim. Gen beni bir taksiye bindirip eve göndermek zorunda kaldı. Bu anıyı hatırlayınca yüzümü buruşturuyorum ve Adam masanın altından elimi tutup güven verici bir şekilde sıkıyor.

"Şaşırmadım," diyor annem. 'Onun gerçekte nasıl bir insan olduğuna dair herhangi bir fikrin yokmuş gibi.

Aynen öyle. Her neyse, Wolff'un Alchemy'deki hisselerini satın almak için Gen'le görüştüğü ortaya çıktı, bu yüzden Gen işleri yoluna koyup koyamayacağımızı görmek için beni Adam'la bir toplantıya çağırdı. Tereddüt ettim ve uyarmak için elimi kaldırdım. 'Lütfen çıldırma, tamam mı? Ama toplantı yüzünden o kadar stresliydim ki yeterince yemek yemedim ve toplantının ortasında hiper tansiyonum çıktı.

Annemin dehşete düşmüş nefesi beni duraksatıyor ama devam ediyorum. "Biliyorum, bundan gurur duymuyorum. Ama Adam inanılmazdı. *En* nazik halimde olmasam bile bana çok iyi baktı.

Adam gülüyor. "Daha doğrusu nankör küçük bir dehşetti. Onu suçlayabileceğimden değil.

"Sadece hayal edebiliyorum," diye mırıldandı annem. "Ama Adam, bu senin için korkunç derecede üzücü olmalı.

İnkâr etmeye çalıştı ama ben araya girdim. 'Öyleydi ve ben çok kötüydüm. Çok kötüydüm. Açıkçası o zamanlar Ellen hakkında hiçbir şey bilmiyordum ve onun sadece zorba bir baş belası olduğunu düşünüyordum. Her neyse, beni kaçırdı ve

Her türlü doktoru, nohutu ve beslenme uzmanını bana dayattı ve hatta geceyi bende geçirdi.
Ona bakıyorum ve hikayeyi anlatışımı dinlerken yüzündeki, o soluk mavi gözlerindeki yumuşaklık neredeyse içime işliyor
Be
n. O zamandan bu yana ne kadar yol kat ettik.
Onun hakkında ne kadar da yanılmışım.
Başparmağımı masanın altındaki elinin sırtına sürerken gözlerimin bir anlığına kapanmasına izin veriyorum.
"O noktadan sonra işler sarpa sardı," diye topallayarak sonuca varıyorum. "Bana çok iyi bakıyor ve çok ama çok iyi bir besleyici. Oh, ve o
Gossamer'la da inanılmazdı.'
Annem bizi dinlediği kadar yakından da izliyormuş gibi görünüyor. Başını eğdi ve düşünceli bir şekilde bize baktı. "Küçük kızıma baktığın için sana tüm kalbimle teşekkür ederim Adam. Nankör küçük bir dehşet olsa bile diyorsun.'
"Gelişiyor," diye alay ediyor. "Yavaş yavaş. Şımarık bir çocuk gibi surat asıyorum.
"Peki ciddi mi? Annem bastırıyor. "Kesinlikle öyle görünüyor.
"Daha çok erken," diye geçiştiriyorum, tam Adam kararlı bir şekilde "Bu ciddi," dediğinde. Yemin ederim kalbim tam bir takla atıyor.

Çorbalarımız ve salatalarımız gelene kadar Stephen konusunu açmadım. Aslında sohbet hiç durmadan devam etti. Annem ilişkimizle ilgili her ayrıntıyı duymak istiyordu, ancak ona verdiğimiz versiyonun oldukça sterilize edilmiş olduğu açıktı.
"Aslında bugün sana Adam'dan bahsedecektim anne," diye itiraf ediyorum lezzetli kadifemsi balkabağı çorbamdan aldığım kaşıklar arasında. "Bu yüzden öğle yemeği önerdim. Tamamen çıldırmayacağını ve Winky'ye nasıl söyleyeceğim konusunda bana biraz tavsiye verebileceğini umuyordum.
Adam kıs kıs güler. "Hâlâ ona Winky demenin çok boktan olduğunu düşünüyorum.
"Alabilir," diyorum havalı bir şekilde. Anneme dönüyorum. "Ama açıkçası Adam'ı doğru dürüst tanımaya senin olduğundan çok daha az yatkın olacağından endişeleniyorum.
Annem kaşlarını çatır. "Ah canım. Evet, derin uçlara gidebileceğini görebiliyorum. Ama günün sonunda sen bir yetişkinsin ve seni mutlu ettiği sürece istediğin kişiyle ilişki yaşama hakkına sahipsin ki Adam'ın da bunu yaptığını görebiliyorum. Ona bir gülümseme atıyor. "Sanırım yapabileceğin en iyi şey, Adam'ın Stephen'ın düşündüğü gibi bir adam olmadığına, hatta hiç olmadığına onu ikna etmeye çalışmak. Onunla ben de konuşabilirim.
"Hayır," diyorum hemen. "Benden gelmesi gerekiyor.
"Katılıyorum hayatım, ama haberlerin iyi gitmezse onunla daha sonra konuşabilirim. Adam'a döner. 'Seni hapishanede ziyaret ettiğimi açıklayacağım. O adam onun için neler yaptığın hakkında hiçbir fikre sahip değil. Sanırım Totum işinin arkasında sen vardın?
"Ne? Kulaklarımdaki uğultu arasında talep ediyorum.
Adam inliyor ve bana paniklemiş bir bakış fırlatıyor. "Tanrım, Adelaide.
Ne? Seni Instagram'da takip ediyorum. Sürekli Aidan Duffy ile takılıyorsun. Aradaki bağlantıyı kurmak için dahi olmaya gerek yok.'
"Stephen'a işini sen mi ayarladın?" diye soruyorum, aklım başımdan gidiyor. Kahretsin, buna inanamıyorum. Kendim için çalışmadığıma da inanamıyorum. "O biliyor mu? Anneme soruyorum.
"Ona hiçbir şey almadım," diyor Adam kararlı bir şekilde. 'Sadece Aide'den LinkedIn profiline bir göz atmasını istedim. Kardeşin o işi kendi liyakatiyle kazandı-Aide onun çok iyi bir programcı olduğunu söylüyor.
Annem şimdi bana 'Kesinlikle bilmiyor,' diyor.
"Ve bu şekilde kalacak, anladın mı? Adam bana ters ters bakarak şöyle dedi. 'Bu bir girişti. Başka bir şey değil. Bunu büyütmeyelim.
"Peki ya şu çok heyecanlandığı yeni protez şey ne olacak? Annem ona soruyor. 'Bu birdenbire ortaya çıktı. Bu konuda bir şey biliyor musun?
Adam'ın bana attığı panik dolu bakışlar gelmeye devam ediyor. Annemin, kardeşimin vaftiz babalığını yaptığı gizli işlerini pervasızca ortaya dökmesine duyduğum sevinç ile beni boğmakla tehdit edecek kadar *güçlü* bir duygu seli arasında gidip geliyor.
Adam çok iyi bir adam. Çok nazik bir adam. Ve açıkça görülüyor ki, bunca yıl sonra Stephen'a hala tazminat ödemesi gerektiğine inanan bir adam.
"Aman Tanrım, Adelaide," diye homurdanıyor anneme. "Sağduyun üzerinde çalışmalısın. Annem arkasına yaslanır ve memnun bir gülümsemeyle kollarını kavuşturur. "Biliyordum.

"Tek bir telefon görüşmesiydi," diye ısrar ediyor Adam. "Ortak bir arkadaşımız beni CEO ile tanıştırdı. Ama yine de Stephen bunu anlayacaktır."

kendi erdemlerine bakar. İyi bir aday olabilir, olmayabilir de. Bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Bana döndü. 'Ve Tanrı aşkına, kardeşine benim iyi ismimi sunarken bu şeyi bir koz olarak kullanmana asla izin vermeyeceğim. Asla. Anladın mı?

'Beni kabul eder ya da etmez. Her iki durumda da, bununla başa çıkacağız. Benden o kadar kolay kurtulamazsın. Ama bana borçlu hissetmesini asla istemiyorum çünkü gerçek şu ki onun hayatını mahvettim ve onun adına milyonlarca iyilik yapsam da hiçbirisi bu gerçeği değiştirmeyecek.

"Evet," diyorum sessizce. "Anlıyorum.

Annem konuşmak için ağzını açar, sonra duraklar. Sonunda konuştuğunda kelimeleri ölçülüdür. "Adam, onun hayatını mahvetmediğine gerçekten inanıyorum. Yörüngesini değiştirdin, evet. Çok fazla travma yaşadı ve büyük bir kayıp verdi ama o iyi. Hepimiz iyiyiz.

'Hepimiz arasında en akıl almaz kayıpları yaşayan sensin ve şu haline bir bak. Sana trajedinin küllerinden iyi bir hayat kurulabileceğini söylememe gerek yok. Artık Stephen için endişelenmene gerek yok. Bu senin işin değil, duydun mu beni? Ona göz kırpmıyor ve bu sevgi dolu bir bakış. "Şimdilik sadece kızıma odaklan.

NATALIE

Stephen'la yalnız konuşmalıyım, gerçekten konuşmalıyım.

Ama belki Anna etraftayken ağzındaki baklayı çıkarırsam, kafamı koparmaz. Bu hiç adil değil. Bunu benden duymayı hak ediyor, bire bir. Hepsi bu kadar.

Yine de... Anna onun karısı. Bunu duymayı en az onun kadar hak ediyor.

Eğer onunla yalnız buluşursam, o zaman eve hışım la gidecek ve ona gerçeğin büyük ölçüde çarpıtılmış bir versiyonunu anlatacak ve sonra anne ayı gibi davranıp beni arayacak, ben de ona olayların *benim* versiyonunu anlatacağım, o da benim ve Adam'ın hesabına dehşete düşecek ve telefonu kapatıp Winky'nin canına okuyacak ve her şey büyük bir karmaşa olacak.

Evet.

Anna'yı da kesinlikle yanımda getireceğim.

Belki işler sarpa sararsa onu canlı kalkan olarak kullanabilirim.

Stephen'la sohbetimi bilerek Adam'la New York'a uçacağımız günün öncesine bırakıyorum. Gizli ilişki mi içimden atmaya niyetliyim, böylece şimdiye kadar çıktığım en heyecan verici seyahatin tadını çıkarabilirim ve kardeşim gerçekten paçavrasını kaybederse aramıza bir okyanus koyacağımı bilmek beni biraz rahatlatıyor.

Annemle doğaçlama ve gülünç derecede duygusal (göz açıcı olduğundan bahsetmiyorum bile) öğle yemeğimizin anısı, kalbimi saran sıcak bir battaniye olduğu kadar vicdanıma da merhem oluyor. Annemin Adam'ı tanınması ve ona tapması çılgınca, harika ve mucizevi bir şey.

Israrı üzerine hesabı ödemek için ortadan kaybolduğunda, bana sıkıca sarıldı ve ikimiz için de ne kadar heyecanlandığını ve onun beni mutlu edeceğinden ne kadar emin olduğunu söyledi. Geleceğimiz konusunda onun kadar inançlı olmama izin vermeyeceğim - ne de olsa oynamaya başlayalı bir aydan az oldu - ama birlikte iyi olacağımız konusundaki ısrarı beni kesinlikle rahatlatıyor. İkimiz için de eşit derecede heyecanlı görünüyor. Adam sadece "iyi bir çocuk" ve bu nedenle değerli bir talip değil, aynı zamanda onun köşesinde bana sahip olduğu için de rahatlamış görünüyor.

Keşke ne kadar tam ve geri dönülmez bir şekilde o adamın yanında olduğumu bilseydi.

Clapham Common metro istasyonundan Stephen ve Anna'nın Viktorya döneminden kalma güzel evlerine kadar olan kısa mesafeyi yürürken, kendime burada utanacak hiçbir şeyim olmadığını hatırlatıyorum. Evet, ilişki durumum kardeşim için bir darbe olacak, ancak çıktığım adamın var olan en iyi erkek olduğunu biliyorum. Adam'ın karakterinin gücüne sahip olduğum her son sterlini yatırabilirim.

Adam'ın varoluşunun en çirkin, en ahlaksız anının kurbanı olan kardeşimi, bir nefret suçunun bir adamı tanımlamadığına ikna etmenin bir yolunu bulmalıyım.

Gen bu sohbeti yapabilmem için bu gece geç başlamama izin veriyor ve çok tatlı bir şekilde eğer sonrasında çok üzgün olursam işe gelmememi söyledi. Adam bütün akşam bana destek, bana olan inancı ve onun için bu duruşu sergilediğim için minnettarlığını ifade eden küçük mesajlar attı. Bunun her bir parçası hakkında ne kadar suçlu hissettiğini biliyorum ve onun adına bundan nefret ediyorum.

Midem düğüm düğüm ama hafif bir akşam yemeğini bir sürü sakızla desteklemeye dikkat ettim.

İhtiyacım olan son şey kötü zamanlanmış bir hipo.

Oraya vardığımda, Bebek Chloe'nin hâlâ uyanık olduğunu gördüm. Tanrım, o harika. Banyo yapmış ve bebek şampuanı, talk ve cennet gibi kokuyor. Üzerinde yumuşacık soluk pembe bir tulum var ve ben onu kucağımda zıplatırken baloncuklar üflüyor ve saçlarımı tutuyor. Sadece sarılma ihtiyacımı karşıladığım için mutlu değilim, aynı zamanda bencilce onun varlığının bu konuşmayı başka türlü olabileceğinden daha az yoğun hale getireceğini umuyorum.

Bunu öğrenmenin tek bir yolu var.

Boğazımı temizlerken midem bulanıyor. Winky ve Anna onlarla konuşmak istediğim özel bir şey olduğunu biliyorlar. Ne hayal ettiklerini Tanrı bilir ama bunun gerçek olmadığı kesin. Kendime bundan kaçış olmadığını hatırlatıyorum. Bu konuşmayı sadece kardeşime değil, aynı zamanda Adam'a da borçluyum ve bu beni teşvik ediyor.

O harika biri. Nezaketi ve kararlılığıyla beni şaşırtıyor. Beni kesinlikle şaşırtıyor. Tanrı'nın yeşil dünyasında, geçmişinden utandığımı, ilişkimizi gölgede tutacağımı bir an bile hissetmesine izin vermemin imkanı yok.

Kardeşime onu yıkacak bir şey söylemeye hazırlanırken ve kendimi en kötüsüne hazırlarken bile, bu yeni, harika ve manyetik Kutup Yıldızı ruhumda ıslıl ıslıl parlıyor, bana amacımı hatırlatıyor ve bana hiçbir zaman, hiçbir yüzleşme durumunda sahip olmadığım türden bir cesaret veriyor. Tanrı biliyor ya, kumaş tedarikçilerimle bile tereddüt etmeden şartları yeniden müzakere edemiyorum ve bu şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığım en korkunç konuşma.

Ama bunun bir önemi yok, çünkü benim Kutup Yıldızım aşağıdaki gibidir:

Adam'la olan ilişkim ve onun benim için önemi her şekilde meşrulaştırılmayı hak ediyor.

"Sohbet etmek istememin nedeni," diyorum, halka küpemi Chloe'nin küçük pençesinden uzak tutmak için başımı eğerek, "bir erkekle tanıştım, henüz yeni ama çok hızlı bir şekilde ciddileşiyor.

Winky ve Anna bir anlığına şok olmuş gibi görünüyorlar ama sonra bana sırtıyorlar.

'Ama bu harika, kardeşim,' diyor Winky. 'Kötü bir şey olacağını düşünmüştük. Bizi endişelendirdin. Yüzümü buruşturuyorum. "Bundan biraz daha karmaşık bir durum.

"Sana iyi davranıyor mu? Çabucak soruyor.

"Evet. Bana tam bir kraliçe gibi davranıyor. Dürüst olmak gerekirse, o harika biri ve...' Küçük bir omuz silkmeye konuyu geçiştiriyorum. "O sadece inanılmaz," diyorum, kendimi toparlamak ve retorik becerilerimi artırmak için zihinsel bir not alıyorum.

"Tamam..." diyor Anna, satır aralarını okumaya çalışıyormuş gibi kaşlarını çatarak. "Bu harika, değil mi?

İçime çektiğim nefes ürpertici. Tanrım, bu çok zor. Benim için, Winky için, Adam için ve ugh için zor. Sadece *ugh*. "Gençken zor zamanlar geçirdi," dedim. "O tanıdığım en iyi adam, ama gerçekten zor bir yetiştirilme tarzı vardı ve bu ona bazı korkunç şeyler yaptırdı. Burnumu çektim. *Cidden, Natalie. Kendine gel*. Onlara bakıyorum ve yüzlerinde sadece sempati görüyorum.

"O, şey" - Chloe'nin yanağını okşuyorum, teninin kadifemsi yumuşaklığıyla rahatlıyorum - "*gerçekten* kötü bir şey yaptı ve o - aman Tanrım, Winky, çok üzgünüm.

Anna hâlâ neler olup bittiğini anlamaya çalışıyor ama ağabeyimin yanına indiği anda anlıyorum. Yüzü anında sertleşiyor.

"Şaka yapıyor olmalısın. "Ne?

Anna ona sorar.

Başımı sallıyorum. "Bunun ne kadar korkunç olduğunu biliyorum-" diye başlıyorum ama o ayağa kalkıyor ve üzerime geliyor. Bağırmaya başladı. 'Adam *Wright*'la mı görüşüyorsun? Şu anda ciddi olamazsın!

"Steve! Ben kanepeye yaslanıp Chloe'yi kucağıma alırken ve küçük, yumuşak başını göğsümle elimin arasına sıkıştırıp babasının teyzesine bağırdığını duymamasını umarken Anna ağlıyor. Winky gezegendeki en az agresif adamdır ama tarih boyunca onu sinirlendirmenin Adam'ın adını anmaktan daha hızlı bir yolu olmamıştı ve onu hiç ama hiç bu kadar öfkeli görmemiştim.

Karısına dönüyor ve protezini işaret ediyor. 'Bana *bunu* yapan adamla sikişiyor. Kendine hiç saygın yok mu senin? Yüce Tanrım.' Bu son kısım benim için.

"Beni dinle," diye yalvarıyorum ama kardeşimin dinleme modunda *olmadığı* çok açık. Sempatik sinir sisteminin o kadar derinlerine dalmış durumda ki sinyal lambaları -ve kulak tıkaçları- gerçekten de açık. Görünüşe göre bu ifşanın onun için ne kadar tetikleyici olacağını büyük ölçüde hafife almışım.

"Hayır." Parmağıyla beni işaret ediyor. 'Sen beni dinle. Aklından ne geçiyor? Onunla süslü seks kulübünde buluştun, değil mi? Sırf kendine birkaç milyar kazandırdı diye öz kardeşini hastanelik eden adam için bacaklarını açtığına inanamıyorum.

"Vay anasını bebeğim," diyor Anna, derin bir iç çekerek koltuktan kalkarken. 'Chloe'nin önünde olmaz. Ve Tanrı aşkına sakın ol. Kız kardeşinle böyle konuşamazsın.

Belli ki Anna, sakinleşmesinin söylenmesinin hiç kimsenin gerçekten sakinleşmesiyle sonuçlanmadığı notunu almamış. İnsanlık tarihi boyunca.

Yine de tepkisini anlıyorum. Kardeşimin gözünde Adam Wright son yirmi yıldır iki boyutlu, boktan bir zorba. Tıpkı yakın zamana kadar benim gözümde olduğu gibi.

Anna yanıma geliyor ve Chloe'yi kollarımdan yavaşça alıyor, ben de ona izin veriyorum. Dudaklarını sempatik bir şekilde birbirine bastırıyor ve bana cesaret verici küçük bir baş selamı veriyor. Bunu takdir ediyorum. Sanırım, Adam'la ilgili ne kadar eksik bir resimle çalıştığına dair hiçbir fikri olmayan kardeşimin aksine, tam bir gerçekler dizisi olmadan tartışmaya fazla dalmak istemiyor. Asıl soru, Winky'nin yeni bakış açılarını değerlendirmeye istekli olup olmayacağı.

"Anlıyorum," diyorum ona usulca. 'Ama onun hakkında daha fazla yanılamazdın. Size yaptığı şeyi yaptığında, ki bu korkunçtu, tamamen dehşet vericiydi, çok kötü durumdaydı. Küçük kız kardeşi sana saldırmadan birkaç *gün* önce ölmüştü.

Ölümüne sebep olduğu için tutuklandı... Zar zor çalışıyordu ve o kadar acı çekiyordu ki hangi tarafın yukarı olduğunu bilmiyordu.

Winky gözlerini deviriyor. (İçlerinden biri cam olduğunda daha az etkili olduğunu ona asla söylemeyeceğim). Ama orada bir şey var, bir şaşkınlık parıltısı belki? Az önce söylediklerimin bir kısmının onun için yeni bilgiler olduğuna yemin edebilirim.

"Bana acıklı hikâyeni anlatma," diyor şimdi. 'Aileni bu şekilde sattığına inanamıyorum. Bu o kadar vefasızca ki, midem bulanıyor.

Buraya gelmeden önce kendime bunun benimle değil Stephen'la ilgili olduğunu ve hakaret etmek isterse sineye çekeceğimi, eğer bu durumdan kurtulmasına yardımcı olacaksa da kabul edeceğimi söylemiştim. Ama birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra burada durup beni ailemizi satmakla suçlamasının yıkıcı olduğunu inkâr edemem.

Tanrım, ona söylemek istediğim o kadar çok şey var ki.

Annem ona

bayılıyor. Onu

ziyaret etti. O

benim hayatımı

kurtardı.

Sana işini o buldu.

Sana yeni bir göz şansı verdi, Tanrı aşkına!

Ama ben istemiyorum. Oraya gitmeyeceğim. Winky'nin beni affetmesini dehşet verici bir yoğunlukla istesem de teknik olarak buna ihtiyacım yok. Bu akşam benim doğru olanı yapmam ve kardeşime hakkı olan bilgiyi vermemle ilgili.

Adam'la çıkmak için onun rızasını kazanmakla ilgili değil.

Ne yapacağımdan emin değilim, gerçekten. Bu çok kötü oldu, gerçekten çok kötü ve dönüp evden kaçmak istemiyorum ama Winky öfkesini yenmeye çalışırken burada kalıp kum torbası olmak da istemiyorum. Burada üstünlük bende. Buraya gerçekleri bilerek geldim ve o gafil avlandı, bu nedenle ona yer açmam ve hakarete başvurmamam doğru olur.

"Dinle," diyorum, ayağa kalkıp çantamı omzuma atarak. 'Kızgın olduğunu biliyorum. Bana soracağın sorular varsa, kalıp cevaplarım. Ama bu konuda biraz zamana ihtiyacın olduğunu anlıyorum ve sen beni para avcısı bir fahişe olmakla suçlarken burada dikilmemeyi tercih ederim. Sohbet etmek istersen nerede olduğumu biliyorsun.

Paltomu omzuma atıyorum, Chloe'nin ipeksi yanağına yumuşak bir öpücük konduruyorum ve oradan defolup gidiyorum.

ADAM

O Hayatımın pek çok berbat ironisinden biri de, bir yandan başka bir adamın görme yetisinin yarısını elinden alırken, diğer yandan kendimi muhteşem güzellikteki eşyalarla çevrelemeyi, estetiği bu insan deneyiminin derin ve değişmez zevklerinden biri olarak tanımlamayı uygun görmemdir.

Aklımdan çıkmayan bir şey varsa, o da budur. Stephen Bennett kör değil, ama yarı yolda. Eğer diğer gözüne bir şey olursa, benim yüzümden kör olacak. Yine de kendimi güzel şeylerle çevrelemeye devam edecek kadar küstahım.

Başka bir berbat ironi mi?

Kız kardeşi, gözlerime ziyafet çekme zevkini tattığım en güzel varlık.

Suçluluk duygusuyla kendimi paramparça ederdim. *Lanet gözünü çıkardım.* Yıllar boyunca, bir bağımlının zulasını sakladığı gibi yatak odamın çekmecelerinden birinin dibinde sakladığım bir göz bandım vardı. Özellikle karanlık anlarda onu takar, saatlerce ya da günlerce sol gözümü kapatırdım.

Stephen Bennett her gün böyle hissediyor, seni duygusuz haydut. Rahatsızlık, rahatsızlık, baktığım herhangi bir manzaranın yarısının olması gereken yerde bulanık siyah-gri. Ciddi para kazanmaya başladığımda, Anton beni Hong Kong, New York ve San Francisco'daki ofislerini ziyaret etmek için iş seyahatlerine sürüklediğinde, göz bandını bavulumda saklar ve fırsat bulduğumda takardım.

Victoria Limanı'nın yarısı böyle görünüyor, sik kafalı, The Four Seasons Hong Kong'daki balkonumdan kendimle alay ederdim. Central Park'ın yarısı böyle görünüyor. Biraz boktan, değil mi?

Anton'un bir zamanlar hayatımı kurtardığı aynı iş kursunu verme planımın bir parçası olarak, bir zamanlar hapsedildiğim aynı hapisaneye geri adım attığım gün, o lanet göz bandını attığım gündü. Yine de bunaldığım da sol gözümü gizlice kapatma alışkanlığım hâlâ devam ediyor.

Kız arkadaşşıma profilden bakarken tam olarak bunu yapıyorum. Sadece otuz yedi bin fitte elde edebileceğiniz göz kamaştırıcı güneş ışığıyla yıkıyor ve yüz ifadesi, hayatının en iyi hafta sonu olacağını bildiğini iddia ettiği bir şeye doğru yola çıkan bir kadında görmek istediğimden çok daha dalgın.

Ne yazık ki mazoşist eğilimlerime göre, ona tek gözle bakmanın bile mükemmel olduğu kadar yakınız.

O kardeşi için endişeleniyor, ben de onun için endişeleniyorum. Bütün akşam onun yanında olabilmek için geçen gece Alchemy'ye yerleştim. Gen'in bırakma teklifine rağmen tüm vardiyasında çalışmakta ısrar etti, ben de kıcımlı Nat'in beni hipo ile ödümü kopardığı büyük kanepeye koydum ve biraz çalıştım. Bana konuşmalarının nasıl geçtiğini ayrıntılı bir şekilde anlatırken (tek kelimeyle felaket), kendi kafasının içinde sıkışıp kaldığını biliyorum.

Bundan nefret ediyorum.

Öne doğru eğilip şakağına bir öpücük konduruyorum ve o da bana doğru eğilerek küçük bir gülümseme veriyor. Jetimde yalnız seyahat ediyor olmamızı çok isterdim ama Dr. Dyson uçağın diğer ucunda oturuyor. Saat dilimlerini değiştirmek şeker hastaları için karmaşıktır ve jet lag çok acımasızdır. Nat'in vücut saati Doğu Standart Saati'ne uyum sağlarken insülin uygulamasını şansa bırakmayacağım ve jet lag'in bu yolculukta onun keyfini kaçırmasına müsamaha göstermeyeceğim.

Uçuş sırasında dehidrasyonu önlemek için ikimiz de elektrolit ve vitaminlerden oluşan bir IV torbası hazırladık ve otelimize vardığımızda daha fazlasını yapacağız.

"Brie?" diye sordum. Somon fûme, çeşitli peynirler ve glutensiz kömürlü krakerlerden oluşan lezzetli bir tabakta otlanıyorduk.

Başımı bana doğru sallıyor. "Hayır, teşekkürler. Ben tokum."

Hmm. Yediği miktarın herhangi birini 'tka basa' dolduracağından emin değilim.

"Karnın hâlâ düğüm düğüm mü? Alnımı onunkine yaslayarak ve bir elimi ensesinde gezdirerek soruyorum. Biraz, evet. Bu akşamki yemek sırasında duvarda bir sinek olmayı dilemem ve aynı zamanda bu akşamki yemeğe katıldığım için gerçekten memnun olmam garip mi?

Aramızda binlerce mil mi var?"

"Hayır," diyorum ona. "En ufak bir tuhafılık yok.

Stephen ve karısı Anna, Chloe'yi ailesinin evinden alacakları bu akşam erken bir akşam yemeğine çağrıldılar ve Adelaide birkaç gerçek bombası patlatmaya niyetli görünüyor - ama neyse ki hiçbirisi Stephen'ın hayatına son yıllarda yaptığım herhangi bir müdahaleyle ilgili değil.

Terapideki ilk günlerimden beri -aslında hapishanede- Stephen Bennett'in affediciliğinin yalnızca istemeyi asla umamayacağım ya da hak etmediğim bir hediye değil, aynı zamanda ihtiyaç duymamam gereken bir onaylama olduğu konusunda nettim. Kendinden nefret etmekten sevmeye geçmenin tek yolu kendini kabul etmektir. Yani ondan bir şey isteyen hiçbir yanım yok.

Bu Nat ve onun erkek kardeşiyle olan ilişkisi ve benim yüzümden onun tarafından yargılanması ve hatta gücendirilmesi adaletsizliğiyle ilgili.

"İşin iyi yanı, beş saat geride olacağız," diyorum şimdi ona, dudaklarımı alnına değdirebilmek için yüzümü yukarı eğerek. "Eminim annen onlar gittikten sonra seni bilgilendirecektir. Onun iyiliği için bunun doğru olmasını gerçekten umuyorum. Yarın ve sonrası için planladığım her şeyin tadını çıkardığını ve tüm bunların ağırlığını omuzlarından attığını görmeyi çok isterim.

"Mmm-hmm," diyor. "Eminim haklısındır.

"New York Noel'e çok uygun olmalı," diyorum, konuyu değiştirmeyi umarak. "Umarım bu seni havaya sokar.

Güzel yüzünde gerçek bir gülümsemenin belirdiğini görecektir kadar uzaklaşıyorum. "Aman Tanrım, heyecandan öleceğim.

"Noel'de genellikle ne yaparsınız?

Omuz silkiyor. 'Sadece ailemle geçiriyorum. Stephen ve Anna bizim ailemizle onun ailesi arasında gidip geliyorlar ama onun ailesi bu yıl bir gemi seyahatine çıkıyor, bu bizim için harika bir şey, Chloe'nin ilk Noel'i olacak.

Sırıtiyorum. "Güzel. Etrafta çocuklar varken Noel her zaman çok daha eğlenceli oluyor.

"Evet." Krem rengi geniş deri koltukta bana doğru sokuldu. 'Sabırsızlanıyorum. İçimden bir ses annemin hediye konusunda çıldıracağını söylüyor.

Gülüyorum. Adelaide kesinlikle gülecek.

"Ne iş yapıyorsun?" diye soruyor. Sesinde sanki dikkatli davranıyormuş gibi sessiz, kararsız bir ton var.

"Genellikle babam ve Quinn'i akşam yemeğine çağırıyorum, sonra da gece onlarda kalırlar. Ben yemek yaparım ve genellikle oldukça sessiz olur.

Sessizlik, kasvet için bir örtmece. Noel yemek masamızda çok fazla hayalet var. Ellen Noel'i çok severdi. Bir Noel arifesinde kendini o kadar kaptırdı ki kustu.

"Noel'de annenden hiç haber alıyor musun?" "Hayır.

Bunun bir seçenek olmadığını biliyor.

Bir kolunu karnımın üzerinden geçirip belime doluyor. Ne kadar hafif ve narin olduğu düşünüldüğünde, harika bir şekilde demir atmış gibi hissettiriyor. "Nerede olduğunu biliyor musun?

"Hayır. Tereddüt ettim. Sanırım İskoçya'da. Hapisten çıktığında Quinn'i aramaya gelir diye çok endişelendim ama gelmedi. On üç ya da on dört yıl önce, yeterince param olduğunda, onun izini sürmesi ve ona göz kulak olması için bir dedektif tuttum. Onu bulduğunda Aberdeen'deydi ve ufak tefek işlerde çalışıyordu. Bir otel barındaki işinden kovulmuştu, şok dehşet.

"Her neyse, yıllık avans alıyor. Onun nerede olduğunu biliyor ve Londra yakınlarında bir yere gittiğini görmedikçe bana söylememesi gerektiğini biliyor, o zaman da hemen beni arayacak. Onu bir daha asla görmek istemiyorum ve babamla Quinn'in de istemediğini biliyorum. Kaşmir kolunun üzerinden karnımdaki kolu okşuyorum. "Böylesi daha iyi.

"Çok üzgünüm," diye mırıldanıyor. "Çok boktan bir durum ama anlıyorum.

Tereddüt ettim. 'Biliyorsun, eğer Noel'de gelmek istersen, onlarla tanışmanı çok isterim. Seni aileden uzaklaştırmak istemem ama belki Londra'ya döndüğünde-Boxing Day? Baskı yok,' diye ekliyorum aceleyle. Genelde Boxing Day'de Ellen'in mezarını ziyaret etmek için Croydon'a gideriz ama belki bu yıl işleri biraz değiştirebiliriz. Yeni anılar biriktirmeye çalışırız, hatta Nat de isterse onu da bu küçük hac yolculuğumuza getiririz.

İki kız kardeşimin *de* aşık olduğum kadınla tanışmasını istiyorum.

Ayağa kalkıyor ve ben anında onun iri kahverengi gözlerinde boğuluyorum. "Gerçekten mi?" "Elbette. Seni çok severlerdi.

"Beni biliyorlar mı?

"Quinn biliyor," diyorum ona. "Babamın yok... henüz. Kaderi kıskırtmak istemedim.

Sanki benim adıma acı çekiyormuş gibi ağzının kenarları aşağı doğru dönüyor ve eğilip dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor. 'Hiçbir yere gitmiyorum. Ve ailenle tanışmayı çok isterim.

"Güzel," diye mırıldanıyorum ağzına karşı.

"Yine de önemli bir sorum var," diyor, geri çekilip parlayarak. "Neymiş o?

'Noel için evinizi dekore ediyor musunuz? Ne kadar güzel göründüğünü hayal bile edemiyorum. Bana öyle umutlu bir sırıtışla bakıyor ki, cevap verirken bir köpek yavrusunu tekmiyormuşum gibi hissediyorum.

"Pek sayılmaz. Koridora bir ağaç dikmesi için birini çağırıyorum ama hepsi bu kadar.

Yüzü düşüyor. "Ciddi misin? Çelenk yok mu? Adam, bu korkunç! O merdivende tonlarca taze yeşillikle çılgınlık yapabilirsin.'

Omuz silkiyorum. "Çoğu zaman orada sadece ben oluyorum. Ve tabii ki personel. Rahatsız olamam. Kaşlarını kaldırıyor, etkilenmemiş gibi, ben de gülüyorum ve koltuğumda doğruluyorum.

Bayan Bennett. Gelen kutumda ağacı yapanlardan gelen bir talep formu var. Bu özel, şenlikli projeyi yürütmekle ilgilenir misiniz? Daha fazla sorumluluk üstlenebileceğinizi düşünüyorsanız, görev alanını genişletmenin bir yolunu bulabileceğimizi düşünüyorum.

Dik oturuyor. "Ciddi misin? Tüm evini donatmama izin mi vereceksin?"

iPad'imi ona doğru kaydırarak ve tam olarak neye izin verdiğimi merak ederek, "Tüm evimi nasıl donatacağınız konusunda profesyonellerden oluşan bir ekibe bilgi vermenize izin vereceğim, evet," diye açıklıyorum. Nat mükemmel bir zevke sahip çok klas bir kadın. İnanılmaz bir iş çıkaracağını tahmin ediyorum.

Çok daha önemlisi, son iki gündür onun yüzüne yerleştirmeye çalıştığım gülümseme *bu*.

NATALIE

MAx, Darcy ve Dex'i modern bir ihtişam, abartısız bir lüks ve nötr bir damak tadına sahip olduğundan emin olduğum Aman'a götürmüş olabilir ama erkek arkadaşım beni iyi tanıyor gibi görünüyor. Sanırım bize bir süit ayırttığı The Pierre'e verdiğim tepkiye şaşırmadı.

Geçmişte ne zaman New York'u hayal etsem, hayal ettiğim şey *buydu*. Pierre, fresklerle süslü rotundas, varlıklı müşterileri ve her yerde pembe ve beyaz çiçeklerle dolu devasa kaseleriyle eski dünya, eski para ve çöküş hissi veriyor.

Acaba Tory Burch'ü göreceğ miyiz? Kendisi benim idolümdür ve burada yaşadığına eminim.

Ancak bunların hiçbirini inanılmaz ve kesinlikle devasa olan süitimizde yok. Panelli duvarlarda platin rengi ipek, alçak gri kanepeler ve hatta maun bir yemek masası bulunuyor. Yatak odamız neredeyse Adam'ınki kadar saray gibi ama benim en sevdiğim kısmı şık Fransız kapıların ardındaki teras.

Ferforje mobilyalarıyla son derece şık olmasının yanı sıra Central Park'a bakan muhteşem bir manzarası var. Kabul ediyorum, Kasım sonu Manhattan'ın yüksek bir terasında takılmak için en iyi zaman değil ama daha sonra birkaç battaniyenin altına girip manzaranın tadını çıkarmaya kararlıyım.

Adam beni geç bir öğle yemeğine ve mahallede dolaşmaya götürüyor. Yukarı Doğu Yakası'na hızlı ve sert bir şekilde aşık oluyorum. Şık butikleri ve sanat galerileriyle tam da hayal ettiğim gibi ikonik bir yer. Özellikle Madison'daki yapraklı ara sokaklara bayılıyorum, buradaki kahverengi evlere bayılıyorum.

Yetmişli yılların bu sokaklarından birinde, kolalı beyaz masa örtüleri ve köhne tahta sandalyeleri olan şirin bir bistroda *moules marinières* ve müstahcen derecede iyi patates kızartmalarından oluşan geç bir öğle yemeği için oturuyoruz. Cennetteyim. Kendimi daha kötü hissedeceğimi düşünmüştüm ama Dr. Dyson'ın bize verdiği sihirli karışım ve Adam'ın gerçek bir çift kişilik yatakta ısrarla istediği uçak uykusu beni zinde ve gitmek için can atar hale getirdi.

Burada olmak, sadece kardeşimle değil, ödenmemiş faturalarım ve uzun çalışma saatlerimle arama biraz fiziksel mesafe koymak iyi hissettiriyor. Manhattan'ın sadece küçük bir kısmını görebildim, ancak şu ana kadar tam da beklediğim ilhamı ve refahı veriyor.

Öğle yemeğinin sonuna doğru telefonumda kardeşimden gelen sesli bir not belirene kadar gerçek dünyayı düşünmeme izin vermedim. Neden düşünüyem ki? Şimdiye kadar tanıdığım en nazik, en yakışıklı, en ilgili adamla rüya gibi bir balonun içindeyim ve gerçek dünyaya yeniden girmeye hazır olduğumdan emin değilim. Telefonuma şüpheyle bakıyorum. Eğer dinlersem ve o yine sürtükleri utandıran, hayal kırıklığına uğramış bir atıp tutmaya başlarsa, değerli küçük baloncuğumun patlamasından korkuyorum.

Telefonumu çantama koydum. Central Park'a vardığımızda ve Adam bir büfeden bize sıcak çikolata getirdiğinde, önce insülinimi ayarlamam için bana sert talimatlar verdiğinde, bir kulaklık takıyorum ve soğuk bir banka yerleşip *play tuşuna basıyorum*.

Hey. Kardeşimin garip selamlaması kulağımı dolduruyor. Bir duraklama oldu ve sonra konuşmaya başladı. Tanrım. Bak, New York'ta olduğunu biliyorum -onunla birlikte- o yüzden arayıp seni rahatsız etmek istemedim. Söylemek istediğim... Annem ve babamla uzun uzun konuştum ve dürüst olmak gerekirse beynim biraz dağınık ama sana bir özür borçlu olduğum çok açık. Geçen gece beni kesinlikle hazırlıksız yakaladın, ama tam bir bok kafalıydım ve özür dilerim.

Kocaman bir iç çekiş. *Küçük parmağında tanıdığım herkesten daha fazla dürüstlük var, bu yüzden sana o şeyleri asla söylememeliydim ve çok üzgünüm Natster. Açıkçası, senin bir sürtük olduğunu düşünmüyorum - bu küçük kız kardeşime söylenecek korkunç bir şeydi. Çok şaşırdım.*

Bankta kayıyorum. Soğuk, paltomun kalın yününden sızıyor ve popomu ürpertiyor ama gökyüzü açık ve mavi, park ise şehrin yukarısındaki zarif gökdelenlerle çevrili olduğu için gülünç derecede mükemmel. Göğüslerimi sıcak tutmak için kollarımı göğsümün üzerinde sıkıca kavuşturuyorum ve dinlemeye devam ederken iç çekiyorum, nefesim keskin havada bir pamuk yünü bulutu gibi. Uzakta bir çalgıcı Coldplay'i çok güzel söylüyor.

Ama bak, kardeşim devam ediyor. Görünüşe göre farkında olmadığım ve asla farkında olmak istemediğim pek çok şey var. Hatırlar mısınız bilmem ama mahkemeye ifade vermek dışında gitmedim bile. Annem ve babam

Çok kırıldım. Bu yüzden Adam'ın durumu hakkında hiçbir şey bilmiyordum ve açıkçası dehşete düşmüştüm. Yani, Tanrı aşkına, o ailenin yaşadıkları korkunç ötesiydi.

Küçük bir kahkaha atıyor. *Gençken her şeyin siyah ve beyaz görünmesi ne kadar komik, değil mi? Grinin tonlarını kabul etmekten aciziz. Belli ki birden fazla kurban olamazdı. Belli ki tek kurban bendim. Ama annem bu gece oldukça kararlıydı. Onu daha önce bu kadar militan görmemiştim. Onun da en az benim kadar koşulların kurbanı olduğunu ve bugünlerde gerçekten iyi bir adam olduğunu çok ama çok net bir şekilde ifade etti.*

Yani -burun deliklerinden ağır ağır nefes veriyor- onunla dost olmaya hazır olduğumdan emin değilim, anlıyor musunuz? Sanırım, daha iyi bir kelime bulmak için, uzun, çok uzun bir süre bu anlatıyla yaşadım. Ama sen ve annem gibi yargılarına güvendiğim insanlar gerçekten iyi olduğuna inanıyorsa, birinin içindeki iyiliği görmek için çaba gösterecek kadar evrimleşmiş olduğumu düşünmek isterim.

Küçük bir hıçkırık çıkardım, çünkü Tanrı biliyor ya bunu duymaya ihtiyacım vardı. Kardeşimin eninde sonunda, kız kardeşinin her zaman nefret ettiği adamla birlikte olması fikrini kabullenebileceğini bilmeye ihtiyacım vardı.

Aynı adam şu anda New York'un altın sarısı kış güneşi altında, güzel siyah kaşmir paltosuyla bana doğru yürüyor, yüzü benim için endişeyle gergin.

Yüzü dünyada en sevdiğim yüz olan adam.

Adam yanıma oturup soğuması için sıcak çikolatamın kapağını kaldırırken, "Bak," diyor ağabeyim, "umurumda olan tek şey onun senin için iyi olup olmadığı. Günün sonunda, önemli olan tek şey bugünlerde şiddet yanlısı bir adam olmaması ve sana hak ettiğin şekilde bakacak olması. Annem de Adam Wright Kilisesi'ne katılmaya hazır görünüyor, bu da beni biraz rahatlatıyor sanırım. İyi yolculuklar, tamam mı? Tekrar özür dilerim. Belki Noel'de buluşup bira falan içeriz. Seni seviyorum.

"İyi misin? Adam bana sıcak çikolatamı uzatırken boştaki kolunu dikkatlice bana dolayarak soruyor.

Ona bakıp gülümserken kulaklığımı çıkarıyorum. "Evet." Başımı sallıyorum, yüzünü, gözlerini içime çekiyorum. Her şeyini. "Bu fikre yaklaşıyor gibi görünüyor.

"Gerçekten mi?" diye sorar. Sesi gergin, sanki buna inanamıyormuş gibi.

"Gerçekten," diyorum ona. "Annem istediği zaman çok ikna edici olabiliyor.

"Bunu bilmiyor muyum?

Başımı omzuna koyuyorum, sarı rengin tınları ve kızarmış kestane kokusu etrafımızda dolaşıyor.

NATALIE

Tu geceki açılış partisinin teması *Speakeasy* olabilir ama bu çok saçma.

Süitimizdeki birkaç boy aynasından birinde yansımama bakıyorum. Adam'ın ilk kez üzerimden çıkarmaktan çok hoşlandığı kıyafeti -kristal işlemeli korse ve tül eteğimi- paketledim ama o bu planı Wooster'daki Chanel'e yaptığı bir geziyle bozdu. Sonuç olarak Adam'ın net serveti bu sabah olduğundan en az beş bin dolar daha az ve ben de süper model olacağım.

Dediğim gibi, saçma.

Elbise kısa ve altın rengi, kare yakalı, kalın omuz askılı ve insülin pompamı gizleyen tül üzerine payetlerden oluşan dalgalanan bir şelaleye sahip. Göğsünde altın payetli bir kamelya var ve şimdiye kadar giydiğim en güzel elbise. Kendimi Taylor Swift gibi hissediyorum.

Adam otelin konsiyerjinden yakındaki bir kuaförde benim için saç ve makyaj ayarlamasını istedi ve saçım şık bir at kuyruğu şeklinde tutturulmuş parlak bir perde. Makyajım hem yirmili yıllara selam çıkıyor hem de şık ve modern, tam da sevdiğim gibi.

Alchemy'ye bu şekilde gelebilirim. Göletin iki yakasındaki en uygun erkeklerden birinin kolunda olabilir ve kendimi ona layık hissedebilirim. Aynanın önünde dönüp duruyorum, siyah rügan Mary Janelerime (yine Chanel) hayranlıkla bakıyorum ve bir bacağıma flapper kızı tarzında büküyorum.

Adam arkamdan geliyor ve ben onun yansımasıyla göz göze gelmekten büyük zevk alıyorum. O kadar güzel kesilmiş siyah bir smokin giyiyor ki ağlayabilirim - açıkça görülüyor ki Brioni'nin maaş bordrosunda melekler var - ve beyaz bir kravat. Ellerini kalçalarımın üzerinde tescilli bir şekilde kaydırıyor ve ben ürperiyorum. O kadar heyecanlıyım ki, şimdi ve burada onun için eğilebilirim. Simyayı unut. Tek ihtiyacım olan bir yatak ya da yumuşak bir halı.

Halıyı siktir et. Bu adama parkede binerdim.

Dün sabahtan beri seks yapmadık, vajinam da bunun farkında. Dün gece jet-lag olmuştum, Frick ve Met'i gezmekten o kadar yorgundum ki o daha banyoda işini bitirmeden ben sızdım ve bugün bana elini bile sürmeyi reddetti. Jet-lag'i atlatan siestamızda bile.

Bu gece için 'barutumuzu kuru tutmanın' daha eğlenceli olduğunu söylüyor.

Tüm kalbimle katılmıyorum ve ona karşı kıçımı gıcırdatarak fikir ayrılığımızı hatırlatıyorum.

"Seni küçük sürtük. At kuyruğumu tutuyor ve başımı eğiyor, böylece dudaklarını kulağımın hemen altından elbisemin askısına kadar kaydırabiliyor. "Beni ne kadar kızdırırsan, bu gece senin için o kadar yoğun olacak, biliyorsun değil mi?

"Mmm-hmm. Sesim nefes nefese ve gıcırdatmaya devam ediyorum. Payetlerin canı cehenneme. Adam bu akşam benim için bir 'sürpriz' hazırladığını birden fazla kez ima etti ve sikini kastetmediğinden eminim. Ne planladığına dair hiçbir fikrim yok ama bahse girerim çok müstehcen bir şeydir.

Aksine, *umarım* cehennem gibi sapıkça olur.

Alchemy'nin Manhattan'daki yeni evi benim hayal ettiğim gibi gösterişli bir kahverengi taş binada değil, Meatpacking Bölgesi'ndeki devasa eski bir depoda. Adam'a göre, ekibin (özellikle Gen'in) gönlünde bir kahverengi taş yatıyormuş, ancak Yukarı Doğu Yakası'ndaki seçkin bir mahallede bir seks kulübü için izin almak mümkün değilmiş.

Bu da daha ihtiyatlı. Adam, anonim olarak gelip gitmek isteyen konukların, fotoğrafçılardan kaçınmak için yeraltı otoparkını kullanabileceklerini belirtiyor. Mantıklı, sanırım.

Bu gece gizlilik yok. Bir seks kulübüne kameralar önünde pervasızca girecek kadar cesur ruhlar için - ki erkek arkadaşım da onlardan biri - ön tarafta tam bir kırmızı halı var. Adam kendi tarafındaki arabadan inip

(Amerikan jargonuma bakın) bizi buraya getirdi ve kapımı açmak için yanıma geldi. Dışarı çıkıp elimi onun elinin içine koyarak olabildiğince zarif bir şekilde ayağa kalktığımda kameralar parlıyor ve Stephen'a itirafta bulunma zamanlamamdan dolayı kendimi geç de olsa tebrik ediyorum.

Bu fotoğrafı *Daily Mail*'de görmesi eğlenceli bir sohbet vesile olabilirdi.

Zemin kat muhteşem. Londra'daki kulüpten tamamen farklı bir havası var -daha endüstriyel- ancak yüksek tavanları, cilalı beton zemini ve *büyüklüğü* ile yine de inanılmaz. Görünüşe göre, cepheleri Londra'daki mekanın arkadan aydınlatmalı pembe oniksine ve asılı bakır lambaların altında parlayan mücevher renkli şişelerine saygı gösteren birkaç bar var.

Etrafa şöyle bir göz attığımda konukların çoğunun iyi bir parti için burada olduğunu görüyorum. Şampanya akıyor ve sadece siyah pantolon ve papyon giyen seksi gömleksiz adamlar içki tepsileriyle tur atıyor, ama aynı zamanda her biri bir tane aldığı misafirlerin ellerini gizlice damgalıyorlar. Kimse elinde ikiden fazla damga ile yukarı çıkmıyor, ancak güzel görünmek, fotoğraf çekirmek ve harika vakit geçirmek için burada olan bu geceki partiye katılanların çoğu için bunun önemli olmayacağından şüpheleniyorum.

Burada ölçekle Londra'daki bir şehir evinde ya da New York'taki bir apartman dairesinde olduğundan çok daha fazla eğlenebilirsiniz. Sahne devasa, kırmızı perdeleri yanlarından sarkıyor. İki güzel kadın tavandan sarkan altın çemberler içinde dönüyor, kristal tozlu vücut çorapları hayal gücüne neredeyse hiçbir şey bırakmıyor.

Uh oh. Umarım Max ve Dex bu gece Darcy'yi dizginlemek isterler. Bir içki ve yeteneklerini göstermek için oraya tırmanacak. Onu Oyun Odası'nda hiç görmedim ama dansının dünya standartlarında ve çok seksi olduğunu duymuştum.

Buradaki insanlar gerçekten çok güzel, özellikle de kadınlar: tonlanmış, parlak ve pahalı. Bu gece çok fazla manken davet etmiş olmalılar. Kendi kendime gülümsüyorum. Cal iyi yapmış, bu inanılmaz bir parti. Londra'dan gelen müşterilerden birkaçını tanıyorum, özellikle de erkekleri. Buraya gelmeleri ne kadar şaşırtıcı. Eminim onları davet ettiğinde Cal'in elini ısırp koparmışlardır. Bir sürü selam, gülümseme ve iltifat alıyorum, hatta öfkeli, muhteşem erkek arkadaşım onları korkutup kaçırmadan önce yanaklarıma birkaç öpücük konduruyorlar.

"Sırf ön masada olmadığın için bu gece adil bir oyun olduğunu bir an bile düşünmeseler iyi olur," diye kulağıma hırlıyor, parmakları belimde esniyor.

Kolunu okşadım. "Beni ölümcül bir şekilde kavramış olmanla ilgili hiçbir şeyin adil bir oyun olduğumu söylemediğinden oldukça eminim.

"Özür dilerim. Utanmış görünme nezaketini gösterdi ama bana olan bağını gevşetmedi. 'Bu heriflerin ne kadar tehlikeli olduklarını biliyorum. Onlara bir santim verirsen, bir milim alırlar.

"Senden başka kimse bir şey almıyor," diyorum ona, bir öpücük için ağzımı yukarı kaldırarak.

Bu gecenin müziği muhteşem: bir speakeasy havası ama modern, seksi bir nabız. İnsanlar içip ısınırken dans da başlıyor. Işıklar yanıp sönüyor ve ben de pahalı kıyafetler içindeki güzel vücutların dans edişini keyifle izliyorum. Lezzetli bir tarçın ve vanilya karışımı olan mocktail'imi bitiriyorum ve Adam'ı diğer Alchemy London temsilcilerinin dans ettiği dans pistine sürüklüyorum.

"Hiç dans etmedik," diyorum ona, önünde titreyerek.

"En azından dikey olarak değil," diyerek beni belimden yakalıyor ve kendine çekiyor. Kalçamı bacaklarının arasına kaydırıyorum ve kollarımı boynuna atarak hareket etmeye başlıyorum. Bana takdirle bakıyor. Asla ama asla dansa gitmem, ama Tanrım, dans etmeyi seviyorum ve bu ince, ısıltılı elbise kesinlikle dans etmek için yapılmış.

"Mükemmel bir noktaya değindiniz Bay Wright," diye mırıldanıyorum. Kahretsin, gözlerindeki o karanlık, tehlikeli bakışla çok ateşli. Uzanıp mükemmel bağlanmış beyaz kravatının bir ucunu çekiştiriyorum, böylece uçları gömleğinin üzerine düşüyor. İyi bir kravat, hatta şu küçük vidalı siyah ve gümüş düğmeleri bile var. Eğlenerek beni izliyor.

"Alt katta sıkı bir kıyafet giyme politikası olduğunu hatırlatabilir miyim?"

"Bunu Cal'a söyle.

Gülüyor. Cal bu gece şık siyah-beyaz tozlukları, beyaz gömleği ve kırmızı askılarıyla tam bir gangster gibi giyinmiş - sanırım New Yorklular buna pantolon askısı diyor. Ama kravatı çoktan gitmiş ve gömleğinin düğmeleri neredeyse tamamen açılmış. Jet boncuklu kısa siyah elbisesiyle sansasyonel görünen Aida'nın onu soyarken herhangi bir rol oynadığını sanmıyorum. Bence bu tamamen Cal'ın işi.

Onunla kirli dans edişine bakılırsa, üst katta kaybolmalarına yirmi dakika var. Gen'i, özel McQueen'i içinde ihtişamlı bir şekilde, Anton'u geniş odanın ortasındaki büyük, sıg metal merdivenden yukarı çıkarırken gördüm bile. Belli ki bu akşam ağ kurmaktan daha önemli öncelikleri var.

Her şeyi içime çekmeme izin veriyorum: dudak uçuklatan çevre, seksi müzik, tasarımcı kıyafetleri içindeki göz alıcı kadınlar. Bu tür duyusal girdiler benim için uyuşturucu gibi. Damarlarımda dolaşıyor ve kafamda saf yaratıcı bir ilhama dönüşüyor.

Yarın sabah yatağıma uzanıp şu anda bile aklıma gelen fikirlerden bazılarını çizeceğim, çünkü Gossamer'ın bir sonraki Sonbahar/Kış koleksiyonu için bir içki mekanı teması harika olurdu. Altın ve siyah. Kısa ve flörtöz. Günlerce payetler. Mükemmel bir Noel partisi kıyafeti olurdu.

Fikirler içimde dönüp dururken, beynimin daha ilkel bir parçası erkek arkadaşımın bana karşı sertleştiğinin farkına varıyor. Heyecanlanan tek kişi o değil. Bu görkemli, çökmekte olan yerde onunla dans etmek beni her yönden ateşliyor. Dr. Dyson'ın akşam yola çıkmadan önce verdiği kafeinli serum sayesinde kendimi dünyanın zirvesinde hissediyorum.

Enerji doluyum, heyecanlıyım ve evet, tahrik oldum.

"Sen kollarımda uyuyana kadar dans edebilirim," diye fısıldıyor Adam kulağıma. "Ama ne zaman yukarı çıkıp sürprizini görmek istersen, söylemen yeterli. Eli popomda sıkılaştırken sesi baştan çıkarıcı bir şekilde derinleşiyor. 'Unutma, oraya çıktığımızda her şeyi bana devredeceksin. Gücünü ve zevkini. Anladın mı?'

Oh *Tanrım*. Düşüncesi bile amımı sıkıyor ve gecenin dans kısmının, her ne kadar eğlenceli ve seksi olsa da, sadece bir ısınma olduğunu hatırlıyorum.

Asıl olay -sürprizim, her neyse- bizi yukarıda bekliyor. "Hadi gidelim," diyorum hemen, o da gülüyor ve beni yanağımdan öpüyor.

"Tanrım, bu kadar tahmin edilebilir olmana bayılıyorum.

ADAM

F Nat'i odanın ortasındaki geniş endüstriyel merdivenden yukarı doğru takip etmek, özellikle de bu gece külot giymediğinin ne kadar farkında olduğum göz önüne alındığında, en iyi ön sevişme türüdür. Oyun Odası'nı atlayıp doğruca bir sonraki kata çıkıyoruz. Onun için rezerve ettiğim son derece özel sürpriz özel odalardan birinde.

Önümde uzanan uzun koridorun girişinde duran genç kadına, "Yirmi dört numaralı oda lütfen," diyorum. "İsim lütfen, efendim?" diye soruyor Nat'e takdir dolu bir bakış atarak.

"Wright.

"Elbette Bay Wright. İyi akşamlar. Parmaklarımı etrafına doladığımda hoş bir serinlik ve uygun bir ağırlık hissi veren ağır, eski tip bir demir anahtarı bana uzatıyor.

"Eminim öyle olacak," diyorum ve Nat'i koridora çekerken kolumu onun pullarla kaplı beline doluyorum.

Burada alan kesinlikle çok önemli. Kapılar Londra'dakinden çok daha aralıklı. Ancak en önemli fark ve Nat'in hemen fark ettiği, eğlenceli bir şekilde duyulabilen bir soluklanma, her birinin geniş bir görüş penceresine sahip olması.

Bazıları loş, boş odaları sergileyerek sessizce içeride bir gösterinin ortaya çıkmasını bekliyor.

Bazılarının kırmızı perdeleri çekilmiş, kenarlarından sızan altın rengi ışık odanın dolu olduğunu gösteren tek işaret.

Bazıları ise görkemli ve baştan çıkarıcı bir şekilde açık, yoldan geçenleri ve röntgencileri durup sergiledikleri tabloların lezzetlerini tatmaya çağırıyor.

Görünüşe göre şimdiden çok sayıda röntgenci var. Bir pencere küçük bir kalabalık çekti ve Nat hala bana sıkıca çekilmişken durduk. Bakışlarım izleyen bir çiftte takılıyor. Kadının sırtı erkeğin önüne dönük. Kadının kıpkırmızı saçları vintage görünümlü bir kabarıklık içinde, siyah bir korse ve siyah deri tayt giyiyor. Onlar izlerken adamın eli söz konusu taytın önünden aşağı iniyor ve kadının adamın sikine sürtünmesine bakılırsa, adamın tam isabet kaydettiğini söyleyebilirim.

Kendi kendime gülümsüyorum. Acaba benim güzel küçük fingirdemi, herkesin içinde ona bu şekilde dokunmama izin verecek kadar teslim alabilir miyim? İçgüdülerim hayır diyor ama Tanrı biliyor ya, şimdiye kadar beni şaşırttı.

Pencereden bir bakış, iki iri yarı Siyah adamın şehvetli kızıl saçlı bir kadını tükürerek kızarttığını gösteriyor. Üçü de çıplak, kıvranıyor, tenlerindeki ter parıltısı bir süredir bu işi yaptıklarını gösteriyor. İçimden bir arzu fışkırıyor ve daha da sertleşmeme neden oluyor.

Pencerenin hemen altına asılmış birkaç eski tip telefon alıcısı olduğunu geç de olsa fark ediyorum. Önsezimin doğru olup olmadığını görmek için birini elime alıyorum, kesinlikle doğru olduğunu duyunca sırtıyorum ve ahizeyi Nat'in kulağına dayıyorum.

Tekrar nefesi kesilir ve kıpkırmızı olur. "Aman Tanrım.

Evet. Kadını beceren adamın ona söylediklerinin bir örneğini aldığından şüpheleniyorum.

Bizi pencereden uzaklaştırırken ona "Simya'nın açık ara en şok edici çalışanı olmalısın," diyorum ve o da bana vuruyor.

"Kapa çeneni.

"Bu doğru. Ve bence çok sevimli.'

"Odamız..." diye başlıyor. "Penceresi var mı?

Öyle. Ve bir perde. Ve mikrofonlar için bir sessiz düğmesi. Ne kadar cesur hissettiğinize karar vermenize izin vereceğim. Nefesinin altında tam olarak yakalayamadığım bir şeyler mırıldanıyor, ama her halükarda kulağa eğlenceli geliyor.

Yirmi dört numaralı odaya ulaşıyoruz ve bir elimi sırtına koyarak ona rehberlik ediyorum, hemen kapıyı kilitliyorum ve kadife perdeleri, aslında iki yönlü bir ayna olan izleme penceresinin üzerine çekiyorum. Ne istediğini düşünürken ona mahremiyet vermek istiyorum. Pencerenin altındaki mikrofon varsayılan olarak kapalı, bu yüzden o cephede güvendeyiz.

Odayı gezerken onu önüme doğru çekiyorum. Londra'dakinden çok daha büyük ama görünüşü ve verdiği his benzer: heykelsi duvar aplikleri, gece mavisi duvarlar ve her türlü oyuncak barındıran süslü lake dolaplar. Devasa bir yatak var - eni bir metre olmalı - tıpkı Londra'daki gibi metal çemberlerle donatılmış. Uzaktaki duvarda, köşebentler bir

ve Nat'i bir an önce bunlardan birinin üzerine yerleştirmeye olan aşırı ilgimi hatırlattı.

Ancak şu anda dikkatini çeken şey bu zevklerin hiçbirisi değil, çünkü yatağın önündeki boş alanın ortasına dikilmiş ve izleme penceresi için en iyi konumda, antika bir şaplak bankının harika bir örneği var. Bordo deri dolgulu meşeden yapılmış gibi görünüyor. Alıcının -ya da *kurbanın- kolları* ve bacakları için alt dallardan deri kelepçeler sarkıyor.

"Sürpriz bu mu?" diye soruyor, dönüp bana bakarak. Yüzünde her türlü düşünce ve duygu geziniyor ve şu anda onlara mahrem olmak için çok şey verirdim.

"Evet. Başparmağımla alt dudağının dış hatlarını usulca çiziyorum. "Ne olduğunu biliyor musun?" "Bir fikrim var," diyemırıldanıyor. "Ama beni aydınlatsan iyi olur.

"Bu bir şaplak sehpaşı," diyorum sakın bir sesle, tepki vermesi için yüzünü izliyorum. "Tek yaptığı seni şaplak atmam ve sana istediğim her şeyi yapmam için mükemmel bir pozisyona sokmak. Kısıtlamalar güvende olacağın anlamına geliyor, ama aynı zamanda seni daha fazla merhametime bırakıyor, ki bunun ikimize de büyük zevk vereceğini düşünüyor ve umuyorum. Sen ne düşünüyorsun?"

Yüzümü nötr tutuyorum - Nat'in çıplak ve o şeye kelepçeli olduğu düşüncesi bile aletimi mahvederken, bu hiç de kolay bir başarı değil. Cal bana buranın kat planını gönderip hangi odayı istediğimi sorduğundan beri bunun hayalini kuruyorum ama Nat'i o odanın hemen yanında dururken görmek başka bir hikâye.

"Denemek isterim," diyor kıpırdanarak.

"şu anda hayal mi ediyorsun, bu yüzden mi kıvranıyorsun? diye sordum.

"Evet," diye itiraf ediyor, kirpiklerinin arasından bana bakarak. "Bilmiyorum... sadece heyecan verici geliyor, hareket edemeyeceğimi bilmek.

Cesaretle başımı salladım. "Öyle olması gerekiyordu. Buna hazır olacağını düşündüm. Daha önce seni bağlamama ve tokatlamama izin vermiştin. Bu da aynı şey, sadece şiddeti artırılmış. şunu bilmelisin ki, seni bir kez bu şeyin üzerine oturttuğumda, sen benim istediğimi yapabileceğim küçük oyuncağım olacaksın. Anladın mı?"

Başını sallarken yutkunuyor ve yemin ederim gözleri her saniye daha da parlıyor. İkimizin de bu dinamikten eşit derecede zevk almasına bayılıyorum.

"Bana güvenli kelimeni söyle.

"Organza.

"Güzel. Perdeler açık mı kapalı mı?"

Gözleri pencereye kaydı. "Kapalı. Duraklıyor. "şimdilik.

İşte benim güzel kızım. Gözlerini bağlayacağım. Bu bana boyun eğmene yardımcı olacak ve duysal zevkini artıracak. Tamam mı?' 'Tamam.' Dudaklarını yalıyor ve ağzımın kenarları bir gülümsemeye dönüşüyor. Kız arkadaşımın tüm yönlerini seviyorum: onun

Alınganlığı (en azından bana karşı), cesareti, hırısı, olağanüstü şefkati, istediğinde yumuşaklığı. Onun asla ama asla kolay lokma olmasını istemem. Bu çok sıkıcı olurdu.

Ama kendini benim ellerime bırakmayı seçtiğinde, çekingenliğini bir kenara bırakıp nefis, uysal bir kedi yavrusuna dönüştüğünde, nefesimi kesiyor.

Bir parmağımı narin köprücük kemiğinin üzerinde kaydırdım. "şimdi kıpırdamadan dur ki ben elbiseni çıkarırken güzel küçük oyuncağıma hayranlıkla bakabileyim.

NATALIE

A Baraj etrafımda dolaşıyor ve parmakları enseme dokunduğunda ürperiyorum. Elbisemin fermuarını yavaşça açıyor. Yere düşüyor, payetlerle ağırlaşıyor ve dikkatlice içinden çıkıyorum.

"Arkanı dön.

Burada kararları veren o olabilir, ama bu sessiz odada, bu güçlü adamın tüm dikkati üzerimdeyken, *bana* olan arzusunun her zerresi üzerimdeyken kendimi hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim.

Adam'la birlikte dün La Perla'ya yaptığımız verimli bir gezi sayesinde, siyah dantel sütyenim, ona uygun askılı kemerim ve ince file çoraplarımla karşısında duruyorum. Hâlâ Chanel topuklu ayakkabılarımdan içindeyim ama yine de o benden daha yüksekte.

Gördüğün şeyi beğendin mi diye sormak istiyorum. Ama yüzündeki keskin açlık soruyu gereksiz kılıyor.

"Mükemmel," diye mırıldanıyor ve uzanıp sütyenimin kancasını açıyor. Askıları kollarımdan aşağı kaydırırken ve dantel kaplar gergin meme uçlarıma takılırken tekrar ürperiyorum. Beyaz kravatı, bıraktığım gibi gömleğinin üzerinde düz bir şekilde duruyor ve yirmili yılların tarzıyla geriye doğru taranmış saçından koyu bir bukle kaçmış. Görenleri hayrete düşürüyor ve her an kendini üzerime salıverecek.

Bankın yanında durmak için hareket eder. "Şimdi, tatlım. Bu bank senin gibi cezalandırılması ve becerilmesi gereken yaramaz kızlar için özel olarak tasarlandı. Seni kelepçelememi izlemeni istiyorum, sonra da gözlerini bağlayacağım. Eğilip üstteki yastıklı ana kısma sert bir tokat atıyor ve ben de zıplıyorum. "Kalk bakalım.

Alete temkinli yaklaşıyorum. Haklı -daha önce yaptıklarımızdan çok büyük bir sapma değil- ama kalbimin göğüs kafesimin içinde güm güm atmasına neden olan bir şey var. Alt bölümlerden birine dizimi koyuyorum. Ayarlanabilir gibi görünüyorlar ve muhtemelen Adam'a amıma istediği kadar erişim sağlamak için genişletilmişler. Bağlanmış ve onun için bu şekilde açılmış olma düşüncesi içimi titretiyor.

İki dizimi de üzerine koyduktan sonra öne doğru eğilerek kendimi yastıklı üst kısmına doğru indiriyorum. Deri eski ve zengin kokuyor ve soğuk pürüzsüzlüğü zavallı, gergin meme uçlarıma karşı cennet gibi. Ne kadar eski olmalı, yüz yıllık mı? Acaba kaç kadın bu şeyin üzerinde eğildi, kelepçelendi ve kirletildi? Anlatılabileceği hikayeler.

Kollarımı öndeki iki bölüme koyuyorum ve alnımı ana bölümün at nalı şeklindeki ön kısmına dayıyorum - masaj masalarında bulabileceğiniz baş desteklerine benzemiyor. O sapık Viktorya dönemi insanları ya da bunu her kim yaptıysa, kesinlikle ne yaptıklarını biliyorlarmış. Bu şey, kurumsal bir moda sözcük haline gelmeden önce ergonomikti. Ağırlığımı taşıyacak, beni bu garip, yüzüstü, açık pozisyonda destekleyecek şekilde mükemmel tasarlanmış. Deri kaygan ama sanırım bağlar takıldığında kendimi tamamen güvende hissedeceğim.

Aman Tanrım. Bunu gerçekten sevdim.

"Sana anlatmaya başlayamam," diyor Adam, sağ ayak bileğimin etrafındaki büyük deri kelepçeyi bağlamak için arkama çömeliyor, "şu anda ne kadar nefis görünüyorsun, tatlım. Deliklerin çok baştan çıkarıcı. *Tam oradalar*. Bu güzel vücuduna yapabileceğim şeyler.

"Hepsini yapabilirsin," diyorum ona, bu muhtemelen umursamazca bir davranış ama umursamayı geçtim. Her şeyi yapmasını istiyorum. Yeterince eminim. "Tamamen tutsak olmak üzere olan bir kızdan cesur sözler.

Diğer üç kelepçemi de hızlıca çözüyor. "Onları benim için test et," diye emrediyor ve ben de ayaklarımı esnetip ellerimi bilek kelepçelerinden geçirmeye çalışıyorum. Hepsi sağlam duruyor ve kısa süreli bir klostrofobi hissine kapılıyorum - ya da belki de sadece bu şekilde bağlanmış olmaktan kaynaklanan basit bir panik.

"Güzel," diyor. Arkamdaki dolabın açılma sesi ve bazı kurcalama sesleri duyuldu ve sonra Adam tekrar önümde, göz hizasına çömeldi, o soluk mavi gözler, üzerimde gerçekleştirmeyi planladığı eylemlerin vaadiyle yoğun bir şekilde parlıyor. 'Bazı aksesuarlarım var. Göz bağı, ama istersen bir havuç ve bir de sopa.

Havuç kalın görümlü bir vibratör ya da dildo olabilir mi? Aradaki farktan hiç emin değilim. Vay anasını. Siyah ve sık gibi, yüzeyinde kaba damarlar ve klitoriste çalıştığını varsaydığım kancalı bir parça var, *çubuk* ise bir çeşit

geniş deri kürek, yine siyah. Adam onu avucuna vuruyor ve biraz esnek olduğunu görebiliyorum.

"Bana ikisi de sopa gibi görünüyor," diye mırıldandım, çünkü hadi ama. *Bu daha önce yapmadığımız bir şey değil lafi da* neydi?

Bu adam kale direklerini baş döndürücü bir hızla hareket ettiriyor.

İki kara kaşını kaldırıyor. "Söylemek istediğin bir şey var mı?" Ona ters ters bakıyorum. Hiçbir şekilde ona buzevki tattırmayacağım. "Hayır.

Gülümsüyor. 'Aferin kızıma. İhtiyacın olursa her zaman söyleyebilirsin. Ama mızımızlanmak ve inlemek yok. Raket sana şaplak atmanın daha temiz bir yolu ve söz veriyorum başladığımda bu silikon parçası için öğüreceksin. Ağzını kulağıma götürüyor, sıcak nefesi ve uğursuz sözleri boynumda tüylerimi diken diken ediyor. "Bu sadece gerçek şeyi beklerken ısınma hareketleri.

Bu sözle birlikte göz bağını başımın etrafına sarıyor, arkadan bağlıyor ve duyum yerini almak için adım attığında görsel dünyam kararıyor. Adam arkama doğru yürürken ayak sesleri cılalı beton zemine çarpıyor. Ne gördüğünü hayal ediyorum ve neredeyse kızarıyorum.

Deri kelepçelerle bağlanmış uzuvlarım.

Her iki yanağımı ikiye ayıran siyah askı kayışları dışında popom onun için çıplaktı. En mahrem yerlerim tam teşhirde.

Her şey çok utanç verici hissettiriyor, ama gerçekten iyi bir şekilde, midemde kaynayan ve bacaklarımın arasında bir dövmeyle döven bir arzuya sahip bir şekilde. Kulaklarımın üzerine sıkıca çekilmiş göz bağı sayesinde nefes alış verişim bana daha yüksek geliyor. Vücudumun altındaki pürüzsüz deri, rahat etmek için yeterince dolgulu değil ve bu rahatsızlık, tam olarak aşağılanma olmayan ama muhtemelen çok da uzak olmayan bir kenar katıyor.

En tuhafı da, sanırım bu kırılma hissinin üzerine eğilmek istediğimi hissediyorum. İfşa olma. Tüm çaresiz, tahrik olmuş benliğimi Adam'ın ciddi anlamda yetenekli ellerine bırakmanın. Gösterilmek ve yırtılmak ve şaplaklanmak ve dürtülmek ve oynanmak ve becerilmek ve...

Nefesim daha hızlı geliyor. Bu kesinlikle sahip olduğumu bilmediğim bir fantezi, ama etrafımda gerçek ve canlı bir şekilde oynarken, kendimi ona ne kadar kötü bir şekilde teslim etmek istediğimi hissedebiliyorum. Adam'ın bu gece beni zorlayabileceğini bilmesini, ne istediğim konusunda kendi yargılarını dinleyebileceğini bilmesini istiyorum. Beni yatakta kendimi tanıdığımdan daha iyi tanıyor, öyle görünüyor.

'Perdeleri açabilirsin,' diye patladım.

"Ciddi misin?" Sesi, tüm o serbest bırakılmış arzuyla kısıp çıkıyor.

"Evet. İnsanların bana ne yaptığını görmesini istiyorum. Duraksıyorum. "Sana ne kadar güvendiğimi görmelerini istiyorum. Sesim boğuk geliyor.

"Sen çok güzel bir kadınsın," diyor ve kürek kemiğıme bir öpücük bırakıyor. 'Ve senin güvenin benim en değerli varlığım. Pişman olmayacaksın. Seyir penceresine doğru ilerlediğini ve perdeleri çektiğini duyuyorum, eski moda pirinç kancaları direğin üzerinde sürüklenirken takırdıyor.

Mikrofon açık mı?

'Elbette,' diye umursamazca cevap veriyorum. "Neden olmasın?

Bu gece benim için o kadar çok ilki temsil ediyor ki komik değil ama kimin umurunda? Kimsenin beni tanımadığı bir şehirdeyim, iş yerimden çok uzaktayım.

Bırakın

baksınlar.

Dinlesinler.

Bank pencereden kırk beş derece açılı, yani izleyen ya da geçen herkes amımı görebilmeli, tabii Adam'ın görüşlerini sürekli engellemediğini varsayarsak. Ama önemli olan gözlerimin bağlı olması ve pencerenin bu tarafta bir ayna olması. İnsanların izleyip izlemediğini o ya da ben bilecek değiliz. Adam'ın bana istediğini yapmasını, beni ustalıklarla parçalara ayırmasını ve yapacağını bildiğim gibi tekrar bir araya getirmesini izliyor olabilecekleri gerçeğı benim için yeterince heyecan verici.

Bekliyorum ve ilk his geliyor.

Bacaklarımın arasında bir esinti.

NATALIE

H Sanırım beni havalandırıyor. Havaya vuran yumuşak bir şeyin sesini kaydederken, klitorisimin ağrıyan, zonklayan sıcaklığının üzerinde serin bir esinti dolaşıyor. Eşit ölçüde harika ve korkunç.

"Amcığın ne kadar güzel bir manzara," diyor. 'Şimdiden ne kadar şişmiş olduğunu görebiliyorum, tatlım. Birkaç dakika içinde sikim için ne kadar yalvaracağını hayal et.

Gırtlaktan küçük bir ses çıkarıyorum, o da yumuşak bir gümbürtüyle yatağa bir şey fırlatıyor ve sonra başparmaklarını askı kayışlarımın altından geçirip tenime çarpmalarına izin veriyor. Zekice, ama küreğin çok daha kötü olacağını biliyorum.

Yanaklarımı avuçluyor, etimi avuçluyor ve sanki onun malıymışım ve beni kontrol ediyormuş gibi yoğuruyor. Bu his, tescilli bir parmağını aralarından geçirip klitorisimin üzerinde gezdirmeden önce girişimi dürtmesiyle yoğunlaşıyor. Bu çok kısa bir dokunuş ama yemin ederim ruhum bunu hissedince şarkı söylüyor.

'Eğer benim için iyi bir kız olursan, bundan sonra daha fazlası olacak,' diye söz veriyor. 'Şimdi, her iki taraftan beşer tane ile başlayalım, olur mu? Eğer bunları başarırsan, seni ödüllendireceğim. Güvenli mi?'

"Organze," diye mırıldanıyorum.

"Çok güzel. Saymayı unutma.'

Burada bu garip, destekli dört ayak pozisyonunda yatıyor, ilk saldırıyı bekliyorum. Zaman durmuş, kalbim hızla çarpıyor, tüm bedenim korku ve ihtiyacın en tuhaf bileşimiyle hazırlanıyor. Bir sessizlik, ardından bir hava akımı ve sağ yanağımda yankılanan bir tokat o kadar ani ve garip, temiz, acı verici ki istemsiz bir çığlık atıyorum. Aşırı bir tepki gibi geliyor ama elimde değil.

"Tanrım, bu ne güzel bir ses," diye düşündü Adam sonra: "Say.

"Bir," diyorum güçsüzce, yumruklarımı sıkarak. "Aferin kızıma.

Diğer yanağıma vurulan ilk darbe de aynı derecede müdahaleci ve yakıcı. Bacaklarım hareket etmek için etkisiz bir şekilde mücadele ederken, gözlerim anlık, ihlal edilmiş gözyaşlarıyla diken diken oluyor.

Adam bekler.

"İki," diyorum gecikmeli olarak, acı hissi sıcak, parlayan bir hale dönüşürken.

Beni parmağının kısa bir dokunuşuyla ödüllendiriyor, parmağını çekmeden önce zahmetsizce içimde kayıyor.

'Tam düşündüğüm gibi,' diyor muzaffer bir edayla. 'Benim tatlı, mükemmel küçük oyuncakım bunun için öğürüyor.

Sesi, beni Alchemy'de özel bir odada ilk kez yakaladığında olduğu kadar kendini beğenmiş geliyor. O zaman onu tokatlayıp kendimden utanmak istemiştim. Şimdi, sadece zavallı amıma acıyıp beni becermesini istiyorum.

Her iki tarafa da beşer tane olmak üzere ilk on şaplak üzerinde çalışıyoruz ve ben saymayı unutmuyorum. "Çok iyi gidiyorsun," diyor bana sevgiyle. "İyi hissediyor musun?'

"Evet," diye cevap veriyorum. Bu doğru. Bu karanlık, harika hapisanenin içinde giderek daha fazla kayboluyorum.

"Güzel," diyor. Ayak seslerinin benden uzaklaştığını duyuyorum, sonra ıslak bir şeyin vıcırması ve ardından bir uğultu geliyor. Uh-oh. Bunun ne olduğunu biliyorum. Bay Your-Orgasms-Are- My-Job ile tanışmadan önce gül vibratörüm için son derece minnettar olsam da, Alchemy'nin sekiz inçlik silikonla kendini hiç becermemiş tek kadın çalışanı olduğum şüphesiz. Adam'ın ayak sesleri -ve vızıldayan vibratör- yaklaştıkça kendimi tutamıyorum.

"Seni ödüllendireceğimi söylemiştim," diyor. Beklemediğim şey, elinin gövdemden bir tarafının altına sıkışması ve en yakın meme ucunu çimdiklemesi. Acı verecek kadar sert ve o kadar olağanüstü iyi geliyor ki inliyorum.

Elini geri çekiyor, ama bir an sonra vibratörün ucu klitorisime doğru sertçe vızıldıyor ve *hoooooooooly fuck*. Neredeyse boşaldım ama sonra gitti.

"Say," diye emrediyor ve raket bana tekrar vuruyor. Eğer bir şey varsa, verdiği temiz, keskin acı klitorisimdeki zonklamayı yoğunlaştırıyor.

"Bir," diye mırıldandım.

Vibratör geri döndü, klitorisimden girişime doğru tembel, yağlanmış, büyüleyici bir yol izliyor.

"Kıçını havaya kaldır, kaldırılabildiğin kadar yükseğe," diye emrediyor ve ben de ona itaat etmek için zorlanıyorum, kıcımlı banktan uzaklaştırmak için bu pozisyonda sırtımı olabildiğince eğiyorum. O vızıldayan uca karşı böyle kıvranan, onu itmeye çalışan muhtaç, açgözlü bir şeyim. Biri izliyorsa, mümkün olan her şekilde becerilmeyi ne kadar çok istediğimi görecekler ve bunun düşüncesi üzerimde sıcak, sarhoş edici bir utanç akıyor.

"Güzel," diye tıslıyor. Hiçbir uyarıda bulunmadan canavarı sertçe içeri itiyor ve ben de bu hoş karşılama karşısında boğuk bir nefes alıyorum, çünkü Adam bana gerçek olanı vermeyi uygun görene kadar her santimini alacağım.

Bu turun üçüncü tokadını vurduğunda hala içime veriyor ve darbe vibratöre karşı sarsılmama neden oluyor. Vay anasını. Vay anasını. Boşalmadan 10'a kadar dayanamayacağım. Bir çığlık atıyorum çünkü her şey o kadar mükemmel ki ölmek istiyorum.

"Say!" diye bağıyor bana, daha önce bana karşı kullandığını hiç duymadığım kadar

derin ve sert bir sesle. "Üç," dedim. "Tanrım, üç, ben-"

Vibratörü birkaç santim daha soktuktan sonra dördüncü şaplak darbesini indiriyor. Gözlerimin bağlı olduğu yerde gözlerimi kapatıp dudaklarımı birbirine bastırarak *dört* sözcüğünü söylüyorum.

"Açgözlü kız," diye mırıldanıyor. "Tanrım, çok açgözlü. Yanından geçen herkes, ben bu tatlı küçük kıcı daha da pembeleştirirken, o açgözlü küçük amcığın lastik bir horoz aldığını görecek. Beni çok zorluyorsun, tatlım. Boşalır boşalmaz seni çok ama çok sert becereceğim."

Beşinci vuruşta vibratörü biraz daha içeri itiyor. Tanrım, büyük ve o kadar bariz bir şekilde yabancı bir nesne ki, amım ihlal edilmiş hissetmekle Can Can dansı yapmak arasında kalıyor.

Altıncıda, dibe vuruyor ve klitoris kısmı eve çarptığında yepyeni bir akıl almaz zevk seviyesi yaşıyorum.

İçimde titreşiyor, klitorisime en çılgın şekilde sürtünürken duvarlarıma masaj yapıyor ve kesinlikle bundan kurtulamayacağım.

Sonra beni onunla becermeye başlıyor, derin, yuvarlanan itişler kullanıyor, içimde her dibe vurduğunda klitorisim ödülleri topluyor. Son dört sayım boyunca titriyorum, sarsılıyorum ve inliyorum, *on* çığlık atana kadar gittikçe daha da uzaklaşıyor ve bu noktada raketin bir takırtıyla yere çarptığını duyuyorum.

Ya sonra? Sonra vibratörü orada tutuyor, uzantısı klitorisime amansız, sürekli bir saldırı yaparken, çevresi içimde titremeye devam ediyor ve yanan kıcım ısı halesi ve garip, derin bir zevkle parlıyor. O kadar *fazla*, o kadar ezici ki, karşı koyacak gücüm yok.

Yapam

am.

Yapam

am.

Tufanın bilincimi yok edecek kadar güçlü dalgalarla beni tüketmesine izin veriyorum. Sersemlememe neden olacak kadar büyük bir zevkle sarsılıyorum. Bu şekilde kısıtlanmış olmam, aşırı duyum yüklemesiyle hareket edememem, sadece yoğunluğu artırıyor.

Doruğa ulaştığımda, tüm vücudum kasılıyor, gözlerim gözbağının arkasında sıkıca kapanıyor ve Adam'ın adı dudaklarımda, tekrar tekrar ve tekrar. İçim dışıma çıkıyor ve baş aşağı dönüyorum; yeniden doğuyorum. Bu duygunun temiz bütünlüğü daha önce hiç ama hiç hissetmediğim bir şey.

Zevk doruğa ulaşip azalmaya başladığında, titreşim çok fazla geliyor ve hafifçe irkiliyorum. Cihazı hemen kapatıyor ve yavaşça vücudumdan çıkarıyor. Yatağın üzerine düşüyor ve sonra elleri sırtımdan aşağıya, acıyan, mutlu popomun üzerine iniyor.

"Tanrım, çok iyi iş çıkardın," diye fısıldıyor kısık sesle, önce bir yanağına sonra diğerine bir öpücük bırakıyor. "Ölüm döşeğindeyken bu manzarayı hatırlayacağım.

Kıkırdıyorum. "Çok iyi," diye geveleyerek katılıyorum. Kelimeleri zar zor oluşturabiliyorum.

"Seni şimdi becermek zorundayım," diyor, sesi daha da sertleşiyor, beni azdıran o kenar, sözlerini duyulabilir şekilde sertleştiriyor. "Eğer daha fazlasını kaldırabilirsen.

Klitorisim bir darbe almış olabilir, ama amım yoksun. "Şimdi gerçek bir şey istiyorum," diye mırıldanıyorum ve o acı dolu bir kahkaha atıyor.

"Yüce İsa. Seni nerede buldum?" Konuşurken kıyafetlerini çekiştiriyor. Pantolonunun güzel yünü iç baldırlarıma sürtünmeden önce fermuarının kusursuz sesini duyuyorum. Ne tür bir tablo oluşturmamız? Muhtemelen beş haneli rakamlara mal olan bir smokin giymiş, dünyanın en güzel adamı beni arkamdan götürmeye çalışırken, ben, gözlerim bağlı ve çırlıçıplak, bir şaplak sehpasında bağlı duruyorum.

Tek bildiğim, görmeyi çok istediğim.

Ama sonra Adam sıcak, küt tepesini ıslak, şişmiş etime doğru sürüklüyor ve neredeyse nefes almayı unutuyorum, çünkü pil gücünün bunun üzerinde hiçbir etkisi yok.

Geniş, sert ve ısrarcı bir şekilde içeri itiyor, bunu yaparken homurdanıyor ve bana Adam Wright'ın, o ince terziliğin altında bir hayvan olduğunu hatırlatıyor. Kıvraniyorum, onu daha çabuk içine almak için elimdeki küçük kaldırıcı kullanarak ona karşı geri itiyorum.

"Alchemy'deki tüm kadınlar arasında, ağırbaşlı, seksi küçük resepsiyonist için düştüm," diye homurdanıyor, "ve sadece lanet olasıca bak

Şimdi. Amcığının sikimi alışını görmelisin. Gerçekten inanılmaz.'

İnliyorum ve alnımı bankın rahatsız edici sertlikteki baş desteğine dayıyorum. "Bir şey değil. Karanlık bir şekilde kıkırdıyor. 'Tanrı aşkına. Sıkı tutun.

Bu düzenekte hiç boşluğum olmadığı için şanslıyım, çünkü sonuna kadar itiyor, sonra ve gerçekten sahip olmama izin veriyor, sürücülerini bu adamın açıkça sahip olduğu aşırı bastırılmış hayal kırıklığının bir tezahürü, çünkü her yuvarlanan, mükemmel itme kas hafızamı harekete geçiriyor ve zaten doymuş vajinam fikirler alıyor.

Dildo bunun yanında hiçbir şeydi. Adam Wright sikişin kralı ve tek yapabildiğim burada böyle uzanmak ve vücudumda tam bir tahribat yaratmasına izin vermek. Sanki arzusunun gücü, çaresizliği bulaşıcı gibi. Beni böyle pompalaması çok tahrik edici, sanki şimdiye kadar karşılaştığı her bulmacanın, her sorunun cevabı benmişim gibi, sanki beni yeterince sert sikebilirse, vücudumun yeterince derinlerine inebilirse, ikimiz de diğer taraftan bütün, yeni ve huşu dolu olarak çıkacağız.

Nefesimi ciğerlerimden çekip alıyor, beni ondan başka hiçbir şeyle doldurmuyor. Kaslarım inanılmaz, mucizevi bir şekilde hızlanıyor, o güzel sızı bir anda ortaya çıkıyor. Beş dakika önce inanılmayacak kadar doymuş olan bir bedenden ihtiyaç galaksilerini resmediyor, beni daha yükseğe döndürüyor, sihrini örerken beni de yanına alıyor.

İçimdeki çırpıntılar daha güçlü, daha keskin, daha belirgin, daha acil hale geldikçe, beni beceriyor ve beceriyor. Parmaklarımı kol desteklerinin kıvrımlı uçlarına doluyorum ve arkamdaki, içimdeki adam akıl sağlığımı yok edip beni bu gece ikinci kez ters yüz ederken can havliyle tutunuyorum.

Hareketlerim tehlikeye girdiğinden, içimdeki bu olağanüstü kimyasal reaksiyon için tek çıkış noktam sesim. Çığlık atıyorum, fark ettim. Aslında onun adını haykırıyorum, tekrar tekrar ve tekrar, kutsal bir mantra gibi, akıl sağlığım için tek dayanağım. Buna karşılık, onun sarhoş edici derecede alçak, erkekçe çaba ve coşku sesleri daha yüksek, daha az kontrollü hale geliyor.

Vücudum onun etrafında kasılırken, 'Kahretsin, tatlım,' diye inliyor. "Sikeyim! Sik! Bu teşvikle birlikte, parmakları kalça kemiklerimi sıkarken, şiddetli sarsıntılarla kendini içimin derinliklerine boşaltmadan önce harika bir şekilde sertleşiyor. Titremeleri azalınca kalçalarımı serbest bırakıyor ve ellerini sırtımdan yukarı kaydırarak öne doğru kıvrılıyor. Başımı yana çeviriyorum ve o da yüzünü benimkinin yanına koyuyor. Kalbi kürek kemiğime çarpıyor, gömleği tenime değiyor, yüzü benimkine geçecek kadar sıcak.

Şakağıma çok tatlı bir öpücük konduruyor. "Bana bir saniye ver," diye fısıldıyor ve sonra içimden çıkıp ayağa kalkıyor. Perde kancalarının pencereden sürüklenirken çıkardığı tıngırtıları duyuyorum ve sonra tekrar önümde diz çöküp göz bağımıdaki düğümü çözüyor. Başımı güçlükle kaldırıyorum ve ona göz kırpmıyorum.

Bir erkeğin yüzünde, şu anda Adam'ın yüzünde gördüğümde daha şefkatli, gururlu ve hayranlık dolu bir ifade olduğundan emin değilim. O güzel soluk mavi gözlerinin daha fazla duygu barındırabileceğinden emin değilim. Az önce yaptıklarımızdan sonra gezegendeki herhangi bir insana bakarken burada, bu odada hissettiğimden daha fazlasını hissedebileceğimden emin değilim.

Yüzümü okşuyor. 'Hadi seni bunlardan kurtaralım da seni duşa taşıyayım, güzelce ve nazikçe sabunlayayım ve neden tanıdığım en inanılmaz kadın olduğunu sana anlatayım,' diye fısıldıyor. 'Sonra seni kurulumak, yatırmak ve o muhteşem popona biraz krem sürmek ve sana her şeyi tekrar anlatmak istiyorum. Kulağa nasıl geliyor?

Kulağa gerçekten mükemmel geliyor.

NATALIE

C ılbası neşesi, siyah kargo pantolonlu ve uzun kollu siyah tişörtlü kadın ve erkeklerden oluşan bir filonun Adam'ın ön verandasında her türlü şenlikli şekerlemelerle durmasına benziyor. Dekorasyon şirketinden ekip, saray gibi evini kış harikalar diyarına dönüştürmek için bir Cumartesi sabahı erkenden geldi ve ben sabırsızlanıyorum. Şimdiden Aralık ayının ikinci Cumartesi günü, ki bu benim gözümde süslemelerin tadını çıkarabileceğimiz en az bir haftanın kaybı anlamına geliyor.

Noel'den sonra haftalarca onları asılı tutmasını sağlayacağım.

Adam geçen hafta jetiyle gelirken iPad'ini bana uzatıp tam yetki verdiğinde, sözünü dinledim diyelim. 'Koridorda bir ağaç' şeklindeki acınası jestini, zemin katın her alanı için bir renk şeması, odalara göre koku tasarımı ve malikanenin cephesi boyunca karmaşık projeksiyon haritalaması dahil ancak bunlarla sınırlı olmamak üzere tam bir festival programına hızla yükseltiltim.

Çok heyecanlıyım!

Her şeyin yolunda gittiğinden ve ekibin görevlerini nasıl yerine getirecekleri konusunda net olduklarından emin olmak için burada olsam da, aynı zamanda ayak bağı olma tehlikesiyle de karşı karşıyayım. Çay ve kahve siparişlerini alıp bunları bugün görevli olan Toby'ye iletıyorum ve ardından sihrin hayata geçmesini izlerken evin içinde süzülerek birkaç saat geçirmeye devam ediyorum.

Çok büyük bir iş ama dekorasyon şirketi büyük bir ekip göndermiş, bu yüzden hızlıca hallediyorlar. Koridordaki çok sevdiğim çimen yeşili *şezlonguma* oturup çay bardağımı göğsüme bastırıyorum - bardağım Hermès, doğal olarak - bu sırada dört kişi mekanın ortasındaki çiçekli masanın yerini alan on iki metrelik çılgın ağacı aydınlatıp süslüyor ve diğer üç kişi de geniş trabzanın üzerinde çobanpüskülü, sarmaşık, okaliptüs ve tüylü köknar yapraklarından oluşan bir çelenk oluşturuyor.

Son olarak, giriş holü için seçtiğimiz temaya uygun olarak beyaz peri ışıkları ve beyaz ve gümüş süsler ördüler. Ağacı aynı renklerle giydirmeyi bitirdiklerinde ve altına kusursuz bir şekilde sarılmış beyaz ve gümüş sahte hediyeler eklediklerinde, alan inanılmaz görünüyor: gerçekten büyümlü ve aşırı derecede şenlikli.

Dr. Dyson beni muayene ederken ilk kez oturup hayıflandığım misafir odasında soğuk renkleri tercih ettik. Mobilyaların ve keten duvarların gri tonlarına uygun olarak, içerideki ağaç ve şöminenin üzerindeki çelenk koyu pembe ve kalay tonlarıyla süslenirken, süsler de eski dünya hissi veriyor.

Ama favorim sevgili kütüphanem. Yani, tabii ki Adam'ın kütüphanesi. Sadece *benim* çok sevdiğim bir yer. Kitap raflarının eau de nil ve donuk altın aksanları kullanılamayacak kadar rüya gibiydi, bu yüzden tasarım ekibine basit, tek kelimelik bir brief verdim: *Ladurée*. Lüks Fransız *makaron* markasına bir övgü olarak, burada şekerli badem pastelleri kullandılar ve her yeşillik parçasını ördek yumurtası mavisi ve soluk pembe kadife kurdeleler ve pastel süslemelerle donattılar. Hatta *makaron* şeklinde süsler bile bulmuşlar.

Adam'ın evinin daha önce de güzel olduğunu düşünmüştüm ama Noel için bir tuval haline getirilince zevkten dizlerimin üzerine çökmek istedim. Şimdi tek yapmam gereken evin sahibini bulmak ve onu yeni bayram harikalar diyarında gezdirmek.

Sonunda onu bodrum katındaki spor salonunda buldum. Burası inanılmaz bir yer; spor salonu, tur havuzu, kızılötesi saunalı hamamı, buhar odası, deneyim duşları (citronella mist olanı favorim) ve çok sevdiği buz banyosu var. Birkaç saat önce şirketi için gizli bir proje üzerinde çalışmak üzere kaçtı, görünüşte dekoratörlerin yolundan çekilmek için ama aslında, projeyi denetlediğim için beni serbest bırakmak için olduğundan şüpheleniyorum.

Onu bulduğuma çok sevindim.

Kapı çerçevesine yaslanmış, kollarımı kavuşturmuş, *Magic Mike*'ı kendi özel gösterimim gibi hissettiren şeyi izliyorum. Adam yüksek çubuklu bir aletin üzerinde barfiks çekiyor -adının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ve umurumda da değil, çünkü benim

Erkek arkadaşının üzerinde siyah bir spor şortu ve ayakkabısından başka bir şey yok.

Üzerindeki ter parıltısı. Kasları. Nemli saçlarının yüzünden geriye doğru taranışı. Aman Tanrım. Kendini tekrar yukarı çekişini izliyorum. Vücudundaki her bir kas dalgalanıyor. Omuzları *kocaman*. Pazuları ve ön kolları boyunca damarlar fişkırıyor. Muhteşem göğüs kasları kasılıyor. Çok gülünç. Yaptığı bu gösteride müstehcen bir şekilde *erkeklerle* özgü bir şey var: Çabası, kendini kaldırırken ve mümkün olduğunca yavaşça indirirken çıkardığı homurtular.

Klişe olduğumun farkındayım ama onu böyle görmek bende tam bir mağara kadınına dönüşme ve *benim* çılgılığımı atma isteği uyandırıyor!

Bana çabayla sırtıyor. "Hoşuna giden bir şey gördün mü?" diye homurdanıyor.

"Tabii ki evet. Ona doğru yürüyorum, şortunun içinde kaybolan siyah saçlarının nemli izine bakıyorum. "Süslemeler nasıl görünüyor?

"Ne dekorasyonu? Kendini titreyerek santim santim aşağı indirirken önünde duruyorum.

Avucumu karın kaslarının kayganlığında gezdirdiğimde hızla daha ıstıraplı hale gelen bir kahkaha atıyor.

"Dikkatli ol," diye uyarıyor kendini tekrar yukarı çekerken. Elimi olduğu yerde tutuyorum ve sırtıyorum, kendimden memnunum, vücudu yukarı doğru fırçalarken, böylece temelde onun horozunu avuçluyorum. Mmm. Kirpiklerimin arasından ona bakıyorum. O da gözlerini benden ayırmıyor. Fiziksel güç kadar öz disiplin açısından da bunun ne kadar etkileyici bir başarı olduğu ortada.

Bu sürpriz değil. Adam Wright, istediğini elde etmek için kan, ter ve gözyaşı dökcek bir adam ve bu benim için iyi bir fiziksel örnek olduğu kadar tahrik edici bir şey.

Elimi olduğu yerde tutup ona bastırıyorum. Yemin ederim, karşılığında o da bana karşı hafifçe doluyor. "Kaç tekrarı kaldı?" diye soruyorum masumca, kirpiklerimi kırıştıtararak.

Sıkıyorum.

"Siktir," diye homurdanıyor. "Benden bu kadar. Kendini yere bırakıyor ve ben içgüdüsel olarak bir adım geri çekiliyorum.

Çoraplı ayak parmaklarımin üzerine bir ton sert, kaslı adamın inmesini istemiyorum. Ama daha fazla tepki veremedi bir kolunu bana doluyor ve beni sıırsıklam ıslak bedenine doğru çekiyor. Nefesi hırıltılı, sesi uğursuz, devam ediyor: "Ve bunu alacaksın.

Ellerim onun lezzetli kaygan omuzlarına gidiyor. "Öyle mi?

"Evet. Beni kendi etrafında döndürüyor ve bir eliyle ensemden kavrayarak spor salonunun ortasındaki adaya doğru sürüklüyor. Mat siyah mermerden muhteşem bir parçadan yapılmış, her şeyden çok dekoratif bir depo. Kenarlarındaki nişler düzinelerce rulo havluyu barındırıyor - burada spor yaptığımı bildiğim tek kişi Adam olmasına rağmen

-Pürüzsüz yüzeyinde büyük beyaz bir kâse portakal ve lord hazretleri için bir sürahi buzlu salatalık suyu duruyor.

Önünde duruyoruz, kalçalarım pürüzsüz kenarına değiyor ve eli ensemdedir. "Eğil, tatlım. Sevecenlikten çok önseziyle söylediği bu söze bayılıyorum.

"Burada mı?" diye güçsüzce itiraz ediyorum. "Ya biri gelirse?" "Denediklerini görmek isterim. *Şimdi*.

Bir erkeğin size yatak odasında (ya da spor salonunda) oyuncağı, diğer her yerde ise prensesi gibi davranmasından daha iyi bir şey olduğundan emin değilim. Geçen hafta ya da daha fazla bir süredir, davranışları her iki cephede de yoğunlaştı. Winky'nin çözülmesinin ilk işaretlerinin ikimize de bu ilişkiye eğilmek, yatırım yapmak için güven verdiğini hissediyorum, tıpkı benim yatakta bana karşı daha sert ve haşın davranmasına verdiğim 'olumlu' tepkinin onda açığa çıkarması gereken bir şeyi ateşlemesi gibi.

Ve Adam Wright'ın kendini bana bırakması tek istediğim şey. Eğer ona gösterdiğim tüm bu utanmaz yeşil ışıkları görüyor ve harekete geçiyorsa, o zaman daha mutlu olamazdım.

Ama kıcımın yanakları arasındaki yarığa sürtünen ve hızla sertleşen alete geri dönelim. Bu ev o kadar rahat ki, üzerimde sadece yoga yeleği ve pantolonu ile bir omzumdan düşen bol, bulut gibi kaşmir bir kazak var. Şimdi bir elim kalçamı okşarken diğeri boynumu ve kürek kemiklerimin arasını okşuyor.

"Çok iyi bir kız ol," diye mırıldanıyor, aleti bana karşı esniyor, "ve çabuk boşalmana izin vereceğim. Eğer çok iyi bir kız *olmazsam*, söylenmemiş tehdit aramızdaki havada asılı kalıyor, pekmez gibi kalın. Hmm. Kararlar, kararlar.

Dik bir açıyla eğildim, kollarım başımın iki yanında pürüzsüz mermerin üzerinde kenetlendi, yanağım yüzeye bastırıldı. Ön tarafımda taşın serinliğini, arkamda ise erkek arkadaşımın ıslak sıcaklığını hissedebiliyorum. Hareket etmediğim için mutlu görüldüğünde, parmaklarını bel kemerimin iki yanına geçirmeden önce saçlarımı okşuyor.

"Bakalım benim için neyin varmış," diyor ve ben inliyorum. Yoga pantolonumu ve tangamı çıkarıp dolgunluğuna bakabilmesi için bu adam tarafından domaltılma eylemi neden bu kadar tahrik edici?

ADAM

Beni teşvik eden onun nefes nefese küçük iniltisi - buna benim kadar ihtiyacı olduğunu gösteren bir işaret. Bu şaşırtıcı kadın, o kadar güçlü ve güzel, o kadar muhteşem ki, bana vücudunda at koşturmam için açık çek verdi ve ben de onu sınırlarına kadar zorlarken her an için şükredeceğim.

Çünkü Tanrı biliyor ya, şu ana kadar her zorlamaya mükemmel bir şekilde karşılık verdi.

Taytını ve tangasını yavaşça aşağıya sıyırmaktan ve kıcının kremi beyaz tenini seyir zevkim için ortaya çıkarmaktan büyük zevk alıyorum. "Çok güzel," diye mırıldanıyorum, bir elimi üzerinde gezdirerek. O lanet barfiksler yüzünden nefesim hala kesik ve yanaklarının arasındaki güzel delikleri daha iyi görebilmek için çömeldiğimde bacak kaslarım çığlık atıyor.

"Yarın dünya kadar acı çekeceğim çünkü uzanmaya fırsat bulamadan biri sözümü kesti," diye boş boş düşünüyorum, onun üzerine eğilebilmek için doğruluyorum. "Buna ne diyorsun?"

Biraz kıkırdıyor. "Zavallı bebek.

"Bence yarın *ikimizin* de ağrması adil olur, değil mi?"

Sol elimin ilk ve işaret parmakları içine doğru sertçe iterken aynı anda sağ yanağına uyarıda bulunmadan sert bir tokat atıyorum ve kasılırken çıkardığı küçük çığlık muhteşem.

"Öyle değil mi? Parmaklarımı vücudunun içinde döndürüp pembeleşmiş etine masaj yaparken tekrarlıyorum. Adanın mermer yüzeyini etkisiz bir şekilde tırmalayarak, "Um-evet," demeyi başarıyor.

"Çok doğru. Parmaklarımı geri çekiyorum ve artık tamamen sertleşmiş sikimi kurtarmak için acele ediyorum, şortumu ayak bileklerimde toplanana kadar aşağı itiyorum. 'Hadi seni mümkün olan en iyi şekilde kızdıralım, tatlım. Hmm?'"

Evet lütfen diye pantolonunu çıkarırken, horozumu yumruğuma alıp girişinden klitorisine ve tekrar yukarı doğru sürüklüyorum. Onun kayganlığı benim zavallı, hassaslaşmış tacıma karşı cennet gibi bir işkence.

"Mermere karşı acırsa söyle," diyorum ve sonra içeri itiyorum. Evet, ıslak, ama beni alması için onu tam olarak ısıtmadım ve çok sıkı. Yüce Tanrım, güzel Nat'imın benim için eğilip sikimi yavaş yavaş, sürtünmeyle dolu santim santim içine almasını görmek neredeyse dini bir deneyim ve inanmamak, içinde dibe vurana kadar sürmenin, sürmenin verdiği duyusal zevkin yanı sıra bir duygu dalgasıyla beni vuruyor.

"Becer beni tatlım, şu anda çok iyi bir kızsın," diye inliyorum. Onu sert ve hızlı bir şekilde alacağım ve sonra onu yandaki devasa duşa sürükleyeceğim ve cildinin her mükemmel santimini sabunlayacağım. "Sert mi olsun istiyorsun?"

"İstedığimi biliyorsun," diye inliyor. "Beni becerirken taşaklarının kalçalarımın moraracağını hissetmek istiyorum. Yüce Tanrım.

Bu kadınla yakınlaşmanın yüzlerce mucizevi yanından biri de onun penetrasyondan ciddi anlamda sert ve görünüşe göre nispeten kolay bir şekilde boşalabildiğini keşfetmek oldu. Hiç şikâyet etmeden saatlerce onun altına yatabilirim - onu tatmak hâlâ olağanüstü bir ayrıcalık - ama onunla senkronize bir şekilde orgazm olabilmek oldukça özel bir şey.

Antrenmanımda damarlarımda endorfin dolaşıyor. Nat mümkün olan en iyi zamanda nazlı küçük kız rutini için ortaya çıktı. Kendimi güçlü, kuvvetli hissediyorum ve gücüm artık çekinmediğim bir şey. Zevk aldığım, yönlendirdiğim bir şey.

Özellikle de şu anda.

Arkasında dimdik durarak yavaşça çekiyorum... ve sonra sonuna kadar sokuyorum.

"Aman *Tanrım*. Sesi gırtlaktan geliyordu. İlkel.

"Tamam mı? Defalarca içine girdiğimde kalçalarının mermere çarpıp moraracağından endişeleniyorum. "İyiden de öte.

O gerçekten çok iyi bir kız. Hızlı ve sert boşalmasına izin vereceğim. Tanrı biliyor ya, ikimizin de buna ihtiyacı var. Bir elimle kalçasını tutuyorum, diğer elimle de tüllü kazağını yukarı itiyorum, böylece itiş üstüne itiş yaparken omurgasının narin tepelerini ve vadilerini hayranlıkla izleyebiliyorum. Bu açıyla o kadar derin ki, taşaklarımın her seferinde kalçalarıyla buluştuğunda çıkardığı tokat, elimin kıcıyla buluştuğunda çıkardığı o temiz törpüden sonra ikinci sırada geliyor.

Güzel, klas kız arkadaşım sert seviyor ve ona ihtiyacı olanı vermezsem bir erkek arkadaş olarak yükümlülüklerimi yerine getirmemiş olurum. Ben saldırıma devam ederken onun çığlıkları ve benim homurdanmalarım artıyor. Kirpikleri yanağına doğru titriyor ve benim darbelerime dayanıyor. O bir hayal.

"Buraya sikilmeyi umarak mı geldin? Ona huysuzca soruyorum.

"Belli ki" diyor nefes nefese bir sesle.

Kendimi kontrol etmek için dişlerimi sıktım. Küçük minx'im üst katta, kendi bayram cenneti versiyonundaydı, ama aşağı inmeye ve beni ona iyi bakmam için ikna edip edemeyeceğini görmeye karar verdi.

Vay anasını.

"Burası için bir şaplak sehvası almalıyım," diye yüksek sesle karar verdim. Alchemy'yi siktir et. Nat'e New York'ta yaptıklarımı kendi evimin mahremiyetinde istediğim zaman yapabilmek istiyorum. "Bunu ister miydin? Patlamaya o kadar yakınım ki kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum.

"Noel için bana da bir tane al," diye araya giriyor ve ben de acı bir kahkaha atıyorum.

"Çok. Lanet olsun. Doğru. Kelimeleri uzatıyorum, her biriyle birlikte itiyorum ve iç kasları etrafımda çırpınmaya başlıyor, aletimi en kıvrımlı şekilde kızdırıyor.

"Tanrım, tatlım, ver onu bana. Onu dışarı sürüklemekten ve eve olabildiğince sert çarpmaktan büyük gurur duyuyorum. "Ahhh!" diye ağlıyor.

"Evet. *Evet.* Al şunu. Ben iterken sıkılmış dişlerimin arasından mırıldanıyorum, alnım daha da fazla terle boncuklanıyor, iyi çalışmış karın kaslarım onu güzel, sert ve eşit bir şekilde becerirken çığlık atıyor.

Mermere daha sert vuruyor, dudakları çalışıyor, orgazmı artıkça gözleri kendinden geçerek sıkıca kapanıyor. Bu mükemmel anda kendi ihtiyaçlarının kölesi olmuş durumda. Onu -ve kendimi- daha yükseğe sarıyorum. "Tanrım, tatlım, bu açgözlü amcığın sikimi ne kadar sevdiğini hisset," diye bağıriyorum.

İşte bu kadar. Çığlık atıyor ve etrafımda, altımda paramparça olmaya devam ediyor, vücudu bu mermer bloğun üzerine o kadar güzel örtülmüş ki sanki bu bir sunak ve o da en zarif kurbanlık kuzu.

Kurbanlık kuzum. Bedenini ve ruhunu bana teslim etti ve bu öylesine huşu uyandıran bir teklif ki, onu bilincin sınırından beyaz bir zevkten başka bir şey olmayan bir boşluğa kadar takip etmeme neden oldu.

"Tamam," dedim ona. "Ben hazırım.

Yanımdaki yerinden bana sırtıtıyor. Toby ve ben iki kişilik küçük bir kanepeyi ön bahçeye taşıdık, Toby soğuk ve nemli çimlerin ahşaba zarar vermesini önlemek için Fransız meşe ayaklarını aceleyle streç filmle sardı. Yine de önümüzdeki birkaç hafta için daha kalıcı bir çözüm bulmamız gerekecek. Bunun Natalie'nin en sevdiği gece rutinlerinden biri olacağından şüpheleniyorum.

"Pekâlâ. Uzaktan kumandayı verandanın solunda duran bir kutuya doğrultuyor ve müzik başladığında nefesi kesiliyor. Toby'nin bizim için hazırladığı alkolsüz sıcak içkiyi bir elimle dizimin üzerinde sabitlerken diğer kolumu ona daha sıkı sarıyorum.

Ön kapının ötesinde, kız arkadaşımın sanatsal gözü sayesinde ev en zarif dokunuşlarla dönüştürüldü. Ağaçlar, taze yeşillikler, yemyeşil ve hoş kokulu, dekorasyonlar iç mekan düzenimi ve sanat eserlerimi mükemmel bir şekilde tamamlıyor.

Sanki sihirli bir değnek sallamış ve Noel'i ilk kez evime getirmiş gibi.

Once in Royal David's City'nin ağırbaşlı ezgileri eşliğinde ışık projeksiyonu başlıyor. Dekorasyon şirketinin faturasındaki en pahalı kalem buydu, ancak Nat'in yüzündeki gülümsemenin büyüklüğünden her kuruşuna degeceğinden şüpheleniyorum. Projeksiyonu evimin cephesinin tam oranlarına göre özel olarak tasarladılar ve görünüşe göre vay canına faktörünü sağladılar.

Tüm dış ışıkları kapattım ve perdeleri kapattım, böylece sokaktan gelen ışıklar dışında evin önü nispeten karanlıkta kaldı. Şimdi, önümüzde, meleklerle benzeyen mavi-beyaz figürler yerden yükseliyor ve evin ön tarafına doğru tırmanıyor, verandanın üstündeki orta kısımda oynaşıyor, sonra kopup düz beyaz sıva duvarların mükemmel fonunda uçuyorlar.

Gerçekten muhteşem. Bu şeye bayılıyorum. Işık şovu İsa'nın doğumunu anlatıyor ve kutsal aileyi eşeklerinin üzerinde görüyorum, kuşlar etraflarında havada süzülüyor, Kuzey Yıldızı sol kanadın üzerinde ihtişamlı bir şekilde belirmeden önce. Üç Bilge Adam ortaya çıktığında, melekler geri dönüyor ve evin genişliğini kaplayan ısıltılı, hareketli bir telaş içinde kar yağmaya başlıyor.

Yanımda, Nat ooh'luyor ve ahh'lıyor, kız gibi bir zevkle içime kıvrılıyor ve bu da bana en basit türden bir neşe veriyor. Memnuniyetin böyle bir his olduğunu fark ediyorum. İnsanın tek hissetmek istediği şeyin nabzının hızlanması olduğu anlar vardır -örneğin, daha önce spor salonundaki küçük randevumuz. Ama bunun gibi sessiz, masum ve mükemmel, ruhumun iyileştiğini ve zihnimin berraklaştığını hissettiğim anlar da var.

Bütün gece burada oturabilirim.

On dakikalık döngüyü üç kez baştan sona izliyoruz. İçeri girdiğimizde, çalışan birkaç personel

Hafta sonları dışarı çıkıp kendileri izleyecekler. Toby onlar için ocakta sıcak şarap kaynatıyor. Kollarımda uzanan kız arkadaşına bakabilmek için vücudumu çeviriyorum. Üzerimizde kalın bir battaniye olmasına rağmen hava soğuk.

"Çok teşekkür ederim," diyor kollarını boynuma dolayarak. 'Bu *inanılmazdı*. Bunu her gece yapabilir miyiz?

Gülüyorum. "Kesinlikle. Ve bunu organize ettiğin için teşekkür *ederim*. Dahice bir fikir.

'Bunu her yıl yapmak zorunda kalacaksın,' diyor. "Söz mü?

Seni kullanmasına içten içe kaşlarımı çatıyorum, çünkü bir konuda son derece netim: bu onun projesi olacak, gelecek yıl ve her yıl.

Yakında görecekt.

"İyi denemeydi," diyorum hafifçe. "Artık bu işe saplanıp kaldın.

Biraz utangaç bir şekilde gülümsüyor, gözleri ne demek istediğimi anlamaya çalışır gibi yüzümü inceliyor. Eli yüzüme geliyor ve tırnaklarıyla sakalımı hafifçe kaşıyor. Onun dokunuşuna bir kedi gibi eğiliyorum - bunu yapmasına bayılıyorum.

'Çok şanslıyım,' diyor.

Göz kırpıyorum. "Şanslı olan benim.

"Hayır. Spor salonunda beni domaltacak ve canımı çıkaracak bir erkek arkadaşım var ve sonra benim için aldığı gerçek *ışık projeksiyonunun* önünde benimle sarılacak. Sen bir koruyucusun, sana söylüyorum.'

Gülüşümün tüm caddeyi kapladığına eminim.

ADAM

A Tek yapmam gereken önümüzdeki bir iki saati atlatmak.

Nat'in ailesinin yarı müstakil evinin önünde arabamdan inerken kendime bunu söylüyorum. Eğer bunu atlatabilirim, ödülüm kız arkadaşımı arabama bindirmek ve Londra'ya geri dönmek olacak, böylece uyanabileceğiz

Noel sabahı birlikte.

Özlemini çektiğimi bilmediğim bir şekilde şenlikli olan evimi, ocağın üzerindeki devasa salamura tenceresinde duran hindiye özlemle düşünüyorum. Nat'in en sevdiği oda olan kütüphanedeki ağacın altına koyduğum ve paketlediğim hediyeleri düşünüyorum. Kız arkadaşımınla sarmaş dolaş uyanmayı, onu kabarık bir bornoza sarmadan önce yavaşça, derinden ve şefkatle becermeyi ve onu en sevdiği çaydan bir fincan içmeye ve biraz hediye vermeye aşağıya götürmeyi düşünüyorum. Babam ve Quinn geç bir öğle yemeği için gelmeden önce birlikte geçireceğimiz uzun, huzurlu sabahı düşünüyorum.

İçimi çekip Noel ve Adelaide için aldığım sepeti bagajdan çıkarıyorum ve sanki kendi idamıma gidiyormuşum gibi çam kozalağıyla doldurulmuş güzel çelenkli ön kapıya yaklaşıyorum.

Burada gafil avlanma falan yok, kendime hatırlatıyorum. Stephen, Noel Arifesi içkileri için Bennett ailesine katılmaya davet edildiğimin tamamen farkında. Her şey önceden planlanmış. Görünüşe göre katılmak için onun iznine, hatta onayına sahibim. Ne de olsa Nat'in bu Noel'de ailesiyle geçireceği tek zaman bu olacak, zira yarın öğle yemeğini burada yemeyip günü benimle geçirmeyi tercih etti.

Yirmi yıl.

Yirmi yıllık suçluluk, utanç, öfke ve keşkeler, hapsedilme ve kendini suçlama, tövbe ve rehabilitasyon. Servet edinme ve hayaletlerle savaşıma. Ve son olarak, aşık olmak ve affedilmeyi bulmak. Noel ve Adelaide'in kapı zilini çalarken tüm bunların ağırlığı somut bir şekilde etrafımda, içimde dönüyor, ağzımı kurutuyor, boğazımı sıkıyor ve midemi altüst ediyor.

Nat'in kapıyı açması için çok dua ediyorum ki o tahta parçası açılıyor ve kendimi mahkememde ifade vermeye geldiğinden beri görmediğim, yüzü ağır bir şekilde bandajlanmış bir adamla yüz yüze buluyorum.

İlk aklıma gelen onu hiç tanımadığım oldu. Sıraya girsem onu seçemezdim. Okulda onu yeterince iyi tanıımıyordum. Ona yeterince ilgi göstermedim, ta ki gösterene kadar.

İkincisi, hayalet görmüş gibi görünüyor. Geçmiş Noel'in Hayaleti, eğer bu konuda edebi olacaksak. Onu tanı mıyor olabilirim ama nasıl hissettiğini çok iyi biliyorum.

Üçüncü düşüncem, gözünün tuhaf görüldüğü. Güzel ama iyi değil. Kabul edilebilir değil. Ve göz çukurunda duran o kocaman cam golf topu benim suçum.

Aman Tanrım.

Dördüncüsü, orada bir kukla gibi dururken, ona ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yok. Hem de hiç. Hayatını mahvettiğim adama kendimi tanıtmak samimiyetsizliğin en kötü türü gibi geliyor, çünkü elbette o benim kim olduğumu çok iyi biliyor. Ona bakakalıyorum, ağzımı açıyorum ve ilham verici bir şeyler çıkmasını umuyorum.

Ve sonra konuşur.

"Selam, Adam.

Yutkunuyorum. "Merhaba Stephen. Aceleyle sepeti sol koluma geçiriyorum ve sağ elimi uzatıyorum. Bön bön bakıyor.

Lütfen beni Noel arifesinde ortada bırakma dostum, bunu yapmak için her türlü nedene sahip olsan ve ben de tam olarak bunu hak etsem bile.

Elini uzatıyor ve benimkini sıkıyor. Sıkı bir tokalaşma sanırım. Kararlı bir tokalaşma. Korku dolu değil; isteksizce verilmiş gibi görünmüyor.

"Mutlu Noeller," diyorum el sıkışırken.

Utanmış gibi başını salladı ve başını sola doğru salladı. "Hadi geçelim.

Asılı kurdelelere iştirilmiş Noel kartlarıyla süslü dar koridorda onu takip ederken, bungee jumping yapmış gibi titrediğimi fark ediyorum. Azalan adrenalini beni halsiz ve garip bir şekilde ağlamaklı hissettiriyor.

Ben yaptım.

Stephen Bennett'in elini sıktım.

Bana çok sıcak bir karşılama yapmamış olabilir ama nazikti. Geçmişteki garantilerimizden çok daha medeni.

Bu mecazi uçurumdan atlamamın ödülü, biz daha koridoru temizlemeden kendini gösteriyor. Kız arkadaşım, kollarında Bayan Claus gibi giyinmiş sevimli bir kız çocuğuyla koşar adım kapıdan çıktı. Nat, kemerli kazak elbisesi ve Amerika'dayken Stuart Weitzman'dan onun için satın almakta ısrar ettiğim (kendimce haince nedenlerle) çikolata kahverengisi ince topuklu botlarıyla göz kamaştırıyor.

İçten bir gülümseme patlatıyorum, çünkü o tam bir afet.

"Merhaba," diyor nefes nefese, beni bebekle birlikte kucaklıyor ve dudaklarımdan öpüyor. "Özür dilerim, buna biberonunu vermeye çalışıyordum yoksa kapıyı açacaktım.

"Hey, tatlım," dedim. 'Çok güzel görünüyorsun. Bu da Chloe olmalı, değil mi?'

Stephen sert bir tavırla, "Bayan Claus size," diyor ve ben de onun bu garip küçük şakasını fark edip takdir ediyorum.

"Merhaba, Bayan Claus. Elimi çekmeden önce onu çenesinin altından gıdıkliyorum, Stephen küçük kız kardeşiyle çıkmam fikriyle huzursuz bir şekilde barışıyor olsa da, güzel kızına dokunmama hazır olmayabilir. Nat onu kardeşine geri verirken gerçek bir masumun tüm yargısız, salyali neşesiyle bana gülümsüyor olsa bile.

Nat'in ilk yıllarının neye benzediğini yeterince biliyorum. Maddi konfordan neler kaybettiğini biliyorum. Bu ev Kensington ve Chelsea Kraliyet Bölgesi'nde bir malikane olmayabilir ama Bennett'lerin artık makul büyüklükte bir evleri var. Dahası, buradaki sıcaklık daha oturma odasına girmeden hissediliyor. Böyle bir havayı taklit etmek mümkün değil.

"İşte orada! Ana salon gibi görünen bir yere girdiğimizde Adelaide yaklaşıyor, kollarını açmış ve beni görünce öyle içten gülümsüyor ki ağlayabilirim. Uzun kırmızı bir elbise giymiş ve her zamanki gibi zarif görünüyor.

Arkasında, oda gerçek bir ateş gibi görünen bir şeyle ısıldıyor. Köşede, ailelerin yıllar ve on yıllar boyunca biriktirme eğiliminde olduğu çok renkli süslemelerle süslenmiş tumbul bir ağaç duruyor.

Sepetin etrafında bana sarılırken, 'Seni gördüğümüze çok sevindik tatlım,' diyor. "Mutlu Noeller.

"Mutlu Noeller," diyorum, istediğimden biraz daha kısık sesle. Bu aşırı duygusal bir yüklenme: böyle özel bir günde Bennett'lerin evine davet edilmek; Stephen'ı görmek; Noel'in gözlerinin içine bakmak zorunda kalmak. Bu yüzden Adelaide'in cömert ve coşkulu karşılaması bir hediye gibi geliyor. "Bu senin ve Noel için," diyorum, omzunun üzerinden arkasında duran kocasına bakarak.

'Aman Tanrım,' dedi, onu benden alarak. 'Ne kadar güzel. Fortnum's! En sevdiğim.

"Adam. Nat'in babası karısının etrafından dolanarak elini uzatır. "Seni burada görmek çok güzel evlat. Mutlu Noeller.

"Mutlu Noeller, Noel. Kelimeleri zorlukla çıkarabiliyorum ve çıkardığımda da sesim çatlıyor. Yüce Tanrım. Bu insanlar çok... hiç düşmanlık yok. Gariplik, evet, ama düşmanlık ya da çatışma belirtisi yok. Burada olmamdan dolayı gerçekten huzurlu görünüyorlar.

Adelaide'in Noel ve Stephen'la ne tür konuşmalar yaparak onları Nat'in hayatında olmam fikrine ikna ettiği hakkında hiçbir fikrim yok, aile evlerine adım atmak şöyle dursun. Tek bildiğim, kadının sıcaklığının, şefkatinin bir armağan olduğu ve bunun bulaşıcı olduğu sonucuna varabilirim.

"Beni evinizde ağırladığınız için çok teşekkür ederim," diyorum Noel'e ve Adelaide'e, sepeti onun üzerine boşaltırken. "Bu benim için dünyalara bedel.

Koluma nazik bir el koydu. 'Elbette canım. Başka türlüünü istemezdik. Eminim aslanın inine girdikten sonra sert bir içkiye ihtiyacın vardır.

Garip bir şekilde gülüyorum, çünkü bu uygun bir metafor. "Hiç de değil. Bunu daha sonra geri götüreceğim" -elini pazuma koymuş olan Nat'i işaret ediyorum, bu beni rahatlatan bir destek gösterisi- 'bu yüzden içkiden uzak duracağım, eğer sorun olmazsa.

Nat sırtarak, "Bakire mojitolar yaptım," diyor ve bu beni gerçekten güldürüyor. "Ne kadar şenlikli.

Değil mi? Biraz rastgele ama gerçekten güzeller. Bir tane ister misin?'

"Kulağa harika geliyor, tatlım," diyorum ona, başının üstüne bir öpücük kondurabilmek için dönüyorum. Bunu yaparken oradaki tüm gözlerin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum.

Kıvrık kumral saçlı bir kadın, mutfak olduğunu tahmin ettiğim yerden elinde son derece dolu bir bardak beyaz şarapla geliyor. Bu Stephen'ın karısı Anna olmalı.

"Anna, bu Adam," der Nat ona.

Bağlama gerek yok. *Bu Adam: Kocanızın tek gözü olmasının sebebi.*

Anna bana yukarıdan aşağıya bakıyor, ama bu beni yargılamaktan çok beni ölçmek gibi bir şey.

Adam. Selam. Mutlu Noeller.' Elimi hızlıca sıktı. Sadece çok çekici değil, aynı zamanda anında sempatik bir yüzü var - zeki ve nazik olduğunu gösteren bir yüz.

Her nasılsa, Anna ve Chloe'yi kanlı canlı görmek, Stephen'ın mutlu, başarılı ve sevilen biri olduğuna dair gerçek, ilk elden kanıt elde etmek,

Elimi sıkmasından bile daha fazla kapanış hissi veriyor.

Stephen karısına yaklaşır ve bebeği ona uzatır. Chloe elleriyle Anna'nın sarkan altın küpelerinden birini anında kavıyor ve Stephen gülüyor.

Kızının tombul parmaklarını karısının küpesinden sevgiyle ayırışını izliyorum.

Yirmi yıldır ilk kez, ona verdiğim korkunç, korkunç yaraların izlerinin umduğumdan çok daha fazla iyileştüğini anlamaya başlıyorum.

Sadece protez gözlerden bahsetmiyorum. Onun

hayatından bahsediyorum.

NATALIE

Bir milyarder için hediye seçmek oldukça zor bir iştir.

Aşık olduğunuz milyarder için bir Noel hediyesi seçmek, özellikle de teknik olarak sadece birkaç haftadır birlikteyseniz, daha da ürkütücüdür. Birincisi, onun harcama gücüyle rekabet edemem. İkincisi, ben istiyorum ki ona karşı ne hissettiğimi ve bana gösterdiği ilgi ve alaka için ne kadar minnettar olduğumu anlatacak hediyeler bulmaya çalışıyorum, ama bunu yaparken de tam bir psikopat gibi görünüyorum.

Ne demek
istediğimi
anladınız mı?
Ürkütücü.

Ama kütüphanedeki koltukta oturmuş, Mariage Frères'in *Esprit de Noël* adlı lezzetli ve şenlikli çayını yudumlarken, bu günde Adam'la birlikte olmanın, onun için makaron yüklü ağacın altına koyduğum her şeyden çok daha önemli olduğunu biliyorum.

Sonsuza dek kaybettiği anılarını telafi edemem ama umarım yeni anılar edinmesine yardımcı olabilirim. "Pekâlâ," diyorum, porselen çay fincanımı bırakıp ağaca doğru ilerliyorum. "Önce ben.

İkimiz de kabarık beyaz bornoz ve terlikler içindeyiz. Adam bana şimdiden ilk iki Noel hediyemi verdi -iki mükemmel orgazm- ama o bornozun içinde herhangi bir hediye daha açılmamış görünüyor.

'Kesinlikle hayır,' diyor. 'Her neyse, bana isteyebileceğim en güzel hediyeyi verdin bile. Sırıttıyorum.

"Bana iki tane verdin.

Eğildi ve elimi tuttu. "Bundan bahsetmiyorum, tatlım. Ailenin bana kapılarını açmasından ve ağabeyinin Noel arifesinde elimi sıkmasından bahsediyorum. O anın birkaç hafta öncesine kadar ne kadar imkânsız görüldüğü hakkında bir fikrin var mı? Bana verebileceğin hiçbir şey bununla boy ölçüşemez.

Başımı sallıyorum, gözlerim buğulu. Dün gece babam beni mutfakta bir kenara çekti ve Adam'ın gerçekten iyi bir adama benzediğini söyledi ve Stephen, Adam ve benim yeni yılda Anna ve onunla birlikte taco yemeye gitmemizi önerdi. Ailemin erkeklerinin erkek arkadaşımı bugün olduğu kişi olarak kabul ettiklerini görmek benim için son derece dokunaklı bir deneyimdi, bu yüzden onun için ne kadar duygusal olduğunu hayal bile edemiyorum.

Öne doğru eğildim, böylece dudaklarını hafifçe dudaklarıma değdirebildim. 'Anlıyorum ama yine de sana küçük şeyler aldım. Ufak tefek şeyler.

"Tamam," diye fısıldıyor ağızma karşı. "Teşekkür ederim.

Hediyelerimden gerçekten memnun görünüyor. New York'taki partide vintage tarzı bir fotoğraf kabini vardı ve fotoğraf şeridimizi çerçevelettirdim. Hepsinde onu yanağından öpüyorum. Ayrıca ona Galler'deki küçük bir organik üreticiden süslü bir tıraş köpüğü ve günlük kimchi shot aboneliği aldım. Her hafta ofisine teslim edilecek (adam bakliyata olduğu kadar fermente gıdalara da meraklı).

Son olarak, internette bulduğum kişiselleştirilmiş egzersiz tişörtüne karşı koyamadım. Koyu gri yüzeyinin üzerinde kocaman beyaz harflerle MR (W)RIGHT yazıyor. Bunu her düşündüğümde beni kıkırdatıyor.

"Benim hakkımda ne hissettiğini bana söylemeden nasıl hissettiğini söyle," diyor göğsüne bastırarak.

Sırıttıyorum. "Bu bana daha çok senin kendin hakkında hissettiklerini hatırlattı.

Sonra üzerime atlıyor ve birkaç dakika sonra öpücükten şişmiş ağızımı silip bana kanepeye oturmamı söylüyor. Ağacın altından güzelce paketlenmiş bir yığın hediye çıkarıyor. Bana bir şey almış olması çok ayıp. New York'ta ısrar ettiği çılgın alışveriş çılgınlığından sonra ona başka hediye almamasını söylemiştim.

Yine de, işte buradayız. Onları alıyor ve yanıma oturuyor, gülümsemesi beklentiden çok çekingen. İlkini bana uzattı, ben de yırtıp açtım.

Vay anasını. Bu bir Goyard çantası. İkonik Saint Louis'leri, hem de kraliyet mavisi renginde, böbreklerim o kadar değerli olsaydı uğruna bir böbreğimi verebileceğimi sık sık düşünmüşümdür. O kadar güzel ki ağlamak istiyorum.

"Aman Tanrım! Dedim. 'Tatlım, bu harika! Çok seviyorum.'

"Doğru değilse rengini değiştirebilirsiniz," diyor hızlıca. "Tek bildiğim, değiştirilmeye bu kadar muhtaç bir bez çanta daha önce hiç görmediğim.

Kıkırdıyorum. 'Hayır, hayır, bu mükemmel! Ben olsam kesinlikle bunu seçerdim. Çok teşekkür ederim.

Kucağıma küçük bir kutu koymadan önce beni şefkatle öpüyor. Kare şeklinde ve yassı. Mücevher olabilir mi? Ona kuşkuyla bakarak kâğıdı açıyorum ama kutunun kendisi düz siyah bir karttan oluşuyor ve bana hiçbir cevap vermiyor. Kapağını açtığımda, siyah bir peçetenin içinde, yeni çantamla uyumlu bir Goyard anahtarlığı kilitlenmiş bir dizi anahtar ve bir alarm düğmesi duruyor.

Zihnim hızla çalışıyor ve ona tekrar bakıyorum. Yüzü çok ciddi ama çok yumuşak ve neredeyse hiç düşünmeden uzanıp sakalını okşuyorum.

"Kendini burada bir ziyaretçi gibi hissetmeni istemiyorum," diyor duraksayarak. 'Senin hakkında ne hissettiğimi ve seninle bir gelecek kurmayı ne kadar çok istediğimi biliyorum. Burada benimle yaşamayı istiyorum - eğer sen de bunu istiyorsan.

Yüzüne bakıyorum, kalbim küt küt atıyor. Bu deliliğin de ötesinde. Adam bu evi restore etmek ve döşemek için on milyonlarca sterlin harcadı, kendisi için en güzel evi yarattı. Buraya elimi kolumu sallayarak girip yerleşmem, Tanrı aşkına! Yani, her gece burada olduğumu biliyorum ama bu farklı hissettiriyor. Ben onun misafiriyim, olması gereken de bu.

"Lütfen bir şey söyle," diye ısrar ediyor.

Elimi yüzünden çekiyorum ve şok içinde ona bakıyorum. "Mesele istemek değil. Burası çılgın bir yer! Güzel ve lüks bir otel gibi. Paramı ödemedem gelip seninle yaşayamam! Bütün bunları sen aldın. Her kuruşu için çok çalıştın.' Duraksıyorum ve güzel anahtarlıklarıyla parlak anahtarlara bakıyorum. Kendimi sönmüş hissediyorum. "Kendimi altın arayıcısı gibi hissederdim.

Gülüştü inanılır gibi değil ama aynı zamanda şefkatli. Şefkatli. En yumuşak dokunuşuyla çenemi yukarı kaldırıyor, böylece tekrar mavi gözlerine bakıyorum. Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, çünkü nedense gerçekten ağlamaklı hissediyorum.

"Tatlım," diyor, sesi çok alçak. 'Yaşadığımız onca şeyden sonra, burada bir dengesizlik olduğunu, bu ilişkide "kendi payına düşeni" yapmadığını düşünüyorsan, hayal görüyorsun demektir. Sen bana benim sana verebileceğimden çok daha fazlasını verdin. Ayrıca, sana umutsuzca, saçma bir şekilde aşığım.'

Ağzım açık kalıyor ama devam ediyor. 'Sanırım, muhtemelen, sen hipo krizine girdiğinden ve ben seni kaçırdığımdan beri öyleyim. Seni seviyorum Nat. Sen tanıdığım en güçlü, en dirençli, en tutkulu kadınsın ve bunun bir elmas yüzük değil de bir dizi anahtar olmasının tek nedeni, seni henüz tepelere doğru koşturmak istememem.

'Ve geçtiğimiz ay bu yerden daha önce hiç alamadığım kadar keyif aldım. Evime aşık olduğunu görmek, tanık olmak inanılmazdı. Alnını benimkine yaslıyor. 'Sadece burada benimle olmanı istiyorum, tatlım. Her gece eve, senin yanına gelmek istiyorum. Hepsi bu kadar, gerçekten.

Gözlerimi kapatıp onu içime çekiyorum. Geçmişte bu kadar çok incinmiş bir adam için, kalbi bu kadar cömert olan biriyle hiç tanışmamıştım. Kendime hiç bu kadar iyi bakıldığını hissetmemiştim ve ben de başka hiçbir insana Adam'a baktığım gibi bakmak istememiştim.

Sevilmenin bu kadar değerli bir hediye gibi hissettireceğini hiç düşünmemiştim.

Gözlerimi açarak yüzümü görebileceği kadar geri çekiliyorum. "Ben de seni seviyorum. Yüzü rahatlamayla yumuşuyor. "Seviyor musun?

"Evet." Şiddetle başımı salladım. 'Seni gerçekte olduğun gibi gördüğüm anda fena halde aşık oldum. Nasıl düşmeyeyim ki? Tanıdığım en güzel kalbe sahipsin. Kollarımı sıkıca boynuna doladım ve sevgili yüzüne baktım. 'Eğer beni burada istiyorsan, burada yaşamayı çok isterim. Seni seviyorum.

"Bunu duyduğuma çok sevindim," diyor yumuşak bir sesle.

O gün ofisimde, öpüşmeden hemen önce ona artık ondan nefret etmediğimi söylediğimde söylediği şeyin bu olduğuna eminim. Bu adamın derisinin altında dönen koca bir duygu dünyası var. Bunu gösterdiği kişinin ben olmam hayatımın en büyük ayrıcalığı.

Kucağımdan ayrılırken sırtıyor ve bana başka bir paket uzatıyor: büyük, düz, dikdörtgen. 'Bunu gördüğünde az önce bana söylediklerini aklında tut,' diye yalvarıyor. 'Bu kesinlikle bir kumar. Sadece bunun sevgiden ve yeteneklerine olan yüksek güvenden geldiğini bil.

Kâğıdı yırtıp açarken şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum. Büyük bir kitap gibi.

Büyük bir kitap, yatay yönde, güzel lavanta rengi deri ile ciltlenmiş. Ön yüzünde kabartma olarak şunlar yazılıdır:

*Gossamer
Bir Wright Holding Şirketi mi?*

NATALIE

T Düşündüğüm şey olamaz, değil mi? Ona bakıyorum ama gülümseyerek başını sallıyor. "İçeri bir bak.

Dediğini yapıyorum, ağır kapağı açıyorum ve bölümlere ayrılmış olduğunu görüyorum:

Saha

Rakamları

Wright Holding

İlk bölüme dönüyorum. Eğer evin anahtarları kalbimi güm güm attırdıysa, şimdi derimin altında çılgınca atıyor. Bu Adam'ın Gossamer'ı satın alma ya da hisselerini alma teklifine benziyor ve kafam olasılıklarla dönüyor.

Adam elimi sıkarak, 'Sadece açık fikirli ol, tek istediğim bu,' dedi. 'Senin için var olduğuna inandığım tüm fırsatlardan yararlanmanı sağlayacak bir azınlık hissesi öneriyorum, daha fazlası değil. Bu hala senin markan olacak.

İlk sayfa, Adam'ın lüks ürün markalarının logolarının her bir ürünün üzerine yerleştirildiği güzel ürünlerden oluşan bir montaj. Vega'nın yanı sıra Elysian, Obsidian ve Whitechapel Leathers da burada yer alıyor. Önde ve ortada geçen yaz koleksiyonundan bir Gossamer kampanya çekimi yer alıyor. Montajın altında tek bir satır var:

Demi-couture markası Gossamer, Wright'ın üst düzey lüks portföyünün geri kalanıyla iyi bir uyum sağlıyor.

Ben montaja bakarken yanımda mırıldanıyor: "Bence orası iyi görünüyor," diyor. Haklıydı. Bunu kim bir araya getirdiyse iyi bir gözü var. Gossamer elbisesi en soluk pembe ve diğer marka çekimleri de pembe, allık ve krem ağırlıklı. Sadece genel etki uyumlu olmakla kalmıyor, aynı zamanda Gossamer montajdaki ağırlığını da ortaya koyuyor.

"Öyle," diye fısıldıyorum, parmak uçlarımla parlak kâğıdı okşayarak. Fiske vuruyorum.

Bu ilk bölüm, Wright markası olmanın uzmanlıkları, bağlantıları ve nakit akışı yoluyla bana açabileceği kapıların bir önerisi ve muhteşem. Aslında muhteşemden de öte, markamın steroidler üzerindeki çılgın bir versiyonuna bakmak gibi. Adam beynimin içine ulaştı ve Gossamer için en iddialı, en uçuk fantezilerimi yeniden üretti.

Şık bir otelde zarif kadınların katıldığı bir gövde gösterisi maketi var. Selfridges'teki bir imtiyaz, kalın beyaz halı ve kalın pirinç aksesuarlarla şık ve kadınsı Gossamer alanı var. Ve en iyisi, *Ürün Uzantıları ve Lisanslama* başlıklı bir bölümde, duvar kağıdından perdeler ve yastıklara kadar Gossamer'ın morsalkım deseninin çeşitli versiyonlarıyla döşenmiş güzel bir yatak odasının görüntüsünü oluşturacak birini bulmuş.

Bir elimi ağzıma götürdüm. "Aman Tanrım. Bunu nasıl yaptın?"

"Çok zeki bir ortağım yaptı," diye itiraf ediyor. 'Harika bir iş çıkardı. Ama iyi görünüyor, değil mi? Evet. Gerçekten iyi görünüyor.

Özellikle de bir sonraki çift sayfa. Solda Omar Vega'nın stüdyosu ve üzerinde Londra'nın merkezindeki ultra modern stüdyo alanımıza giriş yazısı, solda ise son Kensington Sarayı çekiminin perde arkası görüntüsü yer alıyor. Başlık? *Wright, markalarının sezonluk kampanya çekimleri için sektörün önde gelen fotoğrafçılarına büyük yatırımlar yapıyor.* Adam'a sırtıyorum, böyle bir desteğe sahip olsaydım Gossamer için yapabileceğim tüm sihirler beynimde dönüyor.

Halkla ilişkiler bölümünde, zeki iş ortağı bir kez daha sihrini konuşturarak dünyanın en güzel kadınlarından bazılarını Gossamer ile giydirdi. Bunu nasıl yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok ama görüntülerde Jennifer Lawrence'ın Cannes'daki kırmızı halıda ve Emma Watson'ın Met Gala gibi görünen bir yerde bizi giydiği görülüyor.

"Emma Forrester PR ile dünya çapında çalışıyoruz," diyor Adam bana, "ve Hollywood'da Halo PR ile. Size sağlayabilecekleri erişimi söylememe gerek yok.

Vay anasını. Moda PR'ı söz konusu olduğunda bu iki isim de tam bir köpek boku. Açabilecekleri kapılar. Aylık ücretleri muhtemelen binlerce ve binlerce pounddur. Bu halkla ilişkiler konuşması yüzünden orgazma ne kadar yakın olduğumu anlatan küçük bir inilti çıkarıyorum ve o da gülüyor.

"Buradan sonrası biraz daha az heyecanlı olacak," diyor sayfayı benim için çevirirken. Üzerindeki çocuksu heyecanı hissedebiliyorum ve aşağıya bakmadan önce ona sırtıyorum.

Bir sonraki sayfa *Merkezi İşlevler ve Kolaylaştırılmış Operasyonlar* başlığını taşıyor. En seksi başlık olmadığı kesin, ancak şöyle bir göz attığımda gülümsemeye başlıyorum.

"Muhasebe ve insan kaynakları işlerimi elimden almayı teklif ediyorsun ve bunun heyecan verici olduğunu düşünmüyor musun? Ona soruyorum ve o yine gülüyor.

"Haklısın.

İç çekiyorum. "Tatlım. Sanki bir rüyadaymışım gibi hissediyorum; sanki sihirli değneğini sallıyorsun ve bana hayatımda isteyebileceğim her güzel şeyi veriyorsun.

Dudaklarını şakağımın üzerinde gezdiriyor. 'Benim amacım da tam olarak bu. Rakamlara bir bak, neden bakmıyorsun? Unutma, bu senin bebeğin. Güzel bir marka inşa ettin. Buna gerçekten inanıyorum ve bir iş lideri olarak sana inanıyorum. Ama özkaynak verecekseniz, bunun karşılığını almalısınız.

Endişeyle bir sonraki bölüme geçiyorum. Adam şimdilik yüzde otuzluk bir hisse almayı öneriyor.

Vay anasını. Başımı kaldırıp ona bakıyorum ve sonra tekrar aşağıya bakıyorum. Sayılar benim uzmanlık alanım değil ama *çok fazla* sıfır var. "Bu mu-" diye başlıyorum, o da başını sallıyor.

"Evet.

'Elbette bu doğru değil. Borcumuz ne olacak?'

"Birkaç kredi kartın var tatlım," diyor, "ama açıkçası şirket değerinin büyük bir parçası değil.

Şirketlere değer biçme konusunda çok fazla bilgim yok, ancak değerlemelerin genellikle satışların veya kârın bir katına dayandığını biliyorum ve Adam'ın kullandığı katlar bana uyusturucu içip içmediğini merak ettiriyor.

"Bunu bizim için ödemeyi nasıl haklı çıkarabilirsiniz? Ben de ona sordum.

"Hâlâ çok küçüğüz. Gülüyor. "Benimle pazarlık yapmaya çalışıyor olman gerekiyordu, aşağı değil.

"Biliyorum, ama..." diye devam ediyorum. "Yardıma muhtaç biri olmak istemiyorum," diyorum kısık bir sesle.

Ellerini omuzlarıma koyuyor ve beni kendisine doğru çeviriyor. Ellerimin mağlup bir şekilde kucağımdaki kitabın üzerine düşmesine izin veriyorum.

"Beni dinleyin. Size milyonlarca kez söyledim, fırsatınızın büyüklüğü ile mevcut mali durumunuz birbirinden çok farklı şeyler. Oradaki değerlendirme marka değerimize ve büyüme potansiyelinize dayanıyor. Şimdiye kadar kapasiteniz kısıtlıydı. Sizi Wright altyapısına bağlayabilir ve ilk birkaç ay içinde satışlarınızı dört katına çıkarabiliriz.

Elysium ile bir işbirliği yaparsınız; lisans anlaşması için büyük yumuşak mobilya markalarına sıkı bir sunum yaparız; size biraz halkla ilişkiler sağlarız ve bum. Boyutunuz göz önüne alındığında, büyüme çok hızlı olabilir ve yine de çok yönetilebilir olabilir. Ellerini omuzlarımdan yukarı kaydırarak çenemi kavırıyor. 'Burada kalbimle hareket etmiyorum. Marka değeriniz inanılmaz. Sadece tüm bu gizli potansiyelin altında bir ateş yakmamız ve dünyayı kasıp kavurmanızı izlememiz gerekiyor.

"Bunu mu demek istiyorsun? Gözlerimdeki nemi öfkeyle kırıştırarak soruyorum.

Evet, öyle. Her kelimesinde ciddiyim. Beni hayırsever bir hayırsever olarak görüyor gibisiniz, oysa ben sizin güzel markanıza el atmak istiyorum. Birlikte neler başarabileceğimizi görmek için sabırsızlanıyorum.

"Tamam," diye fısıldıyorum, onu ikna etmek kadar kendimi de anladığıma ikna etmek için.

"Rakamlara iyice bakmalısın," dedi bana. 'Biraz tavsiye al. Babanla, Gen'le, kararları kime danışıyorsan onunla konuş. Önümüzdeki birkaç sayfada bu sermayenin nasıl tahsis edilebileceğinin tam bir dökümü var, ancak şunu söyleyeceğim. Markalarımı yöneten insanlar bunu sağlıkları için yapmıyorlar. Kendilerine uygun bir ücret ödüyorlar. Sizin için önerilen bir maaş var ve umarım bu maaş hem CEO hem de Kreatif Direktör olduğunuz gerçeğini yansıtır. Başını salladı. "Bir göz atın.

Titreyen ellerimle sayfaları karıştırıyorum, çünkü onun da çok iyi bildiği gibi, maaş aylardır çok uzak bir düşkünlük. Önümdeki mali tabloları çözmeye çalışırken gözlerimi kısıyorum - karmaşık mali tabloları ilk bakışta okumak benim uzmanlık alanım değil.

"İşte. Yeni bir sayfa açtı ve işte orada, benim için yazılmıştı. Lanet olsun.

Ona bakakaldım. Yüzünde sert bir ifade vardı.

"Bunu hak ediyorsun, Nat. Daha azını değil. Ve bu sadece bir başlangıç noktası. Markanın ölçeği büyüdükçe, bu da büyümeli. Konuşmak için ağzımı açıyorum ama o başını sallıyor. "Şunu bil ki, bu iki pozisyon için dışarıdan bir aday alacak olsaydık, bundan daha fazlasına bakıyor olurduk.

"Haklı olduğunu biliyorum," diye mırıldandım. 'Sadece kafamda çok fazla şey var. Marka bunu gerçekten karşılayabilir mi?

Yapmak zorunda. Yapabileceğine de eminim. Maliyetleri başka yollarla çıkaracağız, hatırladınız mı? Operasyonel işlevlerin bazılarını ortadan kaldırdığımızda, aslında epey bir nakit serbest bırakacağız. Ama ne CEO'larım ne de Kreatif Direktörlerim bedavaya çalışmıyor. Parmağıyla sayfayı dürtür. "Yetenek ödüllendirilir. Bu gerçekten önemli.

Başımı sallıyorum, tekrar önerdiği numaraya bakıyorum. Başım dönüyor. *Çok fazla şey var.* Bu kitabın her sayfasıyla hayatımdan stresi kaldırıyor. Hayal bile edemeyeceğim kadar değer, zevk ve fırsat katıyor.

"Kendini küçümsemenin nasıl bir his olduğunu biliyorum," diye fısıldıyor şimdi. İnan bana, ben de o yollardan geçtim. Senin için zor birkaç yıl olduğunu biliyorum, ama bu noktaya gelmek için çok çalıştın. İnanılmaz bir marka inşa ettiniz ve şimdi biraz eğlenme zamanı. Bir markaya yatırım yapmayı düşündüğümde bir liderde aradığım her şeye sahip olduğunuzu söylediğimde lütfen bana güvenin.

Tekrar başımı sallıyorum. Tanrım, konuşma gücümü kaybettim. Tüm gün boyunca bir kanepeye uzanmam ve önüme serdiği tüm bu hediyeler hakkında hayal kurmama izin vermem gerekecek. Uyandığımda gelecek parlaktı, ancak hem kişisel hem de profesyonel hayatımda benim için çizdiği bu göz kamaştırıcı manzara ciğerlerimden nefesimi alıyor. Yılın en kısa, en karanlık günlerinden birinde, her şey canlı geliyor. Göz kamaştırıcı.

'Bir şey daha var,' diyor. 'Sana asla ne yapacağını söylemeyeceğim, ama o maaş rakamını bulduğumda, bunun sana Simya'yı bırakman için finansal özgürlük vereceğini umuyordum. Yatırımcınız olarak, Gossamer'ı büyütmeye odaklanmakta özgür olduğunuzu bilmek isterim. Tereddüt ediyor. 'Ve sana umutsuzca aşık olan bir adam olarak, zamanını ve enerjini boşaltmak istiyorum. İkimizin de oldukça iş odaklı olduğunu biliyorum ama en azından akşamları *Ted Lasso'nun* önünde *yığılmadan* önce birlikte çalışabiliriz.

Gülümsüyorum. Tip 1'imden bahsetmediği için minnettarım ama söylediklerinin satır aralarında bu da var. Alchemy çok eğlenceliydi, ama Tanrı biliyor ki geç saatlere kadar süren geceler çok yorucu oluyor. Kişisel faturalarımı ödemek ve Gossamer'ı desteklemek için bir araç oldu, ancak nakit enjeksiyonu ve Adam'ın önerdiği altı haneli maaş, bu iki baş ağrısına da ödeme yaptı.

'Bu mantıklı,' diye itiraf ediyorum. "Dürüst olmak gerekirse, kendimi pamuk ipliğine bağlı gibi hissediyorum.

"Elbette öyle. Yaptığın şey çok yorucu. Bir de şöyle düşünün. Amacım size seçenekler ve özgürlük vermek. Yaptığınız tüm işlerin amacınıza uygun olduğunu ve size keyif verdiğini bilmek isterim. Değilse, devret. Sen bir CEO'sun, Nat. *Sahiplen*. En iyi olduğun işe odaklan ve diğer tüm işleri dışarıya yaptır.

"Bunu bir daha söyle," diye mırıldanıyorum, kitabı kapatıp dikkatlice sehpanın üzerine bırakıyorum. Kollarımı boynuna dolayarak ve kulağının hemen altındaki deriyi ısırarak ona sarılabilmek için tırmanıyorum.

Kollarını bana doluyor ve gülüyor. Bir eli sırtımdan aşağı kayarak bornozumun üzerinden popomu avuçluyor. 'Sen bir *Lanet* olası CEO. Bunu kabullen ve öyle davranmaya başla. "Yoksa ne olur?

"Ya da yapana kadar seni dizime yatırırım.

İşte orada, bayanlar ve baylar.

Erkek arkadaşım.

Yeni yatırımcım.

Aşk ve iş ortağım.

En iyi arkadaşım ve en büyük amigo kızım.

... ve bir de sapık bir piç.

SONSÖZ - NATALIE

Elbiseyi giyiyorum. Hani şu omuzlarında kalın altın işlemeler olan morsalkım desenli olan. Evan numuneyi bir araya getirdiğinden beri arzuladığım elbise.

Londra'daki Corinthia Otel'in en güzel balo salonundayım. Her masanın üzerinde kocaman gümüş kaseler, kristal avizeler dans eden ışıklarını saçarken, vintage pembe ve beyaz güllerle dolup taşıyor.

Etrafım güzel insanlarla çevrili. Ünlü insanlarla. Omar Vega bile burada.

Herkes beni arıyor. Herkes Gossamer'ın yeni koleksiyonu için bana iltifat ediyor. *Vogue*'un sayfalarını düzenli olarak süsleyen kadınlar elbiselerimizi giyiyor.

Kulağa rüya gibi geliyor. (Ya da psikotik bir olay.) Değil.

Gerçekten oluyor.

Bu etkinlik, Gossamer'ı bir Wright Holdings markası olarak moda endüstrisinin büyük ve iyi isimlerine resmen tanıtacak ve aynı zamanda yeni İlkbahar/Yaz koleksiyonumuzu kutlayacak.

Ailem burada tabii ki. Stephen ve Anna az önce geldiler. Winky ve Adam açık sözlü ve oldukça duygusal bir konuşma yaptılar.

-Yeni yılda birkaç bira içerken, Adam yüz yüze, erkek erkeğe özür dileme şansını yakaladığında ve kardeşim nihayet ihtiyaç duyduğu ve hak ettiği kapanışı yaptığında. Sanırım hikayesinde gerçek bir kötü adam olmadığını bilmek onun için biraz moral bozucu olmuş olmalı, ama böylesinin daha iyi olduğunda, bastırılmış tüm o öfkenin gerçekten yok olduğunda ısrar ediyor.

Winky'nin ailede Bilimkurgu Gözü olarak da bilinen yeni çılgın protezi, bize doğru gelen tanıdık görünümlü sarışın bir kadın hakkında hiçbir şey bilmediğimde geceyi kurtardı bile. Meğer *Vogue Almanya*'nın editörüyümüş. Bu yüz tanıma teknolojisi ürkütücü olduğu kadar kullanışlı da. Protez de inanılmaz görünüyor. Kardeşimin görüşünün yarısının dijital olarak üretildiğini asla bilemezsiniz.

Her neyse, o ve Adam, kardeşimin eve getirdiğim herhangi bir erkekle anlaşmasını umabileceğim kadar iyi anlaşıyorlar ve hatta geçen ay Anna ile birlikte bir yemek festivaline gittikleri gün Chloe'yi bize emanet etti. Adam'ın bodrum katındaki yüzme havuzu küçük su bebeğinin çok hoşuna gitti.

Winky ve Anna gezmeye geldiklerinde, yeni gelen şaplak tezgahının bulunduğu diğer bodrum odasını sıkıca kilitli tuttuk.

Malikanenin hanımı olmaya bu kadar kolay alışmam beni dehşete düşürdü. Gerçekten şok edici. Wright'ın Gossamer'daki yatırımını Ocak ayı sonunda tamamladığımızı düşünürsek, erkek arkadaşımın onun -bizim- muhteşem evinde iki ay boyunca akşamları geçirdim. Onun önerdiği gibi *Ted Lasso*'yu yeniden izlediğimizi söylemek isterdim ama genellikle mutfak adasında yan yana oturup, Adam ve Kamyl bana zorla nabız verirken dizüstü bilgisayarlarımıza yapışıp kalıyoruz.

Alchemy'yi özlediğimi söylemek isterdim ama çoğu hafta oradayız. Cumartesi günü ziyaretim, serpm çubukların harika dünyasıyla tanışmamı sağladı.

Din değiştirdim diyelim.

Alchemy'den bahsetmişken, tüm ekip bu gece burada. Adam ve ben New York'tan eve dönerken küçük güzel kızlarını dünyaya getiren Belle ve Rafe bile beni desteklemek için geldiler. Gen yaklaştığında Omar Vega ile sohbet ediyordum - ki kendisi çok şırrettir ama sizden hoşlandığında aslında çok komiktir.

"Kim lan bu? Omar soruyor, çenesi neredeyse yerde. Anlaşma kapanışı ile yeni koleksiyonun lansmanı arasındaki zaman çizelgesinin çılgınca sıkışık olması nedeniyle, kilit parçaları katılacak olan A-list ünlüler için saklamak zorunda kaldık; örneğin Oscar ödüllü aktör Elle Hart, daha ruhani elbiselerimizden birinin içinde hamile ve çarpıcı bir şekilde etrafta dolaşıyor. Bu nedenle Gen, bu gece istiridye rengi Valentino Haute Couture giyiyor.

"Eski patronum," diye ağzımın kenarından onu bilgilendiriyorum. 'Genevieve Wolff. Alchemy'yi yönetiyor. Anton Wolff ile evli. "Ahh. Alçak sesle, minnettar bir ısıklık çaldı. 'Her şey mantıklı. Şu couture'a bak, sevgilim. Şu kıvrımlara bak. I o kadını giydirmem gerek.'

Ona, "Boktan küçük demi-couture kutuna geri dön," diyorum ama ses tonum sevecen. Evan ve ben Vega'ya olan nefretimizi istemeyerek de olsa geri plana attık. Onu idare etmeye çalışan zavallı kişi olmaktan nefret ediyorum, ama zamanını inanılmaz derecede cömertçe harcıyor.

ve tavsiyelerde bulundum.

"Kıçın erkekleri ağlatıyor olmalı, sevgilim," diyeilan ediyor Gen'e doğru ilerlerken.

Kaşlarını kaldırmadan önce ona belli belirsiz şaşkın bir bakış fırlatıyor. "Kesinlikle öyle," diyor ona.

Elini kalbine götürür ve dramatik bir şekilde bayılır. "Sanırım aşık oldum. Bununla birlikte, ayrılır.

"İnanılmaz görünüyorsun," diyor Gen bana ve beni sıkıca kucaklıyor. "O kadar gurur duyuyorum ki anlatamam. Beni serbest bırakıyor. 'Erkek arkadaşın tam bir utanç kaynağı. Az önce birisi koleksiyonun için iltifat ettiğinde açıkça ağladı. Umalım da konuşması için kendini toparlayabilsin.

Gülüyorum. "Aman Tanrım. Bütün gün berbat haldeydi.'

"Kadınlarını savunan erkekleri görmekten daha çok sevdiğim bir şey yok," diyor, "ama o gerçek bir anlaşma. Bu gece yanında ponpon olmamasına şaşırdım.

Elimi kalbime götürdüm. Adam'ın son üç ayda gece gündüz yanımda olması hayal edebileceğim hiçbir şeye benzemiyor. Benim için tüm bu halkla ilişkiler ajanslarına binlerce dolar harcıyor olabilir, ama yemin ederim hiçbir Gossamer'ın adını -ya da benimkini- her fırsatta onun kadar yüksek sesle haykırmadı.

"İnanılmaz biri," diye katılıyorum.

Öyle. Ayrıca hem duygusal hem de profesyonel olarak senden tamamen ve tamamen etkilenmiş durumda. Tıpkı olması gerektiği gibi.

Wright'ta işler nasıl gidiyor?"

"Bu inanılmaz," diye itiraf ediyorum. "Aklımda hep, eğer zor değilse, bu işi doğru yapmadığım düşüncesi vardı. Sanki kazandığım her pound için canımı dişime takmam gerekiyormuş gibi. Ama orada zahmetsiz. Beni yanlış anlama, kıçımı yırtarak çalışıyorum. Ama bu çok çalıştığım ve sonra iyi şeylerin olduğu garip yeni bir dinamik. Çalışmanın bir amacı var ve karşılığını veriyor. Bu müthiş bir yenilik.

"Tam da olması gerektiği gibi," diyor kocaman bir gülümsemeyle. 'Ayrıca, eğer ekibi de onun kadar zeki ve yetenekliyse, umarım güçlendirici bir etkisi olur. Yarattığınız sihri alıp kendi başınıza yapabileceğinizden çok daha hızlı bir şekilde patlatabilirler.

"Aynen öyle. Köpüklü mürver çiçeği içkimden bir yudum alıyorum. 'Bu milyarderler çok... korkusuzlar. Çok büyük düşünebiliyorlar. Riskten, büyük rakamlardan ya da başarısız olmaktan korkmuyorlar. Bu gerçekten ilham verici. Çok şey öğreniyorum.

"Eminim öylesindir," diyor. "Şeytan konuşuyor.

Baktığımda erkeğimin yaklaştığını görüyorum. Bu gece Tom Ford sigara ceketi giymiş ve kesinlikle yenilebilir görünüyor. Kesinlikle biraz ağlamaklı görünüyor, ama gülümsemesi o kadar geniş ki yüzünü çatlatabilir. Kollarını belime dolayabilmek ve yüzünü boynuma gömebilmek için arkamdan geliyor.

'Günün kadını,' diye mırıldanıyor tenime karşı. "Eğleniyor musun? "Bir rüyada

gibiyim," diyorum ona ve Gen, bana daha sıkı sarılıyor.

"Az önce Phoebe Dynevor ile konuşuyordum," diyor. 'Bir tanıtım istiyor ve stilistini de sizinle temasa geçirmek istediğini söyledi.

Kollarında kaskatı kesildim. "Aman *Tanrım*. Ciddi misin? Ben gelmiş geçmiş en büyük Bridgerton hayranıyım.'

"Kimse buna itiraz edemez," dedi sert bir şekilde. 'Bir dakika içinde konuşmanı yapman gerekiyor, ondan sonra ikinizi tanıştıracam. Tamam mı?"

"Tamam," diyorum, yüzümü çevirerek ona sokulabiliyorum. Başımı kaldırdığımda ağlamaklı bakma sırası Gen'e geliyor. 'Sen de mi,' diyorum gülerек.

"Özür dilerim. Parmak eklemiyle gözünün altını dikkatlice sildi. "İkinizin ilk tanıştığınızda nasıl olduğunuzu düşündüğümde.

Tanrım, korkunçtu. Bir de şimdi nasıl iğrenç bir şekilde aşık olduğunuza bakın.

Kıkırdıyorum. 'Oldukça sertti. Ortada kaldığın için üzgünüm.

"Ev sahipliği yapmak zorunda kaldığım o toplantı, kanlı Soğuk Savaş görüşmelerinde arabuluculuk yapmak gibiydi.

Hayatımda hiç bu kadar rahatsız hissettiğimi hatırlamıyorum.

"Neyse ki Nat o akşam buzları eritmenin bir yolunu buldu," diye mırıldanıyor Adam ve ben karnımın üzerindeki elimi tokatlıyorum. 'Bu çok kaba! Beni kaçırmasına izin verdiğine hâlâ inanamıyorum,' diyorum Gen'e.

"Evet, görünüşe bakılırsa Stockholm Sendromun hala canlı ve iyi durumda," diyor, tamamen özür dilemez bir ifadeyle.

"Gerçekten de öyle," diyorum sırtarak. 'Ve ne biliyorsun? Benim canavar tam bir prens çıktı.

Adam beni serbest bırakıyor. "Egom tamamen şişmeden önce seni sahneye çıkaralım. Gen

yanığıma bir öpücük kondurarak, "Öldür onları aşkım," diyor.

Adam beni sahneye doğru götürüyor, eli elimi sıkıca kavıyor. Sahneye çıkıyorum ve şık, göz kamaştırıcı insanlarla dolu güzel odayı inceliyorum. Buradaki herkes markama kadeh kaldırmak için gecelerinden feragat etmişti ve ben alçakgönüllüydüm. Şaşkına döndüm, gerçekten.

"Bu gece burada olduğunuz için teşekkür ederim," diye başlıyor yumuşak bir şekilde. Odadaki herkesin sessizleştiğini fark ediyorum. Heps i Adam'a bakıyor ve onları kim suçlayabilir ki? Onun varlığı göz kamaştırıcı.

Konuşmaya başladı. "Bu akşam, Wright Holdings lüks portföyünün en yeni üyesi olan demi-couture markası Gossamer'ı kutluyoruz. Giysileri sürdürülebilir, zamansız İngiliz stilinin en iyilerini kapsarken, asıl kutladığımız kişi markanın arkasındaki yaratıcı beyin Natalie Bennett.

'Natalie tanışma şansına eriştiğim en tutkulu, cesur ve dirençli iş lideri. Ona kız arkadaşım deme şansına da sahibim ama bu başka bir akşamın hikayesi. Wright'ta işleri gerçekten sarsacak olan şey, onun olağanüstü vizyonu ve dünyaya mal olmayacak kıyafetler üretme konusundaki kararlılığı. Biliyorum ki o bizden ne öğrenirse biz de ondan daha fazlasını öğreneceğiz. Kendisi tanıdığım en iyi insan ve güzel markasını stratosfere taşıırken kanatlarda oturup onu izlemek için sabırsızlanıyorum. Lütfen Natalie Bennett için ellerinizi birleştirin!

Bana doğru döndüğünde, gözlerindeki sevgi ve gurur ışığı, alkışların gürültüsünden ve tezahüratların kükremesinden çok daha fazla nefesimi kesiyor. Dudaklarıyla yanağımı okşuyor ve kenara çekilmeden önce, "Öldür onları tatlım," diye fısıldıyor.

Aşkına gülümsüyorum ve mikrofona çıkıyorum.

SON

Bonus sonsözünüzü buradan alın ve Adam'ın bir aile babası olmasının tadını çıkarın (UYARI: yumurtalıkları harekete geçirebilir) <https://BookHip.com/LNGHCBJ>

Bu Alchemy ailesi için bir son değil!

Always Alchemy için buradan ön

sipariş verin:

https://mybook.to/always_alchemy

Athena ve Gabe için hazır mısınız?

Audacity için buradan ön sipariş

verin:

https://geni.us/audacity_seraph

YAZARIN NOTU

Merhaba!

Bağışlama ve kefaret hakkında bir kitap yazdığımı sanıyordum ve sanırım öyle de oldu. Ama aslında Nat ve Adam'ın hikâyesi benim için, aradığınız kişiyi bulduğunuzda ortaya çıkan ve hayatınızı değiştiren sihirle ilgili.

Adam yalnız bir hayat sürmektedir. Nat'in arkasında sevgi dolu bir ailesi olabilir ama aslında onun günlük mücadeleleri de yalnızlıktır. Endişelerinin ve sorumluluklarının çoğunu içselleştiriyor. Onun, yatak odasında olduğu kadar ofiste de kıvılcımların uçtuğu o akraba ruhu, o şampiyonu, o hayat arkadaşını bulmasını istedim.

Biri arkanızı kolladığında her şeyin ne kadar çabuk değişebileceğini ikisinin de deneyimlemesini istedim. Hayatlarını sizin kişisel iyilik periniz (ya da vaftiz babanız) olmaya adadıklarında.

Bakıcılık gerçekten de buradaki en önemli dinamikti. Adam, Nat'in üzerine atladığı andan itibaren onunla ilgilenmeye başlıyor ve asla durmuyor. Birçok alfa erkeği gibi, verebilir ama alamaz ve ona sadece istedikleri için biri tarafından bakılmanın nasıl bir his olduğunu göstermek benim için önemliydi.

Tip 1 diyabet temsilcisi benim için de çok önemliydi. Bu çok boktan, zayıflatıcı bir hastalık. Hastalar hayatlarının her gününde ayakta durmak için koşarlar ve bu hastalığa sahip olanları son derece savunmasız hale getirir (zavallı küçük Ellen Wright trajik bir örnektir). Nat gibi son derece A tipi bir kişiliğe sahip olan ve marşı hiç şüphesiz *Kırık Bir Kalple Yapabilirim* olan azimli, bağımsız bir karakter için tip 1 tam bir lanet.

(Ancak, tüm iyi masalarda olduğu gibi, kadın kahraman lanetin onu tanımlamasına asla izin vermez. Tabii ki hayır.)

Bu kitapta çok fazla projeksiyon yaptım! Pandemiden önceki sekiz yıl boyunca en yakın arkadaşım ile birlikte küçük bir İngiliz moda markası işlettim. Yaratıcılık açısından sarhoş ediciydi ama çok da zor bir işti. Moda markaları için nakit akışı profili korkunçtur. Alt ölçekliydik (Nat gibi). Nakit kanaması geçiriyorduk (Nat gibi).

Nat'in aksine biz başaramadık. Markayı katlamak şimdiye kadar yaptığım en travmatik şeydi. (Spoiler uyarısı: Her şey yolunda gittiği için çok mutluyum! Kağıt üzerinde dünyalar yaratmak milyonlarca kat daha kolay ve eğlenceli!) Nat'in tüm sevinci, kalp kırıklığı, endişeleri, sahtekârlık sendromu... evet. Ben de o yollardan geçtim.

Düşünüyorum da, bugüne kadar yazdığım karakterler arasında kendime en çok benzeyen o olabilir... (Gerçi benim de büyük bir parçam Belle).

Son bir şey daha. Adam'ı bir pislik yapmak için çok uğraştım. Olduğundan çok daha az iyi ayarlanmış olması gerektiğini hissettim, ama olmadı. Taş gibi sağlam bir adam olarak ortaya çıkmaya devam etti ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ayrıca, Nat'in onun hakkında ne kadar yanıldığını fark etmesini izlemek çok eğlenceliydi!

İşte bu kadar. Altı kitap, altı çift (ya da beş ve bir üçlü) ve Simya neredeyse bitti. Kalbimin buharlı, bakire romantizmini yazmak için bir takma ad benimsediğimde, sadece on sekiz ay içinde bu kadar ilerleyeceğini hiç düşünmemiştim!

Okuduğunuz için TEŞEKKÜR EDERİZ. Simya ekibine aşık olduğunuz ve daha fazlası için tekrar tekrar geldiğiniz için teşekkür ederim. Sırada *Always Alchemy* var ve sizin için bazı ikramlarım var! Bunun ötesinde, *Seraph* serisi 2025'in başlarında Athena ve Gabriell'in kitabıyla başlıyor (bu kitapta baharat faktörü çok yüksek olacak) ve Simya NY lansman partisini yazarken yaşadığım eğlence, o yaramaz Seraph yönetici asistanlarıyla işim bittiğinde Simya için bir ABD spin-off'u görebileceğimizi düşündürüyor.

Bakalım gelecekte neler olacak.

Tüm sevgimle

Elodie xx

TEŞEKKÜRLER

Yazmak yalnız bir iş olabilir, özellikle de bağımsız bir yazar olarak, bu yüzden beni çevreleyen harika topluluk için minnettarım.

Öncelikle, sadece çok satan bir yazar değil ([Daydreamer](#)'ı okuyun - harika!) aynı zamanda bir GP (ABD'liler için MD) olan arkadaşım Susie Tate'e çok teşekkür ederim. Bana tip 1 diyabeti defalarca anlattı ve ayrıca Nat'in hipo bölümünü benim için okudu ve ona çok minnettarım. Kronik bir hastalığı temsil etmek çok büyük bir sorumluluk, özellikle de bu konuda kişisel bir deneyiminiz yoksa. Umarım doğru bir şekilde temsil etmişimdir. Herhangi bir yanlışlık varsa sadece bana aittir.

Beta okuyucularım Jennifer, Stephanie ve Krystal'a çok hızlı ve özenli bir şekilde okudukları, onlara yeni bölümler gönderdiğimde her şeyi bıraktıkları, gruba damlatılan damlalara katlandıkları ve temelde övgüleriyle kabartıcılar gibi davrandıkları için çok teşekkür ederim. Sizi seviyorum çocuklar!

Bu kitap için çok hevesli olan harika ARC ekibime de teşekkür ederim. Kitap bebeklerimi sizlerle buluşturmaya bayılıyorum ve her zaman nezaketiniz ve ARC sürecine gösterdiğiniz bağlılıkla beni şaşırtıyorsunuz. Bunu asla hafife almayacağım.

Nerd'lerime ([Facebook okuyucu grubum](#)) her zaman teşekkür borçluyum. Sizler benim internetteki en sevdiğim köşesiniz ve birçoğunuza arkadaş demekten gurur duyuyorum. Her gün yanımda olduğunuz için teşekkür ederim.

IG takipçilerimi / okuyucularımı / destekçilerimi de seviyorum - IG benim suçlu zevkim! Kitaplarım hakkında paylaşımda bulunan ve bağırarak herkese teşekkürler (özellikle Tierney - seni seviyorum!).

Bir aşk romanı yazarı olmanın en iyi yanı diğer aşk romanı yazarlarıyla arkadaş olmaktır! Cidden, bu harika! Romantik kızlarıma bayılıyorum. Tüm nezaketiniz ve desteğiniz için teşekkür ederim. Bu çok yararlı bir topluluk - çok özel.

Son olarak, Becca Same ve Better Faster Academy koçlarına teşekkür ederim. Akıl sağlığımı kurtardınız ve bana (umarım) tükenmişliği önleyen bir başarı yolu gösterdiniz. Size minnettarım!

AYRICA ELODIE HART TARAFINDAN

Tüm kitaplarım tek başına okunabilir.

ALCHEMY

[Unfurl](#)

[Undulate](#)

[Unveil](#)

[Untether](#)

[Unstitch](#)

[Unbind](#)

[Daima Simya](#)

SERAPH

[Audacity](#)

Gerçek adımla, Sara Madderson:

LONDRA'DA AŞK

[Ebeveynler ve](#)

[Öğretmenler Adil Bir](#)

[İlişki](#)

[A Very London Christmas](#) (2024 Noel'inde seslendirilecek)

[Düşen Yıldızlar](#)

Kalpteki [Vahşi](#)

SORREL ÇİFTLİĞİ

[Yeryüzündeki Cenneti](#)

[Düşünmek İçin Yiyecek](#)

[Make Me Sweat](#) (ilgili materyal) [A](#)

[Manny for Christmas](#)

STANDALONE

[Gerisi Hikaye](#) (seşli olarak da)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.